

ONSDAGEN DEN 10 FEBRUARI 2010

ORDFÖRANDESKAP: PITTELLA

Vice talman

1. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 8.30)

2. Jordbävningen i Haiti (ingivna resolutionsförslag): se protokollet

3. Situationen i Iran (ingivna resolutionsförslag): se protokollet

4. Situationen i Jemen (ingivna resolutionsförslag): se protokollet

5. Människohandel (ingivna resolutionsförslag): se protokollet

6. Resultat från Köpenhamnstoppmötet om klimatförändringarna (ingivna resolutionsförslag): se protokollet

7. Genomförandeåtgärder (artikel 88 i arbetsordningen): se protokollet

8. års framstegsrapport om Kroatien - 2009 års framstegsrapport för f.d. jugoslaviska republiken Makedonien - 2009 års framstegsrapport om Turkiet (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en gemensam debatt med uttalanden av rådet och kommissionen om

– 2009 års framstegsrapport om Kroatien (2009/2767(RSP))

– 2009 års framstegsrapport för f.d. jugoslaviska republiken Makedonien (2009/2768(RSP))

– 2009 års framstegsrapport om Turkiet (2009/2769(RSP))

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Herr talman! Jag vill börja med att upprepa ordförandeskapets starka engagemang för en utvidgning av EU. Vårt arbete i detta avseende kommer att ligga i linje med det förnyade samförståndet om utvidgningen som antogs av Europeiska rådet i december 2006 och rådets slutsatser av den 8 december 2009 som också har fått Europeiska rådets stöd.

Som betonas i parlamentets resolution som vi nu ska diskutera, så kommer det första halvåret att vara avgörande för förhandlingarna med Kroatien. De har nått ett slutskede, men mycket återstår innan vi kan nå ett framgångsrikt avslut. Vi behöver undersöka svåra kapitel, till exempel de om konkurrens, fiske, rättsväsende och grundläggande rättigheter, miljö, samt utrikes och säkerhetspolitik. Vi kommer även att vara tvungna att provisoriskt stänga några kapitel med ekonomiska följder.

Vi har därför mycket arbete framför oss. Jag vill välkomna vår nye kommissionsledamot Štefan Füle, som är en före detta kollega från min tid som Europaminister, och lyckönska honom till hans utnämning. Han kommer att vara oerhört upptagen med utvidgningsfrågan när det gäller Kroatien, för redan nästa vecka planerar vi att hålla en inledande regeringskonferens på ministernivå för att öppna två kapitel om fiske och miljö, två mycket viktiga kapitel som ni säkert förstår kommer att kräva enormt mycket arbete och engagemang.

Jag vill gärna påminna er om de slutsatser om Kroatien som rådet antog i december. Ni känner redan till dem, men jag skulle vilja belysa ett antal punkter. Rådet lovordade Kroatien för de betydande insatser landet har gjort under det senaste året och de goda framsteg som har gjorts överlag. Rådet hänvisade också till en rad ekonomiska åtgärder för Kroatiens anslutningsförhandlingar och konstaterade att förhandlingarna gick in i sitt slutskede.

Rådet betonade att Kroatien, förutom att bygga vidare på de framsteg som redan har gjorts, även måste åstadkomma avsevärda förbättringar på grundläggande områden till exempel inom rättsväsendet, den offentliga förvaltningen och i kampen mot korruption och organiserad brottslighet. Kroatien måste också kunna garantera minoriteternas rättigheter, inklusive flyktingars återvändande och lagförändring av krigsförbrytelser, för att skapa övertygande meriter på dessa områden.

Rådet noterade även Kroatiens samarbete med Internationella krigsförbrytartribunalen för f.d. Jugoslavien, även om det ansåg att ökade insatser krävdes. Vi anser dock att det går att nå nya målsättningar på det området.

Givetvis välkomnade vi också undertecknandet av skiljeavtalet om den omtvistade gränsfrågan mellan Kroatien och Slovenien. Avtalet undertecknades den 4 november i Stockholm och ratificerades av det kroatiska parlamentet den 20 november. Rådet uppmanade Kroatien att bygga vidare på dessa ansträngningar i syfte att lösa alla kvarstående bilaterala tvistefrågor, särskilt gränstvister.

Rådet välkomnade även inrättandet av en arbetsgrupp i december, för bara drygt en månad sedan, som ska utarbeta ett utkast till Kroatiens anslutningsavtal. Slutgiltigt kommer genomförandet av det reviderade anslutningspartnerskapet att vara avgörande för att förbereda landet för en eventuell integration i EU. Som sagt, vi har mycket arbete framför oss.

Eftersom detta är en gemensam debatt om Kroatien, f.d. jugoslaviska republiken Makedonien och Turkiet, vill jag klargöra att västra Balkan är en av EU:s huvudprioriteringar. Stabilitet i regionen är absolut nödvändig för oss alla, och under 2010 kommer vi att bevittna ett antal milstolpar i regionens övergång: framsteg gällande anslutningsansökningarna, vilket vi nyss diskuterade, ny drivkraft för nätverket för stabilisering och anslutningsavtal, närmare regionalt samarbete och framsteg när det gäller liberalisering av viseringssystemet.

Vi vet att utsikten att ansluta sig till unionen, det vi kallar ett europeiskt perspektiv för västra Balkan, är den viktigaste katalysatorn för stabilitet och reform i dessa länder. Det är otvivelaktigt en verklig framtidsutsikt, men inte en automatisk rättighet.

Vi går nu vidare till f.d. jugoslaviska republiken Makedonien. Jag skulle vilja inleda med en sammanfattning av den övergripande situationen i landet och jag kommer att hänvisa till parlamentets resolution, som Zoran Thaler är föredragande för. På ett mycket bra sätt presenterar resolutionen en dynamisk situation full av möjligheter för f.d. jugoslaviska republiken Makedonien. Den belyser många av de utmaningar som landet står inför: utbredd underlåtenhet att följa lagen, korruption, genomförande av rekommendationerna från Organisationen för säkerhet och samarbete i Europa (OSSE) och OSSE:s byrå för demokratiska institutioner och mänskliga rättigheter (ODIHR), fördelning av medel för effektiv decentralisering, tillgång till rättvisa, kvinnors ökade deltagande i politiken, stöd för civilrättsliga organisationer, ihållande hög arbetslöshet, miljöproblem etc.

I resolutionen betonas betydelsen av en tidsplan för öppnandet av förhandlingarna och en gemensam önskan om att så snart som möjligt finna en godtagbar lösning på problemet med landets namn, som ni vet för närvarande är orsaken till en dispyt med Grekland.

Jag vill kommentera några av de händelser som ni hänvisar till i er resolution, till exempel de lokala valen i mars och april, vilka enligt OSSE uppfyllde de fastställda normerna, och stabiliserings- och associeringsrådets sjätte möte som hölls i juli 2009, som visade att landet verkligen uppfyllde åtagandena i avtalet. F.d. jugoslaviska republiken Makedonien har fortsatt att förbättra sina förbindelser med EU, det var av den anledningen som kommissionen bedömde att landet har gjort verkliga framsteg och rekommenderade att anslutningsförhandlingar skulle inledas.

I sina slutsatser i december förra året instämde rådet i de framsteg som kommissionen hänvisade till, och samtyckte till att återuppta frågan ett par månader senare. Som ni vet har parlamentet beaktat rådets slutsatser från den 8 december 2009.

Den 19 december trädde dessutom ett viseringsfritt system i kraft för medborgare i f.d. jugoslaviska republiken Makedonien, i enlighet med Schengensystemet.

Vi bör också nämna en rad specifika punkter relaterade till f.d. jugoslaviska republiken Makedonien, nämligen relationerna mellan etniska grupper, meningsskiljaktigheterna med de makedonska slaverna om landets "antikisering" och meningsskiljaktigheter i förbindelserna med grannländerna. Alla dessa frågor finns med i parlamentets resolution.

Sammanfattningsvis vill jag säga att vissa aspekter kräver noggrann uppmärksamhet, och inte bara godkännande och instiftande av lagar. Vissa frågor faller under Ohridramavtalet, andra är av helt nationell karaktär, och ytterligare andra berör grannländerna.

EU:s institutioner anser att f.d. jugoslaviska republiken Makedoniens framtid involverar medlemskap i EU och att sådana ambitioner måste anta formen av fullständig nationell integration i enlighet med Ohridramavtalet. Det är vad EU anser och kommer att fortsätta att anse.

Slutligen vill jag ta tillfället i akt och se närmare på Turkiets förhandlingar och redogöra för det spanska ordförandeskapets planer i denna viktiga utvidgningsfråga.

Det är viktigt, och jag vill säga detta redan från början, att vi fortsätter förhandlingarna med Turkiet, att vi håller i gång processen. Genom att bygga vidare på det arbete som tidigare ordförandeskap har gjort hoppas vi kunna övertyga alla om behovet av att gå vidare i den här processen, där så är möjligt.

Förhandlingarna har gått in i ett skede som vi kan säga är något mer komplicerat, eller något mer problematiskt, vilket kräver att Turkiet intensifierar sina insatser för att uppnå de fastställda kriterierna. Vi har ett antal tekniskt svåra förhandlingskapitel framför oss. Det är emellertid viktigt, och jag vill säga även detta redan från början, att Turkiet gör framsteg med de reformer som berör EU.

I nuläget, vilket den nye kommissionsledamoten vet alltför väl, inriktas det tekniska arbetet på fyra förhandlingskapitel: offentlig upphandling, konkurrens, livsmedelstrygghet, djur och växtskydd samt socialpolitik och sysselsättning. Vi måste betona att även kapitlet om energi är viktigt och det har blivit särskilt relevant efter undertecknandet av Nabuccoavtalet.

Under parlamentets senaste sammanträdesperiod diskuterades Turkiet och särskilt landets demokratisering. Det finns en kontrast mellan, å ena sidan, processen för demokratiska initiativ som den turkiska regeringen kallar den, och å andra sidan några oroande beslut från författningsdomstolen om ett förbud mot ett politiskt parti, något som även har nämnts här och är en mycket känslig fråga.

Trots de framsteg som har gjorts krävs ytterligare insatser för att garantera att Turkiet uppfyller Köpenhamnskriterierna fullt ut på ett antal områden, inklusive yttrandefrihet, tryckfrihet och pressfrihet, religionsfrihet enligt lag och i praktiken för alla religiösa samfund, respekt för äganderätt, fackföreningars rättigheter, civil kontroll över militären, rättigheter för kvinnor och barn, antidiskriminering och jämställdhetsåtgärder. Dessa finns tydligt återspeglade både i parlamentets resolution och i rådets slutsatser av den 8 december 2009.

Jag vill även nämna några andra aspekter av rådets slutsatser. Rådet betonade till exempel att Turkiet måste göra ett tydligt åtagande om att upprätthålla goda förbindelser med sina grannländer och lösa tvister på ett fredligt sätt i enlighet med FN-stadgan, och om så behövs, med stöd av Internationella domstolen. I detta sammanhang har EU uppmanat Turkiet, liksom i de bilaterala sammanträdena med Turkiet, att undvika alla former av hot, upphov till motsättningar eller handlingar som kan skada de goda förbindelserna med grannländerna och en fredlig lösning av tvister.

Rådet konstaterade även, vilket är djupt beklagligt, att Turkiet ännu inte har genomfört tilläggsprotokollet till associeringsavtalet, det så kallade Ankaraprotokollet, och inte har gjort tillräckliga framsteg för att normalisera förbindelserna med republiken Cypern.

Under första halvåret 2010, i associeringsrådet och associeringskommittén med Turkiet, har vi möjlighet att bedöma utvecklingen av våra förbindelser. Det kommer att vara ett bra tillfälle att undersöka centrala problem, till exempel det politiska kriteriet, framstegen med att anpassa den nationella lagstiftningen samt införandet av gemenskapens regelverk.

Vi har även planerat att rad politiska dialogmöten på ministernivå, mellan politiska ledare, då vi får tillfälle att bedöma våra förbindelser i ett bredare internationellt sammanhang. I detta avseende förväntar sig rådet att Turkiet stöder de pågående FN-förhandlingarna om Cypernproblemet, i överensstämmelse med relevanta resolutioner från FN:s säkerhetsråd och de principer som EU bygger på.

Herr talman, mina damer och herrar! Jag ser fram emot att höra era åsikter och jag kommer att besvara alla de kommentarer och frågor som ni kan tänkas ha.

Talmannen. – Jag ger nu ordet till kommissionsledamot Štefan Füle. Jag vill även gratulera honom till hans första dag i tjänst.

Štefan Füle, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! För det första vill jag säga hur glad jag är över att mitt allra första uppdrag som kommissionsledamot, en post som jag tillträdde för bara några timmar sedan, sker här i Europaparlamentet. För det andra tycker jag att det innebär en ypperlig utveckling att den allra första debatten här i parlamentet med en ny kommission handlar om utvidgning. För det tredje är jag glad över att Europaparlamentet i tre betänkanden har uttryckt ett starkt stöd för utvidgningen.

Resolutionerna är ett bevis på Europaparlamentets engagemang i de möjligheter som finns för Kroatien, f.d. jugoslaviska republiken Makedonien och Turkiet att ansluta sig. Detta är en tydlig signal om att parlamentet även i fortsättningen kommer att prioritera utvidgningen högt och tillsammans med mina kolleger kommer jag att göra mitt yttersta för att föra denna framgångshistoria vidare. Jag är mycket glad över att min vän, statssekreterare Diego López Garrido, återigen just har bekräftat att rådet och dess ordförandeskap stöder den här processen fullständigt.

När det gäller Kroatien uppskattar jag parlamentets ärliga och balanserade betänkande och jag vill gratulera föredraganden Hannes Swoboda. I betänkandet betonar man att Kroatien har gjort framsteg när det gäller att uppfylla anslutningskriterierna, men samtidigt medger man att det fortfarande krävs insatser för att förhandlingarna ska kunna slutföras. Därmed förstärker ert betänkande dessa budskap och stöder det arbete som kommissionen har utfört. Jag vill betona att det ännu är möjligt att förhandlingarna kan slutföras under 2010, förutsatt att Kroatien lyckas uppnå alla de riktmärken som kvarstår. Bollen ligger helt klart på Kroatiens planhalva.

Kroatien har kommit långt de senaste åren men ännu återstår några viktiga utmaningar att ta itu med. Här gör vi en likartad bedömning. Kroatien måste särskilt inrikta sig på att ytterligare förbättra rättsväsendet och den offentliga förvaltningen, kampen mot korruption och organiserad brottslighet, respekten för minoriteters rättigheter, däribland återvändande flyktingar, samt rättegångarna mot krigsförbrytelser. Man måste även samarbeta fullt ut med Internationella krigsförbrytartribunalen för f.d. Jugoslavien (ICTY).

Det är uppmuntrande att se den utveckling som har skett när det gäller att bekämpa korruption. Vi hoppas att dessa utredningar av förseelser kommer att leda till konkreta resultat. I fråga om samarbetet med Internationella krigsförbrytartribunalen, vilket är ett grundläggande krav, bekräftade chefsåklagare Serge Brammertz att man ännu inte samarbetar fullständigt. Men han medgav de positiva steg som nyligen har uppnåtts, som till exempel upprättandet av en arbetsgrupp som ska intensifiera utredningsinsatserna. Jag hoppas att arbetsgruppens arbete snart kommer att ge konkreta resultat. Slutligen har skiljeavtalet från november 2009 mellan Slovenien och Kroatien om hanteringen av den bilaterala gränsfrågan gett ny fart åt förhandlingsprocessen, och jag räknar med att Kroatien kommer att lyckas med den genom att intensifiera sina insatser i de frågor som ännu återstår.

För f.d. jugoslaviska republiken Makedonien var 2009 ett bra år för nationens reformprocess. Tack vare ett politiskt samförstånd mellan alla de stora politiska krafterna kunde landet göra betydelsefulla framsteg på viktiga områden. Man åstadkom viseringsliberalisering, och kommissionen kunde rekommendera att anslutningsförhandlingar skulle inledas. Det gläder mig att se att parlamentet och kommissionen är överens om att anslutningsförhandlingar bör inledas, vilket Zoran Thaler uttryckte i sitt konstruktiva och framsynta betänkande. Nu ligger utmaningen för landet i att bibehålla den goda farten som man uppnått i reformprocessen.

Landet har visserligen uppfyllt de politiska kriterierna, men mycket arbete återstår. En gemensam framtidsvision och en effektiv politisk dialog mellan de politiska krafterna kommer att vara avgörande om utveckling ska kunna garanteras. Fortsatta insatser krävs särskilt för att man helt ska genomföra Ohridavtalet och förbättra relationerna mellan folkgrupperna, garantera rättsstatsprincipen och ett oberoende rättsväsende och för att korruptionsmål på hög nivå ska gå till åtal.

Landet är inte oberört av den ekonomiska krisen. Tyvärr hade landet redan före krisen en av de högsta arbetslöshetsnivåerna i Europa. Nu behövs en förståndig makroekonomisk förvaltning och aktiva åtgärder för arbetsmarknaden mer än någonsin för att man ska kunna bibehålla och sedan minska arbetslöshetsnivån.

Jag är också övertygad om att landet kan hålla takten i sitt reformarbete om anslutningsförhandlingar inleds. Men lika viktigt är att det europeiska perspektivet stärks i den bredare regionen. Därför ligger detta i EU:s strategiska intresse. Det är det här budskapet som jag kommer att förmedla till medlemsstaterna och landet, så att processen kan fortskrida.

När det gäller Turkiet vill jag tacka föredraganden Ria Oomen-Ruijten för hennes fortsatta insatser för en rättvis och balanserad inställning som hon uttryckte i sitt betänkande om Turkiet. Kommissionen är fortsatt

engagerad i Turkiets anslutningsprocess eftersom den starkt uppmuntrar till politiska och ekonomiska reformer.

Arbetet med de politiska kriterierna är fortfarande av yttersta vikt, särskilt när det gäller grundläggande rättigheter. Ett antal viktiga reformer har genomförts under det gångna året. Några av dem hade varit så gott som omöjliga att genomföra bara för några år sedan. I förra veckan upphävdes det säkerhetsprotokoll som gav militären tillåtelse att ingripa utan förhandstillstånd vid säkerhetshot. Det är en viktig bedrift i förhållandet mellan den civila och den militära makten. Vi kommer att följa upp detta nya arrangemang ingående. Lagförslaget om upprättande av en oberoende människorättsinstitution och den mycket efterlängttade antikorrupsionsstrategin, som den turkiska regeringen i princip antog den 21 januari, ser också lovande ut.

Vi fortsätter att stödja den demokratiska öppenhet som regeringen har inlett. För att detta initiativ ska lyckas måste alla de politiska partierna och samhällets alla delar delta i och stödja det. Kommissionen är dock bekymrad över författningsdomstolens beslut att upplösa det prokurdiska parti som fanns representerat i parlamentet, DTP. Vi beklagar också de gripanden som skedde i sydöstra Turkiet i slutet av december. Vi fördömer de terroristattacker som skedde samtidigt. Dessa händelser bidrar inte direkt till ett framgångsrikt genomförande av demokratisk öppenhet.

Hannes Swoboda, författare. – (DE) Herr talman! Jag vill börja med att tacka rådet och Štefan Füle för deras anföranden, särskilt den del som handlade om Kroatien. Dessa anföranden visar att både rådet och kommissionen är fast beslutna att slutföra denna process så fort som möjligt. Jag håller också med Štefan Füle om att det är möjligt att slutföra förhandlingarna med Kroatien i år, förutsatt att viljan finns och att en lämplig politik förs. Det är förstås även Kroatiens ansvar att framför allt vidta de avgörande åtgärderna.

Jag vill säga att Kroatien hittills har gjort betydande framsteg, särskilt under de senaste månaderna och när det gäller korruption. Kroatien har visat att ingen står utanför lagen eller är undantagen från åtgärder för att bekämpa korruptionen. Det är en viktig signal som förmedlas. Kroatien har också ingått ett avtal med Slovenien och man ratificerade avtalet ganska snabbt i parlamentet. Detta visar att landet är fast beslutet att uppfylla de nödvändiga kraven. Jag hoppas att samma sak snart sker i Slovenien. Jag är övertygad om att den slovenska regeringen stöder avtalet till fullo och hoppas att de inhemska politiska problemen snart kan lösas och avtalet ratificeras.

Det återstår dock en del arbete att göra. Det har redan nämnts att kampen mot korruption är en viktig del. Men situationen kommer inte att förändras över en natt. Det finns många olösta frågor på det här området, men jag är säker på att regeringen och de berörda offentliga organen har viljan att fortsätta denna kamp utan att utöva politiskt inflytande.

När det gäller reformen av rättsväsendet handlar det inte bara om att bekämpa korruption, utan även om ett antal andra frågor, som exempelvis utbildning av domare. Kroatien måste ta flera steg framåt för att inrätta ett modernt rättssystem och jag hoppas att det snart sker.

I fråga om samarbetet med Internationella krigsförbrytartribunalen för f.d. Jugoslavien (ICTY) har Štefan Füle gett oss en noggrann och komplex beskrivning av situationen. Serge Brammertz har försäkrat utskottet för utrikesfrågor om att mycket görs. Det handlar bara om att hitta några dokument som har att göra med fallet mot general Ante Gotovina, men Brammertz har själv sagt att han inte vet om dessa dokument fortfarande existerar eller om de redan har förstörts. Det kan hända att några av dem aldrig har existerat. Trots det hoppas jag att man i Kroatien gör allt som står i deras makt i det här avseendet. Jag skulle vilja att den arbetsgrupp som Štefan Füle nämnde får ett brett stöd från sakkunniga från andra länder, även om jag inte automatiskt vill godkänna Kroatiens insatser i förväg. Men jag tycker att landet har gjort en hel del framsteg på det här området. Jag hoppas att de få små saker som återstår att göra kommer att slutföras under de närmaste veckorna eller månaderna, så att Serge Brammertz blir övertygad om att landet samarbetar fullt ut.

Kroatien har också uppnått en hel del när det gäller hemvändande flyktingar eller internflyktingar. Det återstår fortfarande några problem på detaljnivå som är relativt svåra att lösa. När människor har flytt från hus som de inte äger, utan där de var hyresgäster, som till exempel subventionerade boenden som fanns i f.d. Jugoslavien, är det svårt att organisera deras återvändande och se till att de får ett hem igen. Även om många principiellt vill återvända kanske det faktiskt inte är praktiskt möjligt för dem att göra det om de är många eftersom det i vissa regioner redan råder hög arbetslöshet på grund av den ekonomiska krisen.

Det stämmer att man har gjort en hel del framsteg på det här området. Jag är övertygad om att den nuvarande regeringen och, hoppas jag, även oppositionen kommer att arbeta tillsammans för att kunna ta de sista

stegen. Under de senaste månaderna har det i Kroatien gång på gång blivit tydligt att den avgörande faktorn är en gemensam syn på EU-frågor. Det krävs en stark beslutsamhet för att lösa de återstående problemen och trots interna meningsskiljaktigheter måste man klargöra att vägen framåt leder till EU och att Kroatien måste nå dit så fort som möjligt.

(Applåder)

Zoran Thaler, författare. – (SL) År 2009 var ett bra år för kandidatlandet f.d. jugoslaviska republiken Makedonien. Kommissionen har bekräftat detta och de två ordförandeskapen, både det svenska och nu det spanska, har bekräftat det. Det är också det som jag har sagt i mitt förslag till betänkande.

Myndigheterna i Skopje har tagit itu med och uppnått de centrala prioriteringarna för anslutningspartnerskapet, som allmänt kallas riktmärken. Dessutom var f.d. jugoslaviska republiken Makedonien det första landet i regionen som uppfyllde allt det som krävdes för viseringsliberalisering. Det gjorde man så tidigt som i juli förra året och det viseringsfria systemet trädde i kraft den 19 december. Man har löst gränstvisterna med Kosovo och har haft ett framgångsrikt samarbete inom regionala initiativ, som till exempel Centraleuropeiska frihandelsavtalet (Cefta) och den sydosteuropiska samarbetsprocessen. Man har även haft ett framgångsrikt samarbete med Internationella krigsförbrytartribunalen för f.d. Jugoslavien i Haag. Förra veckan antog landets parlament en resolution om Srebrenica.

Vad är det vi här i parlamentet försöker att uppnå med denna resolution och mitt betänkande om f.d. jugoslaviska republiken Makedoniens framsteg? Först och främst vill vi hjälpa till. Vi vill hjälpa landet att utvecklas längs en stabil väg mot EU. Vi bör komma ihåg att Makedonien var den enda f.d. jugoslaviska republiken som lyckades undvika Slobodan Miloševićs krig.

För det andra vill vi hjälpa vår grannmedlemsstat Grekland, och därigenom EU i stort, eftersom vi måste hålla i minnet att varje lands framgång är beroende av grannländernas framgång. Det är ett faktum grundat på erfarenhet som går att bevisa. Därför uppmanar jag våra vänner i Grekland, vår grannmedlemsstat, att försöka lösa det här problemet tillsammans med regeringen i Skopje och att lätta på sin inställning i namnfrågan norr om Greklands gräns. Jag uppmanar Grekland att vara en sann, rättvis och vidsynt ledare för, en mentor åt och en främjare av Balkan. Det är nödvändigt för dagens Balkan.

I det här avseendet vill jag särskilt välkomna Agenda 2014, ett initiativ som tagits fram av Giorgos Papandreas nya grekiska regering. Bra gjort! Jag står vid Greklands sida. Vi måste göra allt vi kan för att nå det här målet. Låt oss visa solidaritet med både Grekland, vår grannmedlemsstat, och med f.d. jugoslaviska republiken Makedonien. Solidariteten måste vara ömsesidig.

Vi måste komma ihåg att Balkan kan liknas vid en cykeltur. Så länge man håller sig i rörelse, så länge man trampar framåt, är allt mer eller mindre okej. Men om man stannar, om ett hinder kommer i ens väg, om det uppstår ett dödläge, så ramlar man omkull. Då ramlar vi alla omkull. Om vi slutade nu skulle freden, stabiliteten, säkerheten och den sociala sammanhållningen falla ihop.

Avslutningsvis vill jag framhålla en sak till, nämligen att f.d. jugoslaviska republiken Makedonien har varit kandidat sedan 2005. Vi måste alla vara medvetna om de konsekvenser som våra beslut eller vår brist på beslut får. Varje gång jag besöker Skopje upplyser jag dem om att de bär ansvaret för att hitta en lösning tillsammans med Grekland, deras grannland.

Därför bör vi här och nu vädja till myndigheterna i Skopje, Aten och Sofia, liksom till det spanska ordförandeskapet, kommissionsledamot Štefan Füle, EU:s utrikesrepresentant Catherine Ashton och parlamentet: Låt oss göra allt vi kan, alla inom sitt område, för att hjälpa till att lösa det här problemet. På så sätt kan vi åstadkomma ett annorlunda Balkan och ett bättre Balkan än det vi har sett under de senaste tjugo åren.

Ria Oomen-Ruijten, föredragande. – (NL) Låt mig börja med att hälsa kommissionsledamot Štefan Füle varmt välkommen. Jag gratulerar er till er utnämning och ser fram emot ett gott samarbete med er.

Herr talman! Jag vill tacka alla mina kolleger, vilkas konstruktiva bidrag till betänkandet har gjort det möjligt för oss att nå samförstånd på de flesta områden. Jag vill även upprepa att mitt mål som parlamentets föredragande är att få till stånd en situation där vi skickar ett tydligt, balanserat och konsekvent budskap. Jag anser att vi bara kan göra det om vi tillsammans söker en bred majoritet.

Jag har faktiskt tre budskap till Turkiet. För det första, och det är även så betänkandet inleds, har vi en öppen debatt, därefter kommer författningen och tillämpningen av lagstiftningen. Jag börjar med betydelsen av en

öppen debatt, en demokratisk öppning. Ur en fullständigt objektiv synvinkel välkomnar vi den breda debatt som den turkiska regeringen inledde i fjol om rättigheter för kurder, aleviter, militärens roll och så vidare.

Författningsdomstolens utslag från december i fjol innebar emellertid att nya terroristattacker blev oundvikliga. Det var en våg av gripanden riktad mot medlemmar av Demokratiska samhällspartiet (DTP) och hotet om gripande hänger fortfarande över ledamöter av det turkiska parlamentet. Det ser ut som att detta kommer att leda till att den öppna och positiva debatt som har förekommit sedan sommaren får ett för tidigt slut. Naturligtvis har jag, som företrädare för folket, respekt för rättsliga utslag, men jag förstår även att författningsdomstolen sagt om förbudet mot politiska partier att Turkiet nu med entusiasm bör genomföra rekommendationerna från Europarådet och Venedigkommissionen. Jag uppmanar därför Turkiet att göra detta, för att se till att en sådan olycklig situation inte uppstår igen.

Det för mig till ett annat utslag från domstolen, nämligen upphävandet av den lag som begränsar de militära domstolarnas jurisdiktion. Vi kan inte kritisera utslaget som parlamentariker, men det visar än en gång att författningen, den rättsliga grunden för dessa utslag, är otillräcklig i den bemärkelsen att – och jag vill formulera mig omsorgsfullt – den hur som helst erbjuder ett underlag för att komma fram till sådana utslag. Det är anledningen till att vi alla än en gång uppmanar Turkiet att utan dröjsmål se över sin författning, eftersom det är den enda vägen för att åstadkomma de konkreta reformer som är så nödvändiga för att modernisera det turkiska samhället.

Min tredje grundläggande punkt gäller införandet och tillämpningen av den lagstiftning som har blivit antagen. De fastställda normerna måste dessutom efterlevas i hela Turkiet på områdena kvinnors rättigheter, religionsfrihet och dålig behandling av misstänkta brottslingar. Därför anser jag att tillämpningen måste ägnas större uppmärksamhet.

Jag kommer nu att gå över till ändringsförslagen. När det gäller Cypern har jag försökt nå en tydlig och bred kompromiss med skuggföredragandena. Turkiet måste inse att landet måste godta det överenskomna kompletterande protokollet utan dröjsmål. I punkt 34 har jag uppmanat alla partier att se till att man når en lösning beträffande delningen av Cypern. Med denna punkt uppmanar jag uttryckligen Turkiet att sända positiva signaler.

Vi framhåller i en ny punkt 48 att båda ledarna måste uppmuntras att ha det mod som krävs för att snart komma fram till en lösning för ön. Detta är absolut nödvändigt. Jag skulle vilja säga till Marije Cornelissen att även om ert ändringsförslag om våld mot kvinnor troligen är lite överflödigt kommer Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) också att stödja det, som förväntat.

Till sist vill jag, än en gång, upprepa att även i år är det min målsättning att utarbeta ett betänkande med ett mycket tydligt budskap, kritiskt, men även balanserat. Det är min övertygelse att vi, om vi antar detta betänkande med en stor majoritet, även kommer att komma fram till en bra lösning för Turkiet för att modernisera landet och skapa välbefinnande för alla medborgare.

Bernd Posselt, för PPE-gruppen. – (DE) Herr talman! Vi har tydliga förväntningar på rådet och kommissionen. Vi förväntar oss att förhandlingarna med Kroatien kommer att slutföras och att förhandlingarna med Makedonien kommer att inledas i år. Det handlar om att erkänna att minoritetspolitiken i de här två länderna är bättre än i många av Europeiska unionens medlemsstater och att alla minoriteter och etniska grupper i båda länderna är företrädare i deras regeringar. Kommissionsledamot Füle! Kroatien har, om ni ursäktar att jag säger det, hanterat frågan om flyktingarnas återvändande på ett sätt som skulle kunna tjäna som föredöme för andra stater. Därför vill jag tydligt säga att vi självfallet bör förklara för de här länderna att de måste göra mer. Men det är fullständigt oacceptabelt att säga att detta bara skulle gälla Kroatien. Kroatien har ratificerat gränsavtalet och jag vill ansluta mig till Hannes Swobodas uppmaning till det slovenska parlamentet att göra detsamma. Det återstår tre förhandlingskapitel som ska öppnas av rådet. Jag vill uppmana den spanske företrädaren för rådet att se till att de öppnas under det spanska ordförandeskapet. Det skulle göra det möjligt för Kroatien att avsluta förhandlingarna i år, förutsatt att landet behandlas rättvist.

Inte heller när det gäller den beklagliga blockaden av Makedonien på grund av namnfrågan är detta något där ansvaret för att hitta en lösning helt och hållet vilar på Makedonien. Det är den medlemsstat som har infört en blockad i strid mot internationell rätt som bär ansvaret. Här vill jag göra det fullständigt klart att EU måste agera på ett trovärdigt sätt och att vi, med andra ord, måste ställa krav på andra men att vi även måste leva upp till våra egna normer, annars kommer vi att förlora all trovärdighet. Jag anser att det är viktigt för oss att arbeta för att det, efter en lång och mödosam väg, verkligen blir en omröstning om Kroatien i år här i parlamentet. Då kan observatörerna komma hit på samma sätt som de tjeckiska, slovenska och ungerska observatörerna kom och välkomnades av oss. Jag hoppas att europeiska val kan äga rum i Kroatien antingen

nästa år eller året därefter och att de kroatiska ledamöterna kommer att förena sig med oss här i parlamentet och bidra till arbetet med att förbereda andra sydeuropeiska stater för anslutning, med Makedonien först på listan.

Kristian Vigenin, för S&D-gruppen. – (BG) Herr talman! Kommissionsledamot Füle! Jag vill ansluta mig till gratulationerna till er som ny ledamot av Europeiska kommissionen och säga att det faktiskt kan vara ett viktigt tecken att den första debatten med den nya kommissionen i parlamentet äger rum just i dag och handlar om utvidgningen.

Vi behöver inte upprepa att utvidgningen har visat sig vara ett av Europeiska unionens mest framgångsrika initiativ. Jag önskar er all framgång. Parlamentet kommer att göra sitt yttersta för att bistå er i dessa ansträngningar, för vi här i Europaparlamentet är i själva verket de starkaste förespråkarna för att detta område med säkerhet, välbefinnande och medborgarrättigheter, som EU är, ska utvidgas.

I detta avseende anser jag att redogörelserna från de tre föredragandena har satt strålkastarljuset på det grundliga arbete som utskottet för utrikesfrågor och föredragandena personligen har gjort. Jag vill gratulera dem till detta och säga att de tre betänkanden som vi diskuterar i dag antogs med stor majoritet i utskottet för utrikesfrågor. Jag tror att resultatet kommer att bli detsamma i dag.

Jag vill betona att vi även vill använda våra betänkanden för att skicka en mycket tydlig signal till de tre länderna, även om den allmänna debatten troligen kommer att resultera i att vårt budskap blir något försvagat. Det är en signal om att vårt engagemang i processen är oförändrat, men att det finns frågor som inte går att undvika och där de tre länderna måste vidta åtgärder. De hänger huvudsakligen samman med det faktum att Europaparlamentet inte kan och inte kommer att blunda för en hel rad frågor som har att göra med uppfyllandet av Köpenhamnskriterierna om skydd av grundläggande rättigheter, mediernas frihet och föreningsfrihet, skydd av minoriteters rättigheter, goda grannskapsförbindelser, osv.

Jag ska kortfattat behandla tre frågor som, enligt min uppfattning, har en grundläggande betydelse för att det ska bli några framsteg för de tre ländernas anslutning. För det första är det redan uppenbart att vägen till medlemskap ligger öppen för Kroatien. Det avtal som har slutits med Slovenien är oerhört viktigt, men vi kräver att det ska ratificeras så snart som möjligt så att det blir möjligt att slutföra förhandlingarna med Kroatien till slutet av året.

När det gäller Makedonien hoppas vi att f.d. jugoslaviska republiken Makedonien kommer att visa prov på den flexibilitet som krävs. Vi hoppas även att den nya grekiska regeringen kommer att försöka finna en lösning på namnfrågan så att Makedonien kan få ett datum för att inleda förhandlingar i år.

För Turkiets del är det inte möjligt att undvika Cypernfrågan. Turkiet kan inte hoppas på påtagliga framsteg i sin integrationsprocess förrän man har gjort framsteg i den här frågan.

Ivo Vajgl, för ALDE-gruppen. – (SL) I resolutionen om Kroatien, som parlamentet kommer att anta i dag, erkänner vi att detta land har gjort framsteg för att uppfylla kriterierna för anslutning till Europeiska unionen och att det har genomfört demokratiska systemreformer och harmoniserat sin lagstiftning till kraven i EU:s regelverk. Detta innebär att Kroatien står längst upp på listan över länder som har möjlighet att bli fullvärdiga medlemmar av EU. Det öppnar även en möjlighet för Kroatien att avsluta förhandlingarna redan i år, som vi säger i vårt betänkande.

Det är en stor glädje för oss att konstatera att Jadranka Kosor, Kroatiens nya premiärminister, har vidtagit snabba och framgångsrika åtgärder på de områden där vi hittills har stött på de största svårigheterna: i kampen mot korruption och organiserad brottslighet, i genomförandet av ett program med administrativa reformer, i arbetet för att ta itu med krigsförbrytelser och garantera rättsligt eller författningsenligt skydd för etniska och andra minoriteter.

Genom att underteckna ett skiljeavtal om gränstvisten med grannlandet Slovenien har den nya kroatiska regeringen inte bara undanröjt ett hinder för förhandlingsprocessen, utan man har även öppnat vägen för att lösa andra frågor. Det är viktigt att Kroatien fortsätter att ta itu med gränstvister med sina andra grannar och ser till att dessa förhandlingar förs i god tro och enligt principen om att avtal ska hållas (*pacta sunt servanda*).

Denna resolution har utarbetats under Hannes Swobodas, min kollega och föredragande, förträffliga ledning och jag vill även påpeka att den på ett objektivt och positivt sätt har lyft fram problemområden där det fortfarande återstår en hel del för Kroatien att göra. För att bara nämna några punkter så handlar det om samarbete med Haagtribunalen, hittillsvarande insatser för att bekämpa korruption, omstrukturering av

ekonomi och finanser och uppriktiga ansträngningar för att undanröja hindren för ett återvändande av Kroatens serbiska befolkning. Kroatien är även deras hemland.

De positiva rapporterna om framstegen för Kroatien och f.d. jugoslaviska republiken Makedonien bör även ses som en definitiv signal till alla länder på västra Balkan om att EU är öppet för en utvidgning och som en bekräftelse av de åtaganden som vi har gjort gentemot de här länderna, inklusive Turkiet, förutsatt att de uppfyller alla relevanta kriterier. Det är dock något som i första hand beror på dem. Låt mig avsluta med att önska Štefan Füle, vår nye kommissionsledamot, all framgång. Jag vet att han kommer att göra ett förträffligt arbete.

Franziska Katharina Brantner, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Herr talman! På Verts/ALE-gruppens vägnar vill jag först hälsa Štefan Füle varmt välkommen som kommissionsledamot till parlamentet. Vi gläder oss åt att samarbeta med er och ser fram emot vårt framtida samarbete. Jag vill även tacka Hannes Swoboda för det goda samarbetet om framstegsrapporten om Kroatien. Samarbetet var gott och jag tackar mina kolleger.

Jag vill bara säga att vi hade föredragit en debatt i ett block, så att vi hade haft alla tre länderna under förmiddagen, men i olika sektioner. Vi anser att det skulle ha varit en bättre lösning än att diskutera dem samtidigt, men det är som sagt en randanmärkning.

(DE) Gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen är för att Kroatien snabbt ansluter sig till Europeiska unionen och vi välkomnar starkt de snabba framsteg som landet har gjort. Kroatens snabba anslutning kommer att sända en viktig säkerhetspolitisk signal till hela västra Balkan. Detta innebär att det löfte om medlemskap som de europeiska stats- eller regeringscheferna gjorde i Thessaloniki till alla länderna i västra Balkan fortfarande gäller. Att det löftet gäller och är trovärdigt är en stark drivkraft för samtliga stater i regionen att genomföra långtgående reformer som kommer att göra länderna säkrare, stabilare och mer välmående.

När det gäller Kroatien är det viktigt att påpeka att statsförvaltningen måste stärkas och bli öppnare. Den avgörande faktorn handlar inte om att anta ny lagstiftning utan, framför allt, om det administrativa genomförandet av lagarna. Vi i Verts/ALE-gruppen skulle vilja se bättre resultat på det området. Vi anser att en konsekvent tillämpning av nya lagar och förordningar är den enda lösningen på problemen med korruption och organiserad brottslighet. Samma sak gäller för rättsväsendet, och det särskilt viktiga kapitel som handlar om rättssystemet har ännu inte varit föremål för förhandlingar. De tillkännagivanden som den kroatiska regeringen har gjort är bra, men de måste följas av åtgärder som medför verkliga förbättringar av situationen i domstolarna. Vi vill även se större öppenhet och mindre politiskt inflytande på detta område.

Därför föreslår vi fyra ändringsförslag, som jag uppmanar er att rösta för. Det första gäller kampen mot korruption. Vi vill särskilt att byggnadssektorn och stadsplanering ska inkluderas eftersom det är där de största offentliga avtalen tilldelas.

För det andra vill vi ha en hänvisning i punkt 19 till det faktum att situationen för homosexuella män och lesbiska kvinnor är otillfredsställande. Det har förekommit upprepade angrepp på människor från dessa minoritetsgrupper. Vi har nu fått försäkringar från den kroatiska regeringen om att en del av de här fallen håller på att utredas. Vi anser att detta är ett mycket positivt tecken och vill gärna uppmuntra de kroatiska myndigheterna att skynda på genomförandet av antidiskrimineringslagen.

Min sista punkt är att vi saknar en vision om en ny energipolitik för Kroatien. Därför uppmanar vi er att stödja vårt ändringsförslag nr 7. Vi ser fram emot att Kroatien snart ansluter sig till Europeiska unionen.

Charles Tannock, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! ECR-gruppen är för en utvidgning av Europeiska unionen. Vi ser inte bara betydande fördelar med en större inre marknad, utan vi vill även se – till skillnad från vissa andra parlamentsledamöter – en försvagning av de federalistiska ambitioner som ligger till grund för EU. Kandidaterna måste dock uppfylla de stränga och krävande normer som fastställs i Köpenhamnskriterierna.

Vi stöder därför till fullo kommissionens omsorgsfulla arbete med att förbereda kandidatländerna och dess beredvillighet att dra lärdom av tidigare utvidgningar, särskilt den senaste då Bulgarien och Rumänien blev medlemmar och där det finns olösta problem på områdena organiserad brottslighet och korruption. Kroatien är vid sidan av Island – om det blir godkänt som kandidat – utan tvekan det land som är bäst förberett för att ansluta sig till EU och dess anslutning kommer att bidra till att stabilisera västra Balkan. Vi inser att det finns en olöst gränstvist med Slovenien, men vi anser inte att bilaterala tvister får försena Kroatens medlemskap. Italien hindrade, när allt kommer omkring, inte Slovenien från att ansluta sig trots att det då fanns olösta tvister om gränser och minoriteter.

Kroatien har även gjort avsevärda framsteg med att uppfylla referenspunkterna för förhandlingarna, vilket tydligt framgår av kommissionens rapport och landets åtagande om att motsvara EU:s förväntningar är fortfarande starkt. Makedonien är också tillbaka på spåret mot medlemskap. Vi välkomnar att Makedonien tillsammans med Serbien och Montenegro har avskaffat viseringskravet för EU-medborgare och stöder en omedelbar uppmaning till rådet att godkänna att förhandlingar inleds om medlemskap för Makedonien.

ECR-gruppen anser att den närmast komiska namntvisten med Grekland bör lösas snabbt och förnuftigt. President Gjorge Ivanov har bidragit till att ge kraft åt Makedoniens EU-ambitioner och vi hoppas att hans begäran om att få träffa Greklands nyvalde president kommer besvaras i en anda av vänskap och grannförbindelser. Samtidigt förblir Turkiets ansökan om medlemskap i EU problematisk, inte minst på området mänskliga rättigheter. Det senaste fruktansvärda fallet med en tonårsflicka som begravdes levande för att hon talat med pojkar ger ammunition till dem som säger att Turkiet inte hör hemma i EU. Det är en besvikelse att Turkiet inte har erkänt Cypern eller genomfört Ankaraprotokollet och att man drar ut på ratificerandet av fördraget för att återupprätta förbindelserna med Armenien.

Slutligen, som parlamentets ständiga föredragande för Montenegro, vill jag bara tillägga att enligt min åsikt, och jag har nyligen besökt landet, är det redan på god väg mot kandidatstatus och jag hoppas att det blir verklighet så snart som möjligt.

Till sist vill även jag ta tillfället i akt för att på ECR-gruppens vägnar gratulera kommissionsledamot Štefan Füle till hans utnämning i går. Min grupp kommer att samarbeta fullt ut med honom i de utmaningar som väntar.

Takis Hadjigeorgiou, för GUE/NGL-gruppen. – (EL) Vi vill redan från första början framhålla att vi är för en integration av Turkiet. Vi menar det och är övertygade om det. För att skydda alla minoriteters rättigheter är det nödvändigt att mandatgränsen i parlamentet sänks samt att skydda arbetstagarnas rättigheter, som strejkrätten och kollektivavtal. Detta är nödvändigt först och främst för Turkiet självt.

Några av de frågor som Turkiet måste ta itu med är att komma fram till en verklig politisk lösning på det kurdiska problemet, att erkänna folkmordet på armenier, normalisera förbindelserna med grannländerna och få slut på ockupationen av Cypern. Som rådet framhåller måste Turkiet, skyndsamt och utan ytterligare förseningar, uppfylla tilläggsprotokollet till Ankaraavtalet fullständigt och utan undantag.

Genom att åsidosätta den internationella rätten hindrar Turkiet Republiken Cypern från att utöva sina suveräna rättigheter i sin ekonomiska zon. Därför motsätter vi oss ståndpunkten om att det relevanta energikapitlet bör öppnas för förhandlingar.

Avslutningsvis vill jag nämna att några ledamöter har för avsikt att rösta för ett ändringsförslag som uppmanar alla berörda parter att hjälpa till att lösa Cypernfrågan. Jag är övertygad om att alla kommer att bidra. Men är inte detta ett oacceptabelt sätt att göra alla lika ansvariga? Att göra offret och ockupanten lika ansvariga? Om vi vill att Cypernfrågan ska få en lösning måste vi lyfta fram Turkiets ansvar. Vi måste tala öppet till Turkiet och vi stöder, det upprepar jag, en integration av Turkiet. Men det vi stöder är att Turkiet integreras i EU, inte att EU integreras i Turkiet.

Bastiaan Belder, för EFD-gruppen. – (NL) Med risk för att återigen förarga turkiska diplomater – lägg märke till deras reaktioner på en del av Europaparlamentets ändringsförslag – uppmanar jag rådet och kommissionen att föra upp följande fem punkter på dagordningen i de kommande förhandlingarna med de turkiska myndigheterna.

1. Att bevilja samtliga religiösa samfund i Turkiet ställning som juridisk person – en nödvändig förutsättning för att kunna förverkliga religionsfrihet i Turkiet.
2. Att omedelbart stoppa offentliga hatkampanjer mot turkiska kristna under förevändningen att tillåta den i dubbel mening negativt laddade termen "missionärsverksamhet" i skolböcker och lokala medier, som om turkiska kristna per definition var subversiva och inställda på att undergräva staten.
3. Att få ett omedelbart slut på den omfattande diskrimineringen mot icke-islamiska minoriteter vid tillsättandet av viktiga civila och militära poster inom den turkiska förvaltningen.
4. Effektiva regeringsåtgärder mot den växande antisemitismen inom det offentliga livet i Turkiet. En turkisk akademiker talade nyligen om en förgiftad atmosfär. Det gläder mig att atmosfären fortfarande är tillräckligt öppen så att en akademiker säger något sådant öppet. Det som behövs är därför effektiva regeringsåtgärder

mot den växande antisemitismen inom det offentliga livet i Turkiet. Här bör särskilt premiärminister Recep Tayyip Erdoğan ta den ledande rollen.

5. Slutligen bör förbindelserna med Islamiska republiken Iran bringas i överensstämmelse med den transatlantiska politiken gentemot Teheran och dess omtvistade kärnkraftsprogram. Turkiet måste tala om var man står i den allt viktigare frågan om Teherans kärnkraftsprogram. Som Nato-medlem och kandidatland till EU måste Turkiet stå fast. Det måste göra ett tydligt val.

Jag uppmanar rådet och kommissionen att ta Köpenhamnskriterierna och den allvarliga kritik mot Turkiet som jag har framfört på allvar, och jag vill, herr kommissionsledamot, än en gång önska er lycka till i er nya roll. Jag ser fram emot konstruktiva samråd och jag litar även på att ni kommer att ta Köpenhamnskriterierna på allvar och att vi således kommer att kunna arbeta för att modernisera Turkiet, ett land som även jag vill respektera.

Barry Madlener (NI). – (NL) Herr Füle, jag hälsar er välkommen till kammaren! Herr talman! Mitt parti, det holländska Frihetspartiet, har valt att agera självständigt här i parlamentet. I det här fallet har vi haft ett utmärkt samarbete med gruppen Frihet och demokrati i Europa och med Morten Messerschmidt, till vilken jag vill framföra mitt uppriktiga tack.

Först av allt vill jag säga att mitt parti inte är för en utvidgning – inte till Kroatien, inte till Makedonien och förvisso inte till Turkiet. Turkiets ockupation av Cypern är olaglig, det anser vi alla i parlamentet och ändå fortsätter vi att beblanda oss med Turkiet utan att fördöma landet på allvar. Vi har inte infört några sanktioner – eller i det närmaste inte – mot Turkiet. För mig är det verkligen ett klenmodigt agerande och därför har jag lagt fram ett ändringsförslag som fördömer ockupationen och uppmanar Turkiet att dra tillbaka sina trupper från Cypern, och att göra det omedelbart. Därför hoppas jag att ni alla ska stödja detta ändringsförslag.

Det kan tilläggas att pressfriheten i Turkiet är utsatt för ett starkt tryck. När jag besökte Turkiet fick pressen till och med order att hålla sig undan. Vi måste kraftfullt fördöma detta och det är anledningen till att jag har lagt fram ändringsförslag 16.

Nu, mina damer och herrar, kommer vi till Iran, en skurkstat. President Mahmoud Ahmadinejad, en islamisk diktator, terroriserar sin egen befolkning, och vill utplåna Israel från kartan och säger det öppet. Han arbetar på att utveckla långdistansmissiler, genomför regelbundet missiltester och började i går anrika uran, som kan användas till kärnvapen. Vi måste ge uttryck för vår avsmak för allt detta. Turkiet, som vill ansluta sig till EU, betraktar den iranska regeringen som en viktig vän och måste fördömas kraftfullt för det, vilket är anledningen till att jag har lagt fram ändringsförslag 17. Jag räknar med ert stöd.

Som nästa punkt vill jag nämna förhandlingarna med Turkiet. Turkiet, som betraktar Iran som en vän, ockuperar Cypern, förtrycker kristna, kränker kvinnors rättigheter, är medlem av Islamiska konferensen (Organisation of the Islamic Conference, OIC), tillämpar sharialagstiftning som begränsar mänskliga rättigheter och är ett islamskt land, kan aldrig ansluta sig till EU. Vi får inte låta det hända och därför har jag lagt fram ändringsförslag 18 och 19, som syftar till att avsluta anslutningsförhandlingarna. Därför hoppas jag att ni alla ska stödja mina ändringsförslag.

Eduard Kukan (PPE). – (EN) Herr talman! För det första vill jag gratulera Zoran Thaler till hans betänkande och tacka honom och alla andra kolleger för deras konstruktiva arbete med att förbereda detta resolutionsförslag. Jag välkomnar uppriktigt kommissionsledamot Štefan Füle, och önskar honom lycka till i det framtida arbetet.

Europeiska folkpartiet anser att f.d. jugoslaviska republiken Makedonien i många avseenden utvecklades positivt under föregående år. De framsteg som gjordes för att uppfylla de flesta kriterierna för att inleda förhandlingar om anslutning till EU är både viktiga och anmärkningsvärda. Den omständigheten att kommissionen har rekommenderat att förhandlingar ska inledas med detta land bör ses som ett tydligt budskap om att det är på rätt väg.

Parlamentet bör därför kraftfullt ställa sig bakom denna rekommendation och, genom att anta denna resolution, skicka en positiv signal till landet och hela regionen. Jag hoppas att Europeiska rådet kommer att bekräfta kommissionens beslut och den uppmaning som framförs i vår resolution, och ge grönt ljus för förhandlingar med f.d. jugoslaviska republiken Makedonien inom den närmaste framtiden utan ytterligare förseningar. Till dess tror jag även att man kommer att göra framsteg i förhandlingarna om namnfrågan och att förbindelserna med grannländerna kommer att förbättras.

F.d. jugoslaviska republiken Makedonien bör anta utmaningen och visa att landet är redo att uppfylla alla Köpenhamnskriterierna. Det är på grundval av dem som landets ambition att bli EU-medlem bör bedömas.

Raimon Obiols (S&D). – (ES) Jag anser att det betänkande om rapporten om Turkiets framsteg mot anslutning till EU som vi ska rösta om i dag är positivt. Betänkandet är ärligt och kan kritiserars, men det är välavvägt och jag gratulerar föredraganden Ria Oomen-Ruijten till detta.

Det säger sig självt att vår politiska grupp skulle ha lagt större vikt vid vissa aspekter. Men vi har förhandlat fram ett brett samförstånd eftersom vi anser att betänkandet bör få så mycket stöd som möjligt av parlamentet.

Vi måste sända ett tydligt budskap på den punkten. Det bör vara ett positivt budskap, ett budskap av god vilja, men det bör även vara principfast för att bidra till förhandlingsprocessen och stimulera moderniserande, demokratiska reformer i Turkiet. Vi måste vara tydliga i den här frågan. Vi måste komma över denna fas av orörighet och obeslutsamhet i förhandlingsprocessen.

Enligt opinionsundersökningar har allmänhetens stöd för anslutning sjunkit i Turkiet och den allmänna uppfattningen måste förändras. Det enda sättet att åstadkomma det är att se till att förhandlingarna och reformerna gör fortsatta framsteg, att Europeiska unionen visar att den står vid fast vid de utfästelser den har gjort och att den även undviker att sända motstridiga signaler, som skapar osäkerhet. Naturligtvis måste Turkiet även ta avgörande steg på vägen mot reformer.

Vi har två scenarier framför oss. En ond cirkel av splittring, konfrontation och misstro eller en god cirkel av allvarliga, hårda, men ändå otvetydiga förhandlingar.

Om betänkandet i någon mån kan bidra till framsteg i denna riktning anser jag att vi kan känna oss nöjda.

Jorgo Chatzimarkakis (ALDE). – (DE) Herr talman! Som ordförande för delegationen vill jag för det första gratulera Zoran Thaler till hans mycket välavvägda betänkande. Makedonien har genomfört reformer och är på väg att ansluta sig till Europeiska unionen. Vi välkomnar detta varmt och gläder oss stort åt det. Avskaffandet av viseringskravet var kanske det tydligaste och mest synliga tecknet. Det var en milstolpe i vårt samarbete. Det var endast möjligt att uppnå det målet genom ett nära samarbete med EU:s medlemsstater. Det står för öppenhet, samspel och samarbete.

Vi får emellertid inte glömma att Makedonien beviljades status som kandidatland för fyra år sedan och sedan dess har vi hela tiden frågat oss när landet till sist skulle kunna ansluta sig till EU. Jag vill uppmana alla parter att försöka hitta en lösning på namntvisten, som för närvarande står i centrum för uppmärksamheten. Vi måste dra fördel av den drivkraft som skapades genom rådets beslut i december och den nya grekiska regeringen. Drivkraften försvagas dag för dag. Jag vill förklara för parterna att om vi nu koncentrerar oss på andra frågor, som finanskrisen, kommer målet att Makedonien ska ansluta sig att hamna i bakgrunden. Vi vill verkligen inte att det ska hända och det är därför vi måste fortsätta att göra allt på detta område.

Marije Cornelissen (Verts/ALE). – (NL) Under de senaste sex månaderna har jag tagit varje tillfälle att resa till Balkan och till Turkiet och tala med människor där. Det är fantastiskt att verkligen se vad som händer på plats i fråga om anslutningen: stora politiska genombrott, men även, och framför allt, helt och hållet praktiska förändringar till fördel för de människor som lever där.

I Montenegro har man till exempel äntligen erkänt förekomsten av homosexualitet. I Turkiet har kvinnojourer äntligen lyckats etablera goda relationer med polisen, för att bara nämna två exempel. Vi bör vara entusiastiska över vad som har uppnåtts i de här länderna och över det som går bra, men samtidigt måste vi även vara medvetna om vad som återstår att göra.

Europaparlamentet och medlemsstaterna måste fortsätta att insistera på de kriterier som vi slog fast i början av processen. Men vi måste även undvika att försvaga kraften i anslutningsprocessen genom att ställa upp ytterligare hinder.

Jag vill bara fokusera på Makedonien en liten stund. Vi är alla överens om att det bilaterala namnproblemet måste få en lösning. Vi är också överens om att vi i EU måste ge allt stöd vi kan i denna process. Bilaterala problem bör inte, i sig, vara ett hinder för anslutningsprocessen. Det gäller för Makedonien, men lika mycket för Kroatien, Serbien, Turkiet, Kosovo och Island. För människorna som lever där är möjligheterna till anslutning alldeles för viktiga för att försinkas av en meningsskiljaktighet mellan två stater.

Därför ber jag er alla att rösta för vårt ändringsförslag, ändringsförslag 4, som syftar till att föra in en punkt 30.2 i betänkandet om Makedonien. Jag ber er även att verkligen tänka på hur viktig anslutningsprocessen är när ni tar ställning till dessa tre betänkanden.

Tomasz Piotr Poręba (ECR). – (PL) Herr talman, herr kommissionsledamot! För det första vill jag gratulera er, herr Füle, till er utnämning till denna post. Jag är säker på att vi kommer arbeta tillsammans på ett givande och effektivt sätt för den fortsatta utvidgningen av Europeiska unionen. Jag är övertygad om att ni kommer att fullborda EU:s förhandlingsprocess med Kroatien innan årets slut. Jag är övertygad om att ni också kommer att inleda förhandlingarna med Makedonien snart. Jag hoppas att det också kommer att ske i år.

I mitt inlägg vill jag lyfta fram den viktiga roll som Kroatien spelar som framtida medlemsstat i Europeiska unionen, särskilt i samband med försvaret av våra gemensamma värden och säkerheten för vår kontinent. Vi värdesätter att kroatiska enheter finns närvarande i Kosovo och Afghanistan, som en del av Nato. Omkring 300 kroatiska soldater, diplomater och poliser deltar även i ISAF-operationer i tre regioner i Afghanistan. Vår nya allierade har modigt stött vår kamp mot terrorismen i flera Nato-uppdrag. Jag är förvissad om att Kroatiens medlemskap i EU kommer att bidra till fortsatt stabilitet i en del av Europa som för bara några år sedan genomgick en grym konflikt och etnisk rensning.

Om Kroatien slutför samtliga reformer kan landet avsluta förhandlingarna med EU innan årets slut. Detta är en bra målsättning och jag uppmanar alla att stödja dessa ansträngningar. Vi bör värdesätta det faktum att Zagreb har genomfört många reformer, särskilt på det rättsliga området och inom offentlig förvaltning, och även när det gäller kampen mot korruption och organiserad brottslighet. Att föra in Kroatien i familjen av Europeiska unionens medlemsstater är en del av vår strategi att bygga upp en kontinent med demokrati och välbefinnande. Detta Balkanland bekräftar att utvidgningen av EU är ett starkt incitament för politiska och ekonomiska reformer i länder som strävar efter medlemskap. Låt oss inte glömma det när vi ser på vår granne i öster, Ukraina.

Niki Tzavela (EFD). – (EL) Herr talman! Under det senaste året har Turkiets mångfasetterade utrikespolitik orsakat förvirring både inom världssamfundet och i den sekulära delen av det turkiska samhället. Vart är Turkiet på väg? Rör det sig i riktning mot ett mångkulturellt Europa eller mot en panislamisk stat?

Låt mig kortfattat påminna kammaren om landets politiska hållning gentemot Iran, dess oacceptabla diplomatiska språk mot Israel, tvisten med Egypten om Gazas gränser och den turkiska regeringens nyligen fattade beslut om att avskaffa inresevisum för sju arabländer. Många av dem hyser, som vi vet, extrema islamiska organisationer vilkas medlemmar nu enkelt kan ta sig in i Europa och väst. Särskilt frågan om avskaffandet av viseringskrav har upprört den sekulära staten i Turkiet.

Om vi inför nya sanktioner mot Iran kommer Turkiets ställningstagande i FN:s säkerhetsråd att vara en utgångspunkt för att klargöra det moderna Turkiets framtid. Då kommer vi att tala om Turkiet i andra ordalag här i parlamentet.

Philip Claeys (NI). – (NL) Den allmänna opinionen i Europa är av förståeliga skäl starkt emot en anslutning för Turkiet, ett icke-europeiskt och islamiskt land. Den föregående kommissionen lovade att förhandlingarna med Turkiet skulle skjutas upp om det visade sig att Turkiet inte levde upp till sina demokratiska förpliktelser och att förhandlingarna skulle gå i takt med reformprocessen i Turkiet. Inget av dessa löften har hållits.

Tvärtom, nya kapitel har öppnats gång efter annan, medan Turkiet snarare rör sig bakåt än framåt. Politiska partier förbjuds, kurdiska borgmästare grips och kristna utsätts för hotelser, våld och administrativa svårigheter. Kristna författare och akademiker tvingas gömma sig. Jag har inte ens berört sådana fenomen som tvångsäktenskap och så kallade hedersmord.

Vilken tidsfrist kommer kommissionen att ge Turkiet för att erkänna alla Europeiska unionens medlemsstater? När måste Turkiet uppfylla Ankaraprotokollet? När ska den olagliga militära ockupationen av Cypern få ett slut?

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra (PPE). – (ES) Herr talman! Precis som mina kolleger vill jag gratulera Štefan Füle till att han har tillträtt sin tjänst och jag hoppas att det utomordentliga intryck han gjorde vid utfrågningen i utskottet för utrikesfrågor kommer att bekräftas under hans mandatperiod, särskilt på det känsliga området utvidgning.

Jag vill säga några ord om Turkiet, för det första för att gratulera vår föredragande, Ria Oomen-Ruijten till det utomordentliga resultat som hon uppnådde i utskottet.

I sitt betänkande, som handlar om åren 2008 och 2009, varken överdriver eller bagatelliserar hon frågorna, utan lyfter fram de insatser som Turkiet gör för att försöka uppfylla villkoren och kriterierna från Köpenhamn.

Jag anser emellertid att dessa insatser måste ses mot bakgrund av den politiska situationen i Turkiet. Sju år med Recep Tayyip Erdoğans moderat islamiska regering, med val som förväntas äga rum i juli 2011, ett land som kokar till följd av "Operation Slägga", upphävandet av Emasyaprotokollet, där viktiga befogenheter har överlämnats till militären, och särskilt utslaget om förbud mot Demokratiska samhällspartiets verksamhet i Turkiet.

Denna situation innebär, herr kommissionsledamot, att det turkiska fallet måste hanteras med stor försiktighet. Turkiet måste uppfylla villkoren och kraven i Köpenhamnskriterierna och det måste, självfallet, uppfylla Ankaraprotokollet. Just i detta sammanhang och i denna situation är det emellertid en självklarhet att det kan få mycket allvarliga konsekvenser för Europeiska unionens säkerhet om felaktiga signaler sänds ut, särskilt när det styrande partiet inte har den trefemtedelsmajoritet i parlamentet som det behöver för att ändra författningen. En sådan signal skulle kunna ge upphov till alarmerande oro i ett land som redan är instabilt och som inom Nato är en strategisk partner för väst.

Vi måste gå till väga med yttersta försiktighet i förhandlingsprocessen så att vi inte gör några misstag.

Richard Howitt (S&D). – (EN) Herr talman! För det första vill jag offentligt upprepa mina gratulationer till kommissionsledamot Štefan Füle. Vi fick er att stiga upp tidigt den första arbetsdagen i er nya befattning, och jag tror inte att det kommer att vara den enda gången vi gör det.

I Turkiet tvivlar allmänheten starkt på att EU kommer att hålla sitt löfte och, precis som ni möts av skepsis bland en del av allmänheten inom EU, är den utmaning ni står inför att förbli rättvis och objektiv – och, ja, så vinner man allmänhetens förtroende. Men ni måste även lyfta fram de positiva aspekterna av utvidgningen och vinna över skeptiska grupper och vår grupp kommer att stödja er i det arbetet.

När det gäller Turkiet är gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater fortfarande för anslutning och för reform. I sin lägesrapport konstaterar kommissionen att reforminsatserna har återupptagits men att de bör intensifieras. Vi instämmer. Så när det gäller detta första betänkande under parlamentets nya femårsmandat vill jag koncentrera mina inledande anmärkningar på hur vi som parlament bör hantera Turkiet. Till föredraganden vill jag säga att jag respekterar ert uppriktiga engagemang för att nå samförstånd i parlamentet och jag tackar för ert samarbete. Jag hoppas att ni i framtiden kommer att försöka komma överens med de politiska grupperna innan ni lägger fram ändringsförslag till kompromisser i plenum som överenskommits i utskottet. Skillnaderna mellan oss är inte så stora.

Men den verkliga prövostenen för ert arbete som föredragande och för parlamentet är att se till att vi utnyttjar vårt inflytande för att säkra stabila framsteg, år från år, med att leda Turkiet mot anslutning och för det krävs det ledarskap både här och i Turkiet.

Till våra cypriotiska kolleger vill jag säga att vi förstår hur orättvisan smärta. I vår grupp har vi försökt att få med er fullt ut i vårt samförstånd, men vid denna avgörande tidpunkt är vi fast beslutna att försöka inta ståndpunkter som stöder försöken till försoning för att behandla båda sidor rättvist och inte på förhand döma resultatet för någondera sidan.

Till andra här i kammaren vill jag säga att det behövs konstruktiv kritik av Turkiet. Vi är själva kritiska vänner. Men till dem som tar till orda mot Turkiet i denna debatt säger vi att ni är en minoritet. Alltför många av er drivs av religiös intolerans gentemot islam och försöker skaffa er politiska fördelar genom att avsiktligt skapa falsk fruktan för invandring. De argumenten är avskryvbara och motbjudande, och det är ni också.

Slutligen, till majoriteten av kammaren, som vill att Turkiet ska ansluta sig måste vi säga det om och om igen. Vi får inte låta nejsägarnas gälla röster dränka oss. Vi förväntar oss att våra turkiska motparter fortsätter att genomföra de svåra samhällsreformer som krävs, som även är svåra att genomföra inrikespolitiskt sett.

Reformerna är bra i sig, men vi i parlamentet som är för en anslutning måste se till att Turkiets insatser blir mödan värd genom att uppfylla våra egna löften, öppna och stänga kapitel utifrån fakta, leva upp till rådets löften och handla i god tro.

Norica Nicolai (ALDE). – (RO) Jag kommer endast att hänvisa till Makedonien i mitt tal eftersom jag vill betona att man i betänkandet bekräftar framstegen i Makedoniens situation och stöder ett politiskt beslut om att inleda förhandlingar med detta land.

Jag kommer inte att nämna att betänkandet är välvägt och att det innehåller en detaljerad beskrivning av de positiva och negativa faktorerna i det berörda landet.

Jag vill framhålla två saker. Vallokalsundersökningar och opinionsundersökningar i Makedonien visar tydligt att detta land är ett av de mest "eurooptimistiska" länderna i regionen. Jag anser att befolkningens stöd är en förutsättning för att förhandlingsprocessen ska bli framgångsrik. För det andra anser jag att Grekland, som en av Europeiska unionens medlemsstater, måste ha förståelse för de europeiska modellerna för historisk försoning och göra allt det kan för att se till att tvisten om Makedoniens namn inte blir ett hinder för landets framsteg mot EU-anslutning, för varje annan ståndpunkt strider mot Europas anda och öde.

Hélène Flautre (Verts/ALE). – (FR) Herr talman! Först och främst vill jag välkomna och gratulera kommissionsledamot Štefan Füle.

Den tolfte sessionen av rättegången mot Hrant Dinks misstänkta mördare hölls i Istanbul i måndags. För första gången hade officiella observatörer vid rättegången ett intryck av att domstolen ärligt försökte komma fram till sanningen och att åklagaren hade belyst kopplingarna mellan denna rättegång – den mot Hrant Dinks misstänkta mördare – och andra rättegångar som pågår – såsom den om nätverket Ergenekon.

Detta faktum är utomordentligt viktigt eftersom rättegången faktiskt handlar om alla politiska mord, intoleransen i samhället och den alltjämt rådande straffriheten. Dessutom är detta en uppfattning som de anhängare till offren för dessa politiska mord uttryckte mycket träffande när de med hänvisning till den "djupa staten" i Turkiet förklarade att de själva var Hrant Dinks "djupa familj". Jag berättar det här för er därför att utvecklingen går framåt och därför att det inom det civila samhället i Turkiet finns en önskan och en rörelse för reform som syftar till att främja demokrati och rättigheter, och denna önskan och denna rörelse är ovanligt kraftfulla.

Jag vill även citera ett annat exempel som just nu får stora rubriker i tidningarna – hedersbrott inom familjen har redan nämnts – och det handlar om en 16-årig flicka som påträffades begravd i ett hönsbarn och hade blivit dömd av ett familjeråd för att hon hade talat med pojkar. Detta är förskräckligt och det är ett brott. Medlemmarna i den familjen måste självfallet sättas i fängelse.

Faktum är att för några år sedan gav dessa brott inte upphov till några rubriker. Därför är det glädjande att se att dessa så kallade hedersbrott, som inte är något annat än barbariska brott, inte längre tolereras i det turkiska samhället. Det turkiska samhället är stätt i omvandling, man kan till och med säga att det befinner sig i jäsning och jag anser att vi, när vi diskuterar Turkiet, måste vara medvetna om att varje reform i det landet har en djupgående inverkan på förhållandena mellan medborgarna, på etablissemangen, Turkiets historia och demokratin. Detta är helt avgörande inslag.

Jag anser att vår process måste vara fullständigt uppriktig. I dag erkänner man vår uppriktighet och den motsvaras av vår förmåga att stödja den komplicerade, avgörande och historiska processen på Cypern. I dag måste EU säga tydligt till Cypern att vi är redo att stödja och garantera, med alla de medel som står till vårt förfogande, däribland ekonomiska och finansiella medel, varje avtal som uppnås mellan nord och syd och att vi dessutom är fast beslutna att se till att ingenting i EU:s regelverk hindrar ett samförstånd i Cypernfrågan. Vi måste kämpa oss fram, framtiden för Turkiets medlemskap i EU hänger också på den här frågan.

Geoffrey Van Orden (ECR). – (EN) Herr talman! Det är inte ofta som jag är överens med Hélène Flautre, men jag instämmer faktiskt i många av de anmärkningar hon just gjorde. För det första efterlyser jag en större uppriktighet i vår inställning till Turkiet. Jag är säker på att vi alla vill ha goda förbindelser med Turkiet och många av oss, troligen majoriteten, önskar en dag se Turkiet som medlem av Europeiska unionen, en annorlunda union än den som håller på att utvecklas i dag. Anledningen till att en del så starkt motsätter sig Turkiets anslutning är att de inser att detta oundvikligen skulle förändra EU-projektets karaktär, som i dag går mot en oönskad politisk integration.

Jag har ett par frågor till kommissionen. Vad har hänt med förhandlingarna med Turkiet? Varför är så få kapitel öppna? Varför är energikapitlet inte är öppet i en tid då vi i alla våra länder är allvarligt bekymrade över energisäkerheten och Turkiet befinner sig i en så viktig geografisk position med avseende på dragningen av rörledningarna från Kaspiska havet? Med förestående presidentval på Cypern och pågående samtal om återförening ägnar vi många tankar åt Cypern. Vi kan naturligtvis nästan aldrig diskutera Turkiet här i parlamentet utan att nämna Cypern, men det kanske skulle vara till större hjälp om EU i stället för att alltid kritisera Turkiet försökte stödja landet lite mer i den här frågan. Varför uppmanar vi bara Turkiet att använda sitt inflytande när Grekland och Cypern, båda EU-medlemmar, har en avgörande roll?

Jag håller med om att den turkiska garnisonen på norra Cypern bör reduceras kraftigt. I själva verket påpekar jag regelbundet för de turkiska sändebuden att en ensidig trupperminskning skulle vara en djärv förtroendeskapande åtgärd, men vi vet alla att om Annan-planen hade förverkligats så skulle de turkiska trupperna ha reducerats till blott 650 och de grekiska till 950. Det är skandalöst att det inte har gjorts några verkliga framsteg med att öppna internationell handel med norra Cypern. Varför har Europeiska unionen inte hållit det löfte om att häva isoleringen av norra Cypern som man gav i maj 2004?

Av alla de platser i världen där EU faktiskt skulle kunna spela en nyttig roll och utöva ett välgörande inflytande är Cypern i särklass – ändå är vi frånvarande. Vi får inte ge Turkiet skulden för EU:s interna svårigheter.

Charalampos Angourakis (GUE/NGL). – (EL) Herr talman! Vårt ställningstagande mot en utvidgning av Europeiska unionen är konsekvent med vårt ställningstagande mot att Grekland, mitt land, ska integreras i EU och med kampen för att frigöra det från denna imperialistiska maskin.

Hela utvidgningsprocessen stämmer överens med stärkandet av Nato och Natos ockupation av västra Balkan, med avskiljandet av Kosovo och med destabiliseringen av Bosnien och Hercegovina, med att EU ifrågasätter gränser och stabilitet i området, med tvånget mot det serbiska folket, och med nya slitningar och motsättningar på Balkan.

De så kallade bilaterala frågorna är nämligen inte alls några bilaterala frågor. De är internationella frågor och det är därför de behandlas av FN. Samtidigt pågår det en oerhört allvarlig kris i Balkanområdet, som uppenbarligen beror på de reformer som befolkningen i dessa länder har tvingats utstå för att ansluta sig till Europeiska unionen.

Denna process överensstämmer med Ankaras omedgörlighet i Cypernfrågan, med anledningen till krigsförklaring i Egeiska havet, som stöds av Frontex genom att byrån ifrågasätter gränserna i området, genom att man i praktiken förbjuder fackföreningsrörelsen och den stämmer även överens andra antidemokratiska arrangemang i Turkiet.

Detta är ännu en anledning till att vi förenar oss med arbetarna i dessa länder mot integration, så att de kan slåss för sina rättigheter.

Lorenzo Fontana (EFD). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! De svenska och spanska ordförandeskapen har gjort Turkiets medlemskap i Europeiska unionen till en prioriterad fråga, som om det var givet på förhand.

Av många skäl anser vi inte att Turkiets medlemskap är vare sig realistiskt eller lämpligt. För det första därför att Turkiet i geografisk bemärkelse inte ligger inom Europa. För det andra därför att Turkiet blir alltmer islamiskt och Ankara faktiskt är en ledande medlem av OIC, den största internationella panislamska organisationen. För det tredje därför att religiösa minoriteter förföljs och deras lägre samhällsställning är ingrodd i samhället. För det fjärde därför att Turkiet fortsätter att förneka folkmordet på en och en halv miljon armeniska kristna och ockuperar Cypern, vilket både militärt och politiskt strider mot internationell rätt.

Vi måste även komma ihåg att med Turkiet i Europeiska unionen kommer vi att ha länder som Irak, Iran och Syrien vid våra gränser. Till sist måste vi även komma ihåg att Turkiet, med sina 90 miljoner invånare, år 2030 kommer att vara det EU-land som har den största befolkningen. Det innebär att det skulle ha det största antalet europaparlamentariker och den viktigaste röstandelen i Europeiska rådet. Balansen i EU skulle förvisso rubbas.

Diane Dodds (NI). – (EN) Herr talman! I likhet med många kolleger i kammaren denna morgon vill jag vädja om ärlighet och realism i debatten, särskilt när det gäller Turkiet. Jag välkomnar de kolleger som har efterlyst aktivt stöd för Cypern i insatserna för att nå någon slags uppgörelse med Turkiet.

Jag vill mycket kort ta upp en aspekt av detta som jag har uppmärksammat på, nämligen den svåra situationen för många av de medborgare som jag företräder, som har lidit stora ekonomiska förluster på grund av fastighetsbluffar i Turkiet. Sedan jag blev europaparlamentariker i juli har jag blivit kontaktad av många väljare som har investerat avsevärda belopp i fastigheter, 50 000–100 000 euro, och därefter har förlorat på de investeringarna i vad som i många fall ser ut som uppenbart bedrägeri. Jag menar att kommissionen bör titta på det här och agera aktivt.

Elmar Brok (PPE). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, herr López Garrido! Fram till nu har utvidgningspolitiken varit framgångsrik, även om vi, som vi kunde se i den senaste omgången, måste fokusera

mer på den inre utvecklingen i dessa länder vad gäller rättsstatsprincipen, korruption och liknande frågor. Jag anser att det är det som håller på att hända i de pågående förhandlingarna. Jag menar att vi har gjort stora framsteg med Kroatien och vi kan slutföra den processen snabbt. Fast det är naturligtvis viktigt att Köpenhamnskriterierna uppfylls i varje fall, inklusive Europeiska unionens integrationskapacitet, eftersom vi måste vara medvetna om risken för att vi sträcker oss över för mycket.

Vi kommer att uppfylla våra skyldigheter gentemot västra Balkan, men vägen kan vara lång i enskilda fall. Vi måste vara medvetna om detta, så att vi inte väcker falska förhoppningar. Men det är också uppenbart att det europeiska perspektivet är ett värdefullt verktyg och kanske det enda verktyg som vi har för att bibehålla ett visst tryck så att den inre reformprocessen i de här länderna fortsätter, både vad gäller marknadens mognad och det politiska systemet.

Jag har problem med Turkiet när jag ser hur landet betar sig gentemot Berlin och när jag tänker på Cypern, religionsfrihet, yttrandefrihet, förbudet mot politiska partier och liknande frågor. Jag kan bara fråga mig själv om man kommer att ta de sista stegen – med hänsyn till mentaliteten och inte till formen – som krävs för att Turkiet ska kunna bli medlem och om vi kan vara säkra på att EU har kapacitet att integrera Turkiet.

Herr Füle! Ni har stora möjligheter eftersom ni har ett bredare ansvarsområde, som inkluderar utvidgningspolitik och grannskapspolitik. Båda dessa saker har att göra med det europeiska perspektivet, men de arbetar med olika verktyg. Därför har ni ett intressant arbete och jag hoppas verkligen att ni trivs med det.

Michael Cashman (S&D). – (EN) Herr talman! Jag välkomnar framstegsrapporterna och jag vill särskilt tala om Makedonien och Kroatien, och därefter om Turkiet. Det gläder mig att komma efter min framstående vän, Elmar Brok, som nämnde Köpenhamnskriterierna. Jag vill utveckla det närmare och säga att Köpenhamnskriterierna inte är förhandlingsbara, särskilt inte när det handlar om minoriteters rättigheter och mänskliga rättigheter, och Makedonien och Kroatien har därför misslyckats med att återspegla gemenskapens regelverk, särskilt förbudet mot diskriminering på grund av sexuell läggning.

Jag vill påpeka för båda länderna att anslutningsförfarandet är ett tillfälle att anpassa er lagstiftning och att förklara för era medborgare varför det är nödvändigt. När man går med i den här klubben så går man inte med i en klubb som bygger på en à la carte meny. Vi kommer att tillämpa regelverket strängt och särskilt artikel 19, som ger unionen rätt att bekämpa diskriminering på grund av – och det är en mycket viktig lista – ras, etnisk tillhörighet, religion, övertygelse, ålder, funktionshinder och sexuell läggning. Varför är detta viktigt? Därför att en person kan utsättas för diskriminering på grund av varje enskild anledning och om man då inte gör något i ett fall innebär det att allt det som gjorts i de andra blir irrelevant. Därför säger jag att rättigheter för lesbiska, homosexuella och bisexuella inte är förhandlingsbara. Inför lagstiftning mot diskriminering nu. Det avgörande provet för varje civilisation är inte hur den behandlar sin majoritet, utan hur den behandlar de minoriteter som tillsammans utgör den majoriteten.

I fråga om Turkiet har det gjorts framsteg, och det gläder mig att kunna citera Ban Ki-moon som säger att det har gjorts framsteg i fråga om Cypern. Vi i parlamentet bör välkomna det. Diane Dodds har rätt: Om vi ska vara en del av lösningen måste vi vara absolut ärliga och sammanföra parterna. Men återigen önskar jag att de kunde gå längre när det gäller antidiskriminering.

Ickediskriminering finns med i författningen, men detta måste återspeglas i lagarna, särskilt i förhållande till lesbiska, homosexuella män, bisexuella och transpersoner, som ofta blir mördade av den enda anledningen att de är transpersoner. Så vi bör låta Turkiet gå vidare på den här vägen, på samma villkor. Om vi undergräver anslutningsprinciperna har vi inte några principer kvar.

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Herr talman! För det första vill jag säga att av alla människor är det Michael Cashman från Storbritannien, som jag hyser stor aktning för, som påminner oss om att ett land som ansluter sig till Europeiska unionen måste bli delaktigt i alla aspekter av unionen och inte kan ha inställningen att det bara är att välja och vraka. Det tycker jag är rätt så märkligt.

Jag vill emellertid diskutera frågan om Turkiet. Andra talare har sagt att det turkiska samhället befinner sig i rörelse och det är sant. Men om vi vill vara ärliga måste vi förklara att det inte rör sig om en linjär rörelse mot europeiska värderingar. Turkiet rör sig både framåt och bakåt. Låt oss ta militären som exempel. Vi gläder oss naturligtvis åt dekretet som förhindrar att militären kan ingripa utan politiskt godkännande. Det är positivt. Men det finns även en annan aspekt av författningsdomstolens utslag som bör tas med i bilden, nämligen att militärer inte kan ställas inför civila domstolar. Det är naturligtvis negativt.

Om vi ser på exemplet med yttrandefrihet och åsiktsfrihet, så stämmer det att det pågår en livlig debatt om ett antal frågor som tidigare var tabu, däribland minoriteters och sexuella minoriteters rättigheter, herr Cashman. Vi tycker att det är mycket bra. Men samtidigt finns förbudet mot YouTube och det finns lagstiftning som ger upphov till rättslig osäkerhet i frågan om yttrandefrihet och åsiktsfrihet, som är särskilt viktiga för gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa. Vi har även det "privata kriget" mot Doångruppen. Allt detta är mycket olyckligt.

Ett annat exempel handlar om kvinnornas roll. Det är naturligtvis bra att så kallade hedersmord, som är ett barbariskt brott, diskuteras i medierna, men tror vi verkligen att det turkiska samhället rör sig linjärt mot att anta europeiska värderingar om jämlikhet? Jag tror inte att det är så.

Jag vill även säga något om det som Richard Howitt har sagt. Det är sant att vi har en process – anslutningsförhandlingarna – som vi måste följa i god tro. Men det är dock inte någon automatisk process. Under denna process är vi inte bara ansvariga för anslutningskandidaten. Vårt primära ansvar är EU. Vår utvidgningspolitik måste vara trovärdig och vi måste ha en ärlig och trovärdig strategi gentemot anslutningskandidaterna. Jag måste säga att jag ibland störs av att det finns en allians mellan de gröna, som vill ha ett starkt EU och utvidgning så snart som möjligt, och ledamöter som Geoffrey Van Orden, som vill föra in nya länder så snabbt som möjligt för att försvaga Europeiska unionen. Det förefaller mig mycket märkligt.

Det finns ett anslutningsperspektiv, men det blir ingen anslutning förrän samtliga kriterier är uppfyllda.

(Talaren godtog att besvara en fråga (blått kort) i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen.)

Michael Cashman (S&D). – (EN) Herr talman! Alexander Graf Lambsdorff riktade en beskyllning mot Storbritannien och jag vill uppmana honom att förklara för kammaren på vilket sätt Storbritannien inte uppfyller sina förpliktelser enligt fördraget.

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Herr talman! Jag sade inte att Storbritannien inte uppfyller sina förpliktelser enligt fördraget. Jag hänvisade helt enkelt till det faktum att Storbritannien har valt bort viktiga politikområden som har att göra med europeisk integration, till exempel Schengen, euron, den sociala stadgan och – om jag har förstått saken rätt – stadgan om de grundläggande rättigheterna. Inget av de här områdena kan betraktas som marginellt.

Ulrike Lunacek (Verts/ALE). – (DE) Herr talman! För det första vill jag säga till Alexander Graf Lambsdorff att jag tillbakavisar er anklagelse. Ni sade att gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen vill ha utvidgning till varje pris. Det är helt klart för oss att vi är för utvidgning, inklusive Turkiet och Balkan naturligtvis, men endast om alla kriterier är uppfyllda. Vad gäller Turkiet vill jag säga att trots alla de problem som har berörts här i dag tror jag att den turkiska regeringen vill gå vidare. Ett exempel på det är att inrikesministeriet återkallat det protokoll som fram till nu gjorde det möjligt för militären att ingripa självständigt i säkerhetsfrågor. Detta är mycket viktigt. Jag hoppas att en majoritet av kammaren kommer att stödja vårt ändringsförslag 10 som handlar om uppföljningen av målet för medlemskap. Det är det enda sättet för EU att upprätthålla trovärdigheten när det gäller de löften vi har gett – målet om medlemskap när alla kriterier har uppfyllts.

I frågan om Makedonien har det gjorts en hel del framsteg på många områden. Jag inser det och det gläder mig. Med hänvisning till en punkt som Michael Cashman redan har nämnt vill jag emellertid säga att det inte är korrekt av en regering att införa lagstiftning mot diskriminering som inte även omfattar diskriminering på grund av sexuell läggning. Det är det europeiska regelverket. De mänskliga rättigheterna är inte förhandlingsbara och jag hoppas att en majoritet av parlamentet även kommer att rösta för dessa gemensamma europeiska mänskliga rättigheter i vårt ändringsförslag.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag vill gratulera er, herr Füle, och säga att jag hoppas att ni kommer att bli lika bra som kommissionsledamot som ni var som kandidat. Er utfrågning var verkligen enastående. Jag vill försäkra Alexander Lambsdorff om att Geoffrey Van Orden älskar Europa väldigt mycket. Men han vill inte att EU-byråkrati ska komma emellan detta Europa och dess medborgare.

Vi talar i dag om utvidgning. Det är bra att vi talar om detta eftersom EU, låt oss inte dölja detta, genomgår en viss institutionell kris, och ett sätt att komma ur denna kris är att utvidga EU. Det skulle kunna ge oss energi och kraft, så det är värt att gå i den riktningen. Ett Europa utan den lunga som Balkan utgör är inte Europa. Kroatians anslutning, ett europeiskt land med en europeisk kultur och en europeisk historia, bör genomföras så snart som möjligt. Men låt oss även realistiskt fundera på att snarast möjligt få länder som

Serbien, Montenegro, Makedonien samt Bosnien och Hercegovina som medlemmar. Det är verkligen mycket viktigt. Turkiets medlemskap ligger mycket längre bort i tiden och kommer säkert inte att ske inom de närmaste 10 åren.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Herr talman! Gruppen Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster är positiv till EU:s utvidgning, särskilt när det gäller västra Balkan, men detta hindrar inte att vi oroar oss över två saker.

För det första, vad som i slutändan uppnås är inte ett EU med social sammanhållning och solidaritet. Det är ett EU som marknadsplats. För det andra är utvidgningspolitiken i vissa fall problematisk i förhållande till internationell rätt. Jag syftar på betänkandet om f.d. jugoslaviska republiken Makedonien. Där föredraganden i detta betänkande inte ensidigt löser namnfrågan, såsom i punkt 17, undviker han systematiskt att förklara att lösningen eftersträvas och måste eftersträvas inom ramen för FN. En sådan hänvisning gör problemet till ett internationellt problem, vilket det egentligen är, inte ett bilateralt problem, och sänder ett mer rättvisande budskap än om man bara i allmänhet hoppas att problemet ska lösa sig självt.

"O tider, o seder" skulle man liksom Cicero kunna säga. Det faktum att f.d. jugoslaviska republiken Makedonien deltar – jag upprepar deltar – i EU:s militära uppdrag i Afghanistan anses vara en viktig faktor för ett land med små ekonomiska och militära resurser, liksom även det faktum att landet ensidigt erkänner Kosovo, i strid mot FN:s resolution 1244/1999.

Ett politiskt engagemang som är problematiskt i förhållande till internationell rätt är enligt min mening i sig problematiskt.

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Inledningsvis vill jag säga att jag anser att betänkandena om Kroatien och Makedonien är bra och välarbetade. Vi bör berömma föredragandenas arbete och stödja antagandet av betänkandena.

När det gäller Turkiet får jag en känsla av att vi leker kurragömma på detta område. De turkiska myndigheterna förklarar utåt att man eftersträvar förändring men i själva verket görs det inte så mycket förändringar i samhället. Fäder säljer fortfarande sina döttrar eller byter dem mot boskap. De män som köper fruar behandlar dem som slavar.

Jag tror fullt och fast att konvergensen mellan civilisationer kommer att vara en komplicerad och långdragen process och det kommer inte att vara enkelt vare sig för oss eller för det turkiska samhället. Därför måste vi i detta fall beväpna oss med tålmod och vi måste vara beredda på långa förhandlingar. Men i dessa förhandlingar måste vi agera korrekt och hedervärt och tala öppet om alla problem. Detta ligger i vårt intresse och även i den turkiska befolkningens intresse. När det här problemet har retts ut och lösts på ett framgångsrikt sätt kommer det att vara en landvinning både för EU och för Turkiet.

Ioannis Kasoulides (PPE). – (EN) Herr talman! I PPE-gruppen är alla för att man följer kommissionens rekommendationer om att f.d. jugoslaviska republiken Makedonien bör inleda anslutningsförhandlingar. Vi vet också att Makedonien och Grekland behöver nå en överenskommelse i namnfrågan så att dessa förhandlingar kan inledas.

Namnfrågan är en konkret politisk fråga i Grekland. Ingen grekisk regering kan överleva om förhandlingar tillåts inledas utan en överenskommelse om namnet. Det är en politisk realitet. Om vi vill vara goda rådgivare, måste vi ge Makedonien vänskapliga och flexibla råd, oavsett hur kollegerna bedömer denna fråga. Genom att avfärda namnfrågan och till exempel kalla den för "komisk" blir vi dåliga rådgivare till Makedonien och vi tjänar inte landets syfte.

Turkiet bör veta hur stor den turkiska dossiern är, med tanke på landets befolkningsstorlek. Den handlar om EU:s förmåga att absorbera en sådan utvidgning, budgetbegränsningar och så vidare. Turkiet bör förstå hur mycket enklare – och utan hinder och frysta kapitel – landets anslutningsprocess skulle vara om den inte belastades av problemet med Cypern. Landet behöver bidra i frågan om garantier, närvaron av trupper och rätten till ensidiga militära insatser som Cypern inte behöver.

Victor Boştinaru (S&D). – (EN) Herr talman! Jag välkomnar alla de insatser och framsteg som Kroatien gjort i riktning mot EU-anslutning. Denna anslutning kommer utan tvekan att utgöra ett viktigt framsteg mot europeisk integration för hela regionen västra Balkan. Jag hoppas att 2010 kommer att bli ett bra år för Kroatien och även för västra Balkan, men jag vill också betona behovet av att överväga och i tillräcklig grad ta itu med frågan om flyktingar och internflyktingar.

Se den senaste rapporten från FN:s flyktingkommissarie. Som ni vet undertecknades år 2005 en överenskommelse i Sarajevo av Kroatien, Bosnien och Hercegovina, Serbien och Montenegro – den så kallade Sarajevoförklaringen. Överenskommelsen syftade till att lösa problemet med det mycket stora antalet flyktingar och internflyktingar från konflikten i regionen. Den här frågan är dock fortfarande olöst. Jag skulle verkligen vilja att Kroatien slutligen förklarar sig redo att återuppta Sarajevoförklaringen och sätta stopp för en situation som jag anser vara mycket känslig, åtminstone före dess anslutning.

Jag välkomnar i mycket hög grad kommissionens åtagande att återuppta förhandlingarna i vår och jag upprepar inför er att detta problem bör lösas än gång för alla innan Kroatien går med i EU.

En avslutande kommentar om Turkiet. När vi utvärderar Turkiet vill jag uppmana er att vi inte låter oss påverkas av något förhastat omdöme som grundas på religion, etnicitet och stereotyper.

Lena Ek (ALDE). - Herr talman! Som vice ordförande i parlamentets Kroatiendelegation ser jag fram emot den dag när vi har kroatiska kolleger i bänkarna i detta parlament. Kroatien har kommit en lång väg i sin strävan efter medlemskap och har tagit många svåra beslut för att klara den europeiska dimensionen. Det finns viktiga pusselbitar kvar innan medlemskapet kan fullbordas.

Någonting som ligger mig väldigt varmt om hjärtat är decentraliseringen, dvs. att politiska beslut fattas så nära människor som möjligt. När man lägger till en fjärde beslutsnivå, som vid ett EU-medlemskap, är det oerhört viktigt att människor känner vilka beslut som ska fattas lokalt, regionalt, nationellt och på EU-nivå. I fråga om det påpekar framstegsrapporten att det finns mycket kvar att göra.

En annan svaghet är fortfarande rättssäkerheten, korruptionsbekämpningen och kvinnors ställning på arbetsmarknaden – områden där Kroatien måste anstränga sig mer. Jag ser dock att det sker väldigt stora framsteg, och att även den nya kroatiska regeringen lägger stor vikt vid dessa frågor. Jag hoppas verkligen att det inte dröjer länge innan vi har våra kroatiska kolleger med oss i detta parlament.

Michail Tremopoulos (Verts/ALE). – (EL) Herr talman! Jag vill påpeka att Balkan i dag, liksom det gjorde under hela 1900-talet, försöker hitta en balans mellan det besvärliga nationalistiska arvet och behovet av gemensamma europeiska möjligheter i en omedelbar framtid.

Syftet med dagens resolution om f.d. jugoslaviska republiken Makedonien är att spegla denna ömtåliga balans. Men man lyckas inte helt med detta. Pressen på att förhandlingar ska inledas omedelbart skapar farhågor om att fel signal ges till samtalen om namnfrågan. Om dessa skjuts upp på obestämd tid skulle det å andra sidan kunna uppmuntra att ett sådant improduktivt beteende upprepas.

Vissa av ändringsförslagen är positiva. Jag vill dock påpeka att alla former av nationalism skadar det egna landet först. Grekland måste hitta sin egen balans. Som grekisk makedonier uppmanar jag till större lugn. Vad som behövs i tvisten om namnet är att de två olika självbestämmande områden som båda använder namnet Makedonien kan samexistera. En sådan kompromiss skulle vara en katalysator för att skapa den ömsesidiga tillit som är helt nödvändig i dessa tider av ekologisk kris, när omedelbara grannländer måste ses som nödvändiga samarbetspartner för att bekämpa denna.

Edvard Kožušník (ECR). – (CS) Jag vill inleda med att tacka alla ledamöter för att de har utarbetat detta betänkande. Samtidigt vill jag välkomna den nye kommissionsledamoten och önska honom all framgång med hans mycket intressanta portfölj. Jag har bara tre kommentarer, eftersom mycket redan har sagts här under debatten. Enligt min åsikt bör vi också betona det faktum att själva utvidgningen måste förstås som en möjlig lösning för att återupprätta den ekonomiska tillväxten i EU. Vi bör hålla detta i tankarna. Min andra kommentar gäller ordet "fullständighet". Enligt min åsikt måste vi se på ett fullständigt sätt på Balkanfrågan och vi kan inte bara inrikta oss på ett särskilt land, vare sig det är Kroatien eller Makedonien. Vi bör hantera frågan med en heltäckande strategi som inbegriper länder som till exempel Serbien. Även när det gäller Turkiet måste vi ge ett klart ja eller nej. Vi får inte slå blå dunster i Turkiets ögon och lova ett eventuellt framtida medlemskap. Vi måste ge ett tydligt ja eller nej.

Willy Meyer (GUE/NGL). – (ES) Herr talman, herr kommissionsledamot, herr rådsordförande! För närvarande bör EU noga följa de förhandlingar som förs på högsta nivå med ledarna för de två huvudsakliga befolkningsgrupperna på Cypern.

Turkiet har en mycket negativ roll i dessa förhandlingar. Landet ställer sig inte bakom någon rimlig lösning och EU måste därför sända ett klart och entydigt budskap. Turkiet kan inte ha kvar de 40 000 soldater som ockuperar norra delen av Cypern i strid mot internationell rätt. Turkiet kan inte fortsätta ockupera staden

Famagusta i strid mot FN:s säkerhetsråds resolution. Landet kan inte fortsätta skicka nybyggare till norra delen av ön som undertrycker den turkcypriotiska befolkningen. Det är den väg som Turkiet tar för tillfället.

EU, kommissionen, rådet och parlamentet måste sända ett otvetydigt budskap till Turkiet: Om Turkiet vidhåller sin ståndpunkt, kommer landet aldrig att kunna ansluta sig till EU. Det är det budskap som bör förmedlas i detta kritiska skede i förhandlingarna om EU-medlemsstaten Cyperns återförening.

Nikolaos Salavrakos (EFD). – (EL) Herr talman! Jag bortser inte från att Turkiet är ett stort land som frånsett de interna sociala problem som betonas i betänkandet också enligt min mening agerar på ett motsägelsefullt sätt i sin utrikespolitik.

Medan den turkiska regeringen försöker att framställa sig som moderat förefaller landets militär att vara aggressiv gentemot Grekland, och kränker kontinuerligt grekiskt luftrum i Egeiska havet och trakasserar ständigt Frontex. Trots att Grekland och Turkiet är Natoländer och därmed allierade, hotar Turkiet Grekland med *casus belli* som gäller utvidgning av landets territoriella vatten, samt genom en vägran att erkänna staten Cypern, som är medlem i EU.

För tillfället verkar Turkiets regering också vara oförmögen att skydda folkets självbestämmande i landet och planerar en ny typ av ottomanskt samvälde, vilket tydligt framgick av det möte i Sarajevo i början av november där minister Ahmet Davutoglu medverkade. Jag tycker också att det är konstigt hur Turkiets regering har agerat när det gäller närmandet till Iran, som strider mot världssamfundets och EU:s vedertagna åsikter.

Dessutom får vi inte bortse från att Turkiet i strid mot färdplanen godkänner och kanske också uppmuntrar rörligheten av olagliga invandrare genom landets territorium till EU-länderna och inte fullgör sina skyldigheter att bevilja dockningsrättigheter och landningsrättigheter för cypriotiska fartyg och flygplan.

Gunnar Hökmark (PPE). – (EN) Herr talman! Jag vill tacka Hannes Swoboda för hans betänkande om Kroatien. Där erkänns den kroatiska regeringens insatser och resultat. Det är viktigt att säga att detta land nu närmar sig ett medlemskap, vilket understryker – och jag säger detta till rådets ordförandeskap – att det finns ett behov av att slutföra förhandlingarna med Kroatien under 2010.

Man bör också framhålla budskapet att Kroatiens insatser inte har gjorts för vår skull. Dessa insatser gör Kroatien till ett bättre land och ett bättre samhälle för landets medborgare. Därigenom blir Kroatien ett bättre grannland och bidrar till Europa, eftersom kampen mot organiserad brottslighet eller korruption måste ske på ett gränsöverskridande sätt. De resultat som uppnås i Kroatien innebär en fördel för oss.

Samma sak gäller andra kandidatländer. Alla de resultat vi kan se är till fördel för EU, och med tanke på den erfarenhet vi har av utvidgningsprocessen har vi mycket lite att klaga över när det gäller de resultat som vi har uppnått. Vi bör ha samma perspektiv när vi talar om Turkiet, Makedonien eller de andra länderna på västra Balkan. När de reformeras blir de grannländer. När vi stänger dörren riskerar vi nya problem och nya hot mot europeiska värderingar. Vi bör betona behovet av att tillsammans gå framåt för att åstadkomma en bättre utvidgning av EU som grundas på kriterier som vi helt och hållet stöder.

Luigi Berlinguer (S&D). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Att slutföra förhandlingarna med Kroatien under 2010 är en genomförbar målsättning och Hannes Swobodas betänkande innehåller en välavvägd granskning av våra framsteg och de steg vi har framför oss.

Rättsväsendet är nu det område där kraftfulla reformer fortfarande behövs. Det räcker inte att slutföra de nödvändiga systemreformerna, anta nya lagar och samarbeta såsom krävs med Internationella krigsförbrytartribunalen för f.d. Jugoslavien.

Jag betonar behovet av att inrätta en sann rättslig kultur och mentalitet i linje med europeiska normer. Avgörande i detta är domarkårens oberoende, vilket är en central fråga, och även domarnas utbildning, rekrytering och karriär, med andra ord det faktum att regeringen inte får föreskriva villkor för någon typ av domare. Jag uppmanar kommissionen att överväga behovet av hårda åtgärder som behandlar dessa frågor i förhandlingarnas slutskede.

Andrew Duff (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag välkomnar kommissionsledamot Štefan Füle. Samtalen mellan Dimitris Christofias och Mehmet Ali Talat befinner sig som vi vet i ett kritiskt skede. För att dessa ska lyckas måste en uppgörelse stödjas av den allmänna opinionen. Förtroendeskapande åtgärder krävs i högsta grad. Turkiet bör sända signaler om detta. Dessvärre verkar handelsagendan vara helt blockerad, så att börja

dra tillbaka trupper är en svår men smart gest för att öka allmänhetens stöd i söder och i norr, för att visa att det finns en verklig utsikt till en permanent lösning.

Om problemet med Cypern inte blir löst nu inser vi alla att utsikterna till framsteg med Turkiets anslutning verkligen är dåliga. Det är nu dags att agera. Jag hoppas att kommissionen kommer att svara de talare som tog upp frågan om Cypern som en del av sitt svar på debatten.

Mario Mauro (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Vi vill ställa oss bakom Kroatians medlemskap och därför uppmanar vi de kroatiska myndigheterna att se till att de tillgångar som nationaliserades med avseende på italienska medborgare i slutet av andra världskriget, och som trots EU-rättens krav fortfarande ägs av staten eller kommunala institutioner, ska återlämnas till sina rättmätiga ägare.

Vi vill stödja f.d. jugoslaviska republiken Makedonien och därför kräver vi att man rättar sig efter samförståndsmetoden, som är en del av EU:s historia. Vi uppmanar EU-institutionerna att ge sitt välvilliga stöd till alla medlemsstaters synpunkter på de skäl som ännu blockerar denna väg.

Vi vill tala sanningens språk med Turkiet. Ria Oomen-Ruijts betänkande utmärker sig på denna punkt. Där förnekas inte att det finns många svårigheter på vägen. Betänkandet är opartiskt och tar Köpenhamnskriterierna som sin fasta referenspunkt. Parlamentet gör därför rätt i att kraftfullt fördöma kränkningarna av de mänskliga rättigheterna och bristen på demokrati.

Men de personer som gör vägen för denna medlemskapsansökan nästan paradoxal finns inte här i kammaren. De återfinns bland företrädarna för många regeringar som vid varje officiellt sammanträde lovar saker som det ligger i deras intresse att förneka i korridorerna utanför. På grundval av Ria Oomen-Ruijts betänkande är det dock värdefullt att fortsätta stärka verktygen för ett privilegierat partnerskap, då vi inväntar en utveckling som inte bygger på fördomar utan på en fullständig och ansvarig assimilering av innehållet i gemenskapens regelverk.

ORDFÖRANDESKAP: KRATSA-TSAGAROPOULOU

Vice talman

Kinga Göncz (S&D). – (HU) Jag vill kommentera betänkandena om Kroatien och Makedonien. Det är viktigt att framhålla att framstegen i anslutningsprocessen för länder i sydöstra Europa tydligt ligger i EU:s intresse, eftersom stabilitet, välstånd och framsteg med reformer i regionen är viktigt inte bara för kandidatländerna utan för hela EU. Frågor om grannförbindelserna har hämmat framstegen för båda dessa länder. Det är ytterst viktigt att ge prov på den politiska vishet, det mod och den ömsesidiga goda vilja som behövs för att lösa dessa frågor, inte bara från dessa kandidatländers sida utan även från EU-medlemsstaternas sida. Detta hände i fråga om Kroatien och jag hoppas verkligen att det spanska ordförandeskapets engagemang också kommer att främja framstegen i namnfrågan, som påverkar Makedonien och Grekland. Som det tredje landet i ordförandetrion vill Ungern fortsätta att stödja denna process.

Nadja Hirsch (ALDE). – (DE) Fru talman! För det första vill jag gratulera Štefan Füle till hans utnämning till kommissionsledamot. Jag vill också gratulera föredraganden Hannes Swoboda till hans betänkande. Det är en mycket välvägd redogörelse för de framsteg som gjorts i Kroatien. Samtidigt anges tydligt de områden där Kroatien fortfarande har arbete att göra för att kunna slutföra anslutningsprocessen.

Det är också anmärkningsvärt att statistik från en Eurobarometerundersökning som genomfördes förra hösten visar att 84 procent av kroaterna är missnöjda med demokratin i sitt land. Detta innebär att det inte bara behövs reformer inom rättsväsendet utan även en förbättring av minoriteternas situation. Det är också viktigt att se till att pressfriheten garanteras. Dessa reformer måste inledas och genomföras. Framför allt måste de stödjas av befolkningen. Formellt sett kan kriterierna utan tvekan uppfyllas mycket snabbt, men hela befolkningen måste stå bakom processen och välkomna Kroatians anslutning till EU.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE). – (PL) Fru talman! Turkiets anslutning till EU är en mycket kontroversiell fråga i vissa kretsar. För att denna process ska kunna genomföras med ömsesidig förståelse måste man säkra en hög grad av kvalitet. Att hårda men tydliga villkor uppfylls, som är begripliga och godtagbara från båda sidorna, är grunden för mottagandet av nya medlemmar. Det gäller även Turkiet.

Jag vill nu tacka föredraganden Ria Oomen-Ruijten för ett heltäckande betänkande om Turkiets framsteg under 2009. Detta år är framstegsrapporten mer kritisk och uppmärksammar tyvärr med rätta de små framsteg som Turkiet gjort, särskilt när det gäller medborgerliga friheter och rättssystemet. Stagnationen i demokratiseringsprocessen var dock inte allt som skedde förra året, så vi måste vara kritiska där inga framsteg

gjordes eller där situationen förvärrades, även för att visa att vi värdesätter förbättringarna. Å ena sidan försummas behovet av att stärka principerna om rättssäkerhet, och eftersom författningen grundas på denna lag, bör detta prioriteras. Å andra sidan lägger Turkiet stor kraft på de förhandlingar som har inletts. Jag välkomnar förändringarna och Turkiets önskan att fortsätta reformerna för att uppfylla Köpenhamnskriterierna.

Goda föresatser är dock inte allt. Ankara har fortfarande många utmaningar framför sig på vägen mot EU-medlemskap och dessa utmaningar är inte lätta. Jag litar på att Turkiet kommer att lyckas övervinna alla hinder och jag önskar landet lycka till i reformarbetet.

Debora Serracchiani (S&D). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Kroatens EU-medlemskap tydliggör formandet av en europeisk identitet som kan uttrycka de gemensamma värderingarna för vårt nya Europa samtidigt som man införlivar, snarare än slätar över, de många olika invånarnas särdrag.

Kroatien har gjort betydande insatser för att leva upp till de normer som krävs, särskilt när det gäller kampen mot organiserad brottslighet genom nya åtgärder mot maffian, men landet måste göra ytterligare insatser, särskilt på rättsområdet, innan 2010 års förhandlingar kan slutföras.

Kroatens institutioner kan ta ytterligare steg framåt för att anpassa sig till kraven i det första protokollet till den europeiska konventionen om de mänskliga rättigheterna, som undertecknades i Paris 1952, genom att överväga återlämnandet av nationaliserade tillgångar till deras rättmätiga ägare.

Sophia in 't Veld (ALDE). – (EN) Fru talman! För det första vill även jag välkomna kommissionsledamot Štefan Füle till parlamentet.

Föredraganden har lämnat in ett mycket välavvägt förslag till resolution. Turkiet har verkligen gjort goda framsteg, men många problem måste snabbt behandlas. Det fruktansvärda fenomenet hedersmord måste utrotas samt mordandet av transpersoner. Så sent som i går fick vi höra om ett mord på en transkvinna i Antalya, det senaste i en lång rad sådana mord. Turkiets regering måste brådskande se till att mord på transpersoner inte längre förblir ostraffade.

Jag väddar också än en gång till Turkiets regering att säkra föreningsfriheten och sätta stopp för de systematiska försöken att stänga hbt-organisationer. I resolutionen efterlyser vi med rätta religionsfrihet och yttrandefrihet. För en liberal står dessa friheter i centrum för vår demokrati och är icke förhandlingsbara villkor för ett EU-medlemskap.

Men om vi ber Turkiet att följa EU:s normer, måste vi se till att vi själva uppfyller dessa normer. Det är en fråga om trovärdighet och moralisk auktoritet. Homofobi, obligatorisk religionsundervisning och begränsningar av pressfriheten måste också bekämpas i de nuvarande medlemsstaterna.

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Precis som det också betonas i Ria Oomen-Ruijts betänkande gjorde Turkiet 2009 ett tydligt åtagande om reformer och goda grannförbindelser. Myndigheterna har också främjat offentlig debatt om vissa områden av central betydelse för reformprocessen, t.ex. domarkårens roll, etniska minoriteters rättigheter och militärens roll i landets politiska liv.

Undertecknandet av Nabuccoavtalet har å andra sidan visat Turkiets engagemang för att skapa trygga gasleveranser inom Europa, vilket också tydliggörs genom Turkiets förhandlingar om att ansluta sig till Energigemenskapen.

Turkiet har visat landets viktiga roll som regional aktör genom att inrätta normala förbindelser med Armenien och förbättra förbindelserna med Irak och den regionala kurdiska regeringen. Vi får heller inte glömma landets samarbete inom Svartahavssynergien, som inleddes för tre år sedan i syfte att främja stabilitet och reformer i länderna runt Svarta havet.

Slutligen får vi inte glömma några av de grundläggande skäl som talar för detta lands anslutning till EU. Turkiet är uppenbart en medlem i den europeiska familjen och en viktig partner i dialogen mellan civilisationer. Att föra ett sekulärt, demokratiskt och modernt Turkiet närmare EU är utan tvekan en tillgång för vår gemenskap.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Jag är mycket glad över att utvidgningsportföljen kommer att innehas av kommissionsledamot Štefan Füle. I egenskap av centraleuropeisk politiker har han de bästa möjligheterna att förstå sydöstra Europas och västra Balkans tunga börda av etniska och interetniska konflikter och bilaterala granntvister. Västra Balkan och Balkan har aldrig varit stabilt bortsett från den korta perioden med Titos

Jugoslavien. EU-anslutning är det enda alternativet för att stabilisera regionen. Detta visades genom anslutningarna 2004 och 2008, till exempel genom den tydligt positiva effekten på förbindelserna mellan Ungern och Rumänien.

Samtidigt vill jag uppmärksamma kommissionsledamot Štefan Füle och parlamentet på det faktum att alla interetniska problem, alla viktiga frågor och grannförbindelser måste lösas före anslutningen, eftersom EU efter anslutningen kommer att stå maktlost inför sådana frågor. Se bara på det olösta problemet med ryssar i Lettland, eller i Slovakien, där Robert Ficos regeringspolitik har lett till förbittring i förbindelserna mellan den slovakiska majoriteten och den ungerska minoriteten.

När det gäller västra Balkan, där problemen av denna typ är ännu mer komplicerade, är det särskilt viktigt att lösa dem i förhållande till varje land. Kroatien är ett grannland till Ungern, så det är av största vikt att Kroatien ansluter sig till EU så snart som möjligt. Det är mycket viktigt att Kroatien fullgör sitt ansvar i samband med kriget, och att flyktingar tillåts återvända. Det är en mycket viktig fråga. Förhandlingar bör inledas med Makedonien så snart som möjligt, vilket också nämns av Zoran Thaler i hans utmärkta betänkande. Slutligen, så länge som kurderna inte beviljas självständighet i vidast möjliga mening, så länge som kvinnors och sexuella minoriteters rättigheter inte blir lösta och så länge som Turkiet inte ber om ursäkt för det armeniska folkmordet, kan Turkiet inte bli medlem i EU.

Metin Kazak (ALDE). – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Jag vill gratulera Ria Oomen-Ruijten till hennes noggranna arbete. Det verkar dock finnas en skillnad mellan den text som antogs förra året och den som vi nu blir föreslagna om Turkiet.

I sin resolution från 2009 uppmärksammade parlamentet förhandlingarna på Cypern men satte inte upp några villkor i samband med kolonierna eller Famagusta-situationen. Dessa frågor behandlas i sex förhandlingskapitel som hanteras under FN:s överinseende. Om parlamentet intar en sådan stark, ensidig ståndpunkt kan detta därför skada förhandlingarna och göra oss partiska.

Som den tidigare kommissionsledamoten betonade den 16 november 2006 är återlämnandet av Famagusta till dess rättmätiga invånare en fråga som måste hanteras under FN:s överinseende, som en del av den övergripande lösningen på Cypernfrågan.

Jag skulle vilja ta upp en annan av rådets slutsatser. År 2004 uttryckte den turkcypriotiska befolkningen tydligt sin önskan om en framtid inom EU. Rådet beslutade att sätta stopp för denna befolknings isolering och underlätta Cyperns återförening genom att främja det turkcypriotiska samhällets ekonomiska utveckling.

(Applåder)

György Schöpflin (PPE). – (EN) Fru talman! Jag vill välkomna kommissionsledamot Štefan Füle och ministern. Alla kommer att vara nöjda med Kroatiens framsteg i slutförandet av landets anslutningsprocess. Viktiga förvaltningsområden måste anpassas till kraven i EU:s regelverk och vissa av dessa förändringar – låt oss vara tydliga med detta – kommer troligen att gå stick i stäv med traditioner och förväntningar. Att förhandla om förändringarna kräver därför en betydande politisk vilja.

Jag vill tillägga att det är värt att göra denna ansträngning, särskilt för en relativt liten stat som Kroatien eller, för den delen – på samma sätt – för de andra staterna på västra Balkan. EU-medlemskap – jag tror vi kan ta detta för givet – ger en rad politiska, ekonomiska, kulturella och säkerhetsmässiga fördelar.

Det största problemet med anpassningen ligger dock på annat håll. Det är en sak att förändra förvaltningsstrukturerna men det är en helt annan sak att ändra attityderna i samhället till något radikalt annorlunda, till de former och det innehåll som har utvecklats inom EU. Dessa båda faktorer står ofta långt ifrån varandra, och det kommer utan tvekan att finnas aktörer i samhället, några ganska mäktiga dessutom, som bara kommer att se nackdelar för sig själva i den nya situationen.

Vi får inte ha falska förhoppningar i detta avseende. Kroatiens myndigheter måste inte bara slutföra sina förhandlingar med EU. Samtidigt måste de också göra vad de kan för att förändra attityderna i samhället. Detta kan visa sig vara en svårare uppgift.

Maria Eleni Koppa (S&D). – (EL) Fru talman! De tre betänkanden som vi debatterar i dag uttrycker Europaparlamentets bestämda ståndpunkt om den fortsatta utvidgningsprocessen. Det finns dock viktiga skillnader.

Jag vill börja med att gratulera Hannes Swoboda till hans betänkande om Kroatien. Vi är alla mycket glada över att detta land snart kommer att ansluta sig till EU.

När det gäller Turkiet är budskapet i det ytterst välvägdade betänkandet av Ria Oomen-Ruijten detsamma som under tidigare år. Turkiet måste uppfylla alla sina avtalsenliga skyldigheter, precis som alla tidigare kandidatländer har gjort. Anslutningen är och måste vara det slutgiltiga målet. Vi kan dock inte ha en speciellt utformad anslutning som skräddarsys för Turkiet. Turkiet är ett stort land som måste inse att fortsatta reformer, respekt för de mänskliga rättigheterna, tillräcklig hjälp med att lösa frågan om Cypern, goda grannförbindelser och upphävandet av *casus belli* mot en medlemsstat är de steg som kommer att föra landet närmare unionen.

Vad beträffar f.d. jugoslaviska republiken Makedonien sänder Zoran Thalers betänkande ett positivt budskap till landet. Grekland uppmanar å sin sida Makedoniens ledare att komma till förhandlingsbordet i god tro, så att en gemensamt godtagbar lösning kan hittas inom ramen för FN. Greklands regering vet att processen kräver ny drivkraft och är fast besluten att lösa frågan. Vi förväntar oss en lika ärlig ståndpunkt från motparten.

Andrey Kovatchev (PPE). – (BG) Fru talman! Kommissionsledamot Füle, välkommen till parlamentet. Jag önskar er all framgång i ert arbete. Jag vill tacka Hannes Swoboda, Zoran Thaler och Ria Oomen-Ruijten för deras balanserade och objektiva betänkanden.

Europaparlamentet har vid många tillfällen tydliggjort sin politiska önskan att länderna på västra Balkan ska anslutas till EU och har förklarat sig berett att stödja dessa stater så att de snabbt kan uppfylla medlemskapskriterierna. Kroatien är på upploppssträckan. Jag hoppas verkligen att anslutningsavtalet för detta land kommer att undertecknas före årets slut. F.d. jugoslaviska republiken Makedonien har gjort framsteg med att uppfylla kriterierna för att inleda föranslutningsprocessen. Europeiska rådet förväntas bekräfta det beslut från Europeiska kommissionen som fattades i slutet av förra året och inleda anslutningsprocessen. För att detta ska ske anser jag att f.d. jugoslaviska republiken Makedonien behöver göra ytterligare insatser för att lösa problemen med sina grannländer i europeisk anda. Om myndigheterna i Skopje har den politiska viljan att inte utnyttja historien, vare sig den antika eller den nyare, och gräla om aktuella politiska eller nationella avsikter, kan en kompromiss nås. Historien måste sammanföra oss och inte splittra oss. Låt historikerna komma fram till sina akademiska slutsatser, men dessa får inte stå i vägen för kandidatländernas europeiska öde. Så kallad hatpropaganda får inte tolereras. Jag vill särskilt nämna de skolböcker som barnen använder i skolan. Dessa får inte innehålla beskrivningar som ger upphov till en fientlig attityd mot andra medlemsstater.

Förtroendet för Balkan ska inte bara ökas genom systemet för viseringslättnader, som nu tillämpas och som jag är mycket nöjd med, utan även, enligt min åsikt, genom den gemensamma åminnelsen av historiska datum och hjältar som delas av vissa länder på Balkan. Jag hoppas att de rekommendationer som gjorts genom betänkandena beaktas av de relevanta institutionerna i medlemsstaterna. Jag önskar Kroatien, Makedonien och Turkiet all framgång på deras europeiska resa.

Evgeni Kirilov (S&D). – (EN) Fru talman! Vi bör fortsätta stödja utsikten till EU-medlemskap för länderna på västra Balkan. Hela processen stöder stabiliteten och vi bör upprätthålla drivkraften.

Som föredragande för viseringslättnader i delegationen till den gemensamma parlamentariskommittén EU–f.d. jugoslaviska republiken Makedonien, anser jag att ett införande av ett viseringsfritt system i landet var en mycket viktig uppmuntran för dess befolkning. I den senaste rapporten från kommissionen påpekas att landet har uppnått framsteg på många områden och detta är berömvärt.

Jag kommer från ett grannland, Bulgarien, och som grannländer ser vi några oroväckande drag i utvecklingen. Enligt min åsikt bör namnfrågan inte komma först. Det makedoniska nationsbyggandet inleddes efter andra världskriget och nu är det en stor del av befolkningen som identifierar sig som makedonier. Men vi måste hålla oss till våra värderingar. Vi kan inte tolerera att nationsbyggande förväxlas med nationalistisk retorik eller grov manipulering av historien, som sträcker sig tillbaka till antik tid. Att man bejaktar den nationella identiteten får för det andra inte leda till främlingsfientliga känslor mot medborgare som förklarar sig vara av bulgariskt ursprung. Dessa personer utsätts för verbala och fysiska övergrepp och förföljs även rättsligt av påhittade skäl.

Marietta Giannakou (PPE). – (EL) Fru talman! Jag vill gratulera kommissionsledamoten och önskar honom all framgång inom det mycket viktiga område som han har tagit över.

Det är ett faktum att EU kan och har rätt att fortsätta utvidgningen. Detta gäller särskilt västra Balkan, där människorna har rätt till ett bättre öde och verkliga europeiska värderingar.

Särskilt när det gäller f.d. jugoslaviska republiken Makedonien måste vi påpeka att det är viktigt att landet, om det vill bli medlem i unionen, inte använder historien, där man plockar och blandar olika bitar, som ett verktyg. Landet måste vänja sig vid att bidra till FN:s förfaranden och att lösa sina problem genom diplomati, inte propaganda. Därför måste f.d. jugoslaviska republiken Makedonien uppmanas att agera om den vill ha en framtid snart.

Jag vill gratulera Ria Oomen-Ruijten till hennes utmärkta betänkande om Turkiet och även gratulera Hannes Swoboda och naturligtvis Zoran Thaler, trots att jag inte håller med om vissa aspekter av hans synsätt och hans betänkande.

När det gäller kompromisser som inte speglar sanningen och den verkliga situationen måste vi inse att problemen kommer att återkomma i framtiden. När det gäller Turkiet vill jag å andra sidan säga att insatser har gjorts, men ingen viktig förändring gör att vi kan säga att Turkiet löser sina problem diplomatiskt, med andra ord genom att dra tillbaka eller börja dra tillbaka sina styrkor från ett EU-land, Cypern.

Wolfgang Kreissl-Dörfler (S&D). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Jag skulle också vilja gratulera er, herr Füle, till er nya utnämning och önskar er lycka till i denna mycket viktiga uppgift.

Ni har redan tydliggjort för utskottet att förhandlingarna med Turkiet handlar om landets anslutning och inte om den vansinniga idén om ett privilegierat partnerskap, som aldrig har framställts på något fullgott sätt av sina förespråkare. Ni har också tydliggjort – och detta välkomnar vi i mycket hög grad – att båda sidorna, Turkiet och EU, måste uppfylla sina skyldigheter och åtaganden. I detta fall, herr Posselt, gäller principen om att avtal ska hållas, *pacta sunt servanda*. Ni måste vara bekant med denna fras som användes av er tidigare inflytelserika ledare.

Det finns ytterligare en punkt som också är mycket viktig för mig. Naturligtvis har Turkiet fortfarande en hel del kvar att göra, men det har även EU, när det gäller frågan om Cypern, genomförandet av minoriteters rättigheter i Turkiet och de politiska och militära aspekterna. En sak är dock klar. Processen kommer aldrig att vara linjär. Vi vet detta utifrån EU:s historia. Man behöver bara se på processerna och förfarandena i samband med Lissabonfördraget. Det kommer alltid att förekomma både framsteg och motgångar i processen i Turkiet.

Det är också tydligt att Turkiet, när det har uppfyllt alla krav och när det kan godta gemenskapens regelverk, kommer att vara ett annorlunda land. Men Lissabonfördraget kommer också att medföra varaktiga förändringar för EU. Vi bör vara medvetna om detta. Som sagt, båda sidor måste uppfylla sina åtaganden.

Alojz Peterle (PPE) – (SL) Om EU verkligen vill spela en viktigare roll på den internationella arenan, måste det se till att det stärker sin roll också inom Europa. Detta innebär att man slutför projektet med ett enat Europa i sydöst. Vi behöver inte bara ett europeiskt perspektiv, utan även dynamik och stimulans.

Jag är glad över att vi kan välkomna framstegen i alla de tre länder som diskuteras här och jag gratulerar föredragandena Ria Oomen-Ruijten, Zoran Thaler och Hannes Swoboda till ett väl utfört arbete. Jag är särskilt nöjd med att samtliga tre länder har fäst särskild uppmärksamhet vid att utveckla förbindelser med sina grannländer.

Skiljeavtalet mellan Slovenien och Kroatien har också nämnts. Det är ett faktum att Kroatiens och Sloveniens regeringar ser nyckelfrågan i detta avtal på helt olika sätt, vilket inte precis inger ömsesidigt förtroende. Jag uppmanar båda regeringarna att använda bilaterala möjligheter för att enas om en enhetlig tolkning av avtalet och främja en atmosfär av goda grannförbindelser, som skulle kunna leda till att anslutningsprocessen slutförs framgångsrikt.

Jag gratulerar uppriktigt kommissionsledamot Štefan Füle till att ha tagit sin ansvarsfulla roll och önskar honom all framgång med att uppnå dessa ambitiösa mål. Jag hoppas också att det spanska ordförandeskapet lyckas väl och uppvisar ett stort mått av vishet.

Emine Bozkurt (S&D). – (NL) Grannar ser efter varandra och stöder varandra. När det är en bra situation i grannskapet, är det också bra för de människor som lever där. Turkiet och Cypern är grannländer. Men när de ser över sina stängsel är det inte varandra de ser, utan turkycyprioter, som har hamnat mellan två stolar.

För att se till att alla som lever på Cypern än en gång verkligen kan leva tillsammans, krävs det en lösning där alla grannar spelar sin roll. FN:s generalsekreterare Ban Ki-moon uttryckte i förra veckan uppfattningen att en lösning för Cypern möjligtvis kan vara inom räckhåll. Europaparlamentet har en viktig uppgift i att bidra positivt till situationen på Cypern, och strävar konstruktivt efter lösningar och efter att undanröja hinder i stället för att sätta upp hinder. Ja, Turkiet måste förmås att göra insatser för att denna lösning ska komma närmare. Det är vad vi begär i det betänkande som vi ska rösta om. Det är dock inte bara Turkiet som behöver göra en insats. Alla drabbade parter måste spela sin roll för att skapa en positiv atmosfär där en tillförlitlig lösning kan hittas. I slutändan är detta naturligtvis vad vi alla vill ha: en lösning.

Vi måste också vara hjälpsamma i samband med kandidatlandet Makedonien, när det gäller namnfrågan, så att förhandlingar kan inledas. Som medlemsstater måste vi noga se till att vi inte är en del av problemet, utan att vi i stället bidrar till att hitta en lösning.

F.d. jugoslaviska republiken Makedonien har gjort en hel del framsteg, och kan utgöra ett föredöme för de andra länderna på Balkan, samtidigt som dessa också kan bidra till ökad stabilitet i regionen. Vi behöver göra en insats här för att EU:s viktigaste exportprodukter ska blomstra: demokrati, mänskliga rättigheter, fred och säkerhet.

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Kroatien visar sin beslutsamhet att ansluta sig till EU genom att ta tydliga steg mot att uppfylla kriterierna. Den politiska viljan har speglats i reformer av den offentliga förvaltningen och rättssystemet, och i kampen mot korruption och organiserad brottslighet. Insynen i domstolsväsendet har ökat och antalet oavgjorda domstolsförfaranden och överdrivet långa förfaranden har minskat. En betydelsefull faktor är det fortsatta avslöjandet av krigsförbrytelser, där Kroatien till fullo samarbetar med Internationella krigsförbrytartribunalen. Den kroatiska lagstiftningens harmonisering med gemenskapsregelverket håller en bra nivå. Landet genomgår betydande rättsliga och institutionella förändringar med målsättningen att bekämpa den organiserade brottsligheten och maffian och stärka det gränsöverskridande samarbetet med rättsliga myndigheter i grannländerna.

Banksektorn i Kroatien är sund, investerarna har förtroende för ekonomins tillstånd och den makroekonomiska stabiliteten har bevarats. Det finns fortfarande ett behov av att slutföra programmet med småskalig privatisering och minska statens ingripande i ekonomin. Försoningen mellan etniska kroater och etniska serber, det förbättrade skyddet av minoriteters rättigheter och integrationen av flyktingar, inklusive återuppförandet av bostäder, är enligt min åsikt särskilt berömvärda insatser. Därför uppmanar jag Kroatien att främja utvecklingen av en kultur av politiskt ansvar och en offentlig debatt om medlemskapet och konsekvenserna av en anslutning, eftersom bara en tredjedel av befolkningen för närvarande anser att en EU-anslutning skulle vara positiv. Jag vill även gratulera den nye kommissionsledamoten, Štefan Füle, och välkomna honom till hans uppgift.

Justas Vincas Paleckis (S&D). – (EN) Fru talman! Jag välkomnar kommissionsledamot Štefan Füle och gratulerar föredragandena till tre välvägdade betänkanden. Det råder inga tvivel om att utsikten till EU-medlemskap har fått Turkiet att förändras till det bättre. När allt kommer omkring är detta muslimska land unikt i att det tog de första stegen för att anpassa sig till europeiska värderingar för nästan 100 år sedan och trots de växlande historiska vindarna har landets lyckats hålla denna kurs. Turkiet är den mest västerländska av staterna i öst och den mest östliga av väststaterna, så landets unika roll är inte bara europeisk utan också global.

Ankara måste påskynda reformer, eftersträva kompromisser i Cypernfrågan med större beslutsamhet och ta ytterligare steg när det gäller försoningen med Armenien. Jag stöder hur som helst bestämt hållningen inom alliansen av socialister och demokrater om att utsikten till Turkiets medlemskap i EU inte bör ändras genom någon ersättningslösning eller några kompenserande varianter.

Francisco José Millán Mon (PPE). – (ES) Fru talman! Jag välkomnar kommissionsledamoten. Under detta årtionde har utvidgningspolitiken varit EU:s största framgång, tillsammans med euron. Denna politik bör inte hållas tillbaka. Vi kan inte bryta de åtaganden vi gjort gentemot kandidatländer, även om vi också bör respektera de välkända principerna om konsolidering och villkorlighet.

Vi får inte heller glömma EU:s integrationskapacitet eller behovet av att kommunicera med medborgarna i frågan om utvidgning samt dess fördelar och konsekvenser.

Med tanke på tidsbegränsningarna ska jag bara komma med några korta kommentarer. I princip bör kandidatländerna på förhand lösa alla eventuella territoriella konflikter och liknande frågor med varandra och med medlemsstater, så att detta inte skapar fördröjningar i unionens verksamhet längre fram.

När det gäller Turkiet vill jag särskilt belysa hur viktigt det är att takten i reformerna – vilka även är nödvändiga för själva Turkiet – upprätthålls och till och med ökas.

Jag välkomnar också det åtagande som Turkiet nyligen gjorde när det gäller gasledningen Nabucco, vilket är mycket viktigt för Europas energidiversifiering. Emellertid måste jag medge att jag blev något förvånad över den gest som Turkiets regering gjorde förra hösten till stöd för de iranska myndigheterna. Jag anser att ett kandidatlands utrikespolitik bör vara i linje med unionens.

Förra veckan läste jag en intervju med Turkiets minister för Europafrågor, som verkade antyda att Turkiet hade avskaffat viseringskravet för länder såsom Syrien, Libanon och Libyen. Jag blev något förvånad över detta eftersom ett kandidatland bör föra sin viseringspolitik närmare EU:s motsvarande politik och inte gå åt motsatt håll.

Jag skulle vilja få denna information bekräftad.

Antigoni Papadopoulou (S&D). – (EL) Fru talman! Ria Oomen-Ruijten har gjort en enastående insats för att lägga fram ett välavvägt betänkande och vi tackar henne. Ändringsförslagen 13 och 14 från gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen rubbar denna balans och därför uppmanar jag er att rösta mot dessa.

I samtalen om Cypernfrågan har Turkiet, via Mehmet Ali Talat, lagt fram oacceptabla förslag och landet är fortsatt oförsonligt och maximalistiskt. Därför är det fel att uppmana alla parter att stödja de pågående förhandlingarna. Turkiet, som ockuperande makt, är den part som måste utsättas för påtryckningar. Turkiet måste omedelbart dra tillbaka alla turkiska styrkor, upphöra med ockupationen och sluta hålla den turkycypriotiska befolkningen som gisslan, eftersom det är Turkiet och inte grekycyprioterna som bär ansvaret för den så kallade isoleringen av turkycyprioterna. Turkiet måste återlämna den belägrade staten Varosha och stoppa de olagliga bosättningarna och intrånget på grekycypriotisk egendom.

Turkiet har nyckeln till lösningen på Cypernproblemet och till framstegen i dess anslutning. Det lilla landet Cypern kräver inget mer och inget mindre än en lösning i enlighet med EU:s regelverk, utan undantag, och enligt FN:s resolutioner. Cyprioter är inte andra klassens medborgare i någon typ av ottomansk eller annan koloni. Vi är EU-medborgare med europeiska rättigheter.

Doris Pack (PPE). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Det är nu slutligen hög tid för EU att inleda förhandlingar med f.d. jugoslaviska republiken Makedonien. Makedonien har uppfyllt villkoren och har väntat sedan 2005 på att förhandlingar inleds. Grekland har fått så mycket solidaritet från de övriga 26 medlemsstaterna att landet nu inte bör lägga in något veto mot att inleda förhandlingar med dess grannland Makedonien. Namnfrågan är en rent bilateral fråga, även om FN har bidragit i detta avseende.

I fråga om Kroatien vill jag säga att detta land bekämpar korruption så effektivt att andra länder, inklusive vissa länder inom EU, kan lära av det. Min andra poäng är att flyktingarnas återvändande, som Victor Boştinaru just har nämnt, som enligt min mening har hanterats exemplariskt. Som Hannes Swoboda sade är det många saker som inte kan lösas på det sätt som vi föreställer oss.

Min tredje punkt gäller samarbetet med Internationella krigsförbrytartribunalen i Haag. Kroatien överlämnade alla sina efterlysta krigsförbrytare för flera år sedan. De dokument från "hemlandskriget" som har begärts finns antingen inte längre tillgängliga eller har aldrig existerat. Därför behövs en förnuftig strategi i dessa frågor. Regeringen söker efter dokumenten och den har inrättat en insatsstyrka, men den kan inte göra mer än att se på. Om den inte hittar något är det viktigt att ta ett steg framåt, med tanke på att Kroatien har samarbetat med tribunalen i årtal och därför i stor utsträckning har uppfyllt villkoren. Jag hoppas verkligen att det kapitlet snart kommer att öppnas så att förhandlingarna med Kroatien kan slutföras vid årsslutet.

Ismail Ertug (S&D). – (DE) Fru talman, herr rådsordförande, herr Füle! Jag önskar er all framgång i ert framtida arbete. Det är svårt att bortse från ambivalensen i Cypernfrågan. Vi i EU får inte avfärda frågor som verkar obehagliga eller försöka låtsas som om de inte finns. Vi har inte hållit vårt löfte. Det är ett faktum och vi måste komma till rätta med denna dubbelmoral.

Vi vet att Ankaraprotokollet definitivt måste genomföras när det gäller Cypernfrågan. Men det är också tydligt, såsom rådet uppgav 2004, att isoleringen av norra Cypern måste upphöra. Jag är glad över att södra Cypern ger norr nödvändigt stöd, men det var inte EU:s avsikt. EU:s avsikt var att alla, hela EU, skulle sätta stopp för isoleringen. För att övervinna det slutliga hindret på detta område måste vi ta ett steg framåt och råda bot på denna isolering.

Tunne Kelam (PPE). – (EN) Fru talman! För den nya kommissionen – och jag välkomnar varmt kommissionsledamot Štefan Füle – är det nu dags att förnya EU:s åtagande om utvidgningen genom att slutföra anslutningsförhandlingarna med Kroatien senast vid årsslutet och inleda förhandlingar med f.d. jugoslaviska republiken Makedonien.

Det sistnämnda landet har gjort imponerande framsteg trots många svårigheter, och bör uppmuntras att fortsätta. Jag vill också uppmana båda parterna att lösa namnfrågan på ett öppet och generöst europeiskt sätt, såsom förespråkades i går av ordförande José Manuel Barroso.

Även Turkiet har gjort betydande framsteg. Om vi ser på Ukraina inser vi vilken skillnad själva utsikten till anslutning kan innebära. Turkiet är välkommet som medlem förutsatt att Köpenhamnskriterierna uppfylls. Med en ny kommissionsledamot finns det ingen tid att förlora när det gäller att förmå Turkiet att börja dra tillbaka sina trupper från Cypern och genomföra Ankaraprotokollet. Detta skulle kunna ses som ett villkor för att gå vidare med förhandlingarna. Personligen skulle jag känna mig bekväm med Turkiets anslutning när det är lika lätt att bygga en kristen kyrka i Ankara som det är att uppföra en moské i Bryssel.

Jürgen Klute (GUE/NGL). – (DE) Fru talman! Jag skulle vilja kommentera två aspekter av den turkiska frågan. Det är i allmänhet de etniska konflikterna som diskuteras och det med rätta. Det finns fortfarande arbete att göra på detta område och vissa svårigheter kvarstår. Men vi bortser ofta från att det fortfarande finns betydande problem i Turkiet i fråga om fackföreningars och anställdas rättigheter. Turkiets regering fortsätter att motsätta sig fackföreningar – under vissa omständigheter utnyttjar de även polisens makt – vilka stöder sina medlemmar, med andra ord turkiska arbetstagare. Detta skedde nyligen i konflikten med Tekels anställda. Det är en sak som jag vill ta upp. Ett demokratiskt samhälle måste skydda anställdas och fackföreningars rättigheter och det är viktigt att kämpa för dessa rättigheter. EU stöder också dessa rättigheter, särskilt i sin roll som ett socialt EU.

Den andra faktorn är privatisering. Turkiet anpassas till EU och det inbegriper området privatisering. Tekels anställda, av vilka 12 000 för närvarande är i strejk, hotas med att bli av med arbetet eller har redan förlorat det till följd av privatisering. Men det är inte bara Teleks anställda som arbetar inom tobaksindustrin. Omkring 500 000 personer som är sysselsatta inom tobaksodlingen i sydöstra Turkiet har mist sina arbeten under de senaste åren. Efter att ha varit en av de största producenterna och exportörerna av tobak har Turkiet nu blivit importör. För en vecka sedan hade jag möjlighet att resa till Ankara och tala med Tekels anställda. Om processen med att minska antalet anställda och förstöra hela industrisektorer fortsätter till följd av privatiseringen, kommer Turkiets medborgare att förlora sin entusiasm för EU-anslutningen. Därför måste vi inrikta oss på EU:s sociala aspekt. Jag vill framhäva detta än en gång.

Krzysztof Lisek (PPE). – (PL) Fru talman, herr kommissionsledamot! Jag välkomnar er varmt, herr Füle, liksom alla andra, och jag önskar er stor uthållighet i ert arbete under kommande år. Jag vet att vi inte redan första dagen borde tala om slutet på den nya mandatperioden. Naturligtvis önskar jag er många fler perioder, men det är min önskan att ni, när ni talar här i slutet av denna mandatperiod, kommer att möta oss i ett nytt och utvidgat EU, som kanske består av så många som 30 medlemsstater.

Bortsett från ert arbete med de viktiga länder som vi talar om här i dag vill jag be er att också uppmärksamma andra länder som drömmer om ett EU-medlemskap. Precis som jag själv kommer ni från ett land som just har anslutit sig till EU och jag tror att ni, jag och alla ledamöter från alla nya medlemsstater förstår hur viktigt det var för våra samhällen att vi anslöts till EU. Vi önskar detta även för de länder som vi talar om i dag.

Som polack har jag en liten dröm, och med denna vill jag avsluta mitt anförande. Det är att Kroatien, det land som för närvarande har gjort störst framsteg i förhandlingarna, ska lyckas ansluta sig till EU under det inte alltför avlägsna polska ordförandeskapet.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Fru talman! Här är åter ett betänkande om Turkiet som inte är någon framstegsrapport utan ett betänkande om Turkiets misslyckanden. EU uppmanar Turkiet att göra mer på området minoriteters rättigheter, men i stället för att lösa frågan om kurderna som Turkiet förklarade att det skulle, planerar landet att förbjuda det prokurdiska Demokratiska samhällspartiet (DTP). För fjärde året i rad har regeringen i Ankara misslyckats med att genomföra tilläggsprotokollet till associeringsavtalet, men genom sina ambassadörer uppmanar den de större EU-medlemsstaterna att lösa Cypernfrågan. Enligt min åsikt är de länge väntade förhandlingarna om denna Medelhavsö inte en anledning att glädjas, eftersom de senaste turkicypriska förslagen går emot det befintliga samförståndet på vissa punkter, vilket innebär att det faktiskt utgör ett steg bakåt.

Så var det med de positiva resultat som det spanska ordförandeskapet meddelade att vi skulle kunna vänta oss. Turkiet är inte en del av Europa vare sig i geopolitiska termer, andligen eller kulturellt. Mänskliga rättigheter, minoriteters rättigheter och internationell rätt är fortfarande främmande begrepp för Turkiet. Det enda ärliga svar som är i linje med EU-medborgarnas önskemål skulle enligt mig vara att avsluta anslutningsförhandlingarna och sikta på ett privilegierat partnerskap.

Georgios Koumoutsakos (PPE). – (EL) Herr kommissionsledamot! Vi välkomnar er och önskar er all framgång i ert arbete. I dag diskuterar vi bland annat Turkiets framsteg i riktning mot EU. I går debatterade vi den svåra ekonomiska situationen för vissa länder inom euroområdet, särskilt Greklands kritiska situation.

Dessa båda debatter sammanstrålar på en punkt – de har en gemensam grundval. Denna gemensamma grundval är Greklands omfattande och oflexibla försvarsutgifter. Omkring 5 procent av landets bruttonationalprodukt anslås till militära utgifter – och inte för att landet vill detta. En del av detta spenderas naturligtvis för att uppfylla landets skyldigheter som Natomedlem. Men den största delen av detta spenderas eftersom vi måste ta itu med den specifika politiken från ett grannlands och kandidatlands sida, nämligen Turkiet.

Att hota Grekland med krig är officiell turkisk politik, känd som *casus belli*, och det är inte bara ett hot på pappret. Turkiet har för vana att kränka grekiskt luftrum och flyga över grekiska öar, även obebodda, i östra Egeiska havet.

Detta måste upphöra och detta måste vara ett starkt budskap som skickas till Ankara från Europaparlamentet. Om det görs förbättringar på denna punkt, kommer dess framsteg mot Europa att få ny drivkraft, naturligtvis tillsammans med alla andra åtaganden som landet måste tillmötesgå.

Monica Luisa Macovei (PPE). – (EN) Fru talman! Inom grannskapspolitiken har EU:s mål alltid varit att exportera stabilitet och att inte importera instabilitet.

Därför väddar jag till medlemsstaterna och kandidatländerna att inte befordra bilaterala konflikter till unionsnivå. Som advokat skulle jag vilja påminna om att Grekland, genom det interimsavtal mellan Grekland och f.d. jugoslaviska republiken Makedonien som undertecknades i september 1995, gick med på att inte invända mot landets ansökningar till internationella eller regionala organisationer om dessa gjordes under det namn som detta land tillskrivs av FN, vilket är f.d. jugoslaviska republiken Makedonien. Unionens institutioner hänvisar till detta land som just f.d. jugoslaviska republiken Makedonien. Dessa bestämmelser är rättsligt bindande enligt internationell rätt. Därför har Grekland ingen rättslig grund för att försvåra landets anslutningsprocess. Beslut måste fattas om ansökarlandets resultat.

I linje med detta stöder jag debatterna om de framsteg som gjorts och de områden där förbättringar ännu krävs. Vi måste lyfta fram de positiva resultaten och noga övervaka genomförandet av reformerna. På grundval av de framsteg som gjorts föreslog kommissionen att landet skulle ges ett datum för att inleda förhandlingar. Jag ansluter mig till kommissionen och uppmanar rådet att ange ett startdatum för anslutningsförhandlingarna vid sitt toppmöte i mars 2010.

Eleni Theocharous (PPE). – (EL) Fru talman, herr kommissionsledamot! Även om den mycket starka resolutionen till förmån för Turkiet antas i dag, kommer detta land fortfarande att ha ett betydande demokratiskt underskott. Landet kränker på ett grovt sätt miljontals medborgares mänskliga rättigheter och ockuperar Republiken Cypern, en EU-medlemsstat.

När det gäller Cypern finns det dock många som insisterar på att lägga lika stort ansvar på offret som på förövaren. Vi kan inte acceptera brott och väpnat våld och uppmanar alla berörda parter – att göra vad? I den demokratins fristad som Europaparlamentet utgör kan vi inte lyssna till otillbörliga uttryck såsom norra och södra Cypern och tal om val i norra Cypern, där 70 procent av den så kallade väljarkåren är olagliga kolonisatörer.

Om lösningen inte respekterar de mänskliga rättigheterna för Cyperns medborgare, är det tydligt att hela EU:s värdesystem står på spel. Naturligtvis fortsätter samtalen, men de har strandat på grund av Turkiets maximalistiska anspråk. Eftersom det är Turkiet och inget annat land som vi utvärderar, uppmanar vi Turkiet att underlätta samtalen genom att ta två självklara steg: För det första, att omedelbart börja dra tillbaka den ockuperande armén och för det andra, att återlämna den ockuperade staden Famagusta till dess lagliga befolkning.

Giovanni Collino (PPE). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Vi erkänner de insatser som Kroatien har gjort under de senaste åren för att uppfylla kraven på EU-medlemskap. Vi stöder uttalandet från Diego López Garrido denna förmiddag.

Det finns dock ännu en olöst fråga som måste hanteras under förhandlingarna om bilaterala frågor mellan Kroatien och Italien och som riskerar att kasta en skugga över anslutningsprocessen. Jag talar om misslyckandet med att tillhandahålla ekonomisk och moralisk ersättning för uppkomna skador och underlåtet att återlämna egendom som konfiskerats från de italienare som tvingades lämna sin mark och gå i exil efter andra världskriget.

Nu när Kroatien försöker ansluta sig till EU uppmanar jag landet att påskynda processen med att uppnå ett försonande, konstruktivt och lyckligt slut på denna sorgliga och ännu olösta affär.

Vi uppmanar Kroatien att tillmötesgå rättigheterna för de personer som har väntat på att detta ska hända så länge, bland annat i enlighet med EU-rätten.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE). – (EN) Fru talman! Jag har en kort kommentar om Turkiet.

Turkiet har fortfarande vissa mycket allvarliga problem på människorättsområdet. En av de olösta frågorna är att ta itu med etniska och religiösa minoriteters rättigheter – kurder, kristna, aleviter med flera. Dessa minoriteters rättigheter kränks ständigt. Cypern och Grekland är, och kommer att förbli, av yttersta betydelse för EU.

Därför, herr kommissionsledamot, måste vi tydliggöra för våra turkiska partner att det är mycket svårt att tala om Turkiets europeiska integration innan problemen i samband med Turkiets religiösa och etniska minoriteter har blivit lösta.

Kyriakos Mavronikolas (S&D). – (EL) Fru talman! I dagens debatt måste vi enas om tydliga budskap till Turkiet, med tanke på att landet inte har vidtagit särskilda åtgärder för att lösa olika problem med grannländerna.

När det gäller Cypernfrågan, i synnerhet med tanke på att vi har fått höra förslag om att inkludera en hänvisning till problemet med isoleringen av turkycyprioter i betänkandet, anser jag att EU bör och måste agera inom ramen för FN:s resolutioner. Det betyder att de olagligt ockuperade områdena inte kan erkännas, tvärtom måste allt stöd beviljas genom den lagliga staten, vilket är fallet i dag.

Samtidigt bör Turkiet dra tillbaka armén för att undanröja detta stora hinder för de övergripande insatser som görs för att övervinna svårigheterna med att kontakta turkycyprioter.

Jelko Kacin (ALDE). – (SL) Jag vill gratulera alla föredragandena till deras välavvägda betänkanden, och er, herr kommissionsledamot, önskar jag all tänkbar framgång i er viktiga roll.

Jag vill påpeka att medlemsstaterna i EU inte kommunicerar på bästa möjliga sätt med länderna på västra Balkan. Några av dem har föreslagit orealistiska datum. År 2014, ett datum som några av er i dag har föreslagit, skapar falska förhoppningar och orealistiska förväntningar, och vilseleder politikerna och den allmänna opinionen i dessa länder. Vi kan bara stärka de EU-vänliga krafterna om vi har en realistisk inställning och agerar på lämpligt sätt. Falska löften är till skada för både dem och oss. Vi måste vara rättvisa, korrekta och trovärdiga.

Konrad Szymański (ECR). – (PL) Fru talman! Jag inser hur svårt det är, med Turkiets sociala omständigheter, för regeringen i Ankara att göra något för att förbättra demokratin och den människorättsliga situationen. Jag uppskattar insatserna väldigt mycket, men jag vill uppmärksamma ett problem som inte har betonats tillräckligt i debatten. Jag tänker på problemet med religionsfriheten, som fortfarande är begränsad i Turkiet, särskilt när det gäller kristna. I Turkiet har vi fortfarande ett problem med de hinder som religiösa samfund ställts inför när det gäller deras rättsliga ställning. Kristna samfund har trots införandet av lagen om stiftelser stora problem med att återfå konfiskerad egendom. Det ekumeniska patriarkatet har begränsade rättigheter att utbilda präster och fritt välja ekumenisk patriark. Jag är mycket tacksam att föredraganden betonar alla dessa aspekter i betänkandet. Samtidigt beklagar jag att Diego López Garrido helt ignorerade denna fråga i sitt anförande. Herr López Garrido! Jag har en personlig anmärkning: ideologi och mänskliga rättigheter hör inte ihop.

John Bufton (EFD). – (EN) Fru talman! Jag vill tala om Turkiet.

Det som oroar mig är att UK Independence Party, som jag är medlem i, 2003 förklarade här i parlamentet att invandringen från nya medlemsstater till vårt land, Storbritannien, skulle leda till ödesdigra konsekvenser. Om Turkiet går med är jag rädd för att 70 miljoner människor kommer att få möjlighet att komma till Storbritannien. Storbritannien är fullt. Vi har miljontals människor som är arbetslösa. Trycket på våra offentliga tjänster är oerhört. Det är helt otänkbart att Turkiet ska ansluta sig till EU.

Vi har förnekats ett val. Människorna i vårt land har inte fått rösta om Lissabonfördraget. Vi behöver verkligen en diskussion i vårt land om huruvida vi bör vara representerade i Europaparlamentet eller inte. Jag befärar att Turkiets anslutning kommer att bli droppen som får bägaren att rinna över. Jag är övertygad om att vi nu befinner oss i ett läge där hela EU är på väg att falla sönder, med euron och så vidare. Turkiets anslutning kommer bara att göra det hela mycket, mycket värre.

Herr kommissionsledamot, det är er första arbetsdag. Jag vill tala klarspråk med er. Tro mig, en person från Wales i Storbritannien: vi vill helt enkelt inte att Turkiet deltar.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) När det gäller Turkiets anslutning finns det en grundläggande fråga som måste klargöras: Vad anser vi att EU är? Anser vi fortfarande att de gemensamma europeiska värderingarna är viktiga? Dessa värderingar är baserade på kristendomens lära, oavsett andelen av aktivt religiösa personer. Anser vi att det europeiska kulturarvet är viktigt som en sammanhållande kraft? Om svaret är ja hör inte Turkiet hemma i EU. Naturligtvis bör vi sträva efter att upprätta bästa möjliga partnerskap med landet. En annan viktig faktor är att en eventuell turkisk anslutning skulle skapa ett prejudikat. Israels utrikesminister har sagt att de är tålmodiga, men att landet definitivt vill ansluta sig till EU. Jag vill säga att Israel inte heller hör hemma i Europeiska unionen.

Csaba Sógor (PPE). – (HU) När det gäller skyddet av minoriteter har framsteg gjorts av Kroatien och Makedonien, men dessa länder är fortfarande långt ifrån bäst i detta avseende. Så vad kan vi göra? EU skulle kunna uppmuntra dessa länder genom sitt föredömliga skydd av minoriteter, men vad är det egentligen som händer i EU? Det skulle vara ett positivt tecken om Frankrike och andra ratificerade stadgan om minoritetsspråk och regionala språk, om Slovakien skulle dra tillbaka sina diskriminerande åtgärder mot minoriteter (se språklagen) och om Grekland skulle erkänna att minoriteter lever inom landets territorium och garantera deras rättigheter som individer och samhällsgrupper. I Rumänien kommer det förhoppningsvis att bli en lag om minoriteter, men vi är fortfarande långt ifrån att personer från minoritetsgrupper har höga befattningar inom militären, och självständighet fruktas mer än den ryska 14:e armén i Transnistrien. Parlamentet skulle kunna uppmuntra de nuvarande medlemsstaterna att föregå med gott exempel genom att fastställa normer för skydd av minoriteter som ska vara obligatoriska för hela EU.

Danuta Jazłowiecka (PPE). – (PL) Fru talman, herr kommissionsledamot! Enligt en rapport från den icke-statliga organisationen International Crisis Group skulle år 2009 bli avgörande för Turkiets integration i EU. Antingen skulle det bli ett genombrott i anslutningsförhandlingarna eller så skulle överläggningarna avslutas. I dag pågår fortfarande samtal om ytterligare områden som rör anslutningen. Det spanska ordförandeskapet säger visserligen att det vill att Turkiet går med i unionen så snart som möjligt, men det finns alltför tecken som tyder på att Turkiet håller på att omdefiniera sin plats i den globala ordningen, och att ett EU-medlemskap inte är en prioritet. Upphävandet av viseringstvånget för Jordanien, Libyen, Iran och Syrien, en försämring av förbindelserna med Israel, en förstärkning av förbindelserna med Sudan, undertecknandet av ett avtal om att inleda diplomatiska förbindelser med Armenien och blockera en överenskommelse med Cypern – allt detta visar att Turkiet alltmer håller på att orientera sig mot samarbete med sina grannländer, även om det leder till att landets ställning i anslutningsförhandlingarna försvagas.

Men frågan om energisäkerhet och Turkiets viktiga geografiska läge gör att landet sakta men säkert blir oundgängligt för att trygga EU:s intressen. Det kanske därför inte dröjer alltför länge innan Turkiets anslutning till EU blir viktigare för oss än för Turkiet självt. Jag väddar därför till kommissionen och rådet att omdefiniera Turkiets utsikter till medlemskap i EU.

Alf Svensson (PPE). - Fru talman! Jag tror att det är oerhört viktigt att de framsteg som görs av de kandidatländer som är inne i förhandlingarna också erkänns och understryks. Jag tror att det är mycket viktigt rent psykologiskt. Sedan är det onekligen så, att förhandlingarna med EU har skapat bättre förhållanden för människorna i dessa länder. Förhandlingarna i sig är någonting positivt.

Vi är säkert alla överens om att det krävs insatser av stora mått av Turkiet och att religionsfrihet, yttrandefrihet och tryckfrihet är en självklarhet. Jag tycker emellertid också att det måste sägas att förhandlingarna med Turkiet inte enbart är förhandlingar med staten eller nationen Turkiet, utan det handlar om att Turkiet är

något av ett lås eller en brygga över till hela regionen. Därför ska man nog ha klart för sig att EU:s relationer till regionen försämras avsevärt om dörren skulle slås igen.

Chrysoula Paliadeli (S&D). – (EN) Fru talman! Jag önskar att jag kunde få tid att förklara för ledamöterna i parlamentet varför det grekiska folket är så känsligt när det gäller frågan om namnet på f.d. jugoslaviska republiken Makedonien. Tyvärr krävs det mer än en minut.

Denna historia, som går tillbaka till slutet av 1940, är en sorglig historia som slutade med att det skapades en felaktig uppfattning om grekerna. Jag kan försäkra er att greker varken är nationalistiska eller expansionister. Allt de gör är att motsätta sig användandet av ett namn som är en del av deras egen gamla historiska och arkeologiska tradition.

Jag har förstått att f.d. jugoslaviska republiken Makedonien som ny självständig stat genomgår en efterbliven rasbiologisk fas. Seriösa akademiker i Skopje stöder inte sin premiärministers nationalistiska tendenser. De föredrar att tåga i stället för att utsätta sig för det trendiga uttrycket, vilket, som Zoran Thaler med rätta påpekar i sitt resolutionsförslag, riskerar att öka spänningen.

Jag skulle önska att parlamentet och den nya kommissionen försökte bidra med en lösning på namnfrågan, inte genom att stimulera de nationalistiska tendenserna i f.d. jugoslaviska republiken Makedoniens regering, utan genom att stödja uppfattningen i Grekland, som kämpar för en smidig kompromiss som i slutändan säkerligen kommer att tillfredsställa folket i f.d. jugoslaviska republiken Makedonien mer än det grekiska folket.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Dagens debatter har visat att även om ledamöterna har olika uppfattningar om Turkiets framsteg, är vi nog alla överens om att grundförutsättningen för medlemskap i EU är ett lämpligt genomförande av grundläggande reformer. I dagsläget tycker jag att det är för tidigt att fastställa konkreta datum, men vi måste följa utvecklingen och kräva framsteg från Turkiets sida, eftersom den senaste tidens händelser då verksamheten för politiska partier förbjöds skapar anledning till oro och inte visar Turkiets engagemang för att respektera medborgerliga och politiska friheter och rättigheter. Vi måste dock ge Turkiet tillfälle att se över sina åtgärder och hoppas på att Turkiet i framtiden kommer att bli ett demokratiskt och fritt land.

Petru Constantin Luhan (PPE). – (RO) Kroatien fortsätter att vara det land som har kommit längst av staterna på västra Balkan på sin väg mot EU-anslutning. Landet kan tjäna som ett exempel för andra stater i regionen med avseende på deras utsikter till anslutning när det gäller att uppfylla kriterierna och villkoren för anslutning.

Jag välkomnar de framsteg som konstaterats när det gäller interna reformer, vilket också anges i framstegsrapporten 2009. Metoden för att uppfylla de nödvändiga kriterierna för anslutning, särskilt de som behandlas i kapitel 23, rättvisa och grundläggande rättigheter, utgör en viktig milstolpe i det här landets framsteg för att uppnå europeiska standarder.

Vi stöder Kroatiens anslutning till EU, förutsatt att den baseras på ett strikt uppfyllande av anslutningskriterierna, inklusive fullt samarbete med Internationella tribunalen för f.d. Jugoslavien.

Kroatien kommer att avsluta anslutningsförhandlingarna i år. Faktum är att det betänkande som vi debatterar i dag är den senaste framstegsrapporten som producerats av Europaparlamentet. Vi är övertygade om att vi nästa år kommer att befinna oss i en position där vi kan rösta om fördraget om Kroatiens anslutning till Europeiska unionen, vilket kommer att bli en positiv signal för hela regionen.

Milan Zver (PPE). – (SL) Herr kommissionsledamot! Jag gratulerar er till er nya tjänst och jag hoppas att ni kommer att lyckas inom detta område.

Det gläder mig stort att de tre betänkandena är positiva och att föredragandena har konstaterat att dessa länder har gjort framsteg i fråga om modernisering, som vi ser det ur ett europeiskt perspektiv. Det viktigaste är att alla tre länderna upprätthåller en hög standard när det gäller respekten för mänskliga rättigheter. EU måste vara noga med detta, och vi måste också vara noga med att uppmana dessa länder att lösa konflikter med sina grannländer.

Jag vill också påpeka att jag inte kommer att ge mitt stöd till betänkandet om Kroatien, främst på grund av att Slovenien inte behandlas rättvist i det.

Iuliu Winkler (PPE). – (RO) Den mest effektiva utvidgningspolitik EU har när det gäller västra Balkan är att expandera i denna region. Detta kommer att garantera fred och föra in demokrati i ett område som tyvärr bara har fått sitt rykte förstärkt som "EU:s krutdurk" under den moderna historien.

Samtidigt är den mest effektiva utrikespolitiken för de nya staterna på västra Balkan att tillhöra EU:s område med stabilitet och välstånd. Vi behöver instrument i denna process. Jag välkomnar därför framstegsrapporterna om Kroatien och Makedonien, som är värdefulla instrument.

Jag anser också att det behövs ekonomiska styrmedel, tillsammans med regionalt, ekonomiskt och kommersiellt samarbete, även när det gäller investeringar, som redan har visat sig vara effektiva. Jag tror att dessa instrument måste övervägas av kommissionen och regeringarna i Kroatien och Makedonien.

(Talaren ställde en fråga (blått kort) till Hélène Flautre (artikel 149.8 i arbetsordningen.)

Barry Madlener (NI). – (NL) Jag vill faktiskt ställa en fråga till ledaren för den turkiska delegationen, Hélène Flautre. Jag vet inte om jag kan göra det nu – det var därför jag höll upp det blå kortet. Får jag ställa en fråga till Hélène Flautre?

Med tanke på det fruktansvärda hedersmordet i Turkiet skulle jag vilja fråga er, fru Flautre, om ni håller med om att vi bör lämna in en begäran om en omfattande undersökning om hedersmord i Turkiet? I mitt hemland Nederländerna har vi en chockerande hög förekomst av hedersmord bland turkar, liksom även i Tyskland, och jag tror att detta bara är toppen av ett isberg och att det förekommer väldigt många hedersmord i Turkiet. Kan vi be Stefan Füle att genomföra en undersökning om hedersmord i Turkiet?

(Talaren godtog att besvara en fråga (blått kort) i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen.)

Hélène Flautre (Verts/ALE). – (FR) Fru talman! En fråga, ja, men vilken fråga? Riktad till vem och i vilket syfte? Jag anser att vår delegation – som ni är ledamot i, herr Madlener – har engagerat sig och fortsätter att starkt engagera sig för mänskliga rättigheter och jämställdhet mellan könen samt för alla åtgärder som vidtas för att motverka våld mot kvinnor.

Jag nämnde detta i mitt anförande alldeles nyss. Jag anser att så kallade hedersrelaterade brott, det vill säga brott som organiseras inom den egna familjen eller stammen, är helt oförsvarliga, och jag tycker att det i dag är mycket glädjande att se att ingen i Turkiet står ut längre med denna typ av föråldrade kriminella metoder.

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Fru talman, mina damer och herrar! Jag vill tacka för denna breda debatt som har handlat om några utmärkta resolutioner som lagts fram av Europaparlamentet, och jag vill också gratulera författarna Hannes Swoboda, Zoran Thaler och Ria Oomen-Ruijten.

Jag tror att vi kan säga att de allra flesta av er har talat för utvidgningsprocessen som en viktig del av den europeiska integrationen. Som Elmar Brok sade har utvidgningen varit en framgång för EU, och andra ledamöter har nämnt några exempel på framgångar i utvidgningsprocessen. Detta är också en viktig del i utvecklingen mot demokratiska reformer och demokratisk fördjupning inom de länder som närmar sig EU, de som har påbörjat sitt inträde i EU och de som har utsikter att ansluta sig. Som Mario Mauro har betonat innebär detta alltid ett åtagande att uppfylla Köpenhamnskriterierna, som det också råder bred enighet om, och därigenom visa full respekt för de mänskliga rättigheterna.

Jag håller fullständigt med Michael Cashman om att behandlingen av minoriteterna är vad som utmärker ett land, och inte dess behandling av majoriteten, även om detta naturligtvis också är viktigt. Det är därför på detta sätt vi ska mäta respekten för de mänskliga rättigheterna och därmed uppfyllandet av Köpenhamnskriterierna.

En annan punkt som det råder allmänt samförstånd om är att det europeiska perspektivet är en grundläggande del i utvecklingen för länderna på västra Balkan – som Marietta Giannakou och Iuliu Winkler påpekade – och detta är inte bara av intresse för dessa länder utan också, som Kinga Göncz sade, av intresse för EU.

När det gäller Kroatien råder också allmänt samförstånd om behovet av att öppna nya kapitel så snart som möjligt, men det bör sägas att 28 av 35 kapitel för närvarande redan har öppnats och att 17 av dessa preliminärt har avslutats. Det spanska ordförandeskapet kommer att fortsätta arbeta för att nå nya framsteg i förhandlingarna, tillsammans med Europeiska rådet och rådet, i syfte att snart kunna föra dem till sitt slutskede. Det var därför jag tidigare nämnde att de anslutningsmöten som ska hållas med Kroatien kommer att inledas omedelbart.

Vår förhoppning är att färdplanen för medlemskapsförhandlingarna kommer att avslutas i år, som resolutionens författare Hannes Swoboda har föreslagit och som vissa ledamöter har begärt, däribland Gunnar Hökmark, Giovanni Berlinguer och Krzysztof Lisek, som uttryckte en förhoppning om att det polska ordförandeskapet skulle få uppleva Kroatians anslutning till Europeiska unionen.

Så framsteg har gjorts när det gäller Kroatien, vilket Tomasz Piotr Poręba har betonat. Vi har dock fortfarande en del arbete att utföra, till exempel finns det brister på det rättsliga området, som Debora Serracchiani påpekade.

Därför anser vi att vi har nått ett viktigt slutskede när det gäller Kroatians anslutning, och vi hoppas att förhandlingarna kommer att avslutas och att Kroatien ansluter sig till unionen så snart som möjligt efter ratificeringen av de relevanta EU-fördragen.

När det gäller Makedonien har debatten i första hand handlat om frågan om statens namn. Namnet är självfallet inte en del av Köpenhamnskriterierna, men goda grannförbindelser spelar naturligtvis en viktig roll i arbetet med att utforma den nationella politiken i alla kandidatländer.

Därför måste kandidatländerna på samma sätt som medlemsstaterna visa maximal känslighet i frågor som denna. Vi måste också komma ihåg att utgångspunkten för förhandlingarna är enhällighet, med andra ord en enhällig överenskommelse mellan de nuvarande medlemsstaterna.

Den lösning som tidigare förespråkades av Bernd Posselt, Ioannis Kasoulides, Marije Cornelissen, Jorgo Chatzimarkakis, Kinga Göncz och Chrysoula Paliadeli har sina rötter både i förhandlingar under ledning av FN och i bilaterala kontakter mellan f.d. jugoslaviska republiken Makedonien och Grekland. Även om detta naturligtvis är en mycket viktig fråga deltar Europeiska unionen egentligen inte själv i sådana diskussioner under FN:s ledning.

För ögonblicket tror jag därför inte att vi kan säga exakt när den här konflikten kommer att lösas, dock kan jag säkert säga att det spanska ordförandeskapet instämmer i gratulationerna till premiärminister Nikola Gruevski och premiärminister Giorgos Papandreou för återupptagandet av en direkt dialog. Detta visar att de båda har ledarskapsförmåga, och det kommer utan tvivel att leda till en atmosfär och en attityd av öppenhet, vilket Michail Tremopoulos berörde i sitt anförande.

Vi tror att regeringen i f.d. jugoslaviska republiken Makedonien kommer att kunna föra dessa förhandlingar framåt. Utsikterna till ett EU-medlemskap har alltid varit av stor betydelse för hela landet, det vill säga även för dess etniska grupper, oavsett storlek.

Avslutningsvis har många anföranden handlat om Turkiet, och jag vill börja med att säga att förhandlingarna fortsätter i ett rimligt tempo – de har inte avstannat – och detta säger jag som svar på Geoffrey Van Ordens kommentar om tempo i dessa förhandlingar.

Vi hoppas kunna öppna andra förhandlingskapitel under det spanska ordförandeskapet. Jag har nämnt några av dem, men naturligtvis kan vi inte förutsäga takten i dessa förhandlingar, eftersom de är beroende av framstegen med Turkiets reformer och huruvida Turkiet uppfyller kriterierna. Som ni alla vet krävs det dessutom enhällighet i varje fall, i varje steg och för varje kapitel i processen.

Skyddet av de mänskliga rättigheterna och uppfyllandet av Köpenhamnskriterierna är ett ämne som har nämnts i många inlägg och som tydligt nämns i Ria Oomen-Ruijts betänkande, och det måste sägas att Turkiet måste göra fler insatser på detta område. Turkiet måste anstränga sig mer, och detta säger jag som svar till Bastiaan Belder, José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra och andra, och till Charalampos Angourakis och Jürgen Klute, som har talat om att främja mänskliga rättigheter och grundläggande friheter.

De har rätt, men det är också sant att förhandlingarna fortsätter att vara EU:s viktigaste medel för att påverka de framsteg som görs, och även om en del framsteg faktiskt har gjorts är de inte tillräckliga. Detta har också nämnts i anföranden av andra ledamöter, t.ex. Raimon Obiols, Hélène Flautre, Ulrike Lunacek, Cristian Dan Preda och Zigmantas Balčytis. Jag anser att vi måste vara mycket medvetna om det när vi gör en balanserad bedömning av våra förhandlingar med Turkiet.

Cypern har också varit föremål för många inlägg. Cypern kommer naturligtvis att bli en avgörande fråga under de närmaste månaderna. Det bör sägas att de förhandlingar som nu pågår mellan ledarna för de två befolkningsgrupperna på ön är positiva och att en mer förtroendefull atmosfär har skapats.

Det är självklart att en lösning på Cypernfrågan skulle undanröja detta hinder, eller alla de hinder, eller åtminstone några av de hinder som kan stå i vägen för Turkiets framsteg på väg mot anslutningen, och vad

som än händer skulle detta ge ett viktigt positivt budskap till hela regionen, med försoning som grundläggande mål, som Richard Howitt så riktigt uttryckte det.

Naturligtvis är vi alla överens om att Turkiet måste följa tilläggsprotokollet. Turkiet har flera gånger uppmanats att göra det, och varje gång vi har en dialog med Turkiet påminner rådet Turkiet om att detta åtagande måste uppfyllas. Den 8 december 2009 antog rådet slutsatser där det konstaterades att om inga framsteg gjordes i frågan kommer rådet att behålla de åtgärder som antogs 2006, vilket skulle få en varaktig effekt på förhandlingarnas övergripande framsteg.

Maria Eleni Koppa och Nikolaos Salavrakos talade också om andra incidenter: kränkningar av luftrummet och incidenter i Egeiska havet. Därför upprepar jag att grannförbindelserna är ett nödvändigt krav för att mäta Turkiets framsteg i förhandlingarna. Rådets slutsatser från den 8 december, som jag nämnt många gånger, innehöll ett budskap till Turkiet i denna fråga. Jag försäkrar er om att ordförandeskapet kommer att bevaka frågan mycket noga och driva den på alla nivåer när så är lämpligt.

Hur som helst är ordförandeskapets ståndpunkt om förhandlingarna med Turkiet mycket tydlig. Vi håller med om det förnyade samförstånd om utvidgningen som rådet beslutade om i december 2006, vilket innebär att målet för förhandlingarna verkligen är Turkiets framtida anslutning till EU.

Štefan Füle, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Jag är mycket tacksam över att jag så tidigt har fått chansen att delta i denna diskussion med er om kandidatländerna. Jag lovade vid min utfrågning att jag skulle komma för att lyssna och få råd, och dagens debatt var ett tydligt bevis på den rikedom, visdom och insikt som finns samlad här i parlamentet.

Jag vill framföra två allmänna synpunkter. För det första tar jag de löften jag gav under utfrågningarna på största allvar. Jag vill inte att det ska föras två monologer, jag vill i stället föra en dialog med parlamentet som återspeglar den sanna andan i Lissabonfördraget.

Låt mig också göra en annan allmän kommentar, som jag berörde ett par gånger under min utfrågning. Vid samtalen med kandidatländerna och de potentiella kandidatländerna har jag alltid betonat följande fyra principer. Den första är ett strikt åtagande att följa Köpenhamnskriterierna; de är inte förhandlingsbara. Den andra är ett strikt åtagande att respektera grundläggande friheter och rättigheter, t.ex. religiösa rättigheter och minoriteters rättigheter samt naturligtvis kvinnors rättigheter. Den tredje är att processen måste vara ärlig och återspegla trovärdighet på båda sidor och på alla nivåer. Den fjärde är att jag aldrig kommer att underskatta frågan om integrationsförmåga.

När det gäller Kroatien betonar man i både parlamentets resolution och kommissionens ståndpunkt att Kroatien kan räkna med parlamentet och kommissionen som pålitliga bundsförvanter. Om landet klarar av att uppfylla alla återstående villkor är jag övertygad om att anslutningsförhandlingarna kan avslutas i år. Kommissionen, och jag tror också det nuvarande och kommande ordförandeskapet liksom även Europaparlamentet, kommer att hjälpa Kroatien att nå sitt mål.

När det gäller f.d. jugoslaviska republiken Makedonien vill jag återigen betona att landet har fått en rekommendation från kommissionen om att inleda anslutningsförhandlingar på grundval av sina egna meriter. Trots detta står landet fortfarande inför många svåra utmaningar, däribland de politiska kriterierna. Såsom påpekats under debatten har vi nu ett gyllene tillfälle att lösa namnfrågan, och jag är fast besluten att stödja de pågående samtalen.

När det gäller Turkiet är vi alla medvetna om att vi inte har en enkel väg framför oss, varken för Turkiet eller för EU, vilket tydligt konstaterades av många under debatten. Jag vet dock att den turkiska regeringen fortfarande är besluten att arbeta för en demokratisk öppning. Vem hade kunnat ana för bara fem år sedan att det turkiska samhället och landets politiker öppet och intensivt skulle diskutera kurdfrågan, förbindelserna mellan det civila och militära, ett återupptagande av Halkiseminariet eller förbindelserna med Rumänien?

Ändå är jag fortfarande bekymrad över begränsningarna av pressfriheten och mediernas mångfald. Ytterligare rättsliga förbättringar krävs för att skydda journalister, människorättsaktivister och politiker från åtal och domar för att de uttrycker fredliga åsikter.

När det gäller anslutningsförhandlingarna utgör öppnandet av det viktiga miljökapitlet i december förra året en uppmuntrande utveckling, vilket innebär att tolv kapitel nu är öppna. Jag hyser gott hopp om att vi ska kunna öppna flera kapitel i år. Turkiet måste dock göra ytterligare insatser för att kunna uppfylla de krävande riktmärkena. Det är därför viktigt att de nödvändiga förberedelserna fortsätter med full kraft.

Kommissionen välkomnar också den utvidgade dialogen med Turkiet om migration, som bör leda till konkreta resultat, särskilt när det gäller återtagande och gränskontroller. Som svar på en specifik fråga från en av era kolleger vill jag säga att kommissionen är medveten om den senaste utvecklingen när det gäller Turkiets upphävande av viseringskraven för Libanon och Syrien. Kommissionens generaldirektör med ansvar för dessa frågor kommer att befinna sig i Ankara nästa vecka för att föra samtal. Detta kommer att vara en av de frågor som han ska diskutera vid detta tillfälle, och jag kommer att rapportera om dessa diskussioner.

På begäran vill jag också ta upp följande ståndpunkt som kommissionen har antagit. De åtgärder som kommissionen har föreslagit och genomfört har alltid syftat till att få ett slut på isoleringen av den turkcypriotiska folkgruppen som ett medel för att underlätta återföreningen av Cypern i enlighet med rådets slutsatser från april 2004. Vi genomför stödpaketet på 259 miljoner euro för en hållbar social och ekonomisk utveckling för den turkcypriotiska befolkningsgruppen och dess fulla deltagande i EU efter en lösning av konflikten och en återförening. Förordningen om gröna linjen underlättar de ekonomiska och personliga kontakterna mellan turkcyprioter och grekcyprioter. Handelsförordningen om särskilda villkor för handel för den turkcypriotiska befolkningsgruppen håller fortfarande på att diskuteras i rådet.

Om vi återgår till Turkiet måste reformprocessen fortsätta, och EU bör fortsätta att uppmuntra processen och utvecklingen. Kommissionen fortsätter att engagera sig för anslutningsprocessen med Turkiet. Vårt inflytande i Turkiet kommer att bli starkare och mer trovärdigt om vårt engagemang förblir entydigt.

Jag ser fram emot ett mycket givande och nära samarbete under de kommande fem åren.

(Applåder)

Talmannen. – Jag har mottagit tre resolutionsförslag⁽¹⁾, från utskottet för utrikesfrågor som ingivits i enlighet med artikel 100.2 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum under omröstningsblocket.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Luís Paulo Alves (S&D), skriftlig. – (PT) I detta betänkande erkänns vissa framsteg som Turkiet, ett kandidatland sedan 2005, har gjort på vägen mot ett EU-medlemskap, även om landet uppmanas att påskynda reformtakten. Jag minns att förhandlingarna delvis avbröts i december 2006 på grund av landets vägran att tillämpa EU:s tullunion med Cypern. Konflikten med Cypern måste lösas och landet måste fortsätta att göra framsteg för att främja demokrati och skydda de mänskliga rättigheterna, bekämpa korruption, förbättra pressfriheten, tillgodose behovet av politisk öppenhet och snabbare och effektivare rättvisa, konsolidera lagar mot diskriminering på grund av kön, sexuell läggning samt etniska och religiösa minoriteter, och reformera den offentliga förvaltningen. Den turkiska regeringen fortsätter att visa politisk vilja att gå vidare med reformerna, och den har ökat de grundläggande friheterna avsevärt och påskyndat den demokratiska utvecklingen i landet. Vi måste därför fortsätta att göra framsteg i förhandlingarna för att säkra anslutningen av Turkiet som ett land med en viktig roll som medlare i konflikter mellan Israel och Palestina och som en plattform där Irak och Iran kan finna gemensamma nämnare.

Mara Bizzotto (EFD), skriftlig. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Framstegsrapporten innehåller verkligen en del intressanta punkter, även för dem som liksom jag själv och många andra är emot att bevilja Turkiet medlemskap i EU. Framstegsrapporten visar Turkiets ibland allvarliga brister i uppfyllandet av de grundläggande villkoren för att kunna ansluta sig till EU. Vissa delar av den resolution som föreslagits av utskottet för utrikesfrågor är också mycket stränga. I dessa dokument motsätter man sig inte ett eventuellt framtida turkiskt EU-medlemskap, men jag välkomnar varmt de iakttagelser som parlamentet har för avsikt att tillkännage om Turkiets förmodade brist på framsteg. De som, liksom jag själv, är emot Turkiets EU-anslutning får i dessa dokument bekräftelse på sina egna traditionella invändningar mot statens anslutning. I Turkiet förekommer fortfarande begränsningar av de grundläggande friheterna, kränkningar av de mänskliga rättigheterna, en aggressiv attityd gentemot Cypern och Grekland samt diskriminering av etniska och religiösa minoriteter – alla dessa problem kan EU naturligtvis inte bortse från. Och till allt detta kan läggas de vanliga farhågorna om kulturella och geografiska skillnader mellan Turkiet och EU, och om de problem som skulle kunna uppstå om ett land som gränsar till över 80 miljoner invånare blev medlem i EU. Dessa faktorer

⁽¹⁾ Se protokollet.

kommer att fortsätta att förstärka min orubbliga övertygelse om att det inte är rätt för Turkiet att ansluta sig till ett EU vars enhet beror framför allt på kristendomens anda.

Robert Dušek (S&D), skriftlig. – (CS) Å ena sidan är metoden för och omfattningen av demokratiseringsprocessen i Turkiet och närmandet till EU viktigast. Å andra sidan kan diskussionen om Turkiets framtida medlemskap i EU inte lämnas därhän. Varje utvidgning innebär budgetmässiga överväganden om huruvida anslutningen av ett visst land till EU kommer att innebära ett tillskott eller en ekonomisk förlustaffär. I den rådande krisen för den gemensamma jordbrukspolitiken och därmed EU:s budget, är jag rädd att vi inte kan tillåta en utvidgning som inbegriper ett land där 7 miljoner invånare är beroende av jordbruket för sin försörjning (i hela EU är motsvarande siffra 10,4 miljoner). Som en jämförelse skulle under nuvarande omständigheter utgifterna för Turkiet fram till 2025 uppgå till cirka 10 miljarder euro, medan de för alla 10 nya medlemsstater i utvidgningen österut skulle uppgå till 8 miljarder euro. Direkta betalningar till turkiska bönder och betalningar för landsbygdsutveckling och marknadsstöd skulle enligt gällande lagstiftning få ödesdigra konsekvenser för det europeiska jordbruket och jordbrukarna. Med tanke på detta kandidatlands enorma storlek, invånarantal och ekonomiska situation skulle Turkiets anslutning till EU innebära en enorm budgetbelastning tillsammans med en minskning med 9 procent BNP per capita för EU. Av dessa skäl måste vi än en gång och mer ingående diskutera Turkiets anslutning till EU, tillsammans med tillhörande reformer av den gemensamma jordbrukspolitiken.

Martin Kastler (PPE), skriftlig. – (DE) Det är lovligt att den nya makedoniska demokratin har gjort ytterligare framsteg på alla områden i samhället och näringslivet. Jag välkomnar verkligen att president- och lokalvalen i mars 2009 gick smidigt. Detta är ett tecken på den ökande demokratiseringen i hela regionen, vilket återspeglades i f.d. jugoslaviska republiken Makedonien. Landet har uppfyllt alla kriterier för en liberalisering av viseringsbestämmelserna, och därför åtnjuter landets medborgare från och med den 19 december 2009 viseringsfrihet. Detta är ett mycket stort framsteg. Ett antal reformer återstår dock fortfarande att genomföra. Jag hoppas verkligen att vi kan utnyttja den erfarenhet som vi samlat på oss under den första fasen av den östra utvidgningen av EU för att hjälpa landet i denna process. I detta sammanhang tänker jag på genomförandet av institutionella reformer, där politiska stiftelser och en rad olika icke-statliga organisationer har åstadkommit mycket. Det finns två områden där vi måste stärka vårt samarbete när det gäller omvandling och EU-normer. Dessa är reformer av den offentliga förvaltningen, rättsväsendet och polisen. Personligen skulle jag vilja se att namntvisten mellan f.d. jugoslaviska republiken Makedonien och Grekland lades åt sidan under den närmaste framtiden. Det är viktigt att Europas enande inte lamslås på grund av bilaterala tvister.

Bogdan Kazimierz Marcinkiewicz (PPE), skriftlig. – (PL) Kroatien bör på grund av sitt geopolitiska läge och sina historiska förbindelser utan tvekan ansluta sig till EU så snart som möjligt. Trots många spänningar med grannländer och de etniska konflikter som uppstod under inbördeskriget, kan jag inte tänka mig ett fullständigt integrerat och enat Europa utan Kroatien. Förhandlingarna, som inleddes 2004, har haft en lovande utveckling, och om det inte dyker upp några problem bör de kunna avslutas i år med tanke på att det finns 28 områden som krävs för ett avslutande. Kroatiens anslutning till Nato i april 2009 har definitivt stärkt landets ansökan om anslutning till EU. Stabiliseringen i vad som historiskt kallas Balkankitteln kommer endast att kunna garanteras genom Kroatiens anslutning. Jag hoppas att jag när jag tar min plats i Europaparlamentet i början av 2012 kommer att kunna skaka hand med kolleger från Kroatien.

Franz Obermayr (NI), skriftlig. – (DE) Jag välkomnar de framsteg som har gjorts av Kroatien, särskilt i kampen mot korruption. Åtgärder måste vidtas mot korruption inom institutionerna. Dessutom behövs en förändring av grundläggande attityder, och befolkningen måste bli mer medveten om korruptionen, som tyvärr fortfarande utgör en del av vardagen i Kroatien. När det gäller Kroatiens förbindelser med sina grannländer är det glädjande att se att en kompromiss om gränstvisten med Slovenien nu är i sikte. Jag hoppas också att Kroatiens erkännande av Kosovo inte kommer att orsaka någon ökning av spänningen på västra Balkan, i synnerhet när det gäller Serbien, som nu förstärkt nog visar oro. Med tanke på de uppenbara framsteg som Kroatien har gjort och min övertygelse om att Kroatien kulturellt, politiskt och historiskt utgör en del av Europa, röstar jag för resolutionsförslaget. Om Kroatien uppfyller alla villkor anser jag att landet kan ansluta sig till EU inom kort.

Kristiina Ojuland (ALDE), skriftlig. – (ET) Fru talman! Med hänvisning till mitt inlägg den 20 januari är jag intresserad av vilken typ av åtgärder som den turkiska regeringen har vidtagit, enligt rådets och kommissionens uppgifter, för att engagera befolkningen i genomförandet av demokratiseringsprocessen och de reformer som krävs för en integration i EU. I 2009 års framstegsrapport om Turkiet konstateras brister i uppfyllandet av Köpenhamnskriterierna, med särskild tonvikt på de politiska kriterier som omfattar utveckling av demokrati, tillämpning av rättssäkerhet, respekt för mänskliga rättigheter och skydd av minoriteters rättigheter. I

framstegsrapporten konstateras att 567 miljoner euro har anslagits till Turkiet via instrumentet för utvecklingsstöd under det senaste året. Anslagen var till största delen ägnade åt att genomföra kvarstående reformer i de politiska och rättsliga systemen, samt åt utveckling av det civila samhället. Samtidigt är det tydligt att användningen av dessa instrument har decentraliserats, vilket innebär att de turkiska myndigheterna har förvaltat det tilldelade stödet efter kommissionens godkännande. Eftersom kommissionen och rådet är intresserade av att genomföra medlemskapsförhandlingarna för Turkiet så snart som möjligt, vilket innebär att de nuvarande bristerna måste åtgärdas, bör man ta fram en noggrann sammanställning av konkreta åtgärder som den turkiska regeringen måste vidta för att uppnå detta mål. På sin hemsida har kommissionen faktiskt i visuell form lagt ut vissa projekt för avskaffande av barnarbete, förvärvande av grundläggande utbildning, som omfattar personer med funktionshinder i samhället, och inrättandet av en konfidentiell telefonlinje för kvinnor i Turkiet som drabbas av våld i hemmet. Är dessa åtgärder verkligen tillräckliga för att skapa det stöd från allmänheten på gräsrotsnivå som behövs för ett omedelbart och framgångsrikt genomförande av de reformer som krävs? Med tanke på innehållet i framstegsrapporten, vilken typ av ytterligare brådskande åtgärder eller projekt har planerats för att övervinna de hinder som har uppstått på problematiska områden?

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), skriftlig. – (PL) När ett antal länder i Central- och Östeuropa anslöt sig till EU på dagen för den stora utvidgningen den 1 maj 2004, fick Europas delning genom järnridån äntligen ett slut. Inte alla länder i Central- och Östeuropa blev medlemmar i den europeiska familjen vid den tidpunkten. Då blev det också klart att den "stora utvidgningen" måste fortsätta, med anslutningen av flera andra länder i regionen. År 2007 blev Rumänien och Bulgarien medlemsstater i Europeiska unionen. Anslutningen av dessa länder kan dock inte betraktas som slutet på EU:s utvidgning.

För närvarande är Kroatien det land som står närmast ett EU-medlemskap. Jag stöder helhjärtat ett skyndsamt slutförande av förhandlingarna med Kroatien för att landet så snabbt som möjligt ska kunna ansluta sig till EU. Jag väddar till båda sidor i förhandlingarna att visa maximal flexibilitet och en vilja att enas. Dessutom väddar jag till den kroatiska sidan att öka insatserna för att tillgodose gemenskapens krav inom områden som organisationen av den offentliga förvaltningen och rättsväsendet, och att förbättra mekanismerna för en effektiv kamp mot organiserad brottslighet och korruption. Dessutom vill jag instämma i väddandet till Kroatien att visa största möjliga välvilja i samarbetet med Internationella krigsförbrytartribunalen för f.d. Jugoslavien.

Siiri Oviir (ALDE), skriftlig. – (ET) Som en förutsättning för att slutföra den förhandlingsprocess som inleddes med Turkiet 2005 måste Turkiet uppfylla Köpenhamnskriterierna fullt ut, och det måste finnas en kapacitet till integration i EU. Turkiet har faktiskt börjat genomföra de reformer som förväntas av landet i detta avseende, utveckla goda grannförbindelser och successivt anpassa sig till EU:s kriterier för medlemskap. Jag stöder dessa åtgärder, och jag stöder Turkiets anslutning till EU, naturligtvis under förutsättning att medlemskapsvillkoren uppfylls fullständigt. I dag oroar det mig dock att de positiva signalerna om de reformer som genomförs har blivit allt färre på senare tid, och det finns fortfarande allvarliga problem i Turkiet när det gäller genomförandet av rättsliga normer, särskilt de delar som är tänkta att fastställa kvinnors rättigheter, icke-diskriminering, yttrandefrihet och trosfrihet, nolltolerans mot tortyr och åtgärder mot korruption. Jag uppmanar Turkiet att fortsätta och intensifiera insatserna för att uppfylla Köpenhamnskriterierna fullt ut och befästa stödet i det turkiska samhället för de nödvändiga reformerna, som ger jämlikhet för alla människor, oavsett kön, ras eller etniskt ursprung, tro eller övertygelse, funktionshinder, ålder eller sexuell läggning.

Rovana Plumb (S&D), skriftlig. – (RO) Jag anser att det ligger i både EU:s och Turkiets intresse att utvidgningsprocessen fortsätter. Därför måste Turkiet intensifiera reformprocessen för att uppfylla sina åtaganden.

Låt mig ge ett par exempel på detta. Lagstiftningen om jämställdhet är harmoniserad, men större ansträngningar måste göras för att tillämpa denna lagstiftning för att minska skillnaderna mellan män och kvinnor när det gäller deras deltagande på arbetsmarknaden, i politiken och i beslutsprocessen, samt i fråga om utbildning. Det har gjorts framsteg på miljöskyddsområdet, särskilt i och med undertecknandet av Kyotoprotokollet i dessa tider av anpassning till klimatförändringens effekter. Det återstår dock fortfarande en hel del att göra när det gäller vattenkvalitet, naturskydd och genetiskt modifierade organismer.

Jag välkomnar de framsteg som Turkiet har gjort, men samtidigt stöder jag begäran till Ankara om att Turkiet måste anstränga sig mer i reformprocessen så att landet kan bli medlem i den europeiska klubben.

Bogusław Sonik (PPE), skriftlig. – (PL) Ett av de viktigaste Köpenhamnskriterierna, som utan tvivel måste uppfyllas för att ett land ska kunna bli en medlemsstat i EU, är respekten för de mänskliga rättigheterna. Jag vill fästa uppmärksamheten på de ökända fallen av brott mot kvinnors rättigheter.

Nästan dagligen informerar pressen oss om ytterligare mord på kvinnor, så kallade hedersmord. Pressen belyser för närvarande fallet med den 16-åriga Medine Memi, som blev grymt mördad av sin egen far och farfar. Det är upprörande att dessa två tog flickans liv eftersom hon hade talat med pojkar, men det sätt på vilket detta illdåd utfördes är ännu mer chockerande. Obduktionen visar att Medine, som begravdes i en kycklingbur, fortfarande var vid liv när hon begravdes och var vid medvetande ända till slutet. Den döende tonåringens ofattbara lidande var ett straff för att hon hade "vanhedrat" familjen. Det är skrämmande att fallet Medine inte är en isolerad händelse utan en utbredd och barbarisk företeelse. Flickan, som fruktade för sitt liv, hade talat med polisen om sin rädsla flera gånger – utan framgång, eftersom hon skickades hem varje gång.

Mord, som har djupa rötter i den turkiska traditionen sedan flera generationer tillbaka, betraktas ofta som någonting positivt för män, som påstår att de agerar för att återupprätta sin familjs ära. Ett land som ännu inte har lyckats hantera detta problem fortsätter att vara åtskilt från EU av en bred klyfta, eftersom EU försvarar grundläggande värderingar. Denna skillnad utgör ett allvarligt hinder för byggandet av en gemensam identitet.

Traian Ungureanu (PPE), skriftlig. – (RO) Jag hoppas att årets framstegsrapport kommer att uppmuntra Turkiet att förbättra samordningen av sin utrikespolitik med EU:s utrikespolitik. Svartahavsregionen bör vara ett prioriterat område där Turkiet, som en viktig partner till EU, bidrar till att uppnå de europeiska målen inom ramen för Svartahavssynergin.

Turkiets medverkan till att garantera EU:s energitrygghet är lika viktig. Förra året välkomnade jag Turkiets deltagande i Nabucco-projektet genom undertecknandet av det mellanstatliga avtalet. Jag uttryckte emellertid också djup oro över Turkiets avsikt att samarbeta med Ryssland i South Stream-projektet. Därför uppmanar jag Turkiet att göra ett uttryckligt åtagande att genomföra Nabucco-projektet.

Jag välkomnar föredragandens uppmaning att harmonisera energipolitiken mellan Turkiet och EU, särskilt genom att inleda anslutningsförhandlingar om energikapitet och genom att inkludera Turkiet i den europeiska energigemenskapen.

ORDFÖRANDESKAP: PITTELLA

Vice talman

9. Omröstning

Talmannen. – Nästa punkt är omröstningen.

(För omröstningsresultat och andra uppgifter som rör omröstningen: se protokollet.)

9.1. Frivillig och tillfällig tillämpning av förfarandet för omvänd betalningsskyldighet på leveranser av vissa varor och tjänster som är känsliga för bedrägeri (ändring av direktiv 2006/112/EG) (A7-0008/2010, David Casa) (omröstning)

9.2. Stödberättigade bostadsinsatser till förmån för marginaliserade befolkningsgrupper (A7-0048/2009, Lambert van Nistelrooij) (omröstning)

– *Efter omröstningen:*

Jörg Leichtfried (S&D). – *(DE)* Herr talman! Jag har inga problem med omröstningsapparaten. Jag vill bara komma med ett förslag. Några ledamöter har för vana att inte läsa upp siffran vid omröstningar med namnupprop. Eftersom vi nu har ett stort antal omröstningar med namnupprop och även de underbara skärmarna, skulle jag vilja föreslå att ni kanske kan ta på er denna uppgift.

Talmannen. – Tack för er vänlighet. Jag gjorde det för att försäkra mig om att ni hade fått all information, men eftersom ni kan läsa den tänker jag inte läsa upp den.

9.3. Administrativt samarbete i fråga om beskattning (A7-0006/2010, Magdalena Alvarez) (omröstning)

Sharon Bowles (ALDE). – (EN) Herr talman! Den omröstning som Europaparlamentet nu kommer att genomföra om kommissionens förslag till direktiv om administrativt samarbete i fråga om beskattning påverkar inte den slutliga ståndpunkt som parlamentet kommer att inta om genomförandet av artikel 291 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt och konsekvenserna för de förfaranden som grundas på rådets beslut 1999/468/EG av den 28 juni 1999, särskilt när det gäller det föreskrivande förfarandet med kontroll eller den ståndpunkt som parlamentet kan tänkas inta om delegerade akter i annan lagstiftning.

9.4. Ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser skatter, tullar och andra åtgärder (A7-0002/2010, Theodor Dumitru Stolojan) (omröstning)

9.5. Jordbävningen i Haiti (B7-0087/2010) (omröstning)

9.6. Situationen i Iran (B7-0086/2010) (omröstning)

– Före omröstningen:

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra (PPE). – (ES) Herr talman! Innan vi röstar om detta förslag till resolution om Iran vill jag bara meddela parlamentet om att det har gjorts ett försök att storma den italienska ambassaden i Teheran och att liknande händelser också har skett vid ambassader tillhörande andra medlemsstater, som Tyskland, Frankrike, Storbritannien och Nederländerna.

Punkt 24 i detta resolutionsförslag innehåller en uppmaning om att inrätta en EU-delegation i Iran, och min grupp vill inte att antagandet av denna punkt, som förekommer i andra resolutioner från Europaparlamentet, uppfattas som ett tecken på eftergivenhet när det gäller dessa händelser. Jag vill därför be Štefan Füle att säga till Catherine Ashton att man bör ha de omständigheter jag nyss nämnde i åtanke vid tillämpningen av denna resolutions mandat. Jag tror att Michael Gahler kommer att begära att ett muntligt ändringsförslag läggs till i resolutionstexten så att medlemsstaternas diplomatiska intressen kan skyddas i Iran.

Michael Gahler (PPE). – (DE) Herr talman! Detta har diskuterats med grupperna. Låt mig läsa upp texten i korthet på engelska:

”Europaparlamentet är oroat över karaktären på de demonstrationer som hölls framför EU:s ambassader i Teheran den 9 februari, som verkar ha iscensatts av Basij-milisen, och uppmanar de iranska myndigheterna att garantera säkerheten för diplomatiska beskickningar.”

(Det muntliga ändringsförslaget antogs.)

– Efter omröstningen:

Lena Kolarska-Bobińska (PPE). – (EN) Herr talman! På uppdrag av författarna till den resolution som just antagits om Iran vill jag be parlamentets tjänsteavdelningar att översätta denna text till persiska så att den iranska regimen och det iranska folket till fullo kan förstå det tydliga budskap som i dag ges av Europaparlamentet.

(Applåder)

Talmannen. – Tack för detta värdefulla förslag som vi kommer att vidarebefordra till rätt avdelning.

9.7. Situationen i Yemen (B7-0021/2010) (omröstning)

9.8. Människohandel (omröstning)

9.9. Resultat från Köpenhamnstoppmötet om klimatförändringarna (B7-0064/2010) (omröstning)

– Före omröstningen:

Jo Leinen, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Efter det nedslående resultatet av klimatkonferensen i Köpenhamn vill parlamentet med hjälp av denna resolution klargöra att det inte finns något alternativ till klimatskydd och att vi nu när vi närmar oss nästa konferens i Mexiko snarare måste öka än minska våra insatser på detta område.

Jag ska fatta mig kort. Ändringsförslag 6 från gruppen Progressiva alliansen av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet var avsett att tjäna detta syfte. Men eftersom det har formulerats på ett förvirrande sätt drar vi tillbaka det. Vi stöder ändå ändringsförslagen 1 och 9 från gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa och gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen, där EU uppmanas att förbereda sig mer inför konferensen i Mexiko. Klimatskyddet får inte avstanna. Jag ber om ert stöd.

Rachida Dati (PPE). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! När det gäller ändringsförslag 21, som jag har lagt fram, skulle jag först vilja tacka alla mina kolleger som har stöttat mig när jag lade fram detta ändringsförslag om principen om upprättande av en koldioxidskatt vid EU:s gränser.

Jag vill också än en gång säga att vi inte får hyckla när vi talar med våra medborgare. När vi bedriver kampanjer kan vi inte säga att EU skyddar dem, att EU kommer att skydda deras företag och arbeten, och sedan glömma detta åtagande när vi har blivit valda. Jag vill bara påpeka att detta ändringsförslag har gjort det möjligt för mig att stimulera diskussionen, och därför vill jag nu dra tillbaka det och därmed låta debatten frodas i rådet.

Talmannen. – Ändringsförslaget har därmed dragits tillbaka.

– Före omröstningen om ändringsförslag 10:

Satu Hassi (Verts/ALE). – (EN) Herr talman! Ändringsförslag 10 från De gröna står inte i strid med ändringsförslag 1. Ändringsförslag 1 handlar om att höja vår ambitionsnivå till mer än 20. Ändringsförslag 10 – vårt ändringsförslag – handlar om att förtydliga villkoren till minus 40. Detta kan betraktas som ett tillägg till, och står inte i konflikt med, ändringsförslag 1, så vi bör rösta om ändringsförslag 10.

Talmannen. – Tjänstemännen delar inte er åsikt, men jag vill be ordföranden för utskottet om hans åsikt.

Jo Leinen, för S&D-gruppen. – (DE) Jag håller med Satu Hassi. Detta är en ny idé, och vi bör rösta om den.

9.10. God förvaltning i skattefrågor (A7-0007/2010, Leonardo Domenici) (omröstning)

9.11. Jämställdhet mellan kvinnor och män – 2009 (A7-0004/2010, Marc Tarabella) (omröstning)

9.12. De viktigaste målen inför partskonferensen för Cites-konventionen (omröstning)

– Före omröstningen om ändringsförslag 12:

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). – (IT) Vi har inte röstat om den ursprungliga texten.

Talmannen. – Vi godkände ändringsförslag 7 och därmed stryks punkten. Ibland har alltså ordförandeskapet rätt.

Gay Mitchell (PPE). – (EN) Herr talman, skulle vi kunna rösta en gång till eftersom vissa trodde att de röstade om det avsnitt som den andra ledamoten talade om? Är vi här för att rösta som vi har valts för att göra eller inte? Låt saken gå till omröstning igen så att alla kan fatta rätt beslut.

Talmannen. – Vi får inte skapa ett prejudikat, omröstningen kan inte göras om. Hur som helst var skillnaden 130 röster. Det är ingen liten skillnad. Jag tror inte att det kommer att bli möjligt att omkullkasta och förändra resultatet av omröstningen.

9.13. års framstegsrapport om Kroatien (B7-0067/2010) (omröstning)

– Före omröstningen om ändringsförslag 35:

Hannes Swoboda, författare. – (DE) Herr talman! Efter att ha diskuterat detta med Franziska Katharina Brantner från gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen vill jag rekommendera att vi röstar för den första delen och mot den andra, i motsats till den lista som vi har utarbetat.

9.14. års framstegsrapport för f.d. jugoslaviska republiken Makedonien (B7-0065/2010) (omröstning)

– Före omröstningen om ändringsförslag 18:

Ulrike Lunacek, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Herr talman! Detta ändringsförslag handlar om att regeringen i Skopje har lagt fram ett förslag till en antidiskrimineringslag där sexuell läggning har tagits bort från hela paketet. Det är helt enkelt oacceptabelt, men jag vill inte ge någon en möjlighet att rösta mot detta ändringsförslag om mänskliga rättigheter på grund av namnfrågan med f.d. jugoslaviska republiken Makedonien, så jag vill att ”den makedoniska regeringen” ändras till ”regeringen i f.d. jugoslaviska republiken Makedonien”.

(Det muntliga ändringsförslaget antogs.)

– Före omröstningen om ändringsförslag 4:

Zoran Thaler, författare. – (EN) Herr talman! I ändringsförslag 4 föreslår jag, i motsats till omröstningsförslaget, att vi röstar mot, på grund av överenskommelsen med de grekiska kollegerna.

9.15. års framstegsrapport om Turkiet (B7-0068/2010) (omröstning)

– Före omröstningen om ändringsförslag 13:

Ria Oomen-Ruijten, författare. – (EN) Herr talman! Jag vill bara uppmärksamma er på att ändringsförslag 20 angående punkt 35 har dragits tillbaka.

10. Röstförklaringar

Muntliga röstförklaringar

Betänkande: van Nistelrooij (A7-0048/2009)

Alfredo Antonozzi (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill framföra mina varmaste gratulationer till Lambert van Nistelrooij till hans betänkande, som jag stöder helhjärtat.

Tidigare har jag genom olika frågor och initiativ frågat om möjligheten att använda EU-medel för att tillhandahålla subventionerade bostäder för de mest behövande och mest marginaliserade grupperna i samhället, det vill säga de kategorier som de lokala myndigheterna tilldelar stöd enligt inkomstgrundade skalor, som i stora huvudstäder och storstadsområden.

Bostäder, och särskilt bostäder för de svagaste grupperna i samhället, har blivit en verkligt akut situation i många stora europeiska städer. Jag anser därför att Lambert van Nistelrooij's betänkande är ett steg i rätt riktning, men jag tycker också att vi bör följa upp det genom att lägga mer resurser på att lösa akuta frågor som rör subventionerade bostäder.

Betänkande: Alvarez (A7-0006/2010)

Zigmantas Balčytis (S&D). – (EN) Herr talman! Jag stödde detta betänkande eftersom jag anser att det är ett steg framåt i kampen mot bedrägeri och skatteflykt på EU-nivå. Trots medlemsstaternas vilja att samarbeta på beskattningsområdet har inga konkreta resultat uppnåtts, och skattebedrägerierna ligger fortfarande på en extremt hög nivå inom EU och innebär alltför många negativa konsekvenser både för våra ekonomier och våra medborgare.

Jag välkomnar verkligen de föreslagna nya förbättringarna, som förhoppningsvis kommer att ge konkreta resultat i kampen mot bedrägerier och skatteflykt, särskilt utvidgningen av direktivets tillämpningsområde till att omfatta alla typer av skatter, inklusive arbetsgivaravgifter, det automatiska utbytet av information och det förbättrade samarbetet mellan medlemsstaterna på beskattningsområdet.

Betänkande: Domenici (A7-0007/2010)

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Herr talman! Jag vill tala om Leonardo Domenicis betänkande, och jag vill påpeka att det är värt att notera att vi har gett ett så starkt stöd här i Strasbourg för åtgärder som kommer att förbättra öppenheten och informationsutbytet så att medlemsstaternas skattemyndigheter kan bli mer effektiva. Det är synd att det skulle krävas en ekonomisk kris för att motivera detta steg. Akilleshälen är förekomsten av skatteparadis i olika östater, varav ett antal till och med får stöd genom EU-medel. Det är därför upp till oss att ta itu med detta problem och göra EU:s fulla tyngd gällande. Enskilda medlemsstaters försök att ingå bilaterala avtal har inte lett till några påtagliga resultat, vilket framgår av att det kostade de 27 medlemsstaterna 2,5 procent av deras BNP 2004.

Betänkande: Alvarez (A7-0006/2010)

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Herr talman! Den största begränsningen för en regering är konkurrens utifrån. En stat kan bara höja sina skatter upp till en viss nivå innan pengarna börjar försvinna utomlands och intäkterna sinar. Som Milton Friedman uttryckte det råder det lika stor konkurrens mellan regeringarna i fråga om deras tillhandahållande av tjänster och deras skattenivåer som det gör mellan företag och enskilda. Därför är det så nedslående att se hur EU väljer att gå vägen med skatteharmonisering och export av höga kostnader från ett land till ett annat.

Om det fanns ett återkommande tema i de nyligen genomförda utfrågningarna i samband med nomineringarna till kommissionen var det en önskan om öronmärkta inkomster för EU och en åtgärd för skatteharmonisering. Detta förklarar varför EU:s andel av världens BNP krymper, varför vi har sjunkit från 36 procent för 20 år sedan till 25 procent i dag och troligen kommer att sjunka till 15 procent om 10 år.

De goda nyheterna är att väljarna inte gillar detta. Liksom människorna i Massachusetts, vill EU:s befolkning inte ha beskattning utan representation, och jag är säker på att de kommer att rösta därefter.

Syed Kamall (ECR). – (EN) Herr talman! De flesta människor som såg denna titel skulle nog säga att samarbete verkar vara förnuftigt. Vem skulle kunna tänkas vara emot samarbete? Tills man närmare undersöker vad som ofta menas när skattesamarbetet diskuteras inom EU och på EU-nivå.

Ta till exempel ett djärvt land som Caymanöarna. Till skillnad från den gröna och socialistiska drömmen om att se till att utvecklingsländerna förblir fattiga så att vi kan skicka dem våra biståndspengar och lindra den vita medelklassens skuld, har detta land faktiskt försökt att ta sig ur fattigdomen och inte bli beroende av bananer och socker, utan av tjänster på hög nivå som exempelvis finansiella tjänster. Men när Caymanöarna försöker göra detta, klagar människor från hela EU – politikerna här – på det. Landet försöker inte undvika beskattning. Vad det försöker göra är att undvika dubbelbeskattning. Personer från EU-länder betalar fortfarande skatt i sina respektive medlemsstater. Det är dags att upphöra med denna imperialism.

Betänkande: Stolojan (A7-0002/2010)

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Herr talman! Om man skulle göra en förteckning över de länder som har de rikaste medborgarna, de som har högst BNP per capita i världen, skulle man slås av att en hel del av dem är mycket små. De flesta av de tio länder som skulle hamna överst på listan är mikrostater: Liechtenstein, Luxemburg, Brunei, Jersey och så vidare.

Den första stora staten att ta sig in på listan över rika länder är Förenta staterna, eftersom landet lyckas med det anmärkningsvärda tricket att styra sig självt som en konfederation av självständiga stater och delegera mycket stor självbestämmanderätt på lagstiftnings- och skatteområdet till varje delstat. Därför var det så

tragiskt att så sent som i går höra den nya ordföranden för Europeiska rådet tala om behovet av en europeisk ekonomisk styrning till följd av den finansiella krisen i Grekland. Det är just när den styrande makten blir större och mer avlägsen som den blir mer ineffektiv och slösaktig och korrupt. Om kollegerna tvivlar på det föreslår jag att de ser sig omkring.

Resolutionsförslag B7-0072/2010

Iva Zanicchi (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Den dramatiska jordbävningen i Haiti har våldsamt skakat inte bara marken i detta olyckliga land, utan också våra samveten.

Det stora stöd som världssamfundet har visat människorna i Haiti har utgjort ett lysande exempel på solidaritet och medmänsklighet. EU reagerade snabbt på denna tragedi och gjorde omedelbara och långsiktiga ekonomiska åtaganden som uppgår till mer än 300 miljoner euro. Till detta belopp kan också läggas de drygt 92 miljoner euro som redan utlovats av de enskilda medlemsstaterna.

I den här frågan är jag oerhört stolt över att kunna betona den italienska hjälpens snabbhet och effektivitet, inklusive utsändandet av hangarfartyget Cavour. Detta fartyg tillgängliggjorde inte bara hela sin toppmoderna medicinska utrustning, det hade också med sig 135 ton material från Världslivsmedelsprogrammet och 77 ton material från italienska Röda korset.

Tack så mycket, herr talman. Jag ville betona denna punkt.

Vito Bonsignore (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Så många som 200 000 döda, 250 000 svårt sårade, 3 miljoner människor som drabbats direkt av jordbävningen, förutom de 2 miljoner människor som behöver livsmedelshjälp: detta är de grymma konsekvenserna av den fruktansvärda katastrof som har drabbat Haiti.

EU har gjort sin del och fortsätter att göra det. EU är den största internationella givaren. Jag måste dock betona att EU:s utrikesrepresentant inte omedelbart reste dit för att samordna vårt stöd. Vi skulle ha föredragit att hon att hade skyndat sig dit för att göra sitt jobb. Vi skulle ha velat att hon hade varit i Haiti för att hjälpa andra.

Haiti är ett av de fattigaste länderna i världen, och den italienske utrikesministern Franco Frattini har särskilt föreslagit att landets skuld ska avskrivas. Nu uppmanar jag parlamentet att stödja detta förslag, unionen att genomföra det och därmed alla länder som är fordringsägare att stödja Italiens begäran om att avskriva Haitis skulder.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Det kanske är sent, men nu har vi äntligen antagit en resolution om särskilda åtgärder för att hjälpa Haiti. Det är viktigt att de inriktas på en långsiktig återhämtning av denna oerhört fattiga ö. Som vice ordförande i AVS-EU-församlingen med ansvar för mänskliga rättigheter anser jag att det är viktigt att det europeiska stödet i hög grad inriktas på att garantera långsiktig hälsovård och utbildning för de tusentals föräldralösa barnen på plats i Haiti. Vi måste också förhindra risken för handel med barn. Jag är dock bekymrad över dagens medierapporter om att haitierna protesterar för att de trots alla ansträngningar fortfarande inte har fått tak över huvudet eller tillräckligt med mat och vatten. Jag är också upprörd över att EU:s utrikesrepresentant Catherine Ashton inte offrade sin helg för att komma till ön i ett tidigt skede. Det är ingen bra början för EU:s förbättrade utrikespolitik efter ratificering av Lissabonfördraget.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Herr talman! Det är mycket viktigt att EU som världens största ekonomi engagerar sig starkt för att hjälpa Haitis katastrofområde efter jordbävningen. Det är sällan som jordbävningar som denna kan förutses. De inträffar utan förvarning. Därför har vi medlemmar i världssamfundet faktiskt uppmanats att visa vår solidaritet och bry oss om våra medmänniskor.

Som det gamla ordspråket säger är vi inte starkare än vår svagaste länk. Nu håller också EU:s solidaritet på att bedömas. Vi måste engagera oss kraftfullt för att ta hand om vår svagaste länk, våra medmänniskor i Haiti, och se till att det stöd som ges av EU når sitt mål och är effektivt. Hur framgångsrikt stödet och det ekonomiska biståndet är kommer att bedömas mot bakgrund av dessa kriterier.

Självklart måste medlemsstaterna också delta i detta, och de har på samma sätt som många kristna samfund tagit direkta kontakter på gräsrotsnivå. På detta sätt kan vi se till att stödet når dem som behöver det.

Diane Dodds (NI). – (EN) Herr talman! På fredag är det precis en månad sedan den förödande jordbävningen i Haiti. Dödssiffran uppskattas nu till 230 000, med 300 000 skadade. Detta borde få oss att göra allt vi kan för att se till att de överlevande får hjälp med att återuppbygga sina liv och sitt land. Jag stödde den

gemensamma resolution som har lagts fram av den anledningen, men jag vill föra till protokollet att jag är emot tanken på en europeisk räddningstjänststyrka.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Herr talman! Under debatten om denna resolution fick vi återigen se hur parlamentet upphöjer det virtuella över det verkliga, det symboliska över det faktiska. Allt detta prat om behovet av att placera en EU-flagga på stödleveranserna till Haiti och inrätta principen om en europeisk räddningstjänststyrka. Catherine Ashton har fått mycket kritik för att hon inte var där för att visa att EU är närvarande.

Samtidigt gjorde naturligtvis amerikanerna verkliga biståndsinsatser på ett utomordentligt snabbt sätt. Och vad fick de för tack? De anklagades av en fransk minister för att ha ockuperat landet. Det är tydligt hur amerikanerna alltid befinner sig på fel plats enligt parlamentet. Om de ingriper är de imperialister. Om de inte gör det är de isolationister.

Jag vill ta ett steg tillbaka och fråga om EU inte har något mer angelägna problem på närmare håll än huruvida det sätter flaggor på saker och ting i Västindien. Grekland står inför en ekonomisk kollaps. Vi står i begrepp att godkänna en räddningsaktion i uppenbar strid mot artikel 125 i fördragen. När vi har sopat rent framför egen dörr kanske vi kan börja läxa upp andra.

Resolutionsförslag B7-0078/2010

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) De mänskliga rättigheterna i Iran fortsätter att försämrats, trots Europaparlamentets resolution av den 22 oktober om Iran, som enligt min åsikt inte har lett till de förväntade moraliska påtryckningarna. Särskilt chockerande och beklagligt i mina ögon är avrättandet av minderåriga brottslingar, hittills har cirka 140 minderåriga avrättats i Iran. Ett aktuellt fall var till exempel den 17-åriga Mosleh Zamani i december 2009.

Tyvärr verkar ett förbud mot avrättning av barn inte vara någon politisk prioritering på den internationella arenan. Det för inte med sig några konsekvenser för Iran att fortsätta med dessa fruktansvärda metoder, trots att Islamiska republiken Iran har undertecknat konventionen om barnets rättigheter och den internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter. Jag vill därför uppmana EU att vidta konkreta och kraftfulla åtgärder och till fullo utnyttja de nya möjligheter som Lissabonfördraget ger.

Marco Scurria (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag skulle jag vilja säga något eftersom, vilket redan har nämnts, den italienska ambassaden och andra ambassader attackerades i går i Teheran.

På grund av detta bör parlamentet och unionen också överväga att uttrycka sin solidaritet, om möjligt formellt, med vårt land och alla länder som drabbades av dessa attacker. Vi bör dock också ge tydliga budskap, och därför begär jag officiellt att EU inte närvarar vid firandet av årsdagen av den islamiska revolutionen i Iran och att detta ska vara ett tydligt budskap från oss till de iranska myndigheterna.

Jag säger också detta på en speciell dag för italienarna, för i dag är det en minnesdag. Det är därför jag, liksom många italienare – även ni hoppas jag, herr talman – bär denna trikolorfärgade kokard till minne av de många italienare som kastades ut denna dag och tvingades lämna sina egna länder.

Genom denna minneshandling vill jag uttrycka vår solidaritet med dem som kämpar för demokrati och frihet i Iran. Av denna anledning uppmanar jag våra myndigheter att inte närvara vid firandet av årsdagen av den islamiska republiken.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Det är viktigt att vi genom vår omröstning i dag tydligt har förklarat att vi kräver att det iranska kärnkraftsprogrammet bringas under internationell kontroll, trots att det iranska parlamentet blockerar en ratificering av protokollet om icke-spridning av kärnvapen. Rådets ordförandeskap måste se till att frågan finns med på dagordningen för nästa möte i säkerhetsrådet. Jag välkomnar överenskommelsen om att Catherine Ashton måste protestera mot incidenten vid den italienska ambassaden, för detta gäller inte bara Italien utan hela EU. Vår förklaring i dag visar också att kommissionen, rådet och parlamentet för ut samma budskap. Jag är glad över att vi är överens om att handelsavtalet med Iran måste villkoras genom åtaganden i fråga om säkerhet och mänskliga rättigheter.

Salvatore Tatarella (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Attacken mot de europeiska ambassaderna, särskilt den italienska ambassaden, och de hot som har riktats mot Italiens premiärminister, är mycket allvarliga händelser som förtjänar en reprimand. Det systematiska förtrycket av allt motstånd inom Iran förefaller oss ännu allvarligare, för att inte tala om landets kärnkraftsprojekt.

Allt detta har varit möjligt delvis på grund av västvärldens avvaktande och alltför toleranta hållning. Nu när president Barack Obamas utsträckta hand också har avvisats har västvärlden inget annat alternativ än att hota med och omedelbart genomföra ett sanktionssystem som är effektivt och strängt, men samtidigt selektivt så att det inte drabbar folket.

Jag är väl medveten om att Ryssland och Kina är emot sanktioner, men EU måste göra allt för att övertyga dessa stormakter att gå med på sanktioner, vilket är ett alternativ till att sända trupper.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Herr talman! Det är mycket uppenbart att det råder en krissituation i Iran. Sedan presidentvalet har det förekommit demonstrationer där oppositionen har behandlats mycket hårt, människorättsliga kränkningar och dessutom hotet om kärnvapen, ett stort hot i Mellanöstern, framför allt mot Israel, men också mot att hela Europa.

Det verkar som vi i EU är oförmögna att tala med Iran. Kanske är det på grund av kulturella skillnader, eftersom den shiitiska teologin och det europeiska humanistiska tänkandet efter upplysningen inte har så mycket gemensamt. I så fall måste vi hitta en ny väg.

I varje fall måste vi vara tydliga och försvara de europeiska värderingarna även i våra förbindelser med iranierna. Vi måste dessutom fortsätta att verkligen försöka få Iran att förstå vilka reglerna är i det spel som vi spelar, dvs. demokrati, mänskliga rättigheter och yttrandefrihet. Då vi nu har röstat om denna resolution är det mycket viktigt att den också översätts till persiska och arabiska, de viktigaste språken där, så att alla blir medvetna om vilket slags styrelsesätt och riktlinjer EU förväntar sig i regionen.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Herr talman! Jag stödde resolutionen om Iran, eftersom jag är medveten om att landet utgör ett av världens och Europas största problem och utmaningar. Samtidigt stödde jag inte de ändringsförslag som lades fram av några av våra kolleger, som ville peka ut Iran som en fiende till västvärlden. Vi bör vara medvetna om detta lands storslagna kultur och historia. Det kan hända att de nuvarande myndigheterna i Iran förnekar denna storslagna historia och kultur. Vi bör betrakta de framtida myndigheterna i Iran som en partner. Vi fortsätter att få information om ytterligare avrättningar och fler dödsdomar. Vi måste hysa en grundläggande mänsklig solidaritet med dem som vill ha ett bättre Iran, ett Iran som kommer att bli en partner till västvärlden, och inte en fiende.

Gianni Vattimo (ALDE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag avstod från att rösta om resolutionen om Iran av två huvudorsaker.

Den första orsaken är specifik. I resolutionen tas det för givet att det förekom oegentligheter i det val som president Mahmoud Ahmadinejad vann. Detta har inte på något sätt kunnat bevisas och dessutom uppgav den ansedde president Lula nyligen att han uppfattade dessa påståenden som löjliga.

Den andra orsaken är att Iran ständigt står inför ett hot om militärt ingripande från Förenta staterna och Israel, och vi tar inte heller hänsyn till detta. Jag anser att en välavvägd resolution som är för fred i regionen inte bör innehålla ett fördömande av ett hotande krig innan detta har uppstått.

Resolutionsförslag B7-0029/2010

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Jag stödde den resolution som diskuteras eftersom jag inte anser att Europeiska unionens nuvarande regelverk om människohandel har varit särskilt effektivt, eller genomförts i tillräcklig utsträckning. Vi måste gå på gång ta upp denna fråga.

Det är beklagligt att parlamenten i 16 medlemsstater, bl.a. min egen, inte har insett vilken betydelse människohandel har och att de inte har ansett det nödvändigt att ratificera och anta Europarådets konvention om människohandel från 2005. Jag hoppas att vi genom den resolution vi antagit i dag sänder en signal till dessa länder och påminner dem om hur viktigt det är att fokusera på kampen mot människohandel, även för att undvika att fler människor faller offer för den.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Jag vill ta tillfället i akt för att uttrycka min uppskattning för det arbete som Edit Bauer och Simon Busuttil utfört i de svåra förhandlingarna om kompromisserna. Tack vare detta kunde jag rösta för betänkandet och jag är mycket glad över att även den socialdemokratiska gruppen har hållit vad de lovat. Betänkandet innehåller nu även lösningar på de känsliga frågorna i Europeiska folkpartiets program, t.ex. stöd till dem som erbjuder hjälp till människor vid gränserna som riskerar att utnyttjas för människohandel och även en definition av villkoren för att få uppehållstillstånd, tillträde till arbetsmarknaden och familjeåterförening.

Elżbieta Katarzyna Łukacijewska (PPE). – (PL) Herr talman! Vi lever på 2000-talet och betraktar oss som civiliserade nationer, men faktum är att problemet med människohandel förblir olöst och t.o.m. ökar. Offren för människohandel är främst kvinnor och barn och straffen för detta brott är inte tillräckligt stränga för att avskräcka dem som ägnar sig åt denna verksamhet. EU måste vidta mer bestämda åtgärder för att begränsa detta skamliga fenomen. Därför stödde jag resolutionen, där man efterlyser effektiva verktyg för bekämpningen av detta fenomen och bättre samordning av åtgärder mellan medlemsstaterna och lämpliga operativa EU-organ, i hopp om att uppnå positiva effekter.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Herr talman! Människohandel är alltid ett brott mot mänskligheten. Det är mycket viktigt att vi i EU vidtar konkreta åtgärder för att bekämpa den.

Jag röstade naturligtvis för denna resolution, men jag oroar mig för vad den kommer att innebära i praktiken. Har vi utformat denna resolution för att döva vårt dåliga samvete? Så får det inte vara, vi behöver konkreta åtgärder.

Människohandel är dessutom fortfarande ett allvarligt problem inom Europeiska unionen. Vi måste göra allt vi kan för att bekämpa människohandel, som är ett fenomen som främst drabbar barn och kvinnor. Jag hoppas att EU och medlemsstaterna kommer att vidta konkreta åtgärder och börja agera. Som jag sade är människohandel alltid ett brott mot mänskligheten, och den mänskliga värdigheten får inte komprometteras. Som européer måste vi alltid försvara den.

Resolutionsförslag B7-0064/2010

Marisa Matias, för GUE/NGL-gruppen. – (PT) Herr talman! Jag vill påpeka att vi verkligen ville anta en starkare resolution om Köpenhamn än den som vi har röstat om här i dag. Vi röstade emellertid för eftersom vi anser att det är nödvändigt att parlamentet uttrycker sin stora besvikelse över den överenskommelse som blev resultatet av Köpenhamnskonferensen. Överenskommelsen är inte bindande även om den innebär ett underförstått eller uttalat åtagande om att vi ska nå en bindande överenskommelse i år. Problemet förvärras emellertid, tiden går och vi måste uppfylla detta åtagande.

Därför vill jag vädja till Europeiska unionen om att sluta att använda andra som en ursäkt. Det är väldigt enkelt att avstå från att agera för att andra inte gör någonting. Vi har emellertid gjort ett tydligt ställningstagande och vi måste utgå från detta. Det är oansvarigt och oförsvarbart att komma med ursäkter. Det finns mycket vi kan göra för att bibehålla vårt tydliga ställningstagande. Ett förslag till åtgärd är att anpassa EU:s budget för att säkra våra egna medel för bekämpning av klimatförändringarna. Detta har än så länge inte skett. Ett annat förslag till åtgärd är att anslå ytterligare medel till utvecklingsländerna i stället för att dra in eller minska det nuvarande humanitära biståndet. Annars blir försöket att lösa problemen med klimatförändringarna cyniskt eftersom andra problem som kommer att äventyra överlevnaden uppstår och förbises. Vi kan inte lösa fler problem utan fler resurser.

Därför måste vi göra ett åtagande och vi har inte råd att vänta ännu längre med att göra det. Vi gjorde ett tydligt ställningstagande i Köpenhamn. Låt oss leva upp till det, för detta är verkliga problem och verkliga människor och vi måste hantera dem nu. Därför tar vi detta ansvar här i dag.

Alajos Mészáros (PPE). – (EN) Herr talman! Jag välkomnar möjligheten att stödja denna resolution.

Köpenhamnskonferensen var en besvikelse ur många hänseenden. Framför allt misslyckades EU med att visa upp en enad och effektiv strategi för att hantera klimatförändringarna och med att stärka sin ledande politiska ställning i denna fråga. För att visa EU:s fortsatta kraft och beslutsamhet i egenskap av den ledande makten i världen när det gäller att bekämpa klimatförändringarna anser jag därför att antagandet av denna resolution är ytterst viktigt. Vi måste förbättra och främja ytterligare insatser för att hantera klimatförändringarna.

Peter Jahr (PPE). – (DE) Herr talman! Personligen anser jag att det är helt fel att enbart inrikta sig på att minska koldioxidutsläppen i bekämpningen av klimatförändringarna. För det första glömmer många människor bort att forskningen om klimatförändringarnas orsaker fortfarande är i sin linda och för det andra är det helt felaktigt och ovetenskapligt att påstå att det finns en enda orsak till klimatförändringarna. Detta innebär att världen inte kommer att bli en bättre plats om vi enbart koncentrerar oss på koldioxid.

Jag anser att det är viktigare att vi koncentrerar oss på att spara in på resurser. Genom att minska förbrukningen av fossila bränslen och i högre grad utnyttja förnybara råvaror och förnybar energi kommer vi att minska vår påverkan på miljön, förbättra effektiviteten och skapa en bättre värld för våra barn och barnbarn. En

effektivare och mer hållbar resursanvändning är en mycket mer värdefull strategi för oss, vårt samhälle och vår miljö än att bara minska koldioxidutsläppen, oavsett kostnaden.

Anja Weisgerber (PPE). – (DE) Herr talman! Det har redan påpekats att klimatförhandlingarna i Köpenhamn blev en besvikelse för Europeiska unionen. Resultatet skiljde sig stort från EU:s ståndpunkt och från den ståndpunkt som vi behöver för att kunna skydda klimatet. Den enda positiva aspekten är erkännandet av målet om två grader eftersom detta kan leda till nödvändiga minskningsåtaganden.

Vi måste nu fråga oss vilka lärdomar vi kan dra av de misslyckade förhandlingarna och vad vi bör göra härnäst. Det är viktigt att ägna tid åt reflexion och att kritiskt se över vissa delar av den väg vi följt. Vi måste fråga oss hur vi ska kunna göra framsteg tillsammans med andra länder. Hur kan vi se till att även EU finns med vid förhandlingsbordet när USA, Kina och Indien möts för att förhandla fram en kompromiss? Hur kan vi förhandla mer effektivt med utvecklingsländerna och tillväxtekonomierna? Är det nödvändigt att dessa förhandlingar sker under FN:s överinseende?

Slutligen vill jag säga hur glad jag är över att jag kunde rösta för resolutionen, eftersom den enligt min mening fortsätter att framhäva EU:s banbrytande roll. Nu måste vi besvara dessa frågor och fortsätta längs vår inslagna väg, ur både ett nationellt och ett internationellt perspektiv.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Förslaget till resolution om resultatet av Köpenhamnskonferensen om klimatförändringar är resultatet av ett detaljerat arbete av ledamöter från flera utskott och är kopplat till den långsiktiga strategin för en verkligt miljövänlig politik i enlighet med EU:s ekonomiska mål i en globaliserad värld. Jag måste emellertid protestera mot de oansvariga ändringsförslagen från den socialdemokratiska gruppen och De gröna, framför allt de som handlar om försöken att öka de långsiktiga målen för utsläppsminskning till 40 procent, förbudet mot kärnbränsle och EU:s övergångsskatt för klimatförändringar. Dessutom ogillar jag ECR-gruppens bagatellisering av klimatförändringarna och upprörs över den absurda kritiken mot den danske premiärministern, när man tvärtom borde tacka honom för de noggranna förberedelserna inför Köpenhamnskonferensen.

Albert Deß (PPE). – (DE) Herr talman! Jag röstade mot förslaget till resolution eftersom det enligt min mening saknar vissa viktiga uppgifter. Den senaste tiden har det kommit flera rapporter om klimatskall som förfalskar uppgifter. Det är viktigt för oss att diskutera detta och göra våra åsikter hörda.

För att undvika missförstånd vill jag påpeka att jag under många år har strävat efter att vi ska minska vår användning av fossila bränslen och därmed vår påverkan på miljön. Jag kan emellertid inte förstå den panik som förknippas med ordet "klimatförändringar". Jag har upplevt mycket under min långa karriär som politiker. I början av 1980-talet sade människor att det inte skulle finnas några träd kvar i Tyskland år 2000, men Tyskland är grönare än vad det någonsin varit. Det är sant att klimatet förändras, men detta har skett genom hela historien och kommer att fortsätta i framtiden. Av denna orsak röstade jag mot resolutionsförslaget.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Herr talman! Vid sin första presskonferens som president för Europeiska rådet uppmärksammade Herman Van Rompuy det faktum att 2009 var det första året för globalt styre och han såg tydligt fram emot Köpenhamnskonferensen som ett steg mot en ekonomisk global hantering av vår planet.

Det är synd att många människor har börjat utnyttja miljöagendan som ett sätt att driva en annan agenda, en agenda som utgår från en önskan om att ta makten från valda nationella politiker och koncentrera den till internationella teknokrater.

Det tragiska är inte bara att vi blir mindre demokratiska, utan att vi även förlorar det samförstånd som vi kunde ha haft när det gäller att ta itu med miljöproblem. Vare sig vi tillhör högern eller vänstern, de konservativa eller socialdemokraterna, kan vi alla enas om att vi vill ha en mångfald i energiförsörjningen och att vi inte vill att föreningar ska pumpas ut i atmosfären. Trots detta tillämpas endast en uppsättning principer – de som främjar statligt ägande och korporatism. Dessa principer är faktiskt samma principer som har misslyckats inom politiken och i samhället, och de tillämpas nu för miljön. Miljön är alldeles för viktig för att överlåtas till vänstern.

Syed Kamall (ECR). – (EN) Herr talman! I diskussionen här i parlamentet är det många kolleger som beklagar det faktum att man inte lyssnade till EU under de diskussioner som nyligen ägde rum i Köpenhamn.

Vi kanske bör fundera över varför det var så. Låt oss se på vårt eget agerande här i Europaparlamentet. Till att börja med har vi två parlamentsbyggnader. Vi reser till Strasbourg och vi ser till att denna byggnad är

uppvärmd och upplyst när vi inte är här – värsta sortens hyckleri. Låt oss se på utgiftssystemet – ett utgiftssystem som uppmuntrar parlamentsledamöter att åka taxi och bil med privatchaufför – men om man försöker resa med kollektivtrafik kan man inte begära ersättning för sin resa: hyckleri. Om ni tittar på parlamentets byggnader på kvällen kommer ni att se att de är upplysta och väl upplysta. Se på den gemensamma jordbrukspolitiken som många parlamentsledamöter stöder och som inte bara skadar utvecklingsländernas ekonomier utan även miljön.

Innan vi börjar predika för resten av världen är det därför hög tid att vi ser om vårt eget hus.

Eija-Riitta Korhola (PPE). – (FI) Herr talman! Jag stödde ändringsförslag 43 där alla uppmanas att uppmärksamma den senaste tidens klimatskandaler. Dessa skandaler får mycket allvarigare konsekvenser än vad parlamentet vill tro. Vi måste kunna lita på oberoende vetenskaplig forskning, eftersom det annars inte finns något underlag för vårt beslutsfattande.

Jag har oroat mig för klimatförändringarna under hela min tioåriga karriär som parlamentsledamot. Jag har aktivt arbetat för en klimatpolitik för Europa genom lagstiftning för handel om utsläppsrätter, en politik som inte bara är ambitiös utan även rationell, så att vi inte bara flyttar utsläppen från en plats till en annan. Vår nuvarande strategi är byråkratisk och ineffektiv, vi agerar inte på ett banbrytande sätt och vi bör inte fortsätta längs den inslagna vägen.

Det värsta är att EU inte följer det som sker inom klimatforskningen just nu. Vi har skapat paniklösningar som bygger på förvanskad information. De falska påståendena i rapporten från den mellanstatliga panelen för klimatförändringar (IPCC) är ett så pass allvarligt problem att vi bör kräva att Rajendra Pachauri avgår som chef för IPCC. Vi bör även omvärdera våra kunskaper om hur klimatförändringarna utvecklats p.g.a. mänsklig verksamhet och hur effektiva våra politiska åtgärder har varit i fråga om detta.

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Herr talman! Parlamentets resolution visar att vår institution på detta område, som på så många andra, inte har någon som helst omdömesförmåga när det gäller de dogmer som anfaller oss.

Många experter anser att den ökända hockeyklubbsformade exponentialkurvan för global uppvärmning i själva verket är en grafisk fabricering. Glaciärer smälter inte överallt. Under alla omständigheter och i motsats till vad IPCC uppger smälter de inte i Himalaya. Vattennivåerna är inte på väg att stiga och översvämma Bangladesh, tvärtom. Gangesdeltat stiger som ett resultat av flodavlagringar. Isbjörnar, som påstås vara på väg att utrotas, har aldrig varit så fruktsamma som de är i dag. Det har flera gånger i historien skett växlingar mellan varma och kalla perioder, bl.a. helt nyligen, oberoende av någon mänsklig verksamhet. Växlingarna beror förmodligen på faktorer som är kopplade till astronomin och orsakas inte av de påstådda växthusgaserna.

Tills dess att dessa frågor har besvarats kan vi bara förmoda att detta är en storslagen ideologisk dogm som utarbetats för att rättfärdiga införandet av en världsregering.

Giommaria Uggias (ALDE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill förklara varför jag röstade om ändringsförslag 12 genom att tydligt förklara att partiet l'Italia dei Valori är emot framställandet av kärnenergi.

Vi motsatte oss detta redan under valkampanjen och gjorde det till en del av vårt valmanifest. Nu strävar vi med bestämdhet mot detta mål genom en tydlig åtgärd som vi nyligen fastställde vid vår kongress i Italien. Vi har gett oss ut på ett stort korståg för att verka för en folkomröstning mot en italiensk regeringslag som stjälp omkull den majoritetsröst som italienarna redan gett uttryck för under en folkomröstning.

Vi gör detta för att vi vill ha en ren framtid med förnybar energi som baseras på sol- och vindenergi. Vi gör detta framför allt eftersom vi, som jag tidigare sade, vill att det italienska folkets vilja ska uttryckas i stället för viljan hos en ytterst liten majoritet i det italienska parlamentet.

Betänkande: Domenici (A7-0007/2010)

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Herr talman! Just i det ögonblick då människorna i Massachusetts röstade mot alltför hög beskattning och alltför stor förvaltning skröt våra egna kommissionskandidater om sina planer på att harmonisera beskattningen inom EU och skapa separata intäkter för Bryssel. Hur ska vi kunna förklara denna skillnad mellan de två sammanslutningarna?

Det förefaller som om man måste söka förklaringen i de två sammanslutningarnas grundläggande DNA. USA grundades utifrån folkets revolt mot en avlägsen och enväldig förvaltning och mot hög beskattning,

medan Europeiska unionen naturligtvis – i rad 1 i artikel 1 i det fördrag genom vilken den grundades – förbinder sig att skapa en allt fastare sammanslutning. Genom att göra detta motsätter den sig konkurrensen, den yttre kurvan som utgör det huvudsakliga hindret för förvaltningen. Det är därför vi nu – i enlighet med de grundläggande doktrinerna – upplever denna intolerans i fråga om skattekongkurrens som ger sken av att vara ett angrepp mot skatteparadis, vilket är vad en jurisdiktion som har haft ett mer effektivt system med lägre skatter kallas. Sanningen är att skattekongkurrens – eller skatteparadis, om ni insisterar på att kalla dem det – är det vanligaste sättet att se till att förvaltningen är liten och medborgaren stor och fri.

Syed Kamall (ECR). – (EN) Herr talman! Vid denna tidpunkt måste man undra, varför denna fokusering på skattefrågor, samarbete på skatteområdet och förvaltning i skattefrågor?

Ni behöver bara se på situationen i flera medlemsstater för att få ett hum om svaret. Vi har länder som har dragit på sig stora skulder. I mitt hemland Storbritannien har regeringen spenderat pengar som den inte har och måste nu fylla ett massivt hål i budgeten. Även före finanskrisen fanns det länder som var kända för att inte inkassera tillräckligt höga skatter till medborgarnas samhällsservice. Dessutom använder vi skattebetalarnas pengar till att stödja företag som har misslyckats och som förvaltas på ett dåligt sätt, och banker som sköts på ett bristfälligt sätt.

Vad bör vi då göra? Vi bör först och främst främja en lösning på alla de problem som jag har beskrivit, men vi får inte heller glömma bort att skattekongkurrens är något mycket positivt eftersom den uppmuntrar förvaltningarna att ta mindre av våra pengar och tillhandahålla tjänster på ett mer effektivt sätt.

Vicky Ford (ECR). – (EN) Herr talman! I dag har parlamentet röstat om ett dokument som handlar om skattebedrägerier och skattefusk. Detta dokument stöddes inte av min grupp. Även om jag helhjärtat stöder många av de åtgärder som har föreslagits för att få ett stopp på skattebedrägerier och skattefusk gick detta dokument mycket längre än så och det var framför allt tre faktorer som oroade mig.

För det första får åtgärder mot dem som begår skattebedrägerier inte användas som ett sätt att öka skatteharmoniseringen i EU för dem av oss som är hederliga och betalar skatt. Parlamentet har under lång tid försvarat medlemsstaternas rätt att fastställa procentsatser för företagsbeskattning och vi bör fortsätta att göra detta.

För det andra föreslås en avgift på EU-nivå på beskattningsområdet. Vi har motsatt oss att parlamentet ska införa EU-omfattande skatter.

För det tredje handlar det om att dela information. Ja, vi bör dela viss information, men vi bör alltid överväga hur mycket, i vilket syfte och till vilken nytta, och vi får inte utgå från att alla omständigheter är exakt likadana.

Betänkande: Tarabella (A7-0004/2010)

Astrid Lulling, för PPE-gruppen. – (FR) Herr talman! Det är synd att en entusiastisk majoritet i utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män anstränger sig så hårt för att överbelasta vår ståndpunkt om utskottets årsrapport om jämställdhet mellan män och kvinnor i Europeiska unionen med synpunkter och påståenden som är kontraproduktiva för kvinnor och som bl.a. försämrar deras möjligheter till sysselsättning.

Även om avsikten bakom vissa synpunkter är god får vi inte glömma bort att alltför mycket skydd kan leda till att allt skydd förstörs. Stötestenen för min grupp har emellertid återigen varit rätten till fri abort som presenteras som en enkel form av födelsekontroll.

Vår grupp invänder inte mot uppfattningen att kvinnor måste ha fullständig makt över sina sexuella och reproduktiva rättigheter. Även vi anser att framför allt unga flickor måste bli mer välinformerade på området sexuell och reproduktiv hälsa. Genom att i samma mening kräva "enkel tillgång till preventivmedel och abort, och tillgång till kostnadsfri abortrådgivning" bevisar emellertid författarna att de inte gör den nödvändiga åtskillnaden mellan dessa två tjänster och att de likställer dem i fråga om födelsekontroll. Vi instämmer inte i detta.

Vidare är lagstiftning om laglig abort i enlighet med subsidiaritetsprincipen medlemsstaternas ansvar. Därför ska EU inte lägga sig i denna fråga. Vi har ansträngt oss mycket hårt för att nå samförstånd med föredraganden för betänkandet, Marc Tarabella, i syfte att bekämpa all form av diskriminering som ännu inte har utrotats.

Jag beklagar att en majoritet av utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män – och dessvärre även av parlamentet – har försökt att skapa politiska och ideologiska tvister i stället för att

koncentrera sig på det som bör vara det huvudsakliga målet för vår verksamhet: att sträva efter att uppnå lika behandling och lika möjligheter för män och kvinnor. Jag beklagar att min grupp av dessa orsaker inte kunde rösta för betänkandet.

Filip Kaczmarek (PPE). – (PL) Herr talman! Även jag röstade mot betänkandet. Jag gjorde det trots att jag förespråkar jämställdhet mellan könen. Jag kan emellertid inte godta att abort i betänkandet behandlas som en uttrycklig rättighet, och – som Astrid Lulling sade – en form av födelsekontroll. I mitt land uppfattas inte abort på detta sätt. Jag anser att vårt sätt att betrakta abort är vår egen angelägenhet. Det är även allvarligt att betänkandet utgör en kränkning av subsidiaritetsprincipen.

Elżbieta Katarzyna Łukacijewska (PPE). – (PL) Herr talman! Jämställdhet mellan kvinnor och män är en viktig fråga. Mycket har uppnåtts på detta område, men det finns fortfarande områden där kvinnor behandlas sämre än män. Vi tjänar fortfarande mindre, kvinnor löper högre risk att drabbas av fattigdom och det är svårare för kvinnor att göra akademisk karriär eller karriär inom näringslivet. I parlamentets betänkande uppmärksammas dessa problem, och man betonar nödvändigheten av att vidta särskilda åtgärder för att garantera en jämn könsfördelning på arbetsmarknaden och inom utbildningen.

Jag beklagar att jag inte kunde stödja detta förslag. Jag röstade mot betänkandet eftersom det innehåller bestämmelser som syftar till att göra abort allmänt tillgänglig inom Europeiska unionen. För det första hör dessa frågor till dem som det uteslutande är upp till medlemsstaterna att besluta om. För det andra är frågan om oönskade graviditeter ett mycket stort problem, men vi kan inte införa lagstiftning där abort behandlas som en form av kostnadsfritt preventivmedel. Jag anser inte heller att abort ska vara ett sätt att befria människor från de konsekvenser och det ansvar som är förknippade med att bli sexuellt aktiv. Jag anser att mänskligt liv förtjänar mer än så.

Tiziano Motti (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! I dag strävar vi efter att stärka kvinnans roll i unionen.

Denna resolution har många punkter som jag naturligtvis instämmer i, och jag måste påpeka att många av dem rör min egen politiska verksamhet, framför allt när det gäller tillträde till arbetsmarknaden och att skydda kvinnor från alla former av våld.

Jag måste emellertid påpeka att resolutionen även blivit något av en soppa som en skicklig kock har försökt att tillsätta – eller snarare har tillsatt – många olika ingredienser till. Låt mig tydliggöra detta. Det talas om våld, om skydd mot våld. Detta följs av en enda rad om preventivmedel och abort, två frågor som i själva verket är sinsemellan mycket olika och som måste behandlas på olika sätt. När det gäller abort måste vi rikta vår uppmärksamhet och våra tankar mot livets okränkbarhet.

Detta val innebar att jag inte kunde rösta för resolutionen utan var tvungen att lägga ned min röst. Jag anser att denna noggrant uttänkta strategi som syftar till att nå samförstånd med politiker och medier inte ligger i de europeiska kvinnornas intresse.

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Herr talman! Till skillnad från föregående talare är jag en av de 381 parlamentsledamöter som stödde antagandet av detta förslag – och det är 10 gånger fler än antalet ledamöter i utskottet för kvinnors rättigheter. Lika rättigheter, lika möjligheter och jämställdhet mellan könen i det dagliga livet ligger definitivt i allas vårt intresse. Lika rättigheter för kvinnor och män är inte ett mål i sig, utan en nödvändig förutsättning för att uppnå Europeiska unionens mål, och ett rationellt utnyttjande av vår egen potential.

Det faktum att vi vid det här laget har talat om detta i 40 år ger definitivt en antydning om hur komplex och mångfacetterad denna fråga är. Det krävs en integrerad politik för att lösa dessa frågor. Jag hoppas att detta inte bara är ytterligare en strategi på pappret och därför vill jag betona det som även lyfts fram i betänkandet – betydelsen av genomförande och övervakning.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Inte heller jag röstade för Marc Tarabellas kontroversiella och obalanserade betänkande om jämställdhet mellan könen och jag beklagar att 381 parlamentsledamöter, med undantag av ledamöterna från Europeiska folkpartiet, röstade för betänkandet. Kanske hade de inte läst det. Flera av ändringsförslagen inkräktar på medlemsstaternas exklusiva behörighet, framför allt när det gäller politik som gynnar familjerna och etiskt känsliga områden. Vill de verkligen inrätta och finansiera en ny typ av institution för övervakning av våld mot kvinnor inom EU? Vet de verkligen inte att unionen har instrument, ett ämbete och lagstiftning för att kontrollera att såväl mäns som kvinnors mänskliga rättigheter respekteras? Anser de verkligen att vi behöver en stadga för kvinnors rättigheter utöver den befintliga och bindande

stadgan om europeiska medborgares grundläggande rättigheter? I betänkandet hänvisas det även till de s.k. Barcelonamålen, trots att dessa strider mot rekommendationerna från experter som menar att spädbarn och små barn behöver vara hos sin familj och inte i enlighet med rekommendationerna från Barcelona bör lämnas på daghem. Daghemmen bör vara en sista utväg. Även om rekommendationerna i betänkandet inte är bindande så är mänsklig dumhet smittsam och därför bör parlamentet inte stödja detta. Sjuttiofem parlamentsledamöter lade ned sina röster och jag välkomnar att 253 ledamöter från Europeiska folkpartiet röstade mot betänkandet.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Herr talman! Romfördraget innehåller en mening om denna fråga. Där sägs att män och kvinnor ska få lika lön för lika arbete. Det låter ganska enkelt. Vi tror alla att vi förstår vad det innebär.

Det som har hänt under de påföljande decennierna är emellertid att EG-domstolen genom en process av rättslig aktivism gradvis har utökat betydelsen av denna fras till något som går utöver vad någon förnuftig person skulle anta. Först definierade den "lika lön" som lika pensionsrättigheter och lika semester osv. Därefter definierade den "lika arbete" som arbete av lika värde. Hur ska en arbetsgivare kunna bedöma detta? Handlar det om hur svårt det ser ut när någon arbetar? Måste de beakta tillgången på tillräckligt kvalificerade sökande? I fallet med South-West Trains i Storbritannien utökades betydelsen till att omfatta rättigheter för äkta makar i äktenskap mellan personer av samma kön. Nu talar vi om reproduktiva rättigheter.

Allt detta kan diskuteras. Antingen anser man att staten inte bör reglera avtal mellan arbetsgivare och arbetstagare eller så anser man att vi behöver denna lagstiftning. Men oavsett vilken sida man tillhör är väl detta ändå en diskussion som bör hållas av folkvalda företrädare som vi kan rösta för och emot? Det är upprörande att en domstol påtvingar oss lagstiftning. En domstol med ett uppdrag är ett hot, en högsta domstol med ett uppdrag är en form av förtryck.

Joanna Katarzyna Skrzydlewska (PPE). – (PL) Herr talman! Mitt efternamn – Skrzydlewska – är mycket svårt att uttala men jag är vad vid att inte många människor kan uttala det på rätt sätt.

Under dagens omröstning röstade vi om betänkandet om jämställdhet mellan kvinnor och män i Europeiska unionen 2009. Bland de bestämmelser som rör problem kopplade till diskriminering mot kvinnor och deras situation på arbetsmarknaden, som är svårare än männens, fanns bestämmelser där medlemsstaterna uppmanas att underlätta allmän tillgång till abort och tjänster som är kopplade till reproduktiv och sexuell hälsa. Jag vill påpeka att frågor som rör abort är något som de enskilda medlemsstaterna ska besluta om. Jag röstade mot betänkandet i den slutliga omröstningen eftersom jag anser att vi i kampen för rätten till likabehandling av kvinnor och män inte får göra så att denna rätt blir beroende av val som är kopplade till sexuella frågor.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Herr talman! Det gläder mig verkligen att vi kristdemokrater från gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) röstade mot detta förfärliga ideologiska betänkande som lagts fram av socialisterna, kommunisterna, De gröna och framför allt de liberala. Det är ett angrepp mot ofödda barns rätt till liv och ett angrepp mot subsidiaritetsprincipen. Jag är därför förfärad över att liberalerna kommit att bli hantlangare åt vänstern och agerat på ett sätt som strider mot subsidiaritetsprincipen.

Denna typ av betänkande skadar vårt anseende hos befolkningen och i kandidatländerna. Vissa av de ideologiska elementen som är kopplade till Kroatien och Makedonien i framstegsrapporterna skadar oss också. Därför måste vi tydligt förklara gemenskapens regelverk, som jag är helt och hållet för, för människorna, och förklara EU:s ansvarsområden och farligt ideologiskt nonsens. För att spinna vidare på den metafor som min italienska kollega använde är vi naturligtvis för soppan, men mot att tillsätta cyanid till den.

Resolutionsförslag B7-0069/2010

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Herr talman! Låt mig berätta historien om två afrikanska länder. År 1978 förbjöd Kenya jakten på elefanter och detta beslut följdes av ett närmast totalt utplånande av elefanthjordarna i Kenya. Ungefär samtidigt – 1979 – införde Rhodesia, som landet då fortfarande hette, en bestämmelse som innebar att den vars mark elefanter strövade omkring på blev ägare till elefanterna. Resultatet blev en explosion av antalet elefanter.

Vi i parlamentet ser inte på elefanten på samma sätt som afrikanerna gör. Vi hotas inte av den, den trampar inte på våra grödor, den förstör inte våra byar och den skadar inte våra folks hälsa. Det enda sättet att förhindra lokalbefolkningen från att göra det mest logiska, dvs. att utrota ett farligt hot, är att ge dem ett incitament genom att behandla den som en förnybar resurs. Det var naturligtvis detta Rhodesia – nuvarande Zimbabwe

– gjorde med framgång. Miljöpolitiken bör erkänna Aristoteles grundläggande kloka ord om att det som ingen äger kommer ingen heller att ta hand om.

Resolutionsförslag B7-0067/2010

Romana Jordan Cizelj (PPE). – (SL) Jag är för Kroatians medlemskap i Europeiska unionen, men det får inte ske på bekostnad av Sloveniens nationella intressen. Jag talar naturligtvis om gränstvisten mellan Slovenien och Kroatien. Detta är inte bara något abstrakt utan något som påverkar människors liv.

Här i Strasbourg har Europaparlamentet uppmanat det slovenska parlamentet att ratificera skiljeavtalet så snart som möjligt. Detta är naturligtvis ett inkräktande på det slovenska parlamentets behörighet. Jag undrar också om någon har frågat sig varför Slovenien inte redan har ratificerat avtalet. Det jag vill säga i denna fråga är att alla parlamentsgrupper i augusti 2007 sade att en eventuell lösning måste överensstämma med skälighetsprincipen.

Naturligtvis undrar även jag varför någon över huvud taget skulle ha något att invända mot denna princip. Och trots detta har principen inte införlivats i skiljeavtalet. Jag röstade mot förslaget till resolution eftersom det inte överensstämmer med denna princip.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Jag är mycket glad över att i dag stödja betänkandet om de viktiga framstegen i Kroatien vad gäller förberedelserna inför anslutningen till EU. Förhållandet mellan tjeckiska medborgare och kroater går långt tillbaka, vilket bl.a. märks genom att tiotusentals familjer besöker landet varje år och har vänner där. Detta är därför ett utmärkt betänkande för oss eftersom det visar att Kroatien kommer att vara redo för medlemskap nästa år. Jag tror inte att ratificeringsförfarandet för anslutningsavtalet kommer att störas av någon del av den interna politiska verksamheten inom de 27 länder som omfattas av Lissabonavtalet och jag tror även att parlamenten i Slovenien och Kroatien kommer att hitta en rättvis lösning på sin gränstvist.

Resolutionsförslag B7-0065/2010

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Herr talman! Jag kommer också att fatta mig kort. Detta är ytterligare ett positivt betänkande för Balkanländerna. F.d. jugoslaviska republiken Makedonien uppfyller gradvis de politiska kriterier som är en nödvändig förutsättning för att inleda anslutningsförhandlingar och även för ett viseringsfritt system med EU. Det senaste valet bidrog till detta. Det visade tydligt att medborgarna i detta land vill ha internationella normer och fredlig samexistens. När det gäller att hitta lösningar i godo för problemområden anser jag också att de demokratiska institutionerna kommer att lyckas stärka förhandlingarna med Grekland.

Resolutionsförslag B7-0068/2010

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Jag kommer återigen att vara mycket kortfattad. Jag vill säga att vi har antagit ett mycket rättframt betänkande som handlar om hur Turkiet på ett ansvarsfullt sätt kan anpassa sin lagstiftning enligt EU:s modell och även om det faktum att de politiska kriterierna på det människorättsliga området, framför allt när det gäller kvinnor och religiösa minoriteter, ännu inte har uppfyllts. Cypernfrågan har inte heller lösts. Trots detta stödde en majoritet av parlamentsledamöterna inledandet av anslutningsförhandlingar för några år sedan. Jag välkomnar att Turkiet rör sig i riktning mot demokrati och Europa, men jag vill återigen säga att inrättandet av ett privilegierat partnerskap skulle ha varit en bättre lösning på de ekonomiska förbindelserna än att lova Turkiet med dess 70 miljoner medborgare anslutning. Det vore även mer uppriktigt, eftersom jag befärar att ett anslutningsavtal ändå inte skulle godkännas i en framtida folkomröstning.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Herr talman! Det gläder mig att parlamentet med stor och tydlig majoritet har förkastat den socialdemokratiska gruppens och De grönas försök att ställa upp ett mål om fullständigt medlemskap för Turkiet. Processen måste förbli öppen, och för att tala klarspråk måste den omedelbart inriktas på en skraddarsydd särskild status eller ett privilegierat partnerskap.

Turkiet är inte ett europeiskt land, men det är vår viktigaste samarbetspartner i Europas utkanter. Som svar till Wolfgang Kreissl-Dörfler, som tog upp detta tidigare, vill jag därför säga att vi vill ha ett nära samarbete, men utan att Turkiet blir medlem i EU:s institutioner och utan fullständig rörelsefrihet. Vi vill emellertid ha ett nära ekonomiskt och politiskt samarbete. Detta är ett mycket exakt begrepp och jag tror att det finns en chans att det kan genomföras eftersom majoriteten av människorna i Turkiet och EU inte är för ett fullständigt

medlemskap. Därför vore det mer förnuftigt att inte ödsla mer tid på detta utan i stället helt och hållet fokusera på målet för partnerskap.

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Alla länder som strävar efter att bli medlemmar i Europeiska unionen måste inte bara formellt uppfylla utan även internt identifiera sig med minimikraven på området demokrati och respekt för mänskliga rättigheter.

Enligt framstegsrapporten för 2009 har Turkiet fortfarande en lång väg kvar att gå. Landet må ha åtagit sig att genomföra reformer, upprätthålla goda förbindelser med sina grannländer och gradvis anpassa sig till EU:s normer och värderingar, men detta är det fjärde året som man misslyckas med att genomföra bestämmelserna i anslutningsavtalet mellan Europeiska unionen och Turkiet.

Enligt min mening är det oacceptabelt att överväga medlemskap för ett land där kvinnors rättigheter och religions-, tanke- och yttrandefriheten kränks, där tortyr, diskriminering och korruption tillåts och där militären fortsätter att blanda sig i det politiska livet och utrikespolitiken. Reformerna bör även inbegripa en reform av valsystemet genom en minskning av tioprocentströskeln för att garantera en bättre pluralistisk demokrati.

Skriftliga röstförklaringar

Betänkande: Casa (A7-0008/2010)

Sophie Briard Auconie (PPE), skriftlig. – (FR) David Casas betänkande om det gemensamma systemet för mervärdesskatt i fråga om faktureringsbestämmelser har antagits av en mycket stor majoritet av ledamöterna, däribland undertecknad. Genom detta system samt ökad harmonisering av EU-krav och omfattande användning av elektronisk fakturering kommer bestämmelserna om mervärdesskatt och fakturering att förenklas. Detta direktivs ikraftträdande kommer därför att bidra till att företagets betungande administrativa börda minskar och att insatserna för att bekämpa momsbedrägerier ökar.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Detta förslag handlar om upprättandet av ett självbedömningssystem på frivillig försöksbasis när det gäller leverans eller tillhandahållande av vissa varor eller tjänster som är känsliga för bedrägeri. Enligt kommissionen är detta nödvändigt eftersom det fortfarande förekommer ett stort antal fall av momsbedrägerier, och kommissionen har även information om påstådda fall av bedrägeri i fråga om handel med tillstånd för utsläpp av växthusgaser.

Utifrån denna information föreslås det i parlamentets betänkande att de medlemsstater som röstar för detta system bör vara skyldiga att göra samma sak för systemet för handel med utsläppsätter för växthusgaser.

Vi anser att förslaget experimentella karaktär kan ha vissa förtjänster och därför stöder vi ändringsförslagen från parlamentet, framför allt förslaget om en rapport med en utvärdering av "den samlade verkan och effektiviteten av åtgärden om tillämpning av förfarandet samt åtgärdens kostnadseffektivitet för att på nytt pröva huruvida en utvidgning eller breddning av dess tillämpningsområde är lämplig".

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) I detta betänkande behandlas viktiga frågor som rör bedrägeri, bl.a. på området utsläpp av växthusgaser. Kommissionen måste rapportera om hur effektivt förfarandet för omvänd betalningsskyldighet är i syfte att fastställa om det vore lämpligt att utöka förfarandet på andra områden.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Antagandet av direktiv 2006/112/EG var ett viktigt steg i bekämpningen av skattefusk. Oavsett alla dess positiva inslag var det emellertid inte tillräckligt effektivt för att bekämpa s.k. karusellbedrägeri i fråga om mervärdesskatt. Denna typ av skattebedrägeri är en viktig orsak till de förlorade skatteintäkterna i medlemsstaterna och har varit ett av de vanligaste tillvägagångssätten. I denna tid av ekonomisk kris, när kampen mot skattebedrägerier är ännu viktigare p.g.a. förlusten av intäkter, måste vi göra allt vi kan för att bekämpa bedrägerierna eftersom detta kommer att ha en viktig inverkan, inte bara på våra åtgärder mot den rådande internationella krisen utan även på möjligheten att driva en lämplig socialpolitik.

Alfredo Pallone (PPE), skriftlig. – (IT) Jag var en av de första som stödde tanken bakom kommissionens förslag.

Vi i utskottet för ekonomi och valutafrågor har analyserat och i någon mån förbättrat kommissionens dokument. Jag instämmer med föredraganden, framför allt i fråga om förtydligandena av tillämpningen av det frivilliga förfarandet för omvänd betalningsskyldighet och rapporteringsskyldigheter. Medlemsstaterna

bör ha möjlighet att begära antingen rapportering transaktion för transaktion eller övergripande rapportering av transaktioner.

Genom det förslag som vi behandlar stärks systemet för handel med utsläppsrätter gentemot bedragare samtidigt som den administrativa bördan minskar för hederliga företag.

Avslutningsvis anser jag att parlamentet bör få fullständig information om resultatet av detta tillfälliga genomförande av förfarandet för omvänd betalningsskyldighet.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Det var med djup övertygelse som jag röstade för David Casas betänkande. I egenskap av första vice ordförande för budgetkontrollutskottet och föredragande för ett betänkande om momsbedrägerier som antogs i september 2008 har jag upprepade gånger förespråkat effektiv bekämpning av momsbedrägerier eftersom detta utgör ett stort problem när det gäller medlemsstaternas intäkter och den inre marknadens funktion. En vanlig och särskilt allvarlig form av bedrägeri är det som kallas karusellbedrägeri. Det totala beloppet av förlorade skatteintäkter beräknas uppgå till mellan 20 och 100 miljarder euro per år. Det är ett mycket stort belopp som verkligen skulle komma till användning i tider av ekonomisk kris.

De brottslingar som är aktiva på detta område är särskilt uppfinningsrika. Det har nyligen avslöjats att de även bedriver sin brottsliga verksamhet inom systemet för handel med utsläppsrätter. Överföringen av utsläppsrätter mellan beskattningsbara personer inom systemet för handel med utsläppsrätter, som uteslutande sker elektroniskt, anses utgöra en tjänst och är beskattningsbar i det land där mottagaren har sitt säte. Företagen köper koldioxidkrediter från andra medlemsstaters mervärdesskattebefriade källor och säljer dem sedan till företag i sin egen medlemsstat till ett pris som inkluderar mervärdesskatt. Skenföretagen betalar sedan inte in mervärdesskatten till statskassan. Det är nödvändigt att vi tar itu med denna form av brottslighet.

Viktor Uspaskich (ALDE), skriftlig. – (LT) Jag välkomnar tillämpningen av systemet för omvänd betalningsskyldighet. Jag anar emellertid att det innehåller ett fel. Ett exempel: Medborgare A sålde något till medborgare B. Medborgare B sålde det vidare till medborgare C. Medborgare C sålde det till slutkunden eller en person som inte betalar mervärdesskatt. Eftersom medborgare A inte är slutförsäljare betalar han eller hon inte mervärdesskatt. Endast medborgare C som säljer varorna till slutkunden betalar mervärdesskatt. Kruket med detta är att medborgare B inte beskattas alls, trots att syftet med hans eller hennes verksamhet är att köpa billigt och sälja dyrt. Därför föreslås det att medborgare B ska betala mervärdesskatt på prisskillnaden till statskassan. Detta system har många positiva aspekter, med ett undantag: Ingen kommer att begära att få den mervärdesskatt man betalat återbetald från statskassan, men om medborgare C är en bedragare kommer han eller hon helt enkelt inte att betala mervärdesskatt som slutförsäljare. Med andra ord kommer det inte att uppstå någon negativ balans genom tillämpningen av systemet för omvänd betalningsskyldighet eftersom ingen kommer att ansöka om återbetalning av mervärdesskatt. Jag anser att det kommer att vara mycket enkelt att administrera detta system eftersom skatteinspektörerna mycket enkelt kommer att kunna avslöja skillnaden i priserna på varor. Om jag har fel vore jag mycket tacksam över ett skriftligt svar om lämpligheten eller bristen i det system jag har föreslagit.

Anna Záborská (PPE), skriftlig. – (FR) Resolutionen är utformad i syfte att ändra rådets momsdirektiv 2006/112/EG för att möjliggöra tillfällig tillämpning av förfarandet med omvänd betalningsskyldighet för att bekämpa bedrägeri som är kopplat till handeln med utsläppsrätter och transaktioner för vissa varor som är känsliga för bedrägeri. Skattebedrägerier är ett stort problem när det gäller att få den inre marknaden att fungera väl och innebär att medlemsstaterna går miste om skatteintäkter. Därför har flera av dem begärt att få bekämpa bedrägerier med ett förfarande för omvänd betalningsskyldighet som inriktas på vissa sektorer som är känsliga för bedrägeri och på vissa varor. Den vanligaste formen av bedrägeri är när en leverantör som är registrerad för mervärdesskatt fakturerar leveranser av livsmedel och sedan försvinner utan att betala den mervärdesskatt den är skyldig, samtidigt som den förser köparna (som också är registrerade för mervärdesskatt) med giltiga fakturor som gör det möjligt för dem att dra av sin mervärdesskatt. De nationella finansministrarna inkasserar därför inte rätt mervärdesskatt för varorna i fråga och måste återbetala den inbetalda mervärdesskatten till nästa företag i mervärdesskattekedjan. Detta innebär att medlemsstaterna förlorar två gånger. Därför röstade jag för denna lagstiftningsresolution.

Betänkande: van Nistelrooij (A7-0048/2009)

Elena Oana Antonescu (PPE), skriftlig. – (RO) Att tillhandahålla bostäder till medborgare, framför allt sårbara människor i marginaliserade befolkningsgrupper som lever i djup fattigdom, måste vara grundläggande för vårt samhälle. Det ekonomiska stödet från strukturfonderna kan utgöra ett viktigt bidrag till de insatser

som nationella myndigheter genomför för att lösa detta problem. Både Europaparlamentet och rådet har vid upprepade tillfällen bett kommissionen agera för att främja dessa befolkningsgruppers integrering. Som ett resultat av dagens omröstning har vi fått en ny ändrad förordning som innebär att samtliga 27 medlemsstater kan använda pengar från Europeiska regionala utvecklingsfonden (Eruf) till att renovera eller ersätta bostäder för marginaliserade befolkningsgrupper och därigenom stödja de mest missgynnade grupperna i samhället.

Mara Bizzotto (EFD), skriftlig. – (IT) Jag måste påpeka att betänkandet saknar en allmän angivelse av vem som ska vara mottagare av stödåtgärderna om de införs. Det hänvisas till "marginaliserade befolkningsgrupper", men innebörden av detta uttryck, som kan betyda många olika saker bara i sociologiska termer, förklaras inte närmare. De enda hänvisningarna – som dessutom redan finns i kommissionens förslag – rör den romska befolkningen. I betänkandet påpekas att hänvisningen till den romska befolkningen inte får innebära att åtgärder för att hjälpa andra marginaliserade befolkningsgrupper utesluts. Detta utgör ingen garanti för att andra individer, som p.g.a. särskilt svåra ekonomiska, arbetsrelaterade eller familjerelaterade situationer är "socialt marginaliserade," gynnas av den del av Eruf som är avsedd för bostadspolitik. Avslutningsvis bör kommissionen enligt betänkandet ha befogenhet att besluta om vilka kriterier som ska tillämpas för att fastställa vilken del av Eruf som kan anslås till hjälp åt marginaliserade befolkningsgrupper. Detta förefaller innebära att kommissionen ensam får befogenhet att göra skönsmässiga bedömningar i fastställandet av de ovannämnda kriterierna, kriterier som åtgärdens omfattning och räckvidd faktiskt är beroende av, vid en tidpunkt när parlamentet inte har något förutsebart sätt att agera och uttrycka sina åsikter på. I avvaktan på parlamentets kommande uppföljning av betänkandet och eftersom detta är den första behandlingen lägger jag ned min röst.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Jag stöder detta ramavtal eftersom samarbetet mellan Europaparlamentet och kommissionen är särskilt viktigt när det gäller att stärka Europeiska unionens stabilitet och öka effektiviteten i dess arbete. Enligt detta avtal måste kommissionen efter det att en begäran om ett lagstiftningsinitiativ har överlämnats till Europaparlamentet svara inom en månad och utarbeta lämplig lagstiftning inom ett år. Om EU vägrar att utarbeta den begärda handlingen måste man motivera sitt beslut i detalj. Hittills har endast kommissionen kunnat ta initiativ till EU-lagstiftning, men i Lissabonfördraget fastställs att en majoritet av Europaparlamentet har rätt att upprätta EU-lagstiftning. Parlamentet och kommissionen kommer att ha ett nära samarbete i ett tidigt skede av eventuella lagstiftningsinitiativ som utgår från medborgares initiativ. Vid undertecknandet av internationella fördrag kommer även Europaparlamentets experter att delta i diskussionerna. Enligt avtalet får parlamentet rätt att delta som observatör vid vissa internationella EU-samtal och rätt att erhålla mer information om internationella fördrag.

Carlos Coelho (PPE), skriftlig. – (PT) Jag är glad över att rösta för denna ändring av Europeiska regionala utvecklingsfonden (Eruf) för att utöka räckvidden för dess bostadsinsatser till förmån för marginaliserade befolkningsgrupper i medlemsstaterna. Hittills har bostadsinsatser endast kunnat ske inom ramen för stadsutvecklingsprojekt som är kopplade till renovering av bostäder. Enligt min mening är detta kriterium orimligt och diskriminerande med tanke på att majoriteten av dessa familjer, såsom är fallet i Portugal, bor i härbärgen i stadsområden. Det är dessa människor som har störst behov av sådana insatser och de bör inte uteslutas p.g.a. att de befinner sig på "fel" plats. Jag välkomnar parlamentets ändringsförslag till stöd för territoriell sammanhållning.

Dessutom innebär dessa nya bestämmelser att alla medlemsstater omfattas, till skillnad från kommissionens ursprungliga förslag där genomförandet begränsades till de nya medlemsstaterna. På så sätt undviks onödig diskriminering mellan marginaliserade europeiska familjer. Detta är ett globalt problem, och det påverkar tusentals familjer över hela Europa! Situationen är särskilt allvarlig i Portugal p.g.a. den ekonomiska kris som landet genomgår och den extrema fattigdom som många familjer drabbats av.

Proinsias De Rossa (S&D), skriftlig. – (EN) Jag stöder detta betänkande som innebär att stödberättigande bostadsinsatser för marginaliserade befolkningsgrupper utökas till Europeiska regionala utvecklingsfonden. Enligt de nya reglerna kommer alla medlemsstater att kunna utnyttja sådana EU-medel som tidigare inte varit tillgängliga för de medlemsstater som blev medlemmar 2004 för att förbättra villkoren för marginaliserade hushåll. När bostäder förfaller förvägras de boende rätten till anständiga levnadsförhållanden. Detta är ett stort hinder mot integrering och social sammanhållning. Genom denna förordning kommer Eruf att kunna utnyttjas för bostadsrenoveringsprojekt, men för att motverka risken för segregering måste dessa initiativ ingå i en mer omfattande ram för social integration på områdena hälsa, utbildning och sociala frågor.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Kommissionen försöker ändra bestämmelserna i förordningen om Europeiska regionala utvecklingsfonden (Eruf) så att det blir möjligt för nya medlemsstater att använda sig av dessa medel för att genomföra bostadsinsatser till förmån för marginaliserade befolkningsgrupper i landsbygdsområden.

Vi får inte glömma bort att denna ändring endast gäller de nya medlemsstater som har stora marginaliserade invandrargrupper som lever i landsbygdsområden. Detta motiverar antagandet av en särskild bestämmelse i förordningen om Europeiska regionala utvecklingsfonden.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) I arbetet med att bekämpa fattigdom och förbättra levnadsvillkoren för de mest missgynnade delarna av befolkningen, vars omständigheter har förvärrats i och med de senaste årens allvarliga kris, har Europeiska unionen en skyldighet att säkra och främja en långsiktig politik för social integration. Utöver problemen med hygien förvärras bostadsvillkoren även på andra sätt, vilket ofta leder till en risk för segregering och marginalisering. Levnadsvillkoren är ytterst viktiga för varje medborgares självkänsla och känsla av socialt värde. Tillsammans med utbildning, hälsa och sysselsättning har de en central roll i fråga om uppbyggnad, utveckling och befastande av alla försök till ett hållbart liv, oavsett om det handlar om en enskild individ eller om en familj.

Det är emellertid viktigt att vi ser till att det i EU:s insatsstrategier inte görs någon skillnad p.g.a. kön, ras eller etnisk tillhörighet. Om Europa ska få ett mer balanserat samhälle måste vi undvika att getton eller områden som förknippas med en särskilt missgynnad eller marginaliserad befolkningsgrupp uppstår eller växer. Politiken för social integration måste även riktas mot dem som är i störst behov av den, utan att det görs någon skillnad mellan europeiska medborgare.

David Martin (S&D), skriftlig. – (EN) Genom denna förordning blir det möjligt för medlemsstaterna att använda Europeiska regionala utvecklingsfonden på ett integrerat och förnuftigt sätt. Genom att göra befintliga medel tillgängliga för marginaliserade befolkningsgrupper, varav många befinner sig i landsbygdsområden och på härbärgen och inte gynnades av de tidigare bestämmelserna, kommer denna förordning att på ett betydande sätt bidra till den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa.

Erminia Mazzoni (PPE), skriftlig. – (IT) Jag vill ange skälen till att jag röstade för ändringsförslagen. För det första ansåg jag det nödvändigt att bredda förslagens geografiska räckvidd till att omfatta samtliga 27 EU-medlemsstater eftersom de problem vi har för avsikt att bekämpa med denna förordning uppstår över hela Europeiska unionen. Därför finns det ingen mening med att begränsa förordningen till endast de 12 nya EU-medlemsstaterna. För det andra ansåg jag att det var rätt att återinföra den tidigare versionen av den sista delen av artikel 7 ("Kommissionen ska anta" i stället för "får anta"), så att kommissionen kan fortsätta att fullfölja sin ursprungliga uppgift med att utvärdera och fastställa kriterier för insatser för att garantera att politiken är effektiv och tillför mervärde och även beakta kostnaderna.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Bostadssituationen i EU är kritisk. Vad vi behöver är en europeisk politik för anständiga bostäder för alla, en bindande och ambitiös social bostadspolitik i EU. Naturligtvis var det avgörande för parlamentet att inta en ståndpunkt om att renovera ohälsosamma bostäder och ersätta slumområden med anständigt boende, men det är lika viktigt och lika brådskande att EU gör tillgången till anständigt boende till en grundläggande mänsklig rättighet. EU har skyldighet och förmåga att garantera detta. EU kan inte tillåta sig att bli en socialt underutvecklad region.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Antagandet av detta betänkande är mycket viktigt, eftersom det innebär en ändring av Europeiska regionala utvecklingsfonden (Eruf) som kommer att hjälpa marginaliserade delar av allmänheten, vare sig de lever i stadsområden eller inte.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för detta betänkande och jag vill betona att denna typ av regelbundna översyner av de texter som reglerar användningen av EU-medel är välkomna. Många av de restriktioner som föreskrivs i dessa förordningar är inte längre anpassade till den aktuella ekonomiska och sociala situationen, vilket gör det nödvändigt med nya former av ingripanden. Ett annat exempel i detta avseende är uppmjukningen av villkoren för att använda Eruf-medel för att öka energieffektiviteten i bostäder, som godkändes av parlamentet förra våren.

Alfredo Pallone (PPE), skriftlig. – (IT) Den rådande världsomfattande ekonomiska krisen utgör en svår utmaning för EU, som är i behov av en politik som ger snabba, flexibla och effektiva svar.

Med sina sammanlagda ekonomiska resurser på 347 miljarder euro för planeringsperioden 2007–2013 är den europeiska sammanhållningspolitiken den största källan till investeringar i real ekonomin, och därigenom kan EU och dess regioner få hjälp att återhämta sig från krisen och få ny självförtroende och optimism.

Jag instämmer i att man behöver hantera frågan om bostäder för marginaliserade befolkningsgrupper, i samband med en ändring av Eruf-förordningen. Eftersom den gällande lagstiftningen inte kan tillämpas på marginaliserade befolkningsgrupper skulle den föreslagna ändringen fylla en lucka i lagstiftningen, så att man kan hantera problemet med dessa personers otrygga livsvillkor på ett lämpligare sätt.

Denna åtgärd respekterar subsidiaritetsprincipen, ökar medlemsstaternas möjlighet att tillhandahålla stöd och bostadsbidrag för marginaliserade grupper, på det sätt som de anser vara lämpligast, och att samtidigt behålla det integrerade tillvägagångssättet som ett minimivillkor för stödets genomförande.

Aldo Patriciello (PPE), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag gratulerar Lambert van Nistelrooij till den utmärkta text som han har lagt fram, som har förbättrats ytterligare genom de många ändringsförslag som har lagts fram inom utskottet för regional utveckling, och som möjliggör att denna åtgärd utvidgas till att omfatta samtliga EU-medlemsstater.

Genom dagens text kan vi få drömmarna att besannas för många människor som vill äga sina egna hem. Jag är säker på att vi genom detta kommer att visa våra medborgare att parlamentet kan hitta lösningar på de utmaningar som uppkommer när gränser öppnas och människor får fri rörlighet. Därför kommer jag att rösta för betänkandet.

Maurice Ponga (PPE), skriftlig. – (FR) Jag välkomnar att Lambert van Nistelrooij betänkande i dag har antagits av en stor majoritet (558 röster mot 57). Genom att anta detta betänkande sänder parlamentet ett starkt budskap till medborgarna och det ger en lösning på de sociala problem som särskilt har lyfts fram av Eurocities. I betänkandet behandlas möjligheten att använda Eruf för renovering och ersättning av befintliga byggnader och för nya strukturer som utformats för att hjälpa marginaliserade grupper på landsbygden och i städer i samtliga 27 medlemsstater.

Att detta utvidgas från de 12 stater som anslöt sig 2000 och 2007 till att omfatta alla medlemsstater ger lösningar på de problem som ohälsosamma bostäder utgör för vissa marginaliserade grupper inom hela EU. Det kommer därmed att vara möjligt att inrätta ett integrerat och hållbart tillvägagångssätt på EU-nivå. Denna utvidgning överensstämmer dessutom perfekt med syftet för det europeiska året för bekämpning av fattigdom och social utestängning. Jag är glad över att parlamentet har röstat för dessa ändringsförslag och jag hoppas att regionerna i fråga kommer att se det som ett användbart verktyg för att lösa vad som är ett brådskande och grundläggande problem för dessa grupper.

Marie-Thérèse Sanchez-Schmid (PPE), skriftlig. – (FR) Jag har från första början ställt mig bakom detta betänkande, särskilt när det gäller att utvidga insatserna till att omfatta alla EU-medlemsstater. På så vis kan de 27 medlemsstaterna använda Eruf för att finansiera uppförandet av nya bostäder för marginaliserade grupper och för renovering och ersättning av befintliga byggnader.

Under den allvarliga ekonomiska kris som har drabbat Europa och som har påverkat alla medlemsstater är bostadsproblemen nu ännu värre. EU var tvunget att ingripa och använda alla instrument som det har till sitt förfogande för att hjälpa människor med dåliga bostäder, särskilt marginaliserade grupper som tidigare inte hade möjlighet att dra nytta av Eruf-resurser.

Tack vare de ändringsförslag som medlemmarna av Union pour un Mouvement Populaire (UMP) lade fram i utskottet för regional utveckling, gäller stödberättigandet från fonden inte bara de nya EU-medlemsstaterna utan samtliga 27 medlemsstater, som alla står inför samma svårigheter. Regionerna i fråga kommer att kunna ersätta ohälsosamma bostäder i socialt utestängda delar av samhället och skapa övergripande, integrerade och varaktiga lösningar på dessa personers bostadsproblem.

Detta betänkande ger EU konkreta sätt att hjälpa sina medborgare. Låt oss hoppas att det blir ett steg mot ett socialt Europa som finns nära folket.

Nuno Teixeira (PPE), skriftlig. – (PT) Genom det betänkande som vi antog i dag ändras förordningarna om Europeiska regionala utvecklingsfonden, och dess område inom bostadssektorn utvidgas till förmån för marginaliserade grupper eftersom fonden för närvarande bara kan användas inom ramen för stadsutvecklingsinitiativ. De ändringsförslag som jag och de andra ledamöterna föreslog, och som bekräftades i dag i parlamentet, innebär att de äldre medlemsstaterna och inte bara de nya, såsom föreslogs i kommissionens ursprungliga förslag, också kan dra nytta av denna nya källa till finansiering från Eruf.

Jag har också försökt förhindra vad jag ser som ett precedensfall som skulle utesluta de äldre medlemsstaterna, särskilt Portugal, från denna finansiering, och eventuellt från att använda andra ytterligare källor till gemenskapsstöd. Jag vill upprepa att den tid som ett land har varit EU-medlem inte bör vara ett kriterium för tilldelningen av strukturfonder och att sammanhållningspolitiken efter 2013 bör fortsätta att fokusera på solidaritetsprincipen, som syftar till territoriell sammanhållning, vilket är avgörande för de yttersta randområdena, såsom Madeira. Den måste också syfta till större flexibilitet, öppenhet och till ett resultatinriktat tillvägagångssätt som belönar de regioner som har utnyttjat gemenskapsstödet på ett exemplariskt sätt, och inte bestraffar dem.

Viktor Uspaskich (ALDE), skriftlig. – (LT) För att förbättra assimileringen av EU-medel för renovering av byggnader och bostäder, och med tanke på medlemsstaternas praxis och svårigheterna med medfinansiering, bör det föreslås att nationella regeringar inrättar en gemensam fond, där de skulle kunna spara pengar och täcka medfinansieringen med statliga medel. Till dess att medfinansieringen täcks av staten måste med andra ord ägare av byggnader och bostäder betala samma absoluta belopp som de betalade fram till renoveringen. Skälet är att fastighetsägare och bostadsägare ofta vare sig kan täcka medfinansieringen med egna pengar eller erhålla ett banklån för detta. Jag välkomnar den andra punkten i detta initiativ – att rikta medel som örönmärks för renovering till landsbygdsområden.

De flesta privata hus i småsamhällen värms upp enskilt, vilket innebär att uppvärmningen inte betalas på ett centraliserat sätt. Därför föreslås det att ett absolut månatligt belopp ska fastställas, vilket med tiden skulle kunna täcka medfinansieringen av dessa bostäder. Detta skulle göra det lättare för medlemsstaterna att rättsligt genomföra medfinansieringen av renovering av bostäder på landsbygden.

Anna Záborská (PPE), skriftlig. – (FR) Denna regel medger ekonomiskt stöd från Eruf för insatser inom bostadssektorn till fördel för marginaliserade grupper i de nya medlemsstaterna. En stor majoritet av dessa grupper bor i landsbygdsområden och på härbärgen (både på landsbygden och i städer). De har inte möjlighet att få stöd från Eruf. Insatser inom bostadssektorn möjliggörs genom utveckling av stadsområden och genom renovering av befintliga bostäder. Stöd till insatser inom bostadssektorn i landsbygdsområden eller för att ersätta bristfälliga bostäder i städer eller på landsbygden berättigar inte till stöd från Eruf. För att förhindra oönskad diskriminering bör ingripanden som riktas mot romer inte utesluta andra grupper i liknande sociala och ekonomiska omständigheter. Eftersom insatserna bara är en del av ett komplext problem bör de behandlas inom ramen för ett integrerat, flerdimensionellt tillvägagångssätt på nationell nivå, med starka partnerskap och med hänsyn till aspekter som gäller utbildning, sociala frågor, integration, kultur, hälso- och sjukvård, sysselsättning, säkerhet och så vidare. Målet med förslagen är att tillhandahålla godtagbara boendevillkor inom ramen för ett integrerat tillvägagångssätt.

Betänkande: Alvarez (A7-0006/2010)

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Skattefusk och skatteundandragande är ett angrepp mot skapandet av ett rättvisare, starkare och mer jämlikt EU när det gäller social och ekonomisk utveckling. Konsekvenserna av detta har blivit ännu tydligare och allvarigare i denna tid av svår ekonomisk och finansiell kris, då medlemsstaternas budgetar har försvagats och ansträngts särskilt mycket genom behovet av offentliga investeringar och socialpolitiska utgifter. Det bör noteras att skattefusket i EU uppgår till över 200 miljarder euro per år, vilket utgör över 2 procent av BNP.

Inom ramen för den öppna marknaden och den fria rörligheten för varor och personer har kontroll- och övervakningsmekanismerna blivit alltmer komplexa på grund av varje medlemsstats oförytterliga rätt till självbestämmande. Vad som gör det än värre är att samvetslösa ekonomiska aktörer, som för det mesta motiveras av möjligheten till lättförtjänta pengar genom den ekonomiska krisen, tar till alltmer sofistikerade och påhittiga metoder för att undvika skatt.

Detta förslag stärker EU-medlemsstaternas administrativa samarbete på skatteområdet, eftersom den europeiska integrationsprocessen visar en tydlig obalans mellan den lagstiftning som tagits fram och mekanismen för kontroll och övervakning.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi har vissa tvivel när det gäller utarbetandet av det förslag som syftar till att utöka direktivets räckvidd, så att "samarbetet mellan medlemsstaterna utvidgas till alla typer av skatter" och det faktum att det också ska "tillämpas på obligatoriska sociala avgifter som ska betalas till medlemsstaten eller en territoriell enhet i medlemsstaten eller till en offentlig socialförsäkringsinstitution".

Vi håller inte med om att medlemsstaternas tjänstemän bör få auktoritet att agera på andra medlemsstaters territorium, så vi anser att parlamentets förslag om att begränsa frågorna till fall där det finns en överenskommelse mellan medlemsstaterna skulle utgöra ett lägsta krav för ett korrekt tillvägagångssätt.

Vi har också tvivel beträffande kravet på automatiskt informationsutbyte om individers skattevanor, även om det finns vissa hänvisningar till uppgiftsskydd, särskilt i parlamentets betänkande. Vi kommer att följa hanteringen av dessa frågor noggrant när de utvecklas vidare.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag anser visserligen att EU-medlemsstaterna bör behålla kontrollen över sina egna skattesystem, men det står klart att det måste finnas ett samarbete mellan EU-länderna och även med tredjeländer för att motverka skatteundandragande. Jag anser att den kompromiss som man har enats om i dag kommer att vara ett användbart verktyg för att bekämpa skattefusk och skatteundandragande.

Astrid Lulling (PPE), skriftlig. – (FR) Jag röstade bestämt mot Magdalena Alvarez betänkande om administrativt samarbete på skatteområdet. Jag beklagar att kampen för medborgarnas friheter, som parlamentet ska gå i spetsen för, är så föränderlig och inkonsekvent.

När införandet av kroppsskannrar eller Swiftavtalet med Förenta staterna står på dagordningen, gör de ståndaktiga försvararna av individens rättigheter sina röster hörda, även om det leder till diplomatiska spänningar.

Men när frågan gäller skyddet av bankuppgifter blir det goda plötsligt det onda.

Automatiskt utbyte i stor skala, som utgör grunden för Magdalena Alvarez och Leonardo Domenicis betänkanden, är den skanner som klär av dig ständigt och jämt, det är Swiftavtalet i ännu större skala.

Denna inkonsekvens kan inte berättigas, inte ens i effektivitetens namn.

Ett automatiskt utbyte av alla uppgifter om varje person som inte är bosatt i EU kommer att leda till en ohanterlig uppsjö av uppgifter. Tidigare fall som gäller beskattning av besparingar bör få varningsklockorna att ringa.

Och till mina vänner som är bekymrade över den överdrivna byråkrati som denna skapelse skulle kunna medföra, säger jag att den enda lösningen är att motsätta sig denna i princip i stället för att förvånas över dess katastrofala konsekvenser.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Sedan den tidigare lagstiftningen inrättades, som gjorde skattefusk och skatteundandragande till en prioritering för EU, har en rad lagstiftningsförslag antagits på detta område. Administrativt samarbete på skatteområdet är en grundläggande del av den gemensamma strategin för att bekämpa skattefusk och skatteundandragande. En effektiv kamp mot skatteundandragande och fusk har en stor inverkan på de nationella budgetarna, eftersom detta innebär förlust av stora intäkter för de allmänna offentliga utgifterna, särskilt inom hälso- och sjukvård, utbildning och forskning.

Skatteundandragande och skattefusk kränker principen om skatteneutralitet och skadar medborgare och företag som uppfyller sina skattemässiga skyldigheter, eftersom detta leder till snedvriden konkurrens som påverkar marknadernas korrekta funktion. I dessa kristider är det extra viktigt för oss att använda alla metoder som vi har till vårt förfogande för att bekämpa skattefusk och skatteundandragande, för att klara de exceptionella kostnader som är nödvändiga för att råda bot på krisens effekter och minska de höga budgetunderskotten så mycket som möjligt.

Alfredo Pallone (PPE), skriftlig. – (IT) Förslaget är betydelsefullt på grund av de allvariga konsekvenser som skattefusket i EU (som bedöms överskrida 2 procent av BNP) har för medlemsstaternas budgetar, för principen om rättvis beskattning, som försvagas till följd av detta, och för marknaderna, eftersom konkurrensen snedvrids.

Det förslag som kommissionen har lagt fram är ett steg framåt för att tillgodose behovet av effektivare samarbetsåtgärder för att bekämpa skattefusk och skatteundandragande på EU-nivå. Förslaget till direktiv innebär både ett kvantitativt och ett kvalitativt språng. Kvantitativt eftersom det föreskriver nya skyldigheter, kvalitativt eftersom det utvidgar och specificerar de befintliga skyldigheterna.

Detta innebär att alla typer av direkta eller indirekta skatter inkluderas, utom moms och punktskatter, och man inför automatiskt informationsutbyte mellan skatteadministrationer, i stället för utbyte på begäran.

Förslaget leder till att vi kan begära effektivare samarbetsåtgärder för att bekämpa fusk och skatteundandragande och skapa ett tillförlitligt, lättanvänt och effektivt system. Detta kommer att hjälpa oss uppnå en lämplig skatteintegrering, en central del av det europeiska projektet och ett ytterligare steg mot en verklig harmonisering av skattepolitiken.

Marie-Christine Vergiat (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Liksom gruppen Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster röstade jag för detta betänkande, vars syfte är att trappa upp kampen mot skattefusk och skatteundandragande, eftersom denna kamp är viktig i samband med den ekonomiska kris som våra medlemsstater genomgår. Vi anser att dessa frågor bör prioriteras med tanke på den ekonomiska krisen i medlemsstaterna och i en tid då en stram budgetpolitik lägger en allt större börda på de minsta staterna.

Enligt vissa uppskattningar uppgår skattefusket till 200 miljarder euro, eller 2 procent av BNP, alltså dubbelt så mycket som det belopp som avsatts av EU till den så kallade ekonomiska återhämtningsplanen för Europa.

Vidare tar Europaparlamentets betänkande upp behovet av att förbättra uppgiftsskyddet, en viktig princip eftersom vi här talar om information och uppgiftsutbyte.

I linje med betänkandet ska vi pressa kommissionen och rådet att förklara för Europaparlamentet hur dess ståndpunkt har tagits i beaktande och vilka framsteg som har gjorts när det gäller samarbetet mellan medlemsstaterna i kampen mot skattefusk och skatteundandragande.

Anna Záborská (PPE), skriftlig. – (FR) Syftet med direktivet är att förbättra det administrativa samarbetet på skatteområdet. Vi behöver hjälpa varandra på detta område, nu mer än någonsin. Det har skett en betydande utveckling när det gäller skattebetalarnas rörlighet, antalet gränsöverskridande transaktioner och globaliseringen av finansiella instrument. Det är svårt för medlemsstaterna att korrekt bedöma beloppet för skatter och avgifter. Dessa ökande svårigheter får återverkningar på hur skattesystemen fungerar och leder till dubbelbeskattning, vilket uppmuntrar skattefusk och skatteundandragande, samtidigt som kontrollerna fortfarande är de nationella myndigheternas ansvar. Det innebär att det är svårt att få den inre marknaden att fungera smidigt. Automatiskt informationsutbyte mellan medlemsstaterna borde vara obligatoriskt för arvoden till styrelseledamöter, utdelningar, kapitalvinster, royalties och livförsäkringsprodukter som inte omfattas av andra EU-rättsliga instrument för uppgiftsutbyte och liknande åtgärder och resulterande pensioner, äganderätter och inkomster. För att förbättra informationsutbytet mellan de olika nationella myndigheterna föreslås det också att man ska införa övervakning av fall där medlemsstaterna har vägrat tillhandahålla information eller att göra en administrativ utredning. Alla dessa åtgärder bidrar till att bekämpa skattefusket, och därför röstade jag för denna lagstiftningsresolution.

Betänkande: Stolojan (A7-0002/2010)

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Det är märkligt att kommissionen erkänner att "EG-fördragets bestämmelser om fri rörlighet gör det svårt för medlemsstaterna att begära garantier för betalning av skatter som ska betalas på deras territorium".

I stället för att anta regel efter regel som senare visar sig vara otillräckliga och med tanke på de dåliga resultat som hittills har uppnåtts, varför inte helt enkelt gå till roten med problemet genom att ändra reglerna om fri rörlighet?

Vi har dock vissa tvivel när det gäller genomförandet av förslaget, där följande uppges: "Tillämpningsområdet för det ömsesidiga biståndet för indrivning bör utvidgas till andra skatter och tullar än de som redan omfattas, eftersom utebliven betalning av alla typer av skatter och tullar påverkar en väl fungerande inre marknad. De bör också omfatta obligatoriska sociala avgifter."

Vi håller inte med om att medlemsstaternas tjänstemän bör få auktoritet att agera på andra medlemsstaters territorium, så vi anser att parlamentets förslag om att begränsa genomförandet till fall där det finns en överenskommelse mellan medlemsstaterna skulle utgöra ett lägsta krav för ett korrekt tillvägagångssätt.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Den ökade rörligheten för både personer och kapital står i centrum för EU och har varit en stor framgång. Den har dock en viss avigsida, bland annat ökade möjligheter för bedragare att undvika att betala skatter och avgifter. Det är uppenbart att de befintliga systemen för ömsesidigt bistånd har visat sig vara otillräckliga och dagens omröstning bör medföra välbehövliga förbättringar på detta område.

Petru Constantin Luhan (PPE), skriftlig. – (RO) När det gäller ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser skatter och tullar är situationen i EU inte direkt glädjande. Statistiken visar oss att den sammanlagda

andelen indrivna fordringar bara är fem procent. För att uppnå effektivare indrivningsåtgärder krävs ett närmare samarbete på medlemsstatsnivå. Med detta i åtanke röstade jag för förslaget om ömsesidigt bistånd på detta område. Jag hoppas att vi verkligen kommer att lyckas undanröja bristerna hos de befintliga åtgärderna, vilka har lett till bristande öppenhet och samordning mellan medlemsstaterna och till omotiverade förseningar i återvinningsprocessen.

Det nya direktivet syftar till att tydligare fastställa de normer på vars grundval de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna tillhandahåller stöd, tillsammans med de berörda parternas rättigheter och skyldigheter. Standardinstrument kommer att utarbetas för att underlätta verkställighet eller säkerhetsåtgärder för att undvika problem med erkännande och översättning av dokument från andra medlemsstater. Kommissionen kommer att stödja ett gott samarbete mellan medlemsstaterna och kommer att konstant övervaka eventuella klagomål som mottagits i samband med utbytet av information eller bistånd.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Det ökande antalet förfrågningar från medlemsstater om bistånd för indrivning av fordringar i samband med vissa skatter, tillsammans med den bristande effektiviteten i insamlingen av dessa, med bara fem procent, visar att det behövs en ändring av rådets direktiv 1976/308/EEG. Vi behöver denna resolution om vi ska hantera problemen med långsamhet och bristande jämlikhet, samordning och öppenhet.

Alfredo Pallone (PPE), skriftlig. – (IT) Det gällande systemet för indrivning av fordringar som avser skatter, avgifter och andra åtgärder kännetecknas av långsamhet och bristande jämlikhet, samordning och öppenhet. Vi behöver därför agera på unionsnivå, för att stärka och förbättra biståndet för indrivning mellan medlemsstaterna.

I detta syfte tillhandahåller förslaget enhetliga dokument för verkställighet eller säkerhetsåtgärder för att undvika problem med erkännande och översättning av dokument från andra medlemsstater och ett standardformulär för delgivning av handlingar som gäller fordringar på en annan medlemsstats territorium.

Införandet av ett enhetligt standardformulär för delgivning av handlingar och beslut som gäller fordringen kommer att bidra till att lösa problemen med erkännande och översättning av dokument från andra medlemsstater. Detta instrument kommer att vara avgörande för utvecklingen av handeln inom gemenskapen och för att stärka den inre marknaden.

Anna Záborská (PPE), skriftlig. – (FR) Rådets direktiv syftar till att i grunden se över hur det ömsesidiga biståndet för indrivning av fordringar som avser skatter, avgifter och andra avgifter fungerar. Nationella bestämmelser om indrivning gäller bara inom varje medlemsstats territorium. De administrativa myndigheterna saknar möjlighet att själva driva in skatter och avgifter utanför sin egen medlemsstat. Samtidigt ökar rörligheten för personer och kapital och bedragare drar nytta av den territoriella begränsningen av de nationella myndigheternas befogenheter för att organisera sin insolvens i länder där de har skatteskulder. De första bestämmelserna som gäller ömsesidigt bistånd för indrivning fastställdes i direktiv 76/308/EEG, konsoliderat i direktiv 2008/55/EG, om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som har avseende på vissa avgifter, tullar, skatter och andra åtgärder. Detta instrument visade sig dock vara otillräckligt för att svara på förändringar på den inre marknaden under de senaste 30 åren. Det är därför nödvändigt att upphäva det aktuella direktivet och vidta åtgärder för ett förbättrat system med bistånd för indrivning inom den inre marknaden som garanterar snabba, effektiva och enhetliga förfaranden inom hela EU. Därför röstade jag för denna resolution.

Resolutionsförslag RC-B7-0072/2010

John Stuart Agnew, David Campbell Bannerman, Derek Roland Clark och William (The Earl of) Dartmouth (EFD), skriftlig. – (EN) Inom UKIP stöder vi till fullo undsättningsåtgärderna och är förskräckta över dödsfallen och de människor som drabbats av katastrofen, men vi kan inte stödja att man berättigar EU att spendera hundratals miljoner av skattebetalarnas pengar, i samband med EU:s militaristiska och diplomatiska ambition att hindra demokratiska och ansvariga nationalstater från att ingripa i krisen.

Naturligtvis uppmuntrar vi regeringar och individer att erbjuda undsättning och pengar för att hjälpa de drabbade och återuppbygga landet. Detta måste dock göras på ett öppet sätt tillsammans med allmänheten och inte av hemlighetsfulla och icke valda byråkrater med storslagna internationella ambitioner.

Liam Aylward (ALDE), skriftlig. – (GA) Jag röstade för denna resolution och för det finansiella bistånd som EU ska tillhandahålla för långsiktigt stöd, vilket kommer att förvaltas i partnerskap med lokala myndigheter

och Haitis befolkning. Dessa pengar måste användas för att ta itu med grundorsakerna till Haitis fattigdom, för att hjälpa landet att stärka sin demokratiska struktur och att bygga upp en hållbar ekonomi.

Lyckligtvis har villkoren i Haiti nyligen förbättrats och det humanitära biståndet fördelas effektivt och i prioriteringsordning. Detta beror på samarbetet och samordningen mellan internationella organisationer, icke-statliga organisationer och Haitis befolkning vilka alla har arbetat tillsammans.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), skriftlig. – (RO) EU, liksom hela världssamfundet, står inför ett viktigt solidaritetsprov när det gäller situationen i Haiti. Det kommande EU-toppmötet måste presentera en beslutsam, väl samordnad och enad lösning för att tillgodose Haitis behov av återuppbyggande och stöd till följd av en av de största naturkatastroferna i modern historia. Den uppmaning och begäran som Europaparlamentet har framfört till kommissionen om att komma med ett specifikt förslag om inrättandet av en räddningstjänststyrka som kan reagera snabbt i händelse av en naturkatastrof var som helst i världen måste besvaras.

Lärdomen från Haiti får inte glömmas bort och EU måste i detta fall inte bara visa att det vet vad solidaritet innebär, utan också att det är en anpassningsbar och flexibel institution som lär av aktuella och obehagliga händelser. EU har alla uppgifter och instrument som behövs för att delta i den långsiktiga återuppbyggnaden av Haiti. Samordning krävs med Förenta staterna och Kanada så att hela världssamfundet kan agera samfällt. Haitis befolkning, som prövats hårt av historien och naturen, måste av världssamfundet få de instrument som den behöver, så att människorna kan lära sig hjälpa sig själva.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) Jag välkomnar EU:s åtagande att tillhandahålla stöd till Haitis befolkning efter den jordbävning som drabbade landet i januari. Före jordbävningen levde över 70 procent av Haitis befolkning under fattigdomströskeln och landets utlandsskuld uppgick till 890 miljoner US-dollar. Världssamfundet har nu skyldighet att bidra till att utarbeta en återuppbyggnadsstrategi för landet som kommer att vara hållbar på kort, medellång och lång sikt.

Detta är en kritisk tidpunkt i samordningen av återuppbyggnadsinsatserna mellan internationella biståndsgivare, haitiska myndigheter och civilsamhället, och jag välkomnar beslutet nyligen från G7-ländernas sida att skriva av Haitis skulder, inklusive skulder till multilaterala kreditinstitut. Det är avgörande att vi hjälper detta land att återhämta sig från jordbävningen, men världssamfundet måste också dra nytta av denna möjlighet att bidra till att lösa de ekonomiska, sociala och politiska ojämlikheterna i Haiti.

Carlos Coelho (PPE), skriftlig. – (PT) Den jordbävning som drabbade ön Haiti den 12 januari 2010, dödade tusentals människor och orsakade fruktansvärd förödelse och kaos, kräver att vi visar stark solidaritet med Haitis befolkning. Jag hade nöjet och äran att bidra till utarbetandet av denna resolution från parlamentet. Först och främst vill jag framföra mitt uppriktiga tack till den personal vars generösa och snabba arbete, genom det mobila interventionscentret, bidrog till att rädda liv och lindra de akuta behoven på plats av hälso- och sjukvård, vatten, hygien, kläder, etc. Detta visade att den investering som parlamentet under åren har efterfrågat kan ha en praktisk och positiv effekt.

Å andra sidan måste vi dra lärdom av det inträffade, precis som efter tsunamin i Asien. Mot bakgrund av Barnier-rapporten 2006 bör kommissionen så snart som möjligt lägga fram lagstiftningsåtgärder för inrättandet av en enda, oberoende och permanent EU-räddningstjänststyrka som kan genomföra räddningsuppdrag och säkra en integrerad strategi för bistånd, återställande och utveckling. Jag vill också tacka medlemsstaterna, icke-statliga organisationer och civilsamhället för allt det humanitära bistånd som de har tillhandahållit.

Lara Comi (PPE), skriftlig. – (IT) Den jordbävning som ödelade Haiti den 12 januari och efterlämnade 200 000 döda och omkring 250 000 skadade har fått EU-medlemsstaterna och hela världssamfundet att göra ett konkret och gemensamt åtagande om att återuppbygga landet.

Denna samordning har visat sig vara effektiv på kort sikt och har inneburit att löften i detta skede har getts om betydande belopp från kommissionen och från enskilda medlemsstater. Det är mycket viktigt att rikta denna gemensamma insats så att återuppbyggnaden blir hållbar på medellång och lång sikt, och så att det är Haitis befolkning som i första hand drar nytta av detta åtagande.

Jag instämmer i internationella humanitära organisationers vädjan om att hindra att det enorma antalet föräldralösa barn som jordbävningen har medfört blir offer för människohandlare. Därför anser jag att vi behöver en plan för att övervaka denna typ av kris, och att vi ser till att de svagaste samhällsgruppernas primära behov sätts främst i Europas och Förenta staternas prioriteringar.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstade för resolutionsförslaget om jordbävningen i Haiti, som ledde till 200 000 dödsfall och 250 000 skadade. Jag vill uppriktigt uttrycka mitt deltagande och min solidaritet med Haitis och andra länders befolkning, personalen inom internationella organisationer, inklusive FN och Europeiska kommissionen, och familjerna till offren för denna tragedi. Jag vill lyfta fram det hårda arbete som vissa EU-medlemsstater har gjort genom EU:s räddningstjänstmekanism, som samordnas av övervaknings- och informationscentrumet. Jag välkomnar också förslaget om att göra en utvärdering av EU:s reaktion på den humanitära krisen i Haiti, så att kommissionen kan lägga fram förslag för att förbättra EU:s kapacitet att snabbt svara på framtida katastrofer.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Den 12 januari 2010 kommer att gå till den haitiska historien som en av de mest fruktansvärda dagar som detta land någonsin har upplevt. Ett folk och ett land som redan plågades av fattigdom och underutveckling härjades plötsligt av en skoningslös och mordisk naturkatastrof av enorma proportioner.

De tiotusentals dödsfall som registrerades i statistiken, som redan var föråldrad då den offentliggjordes, och vandan och förtvivlan i ögonen på dem som hade förlorat allt mer än berättigade världssamfundets och civilsamhällets mobilisering i hela världen. Jag måste berömma dessa insatser.

Trots denna våg av solidaritet som hedrar dem som har deltagit, behöver detta stöd upprätthållas också när den globala uppmärksamheten riktas mot något annat land.

Trots internationella insatser kan återuppbyggnaden av landet bara ske om de ansvariga och medborgarna själva har förmåga att ta ledningen i processen och tar sitt respektive ansvar.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Den katastrof som drabbade Haiti, efter en våldsam jordbävning den 12 januari i år, utgjorde en ny utmaning för solidariteten mellan människor och nationer. EU måste, på grund av sin historia och kulturella identitet, för att inte nämna dess betydelse i den globala ekonomin, agera som ett föredöme och verka för stöd till haitierna och återuppbyggnaden av ett av jordens fattigaste länder. Vi måste brådskande bana väg för finansiella och logistiska verktyg som minimerar lidandet för dem som drabbats av tragedin, och säkra ett snabbt återställande av befolkningens grundläggande livsvillkor. Villkoren för främjandet av en hållbar utveckling i landet måste dock redan ha bedömts och säkrats så att vi kan bemöta den extrema fattigdom som många människor i landet lider av. Förutom incitament för lönsamt jordbruk, industrialisering och en hållbar utvecklingscykel för saluföringen av produkterna, anser jag att stöd för genomförandet av en verklig strategi för miljöförbättring är avgörande, eftersom Haiti är ett påfallande och dramatiskt exempel på den förödande effekt som klimatförändringarna kan ha på mänskligheten. Därför röstade för detta.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Mot bakgrund av de dramatiska bilderna av total förödelse i Haiti behöver vi en snabb, effektiv och verklig solidaritet som bidrar till att mildra den haitiska befolkningens lidande. Det är också viktigt att alla försök att utnyttja den haitiska befolkningens tragedi genom militär ockupation av deras land avvisas och fördöms, och att Haitis självständighet och oberoende otvetydigt försvaras – något som saknas i dokumentet i fråga. Det är beklagansvärt att resolutionen har kommit mycket senare än vissa statsöverhuvudens och FN-tjänstemäns uttalanden om stationeringen av tiotusentals amerikanska soldater i landet. Haiti och dess befolkning behöver brandmän, läkare, sjukhus och grundläggande livsförnödenheter.

EU:s svar i och med välkomnandet av resolutionen var rådets beslut att skicka 350 militärpolis. Man bör betänka det snabba stöd som gavs till Haiti från länder som Kuba, som snabbt skickade 400 läkare, räddade liv och förhindrade epidemier, byggde upp medicinsk infrastruktur och distribuerade grundläggande livsförnödenheter, eller Venezuela, som erbjöd skuldlättnader och tillhandhöll bränsle.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi anser att detta är ett tillfälle att ge allt det humanitära bistånd, det samarbete och det stöd för återuppbyggnad som Haitis befolkning förtjänar, med tanke på deras värdighet och deras mod. Tyvärr slösades alltför mycket tid på skydd och allt har inte förlöpt smidigt. Vi har redan kritiserat hur vissa parter, särskilt Förenta staterna, har värnat mer om att främja sin militära närvaro i landet med sina trupper än om Haitis befolkning.

Vi beklagar att den antagna resolutionen inte går tillräckligt långt i försvaret av Haiti och dess folk. Det skulle ha varit en bra början att kritisera alla eller alla de länder som försöker dra nytta av denna katastrof genom att återgå till nykolonialism. En sådan attityd verkar ligga bakom stationeringen av tusentals beväpnade nordamerikanska soldater i landet, trots att majoriteten av befolkningen lever i fattigdom och är offer för multinationella företags exploatering och extern inblandning, särskilt från Förenta staternas sida.

Vi kommer att fortsätta uttrycka vår uppriktiga solidaritet med Haitis befolkning.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Jag stödde denna resolution för att belysa det helhjärtade åtagande om solidaritet som EU måste göra för att hjälpa detta land, som var ödelagt för nästan en månad sedan. Efter denna kris behöver ett långsiktigt stöd utvecklas, särskilt för de mest utsatta människorna och för regeringsstrukturerna, som i dag inte har något alternativ till att överflytta sin auktoritet till de amerikanska styrkorna. Slutligen måste EU lära av denna typ av incidenter, så att det kan reagera snabbare och mer effektivt i framtiden och ge ett optimalt humanitärt stöd för de människor som behöver det mest.

Richard Howitt (S&D), skriftlig. – (EN) I egenskap av europaparlamentariker från Labourpartiet vill vi uttrycka vår djupaste sympati med alla de människor i Haiti som såg sina liv splittras av denna katastrofala jordbävning och vi stöder till fullo de internationella räddningsinsatserna. Vi har stött denna resolution med det tydliga syftet att sända budskapet att Europaparlamentet och Labourpartiets parlamentsledamöter står sida vid sida med Haitis befolkning i det långsiktiga arbetet med att återuppbygga den infrastruktur, de samhällen och de liv som har slagits i spillror. Vi var särskilt nöjda med att i denna resolution belysa Storbritanniens och de andra G7-ländernas beslut att stryka sina fordringar på Haitis internationella skuld och uppmåna andra nationer att göra samma sak.

Vi instämmer dock inte i punkt 24 i resolutionen eftersom vi anser att alla förslag om förbättringar av EU:s katastrofinsatser bör göras efter fullständiga samråd och noggrant övervägande, och inte bara i samband med och omedelbart efter en humanitär tragedi, hur hemsk denna än må vara. Denna punkt har en särskilt negativ inverkan på EU-medlemsstaternas aktuella frivilliga arrangemang och vi bör inte underskatta den nationella insatskapaciteten, särskilt eftersom Storbritanniens egen ständiga insatsstyrka agerade inom en timme efter jordbävningen i Haiti.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Under de senaste veckorna har vi alla sett förfärande foton av den situation som har drabbat Haitis befolkning. Såsom alltid är fallet vid stora naturkatastrofer är pressens och mediernas uppmärksamhet kortvarig och rubrikerna kommer snabbt att handla om andra platser. Det skulle inte vara acceptabelt för politiska ledare att gå vidare lika snabbt och det är helt i sin ordning att Europaparlamentet försöker hålla katastrofen högst upp på dagordningen. I resolutionen lyfter parlamentet fram det goda arbete som hittills har gjorts både av EU-institutionerna och av organ i medlemsstaterna och vi får hoppas att EU:s utrikesrepresentant till fullo tar hänsyn till de särskilda frågor som parlamentet har belyst i dag.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE), skriftlig. – (EN) Enligt haitiska myndigheter överskrider det totala antalet dödsfall efter jordbävningen 230 000 personer. Därmed är katastrofen ännu större än den asiatiska tsunamin 2004. Efter katastrofstödet bör vår uppmärksamhet gradvis riktas mot Haitis långsiktiga utveckling. Som ett av de fattigaste länderna i världen var Haiti helt oförberett på att bemöta en katastrof av denna omfattning. Jag välkomnar varmt den senaste tidens vädjanden om skuldlättnader för Haiti och uppmanar alla givarländer att hjälpa till med den långsiktiga och hållbara återuppbyggnaden. Vissa kolleger har ifrågasatt Catherine Ashtons beslut att inte besöka Haiti omedelbart efter jordbävningen. Deras kritiska synpunkter är riktiga om hennes besök skulle ha lett till något av värde för att hjälpa haitierna. Men om det bara skulle ha varit ett reklamgrepp för att visa att EU är på plats var hennes beslut helt rätt.

Eija-Riitta Korhola (PPE), skriftlig. – (FI) Herr talman! Jag röstade för resolutionen om Haiti. Jordbävningen i Haiti har orsakat ett enormt mänskligt lidande. Hundratusentals har mist livet eller skadats och Port-au-Prince är nästan helt förstört. Det antal personer som behöver stöd från omvärlden bedöms vara två till tre miljoner.

Européerna känner naturligtvis medlidande med offrens släktingar, men vi måste även agera. De storskaliga och snabba åtagandena i form av EU-stöd är naturligtvis avgörande. Den nya utrikespolitiska administrationens senkomna reaktion har naturligt nog orsakat bestörtning. Det är tydligt att EU:s utrikesrepresentant i framtiden måste ha ansvar för att se till att unionen reagerar snabbare och med större samordning. Haiti kommer att behöva hjälp under en lång tid. Landets skador behöver ses om och dess bostäder behöver byggas upp en och en.

Filosofen Ludwig Wittgenstein förde fram tanken att ingen sorg kan vara större än vad en enskilda person kan känna. Jag föreställer mig att han menade något i stil med att det inte finns någon större enhet av medvetande i världen än en enskild individs medvetande. Man kan inte summera lidande. Det finns inget sammansatt medvetande som skulle lida mer smärta än ett enskilt medvetande. Massornas lidande är alltid den enskilda individens lidande. Där finns det också hopp. Moder Teresa lär ha sagt att om hon någonsin hade brytt sig om den stora massan skulle hon inte ha uppnått någonting. Om jag lyckas hjälpa en person kommer jag att hjälpa den största möjliga enheten: en persons hela värld.

Petru Constantin Luhan (PPE), *skriftlig*. – (RO) Jag anser att EU bör främja en bättre samordning och en högre profil i stödet till den haitiska staten. För tillfället utgörs den största utmaningen av logistiska flaskhalsar (begränsad kapacitet för landning och avlastning av varor vid flygplatsen i Port-au-Prince), samt sökandet efter en lösning för att hjälpa dem som ännu är hemlösa, särskilt med tanke på den nära förestående regnperioden.

Vi måste tänka på framtiden och på hur vi kan agera snabbare och mer effektivt i sådana situationer. Jag stödde denna resolution eftersom den uppmanar kommissionsledamoten med ansvar för internationellt samarbete, humanitärt bistånd och krishantering att se till att EU spelar en ledande roll i krissituationer och mer effektivt samordnar sitt svar på framtida kriser, på grundval av de skyldigheter som inrättats i och med Lissabonfördraget.

Det är också mycket viktigt att EU:s verkställande organ så snart som möjligt lägger fram förslag för parlamentet om inrättandet av en europeisk räddningstjänststyrka, som grundas på EU:s räddningstjänstmekanism. På så vis får EU möjlighet att samla de resurser som krävs för att tillhandahålla humanitärt krisstöd inom 24 timmar från det att en katastrof inträffar.

David Martin (S&D), *skriftlig*. – (EN) Den förödande jordbävningen på Haiti förra månaden vållade katastrofala skador och det globala hjälparbetet måste vara långsiktigt och engagerat. Det gläder mig att EU reagerade snabbt med hittills 196 miljoner euro i stöd. Jag stöder resolutionen där man efterlyser effektiva och samordnade humanitära insatser från EU för att se till att Haiti får långsiktigt stöd och hjälp i återuppbyggnaden.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Förutom de många omkomna fortsätter den jordbävning som drabbade Haiti den 12 januari att påverka det dagliga livet för omkring tre miljoner människor som är i akut behov av humanitärt bistånd. EU:s utrikespolitiska roll har klargjorts. De värden som EU försöker främja är bland annat inriktade på att bidra till fred och säkerhet i världen och till skyddet av de mänskliga rättigheterna. Vi bör därför välkomna alla åtgärder som medlemsstaterna vidtagit för att hjälpa landet att ta sig ur katastrofen som en fullt fungerande demokrati med en ekonomi som kan försörja dess befolkning. Vi får inte heller glömma att det haitiska folket och dess regering måste delta i alla led av återuppbyggnadsprocessen.

Willy Meyer (GUE/NGL), *skriftlig*. – (ES) Jag avstod från att rösta om resolution RC-B7-0072/2010 om Haiti eftersom jag anser att det som brådskar är att skicka civil personal, som läkare, arkitekter och brandmän, till området, inte militära styrkor. Om Haiti ska kunna uppnå politisk, ekonomisk och social stabilitet måste landets frihet skyddas mot utländsk inblandning. Finansiella institutioner som Världsbanken, Internationella valutafonden och Haitis samarbetspartner bör därför omedelbart efterskänka Haitis utlandsskuld.

Vidare stöder jag de åtgärder som vidtagits av länderna i ALBA – Bolivarian Alternative for the Americas – (finansiellt bistånd via den humanitära fonden, energistöd samt främjandet av jordbruk och produktionsinitiativ), som är ett bevis på den broderliga solidariteten mellan länderna. Genom att avstå från att rösta försökte jag framhålla att återuppbyggnaden av Haiti inte kan ske genom en militarisering av stödet utan snarare genom att sätta stopp för de mekanismer som har orsakat den underliggande fattigdomen på Haiti, bland annat utlandsskulden, vars avskrivande jag efterlyser.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Även före jordbävningen var Haiti ett fattigt land utan tryggad lokal livsmedelsförsörjning för sina över två miljoner invånare och med hundratusentals föräldralösa barn på gatorna eller på barnhem. För människorna i Haiti är det naturligtvis viktigt att infrastrukturen och de statliga institutionerna byggs upp på lång sikt. Vi får dock inte glömma att fördelningen av stödet inte sker friktionsfritt och att många kvinnor och barn befinner sig i en mycket sårbar situation. Vi måste gå försiktigt till väga i detta fall. De flesta av problemen förefaller vara väl täckta i resolutionsförslaget och därför har jag röstat för förslaget.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), *skriftlig*. – (PL) Jordbävningen som drabbade Haiti i januari i år är en av de största humanitära katastroferna under 2000-talet. Katastrofens storleksordning förvärras av att jordbävningens skadeverkningar drabbade ett av de fattigaste länderna i världen. Tragedin har riktat hela världens ögon mot Haiti. Humanitärt bistånd får inte stoppa vid återuppbyggnaden av ön, utan måste inbegripa återuppbyggnad av de sociala relationerna i en anda av respekt för den mänskliga värdigheten och social rättvisa. Om detta ska bli möjligt är det viktigt inte bara ge Haiti gävobistånd, utan att även se till att landet och dess samhälle får en nystart.

Därför stöder jag uppmaningen att avskriva Haitis internationella skuld. Jag är också emot lösningar som medför att Haitis skuld ökar till följd av internationellt "bistånd". Med beaktande av samtliga dessa faktorer beslöt jag mig för att stödja det gemensamma förslaget till Europaparlamentets resolution om jordbävningen på Haiti.

Alfredo Pallone (PPE), *skriftlig*. – (IT) Jag röstade för det gemensamma förslaget till resolution om jordbävningen i Haiti nyligen.

Jag instämmer särskilt i innehållet i punkterna 4, 8 och 9. Jag stöder särskilt de delar där det sägs att EU bör prioritera stöd till återuppbyggnadsinsatser och en förbättring av den humanitära situationen, med särskild inriktning på sårbara grupper, som kvinnor och barn, och på att ge tak över huvudet, samt sjukvårdsresurser, logistiskt stöd och livsmedel. Vi uppmanar alla medlemsstater att göra sig beredda att uppfylla FN:s begäran om ytterligare stöd. Vi välkomnar kommissionens preliminära löfte om 30 miljoner euro i humanitärt bistånd. Vi välkomnar G7-ländernas beslut att avstå från sina fordringar vad gäller Haitis internationella skuld och vi uppmanar också Internationella valutafonden att helt skriva av landets återstående skuld – och här betonar vi att allt katastrofbistånd vid jordbävningar måste ges i form av bidrag inte som lån som skapar en skuld.

Anna Záborská (PPE), *skriftlig*. – (FR) Efter en naturkatastrof måste humanitärt bistånd anlända utan dröjsmål. På Haiti klarade endast Förenta staterna av att ge effektivt humanitärt bistånd utan byråkratiska fördröjningar. Det är också klart att de snabbaste och effektivaste organen för humanitärt bistånd är just de som brukar fördömas i resolutioner från denna illustrera församling: katolska kyrkan och humanitära initiativ från kristna organisationer. I denna resolution, som jag helt stöder, efterlyser parlamentet att världssamfundet ser till att Haitis befolkning och deras regering får huvudrollen i återuppbyggnadsprocessen så att de får bestämma över sitt eget öde. Ledamöterna stöder också EU:s åtgärder för att återuppta den lokala livsmedelsproduktionen genom att bygga upp skadad infrastruktur och tillhandahålla de nödvändiga insatsvarorna (utsäde, gödselmedel och verktyg) till småbrukare, särskilt för vårsådden, som börjar i mars och står för 60 procent av den nationella livsmedelsproduktionen. Medan världssamfundet investerar i att bygga upp jordbävningssäker infrastruktur, vill jag framhålla att de religiösa byggnaderna också har skadats och att internationella medel även bör anslås till återuppbyggnaden av kyrkor och prästseminarier.

Resolutionsförslag B7-0078/2010

John Stuart Agnew, Andrew Henry William Brons, David Campbell Bannerman, Derek Roland Clark och William (The Earl of) Dartmouth (EFD), *skriftlig*. – (EN) UKIP är mycket oroat över läget i Iran och uppmanar regeringarna på båda sidor att komma fram till en diplomatisk, och framför allt fredlig lösning på det pågående politiska och humanitära sammanbrottet i landet. EU bör inte ingripa i detta läge eftersom det bara skulle förvärra det spända läget. Att det är EU-byråkrater, som inte kan ställas till svars, i stället för valda politiker som leder förhandlingarna kommer att sluta illa för Iran och resten av världen. Förhandlingarna bör ske i samarbete med andra nationella regeringar, inte påtvingas uppifrån av EU. Det finns många länder som vill vara neutrala, t.ex. Irland, och om EU företräder dessa länder i denna fråga kan detta allvarligt undergräva deras demokratiskt uppbackade politik.

Mário David (PPE), *skriftlig*. – (PT) Jag röstade för detta dokument med stor ansvarskänsla i hopp om att resolutionen kan ge resultat. Jag lovordar de politiska parlamentsgruppernas ansträngningar att enas. Det har gjort det möjligt för Europas demokratiska hem att göra ett gemensamt uttalande. Det förklarar också den starkt pragmatiska inriktningen i resolutionen, där vi föreslår metoder, lösningar och särskilda åtgärder för EU i dess förbindelser med den iranska regeringen. Därför vill jag framhålla att vi behöver göra följande: a) starkt fördöma de företag som förser de iranska myndigheterna med utrustning och teknik som är avsedd för censur och övervakning, vilket borde vara förbjudet för europeiska företag, b) begära, eller ännu hellre, kräva ett erkännande av att Wienkonventionen och de diplomatiska spelreglerna måste respekteras fullt ut, c) införa fler sanktioner mot iranska organisationer och befattningshavare som verkar utomlands och som gör sig skyldiga till förtryck och begränsningar av friheterna i Iran, tillsammans med dem som är förknippade med överträdelserna av Irans internationella åtaganden i fråga om kärnkraft, samt d) trots detta främja en fortsatt och fördjupad dialog med Iran, särskilt med det civila samhället.

Edite Estrela (S&D), *skriftlig*. – (PT) Jag röstade för förslaget till resolution om situationen i Iran, eftersom jag är oroad över de fortsatta kränkningarna av de mänskliga rättigheterna där, särskilt av föreningsfriheten och yttrande- och informationsfriheten, och därför att jag stöder det iranska folkets demokratiska önskingar.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Två nyheter har nått ut från Iran under de senaste månaderna, varav ingen dessvärre är uppmuntrande. Den första är att framsteg gjorts när det gäller anrikning av uran för nukleära ändamål. Den andra är förtrycket av den moderata fraktionen ledd av Mir-Hossein Moussavi, som har överklagat resultaten i det senaste presidentvalet. Dessa två faktorer är tyvärr oroande nog var för sig, tillsammans ger de anledning till ännu större oro.

Vad kan sägas om detta instabila land där en allt radikalare regering dödar, torterar och fängslar motståndare som protesterar mot den på gatorna och samtidigt envist ägnar sig åt ett program för uranberikning för att utvinna kärnkraft?

Även om den fundamentalistiska ayatollaregimen påstår att dess avsikter är goda och att den eftersträvar kärnkraft för fredliga ändamål, är man inte övertygad inom världssamfundet och anser med fog att Iran utgör ett växande hot.

Förutom att redan omedelbart fördöma det brutala förtrycket av moderata krafter i Iran, måste EU och dess allierade och andra internationella aktörer sträva efter att förstärka och strama åt sanktionerna mot Tehran och inte utesluta någon samordnad insats för att avvärja hotet.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi försvarar yttrandefrihet och demokrati och vi måste uttrycka vår oro över utvecklingen i Iran under de senaste månaderna, särskilt de iranska styrkornas förtryck av massorna. Detta uttrycks dock inte på bästa sätt i den föreslagna texten.

När vi uttrycker vår oro över händelseutvecklingen kan vi enligt vår mening inte bortse från det stora hotet mot Irans suveränitet och territoriella integritet, däribland upptrappningen av den amerikanska administrationens diplomatiska och militära inblandning, bland annat genom koncentrationen av amerikanska militära styrkor i regionen. Vi får inte glömma att dessa faktorer också hotar det iranska folkets rättigheter och just de krafter som fortsätter att kämpa för demokrati, framsteg och social rättvisa i Iran. Detta nämns inte alls i den antagna texten.

Rätten att bestämma den framtida kursen för Iran tillhör endast det iranska folket och deras politiska och sociala agerande. Vi vill uttrycka vår solidaritet med de demokratiska organisationerna och med folket i Iran som kämpar för social rättvisa och framsteg i sitt land.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Jag gav mitt stöd till resolutionen, där Irans inställning fördöms på grund av både Irans avsikter inom kärnkraftssektorn och de inskränkningar av yttrandefriheten som dess befolkning dagligen utsätts för. De iranska myndigheternas tillgripande av våld mot demonstranter är oacceptabelt, och det är också presscensuren och informationshindren.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Den sociala oron i Iran, det systematiska förtrycket av folket och av motståndare till regimen, begränsningarna av pressfriheten och yttrandefriheten, underlåtenheten att avskaffa dödsstraffet och det fortsatta genomförandet av ett kärnkraftsprogram i strid mot världssamfundets vilja är mycket oroande. Ännu mer oroande var nyheterna förra månaden att Iran framgångsrikt testat en ny långdistansmissil och därmed äventyrar den regionala och globala säkerheten. Återbudet för det planerade besöket av parlamentets delegation är en annan tydlig signal om att landet inte är villigt att samarbeta. Därför fördömer vi den iranska regimens politik.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Det finns många länder där läget för demokratin och de mänskliga rättigheterna är vanskligt. EU måste fortsätta sina insatser att ändra detta förhållande genom vädjanden och liknande metoder. Vi bör inte bli överraskade över Irans åtgärder och försök att bli kärnvapenmakt. Det är följden av bland annat USA:s missriktade politik. Situationen kan endast avdramatiseras med diplomatiska medel, men EU får inte låta sig utnyttjas av USA i det sammanhanget. I resolutionsförslaget sägs att inga betydande framsteg har gjorts och att dialog är den enda lösningen. Det håller jag med om.

Sławomir Witold Nitras (PPE), skriftlig. – (PL) Jag vill framföra mitt stöd till resolutionen, vars mål är att klargöra EU:s respekt för de grundläggande mänskliga rättigheterna i Iran. Jag är som de flesta av oss upprörd över hur den iranska oppositionen har behandlats. Dödsdomarna mot Mohammed Reza Alizamani och Arash Rahmani för politisk verksamhet är enligt min mening en kränkning av alla normer i ett modernt samhälle. Jag är glad över att EU mycket tydligt tar ställning i denna fråga. Samtidigt beklagar jag att en lika stark reaktion inte framfördes när en demonstration som den ryska oppositionen arrangerade den 31 januari 2010 i Moskva och St. Petersburg förhindrades och arrangörerna anhölls, bland annat Oleg Orlov, ordförande för Memorial, den organisation som fick förra årets Sacharovpris. EU:s utrikesrepresentant borde ha reagerat

kraftigare, såsom var fallet med Iran, och i överensstämmelse med den skarpa kritik mot de ryska myndigheterna som Europaparlamentets talman Jerzy Buzek framförde.

Franz Obermayr (NI), skriftlig. – (DE) Det är oerhört viktigt att vi återupptar dialogen med Iran. Jag beklagar därför djupt att EU-delegationens besök i Iran sköts upp och jag hoppas att ett besök kan ordnas på nytt så snart som möjligt. Det råder definitivt brist på respekt för de mänskliga rättigheterna och demokratin i Iran i den situation som för närvarande råder där. Kraftigare sanktioner mot Iran är dock inte rätt metod. Oppositionen mot den iranska regeringen är också emot att hårdare sanktioner införs eftersom det främst skulle drabba landets befolkning. Dessutom tillämpar EU återigen dubbelmoral. När det gäller viktiga ekonomiska samarbetspartner som Kina eller Indien blundar EU gärna. Därför har jag avstått från att rösta.

Alfredo Pallone (PPE), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag röstade för resolutionsförslaget om Iran, framför allt på grund av de senaste angreppen, inte minst gårdagens angrepp mot den italienska och den franska ambassaden.

EU måste göra ett tydligt ställningstagande i fråga om regimen i Teheran. De iranska myndigheterna medverkar till att provocera fram ett farligt klimat av intolerans och hot mot vissa EU-länder. Angreppet mot ambassaderna begicks av krafter som vill vingklippa demokratin och som är motståndare till frihet.

Jag hoppas att EU-institutionerna tydligt kommer att ta ställning genom att så snart som möjligt fördöma det som har skett och att de kommer att besluta om diplomatiska åtgärder i fråga om Iran.

Geoffrey Van Orden (ECR), skriftlig. – (EN) ECR är för en stark resolution om Iran. Vi förespråkar kraftiga internationella åtgärder som reaktion på Irans växande kärnvapenskapacitet. Därför är det ytterst beklagligt att Europaparlamentet inte tog tillfället i akt att stödja internationella upprop för ytterligare sanktioner. Lyckligtvis finns det inga EU-ambassader i Teheran, men det finns nationella ambassader.

Anna Záborská (PPE), skriftlig. – (FR) Islamiska republiken Iran är generös när det gäller att fördöma den usla behandlingen av muslimer i hela världen. Mullorna kommer dock inte att sluta att förfölja kristna och de kommer inte att fördöma de rådande förhållandena för de kristna. Konvertering till kristendomen ses som en form av apostasi och bestraffas med döden. Tyvärr vågar inte Europaparlamentet fördöma de kristna martyrernas situation i Iran. Påven Johannes Paulus II sade: "Förföljelse omfattar olika typer av diskriminering av troende och av hela det kyrkliga samfundet. Sådana former av diskriminering utövas ofta samtidigt som rätten till religionsfrihet och samvetsfrihet erkänns i såväl enskilda länders lagar som internationella förklaringar ... I dag finns det förutom fängelse, koncentrationsläger, tvångsarbetsläger och utvisning från det egna landet andra former av straff som är mindre kända men mer raffinerade: inte våldsamma dödsfall utan en form av civilt dödsstraff, inte bara isolering i fängelser eller läger utan också social diskriminering eller varaktig begränsning av den personliga friheten." Om parlamentet vill ta uppmaningen om respekt för de mänskliga rättigheterna på allvar bör den tydligare ta ställning för de kristna som förföljs i Iran.

Resolutionsförslag B7-0021/2010

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Yemen hotar att bli det nya Afghanistan, al-Qaidas favoritträningsläger och en grogrund för spridningen av fundamentalister och terrorister i den islamska världen.

Det sociala, politiska och ekonomiska förfallet, eller kanske till och med en fullständig kollaps, som kännetecknas av inbördeskrig och avsaknad av en regering som effektivt kan kontrollera hela sitt område, har förvandlat landet till en plats utan den lag och ordning som kan lösa krisen och sätta stopp för dessa utbrott av våld och radikalism.

Det här betyder att det krävs ökad uppmärksamhet och bestämdhet från världssamfundet i Yemenfrågan, och att det bistånd som ges till landet bör vara noggrant riktat för att effektivt förbättra medborgarnas levnadsvillkor.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Den allmänna situationen i Yemen oroar hela världen, och mot bakgrund av de aktuella terroristattackerna måste EU spela en alltmer aktiv roll för att hindra Yemen från att bli ytterligare en sönderfallen stat i världssamfundet.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) I kampen mot terrorismen fokuserar man på Yemen, som är en grogrund för islamska terrorister. Fattigdomsbekämpning och ökat militärt stöd kommer inte att få Yemens problem att försvinna. Lösningen är att ge mer utvecklingsbistånd för att dra undan mattan för vissa av jihadrekryterarna. Slutligen kan inte EU låta sig tvingas in i rollen som USA:s hantlangare, utan vi bör i stället

fungera som en opartisk mäklare i syfte att skapa dialog och bana väg för en långsiktig politisk lösning. Förslaget till resolution innehåller en liknande strategi och därför röstade jag för det.

Geoffrey Van Orden (ECR), skriftlig. – (EN) Samtidigt som jag håller med om inriktningen i och deltog i utarbetandet av resolutionen om den aktuella situationen i Yemen kan jag inte hålla med om den hänvisning som görs till den framtida europeiska avdelningen för yttre åtgärders samordnade roll angående Yemen. Jag bad om att hänvisningarna till den europeiska avdelningen för yttre åtgärder skulle strykas under utarbetandet men andra politiska grupper vägrade. Den europeiska avdelningen för yttre åtgärder är en direkt produkt av Lissabonfördraget, ett fördrag som jag inte stöder och som inte har någon demokratisk legitimitet. Den ska bestå av ett nätverk av EU-ambassadörer och under den nya utrikesrepresentantens vakande öga ska den ansvara för att inrätta och genomföra EU:s militär- och utrikespolitik.

Jag är sedan länge emot att EU har en roll inom dessa två politikområden, som jag uppriktigt anser bör förbli enbart de suveräna medlemsstaternas privilegium.

Resolutionsförslag B7-0029/2010

John Stuart Agnew, David Campbell Bannerman, Derek Roland Clark och William (The Earl of) Dartmouth (EFD), skriftlig. – (EN) UKIP motsätter sig fullständigt människohandel eftersom det är en modern version av slaveri. Vi kräver att ländernas strängaste straff utdöms för de brottslingar som begår dessa brott och konkreta åtgärder för att bekämpa brotten. Vi kan dock inte stödja att EU använder människohandel som en förevändning för att harmonisera invandringen och gränspolitiken över huvudet på folkvalda regeringar. Det måste vara upp till väljarna att genom valurnorna, och de valda politikerna, besluta om nationella åtgärder i dessa frågor och EU bör inte genomföra en politik som leder till att den demokratiska ansvarsskyldigheten försvinner. Om det inte fanns öppna gränser inom EU och om varje land hade sin egen invandringspolitik skulle det vara mycket lättare att bekämpa den allvarliga organiserade brottsligheten och människohandeln.

Liam Aylward (ALDE), skriftlig. – (GA) Jag röstade för förslaget till resolution eftersom vi måste se till att både praktiskt och moraliskt prioritera problemet människohandel och ta itu med att människohandeln används som en resurs på arbetsmarknaden.

Genom Lissabonfördraget har EU både befogenhet och möjlighet att stärka EU-politiken angående människohandel. Som jag sade under debatten om resolutionen måste denna fråga ges en viktig plats på dagordningen. Som ett resultat av EU:s viktiga roll i den globala handeln och unionens åtagande att skydda mänskliga rättigheter bär den ansvaret för att bekämpa människohandel och framför allt barnarbete.

Zigmantas Balčytis (S&D), skriftlig. – (EN) Människohandel är ett av de mest skrämmande och allvarliga brotten. Kampen kan inte bli effektiv utan en samstämmig politik som inriktas på förebyggande, skydd för offren och effektiva sanktioner mot människohandlare. Den fria rörligheten inom EU har skapat stora fördelar för våra medborgare men samtidigt har den öppnat många vägar för människohandlare. Tusentals unga kvinnor och barn från de nya medlemsstaterna faller offer för människohandeln varje år. Europaparlamentet kommer att spela en avgörande roll när det gäller att bekämpa människohandeln. Vi måste se till att förebyggande, skydd och stöd till offren sätts högt upp på den politiska dagordningen. Vi måste begära att medlemsstaterna genomför den aktuella EU-politiken och andra instrument angående människohandel fullt ut och se till att strängare straff och sanktioner införs.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Jag röstade för resolutionen eftersom EU måste bekämpa olaglig invandring och människohandel. Med ökande arbetslöshet kommer antalet personer som kan falla offer för människohandel eller säljas till tvångsarbete att öka. Framför allt människor som har förlorat sina arbeten i sina hemländer, och som har förlorat hoppet om ett bättre liv, kommer att söka lyckan någon annanstans. En sådan situation kan utnyttjas av kriminella gäng. Människohandelns huvudområde omfattar framför allt barn samt flickor och kvinnor, vilket inte har förändrats på många år. Sexuellt utnyttjande under förhållanden som liknar slaveri är framför allt dominerande i Östeuropa, som är en transitplats för människohandeln med väst. Vi måste utarbeta en åtgärdsstrategi för att bekämpa människohandel. Fokus bör främst ligga på att bekämpa och förebygga människohandel, att skydda offren samt att bestraffa förövarna. Alla medlemsstater bör vidta konkreta åtgärder för att eliminera människohandel och garantera samordning av den nationella lagstiftningen. Vi måste sträva efter närmare samarbete mellan alla berörda parter när det gäller människohandel.

Carlos Coelho (PPE), skriftlig. – (PT) Denna moderna form av slaveri har ökat oroväckande under de senaste åren och blivit den organiserade brottslighetens tredje mest lukrativa verksamhet. Under 2009 uppskattade

FN att det fanns 270 000 offer och Europol dokumenterade ingen minskning i kvinnohandeln för sexuellt utnyttjande, samtidigt som man noterade en ökning av antalet människor som såldes till tvångsarbete. Det här är oacceptabelt och juridiska kryphål får inte underlätta det. Vi behöver snabba, globala, uttömmande och samordnade insatser, oavsett om de är rättsliga eller operativa. I samband med Lissabonfördragets ikraftträdande uppmanar jag kommissionen att så snart som möjligt lägga fram ett nytt förslag och prioritera inrättandet av en samordnad EU-politik för att effektivt bekämpa människohandel. Förslaget bör täcka alla aspekter av problemet, däribland frågor som rör ursprungsland, transit och destination, människor som rekryterar, transporterar och utnyttjar samt andra mellanhänder, kunder och utnyttjare.

Samtidigt måste vi också se till att det finns adekvat skydd för offren och vittnena i form av omedelbart stöd. Vi måste också anstränga oss för att få ut så mycket som möjligt av instrumenten, som tyvärr alltför är underutnyttjade på området av organ som Europol, Eurojust och Frontex.

Vasilia Viorica Dăncilă (S&D), skriftlig. – (RO) Jag tror verkligen på och stöder inrättandet av en permanent plattform på EU-nivå som kan garantera att politiken för människohandel täcker aspekter som hänger ihop med både sociala frågor och social integration och antagandet av lämpliga och effektiva program för att stödja offrens återintegrering i samhället, inklusive åtgärder på arbetsmarknaden och i socialförsäkringssystemet.

Lena Ek, Marit Paulsen och Olle Schmidt (ALDE), skriftlig. – Vi anser att de ursprungliga texterna i punkt 13 och 15 om särskiljning av offer för människohandel och irreguljära invandrare respektive om uppehållstillstånd för personer som utsatts för människohandel är att föredra, men röstar ja till ändringsförslagen av dessa texter för att uppnå en kompromiss. Kompromissen innebär att offer för människohandel ska ges temporära uppehållstillstånd samt att gränsbevakningsväsendena ska bli mera medvetna om vad människohandel går ut på. Detta är ett första steg på vägen. Vi föredrar att se att resolutionen antas nu och ämnar arbeta vidare med att offer för människohandel beviljas permanenta uppehållstillstånd.

Ioan Enciu (S&D), skriftlig. – (RO) Jag röstade för Europaparlamentets resolution om förebyggande av människohandel eftersom jag anser att det är oerhört viktigt att intensifiera kampen mot människohandeln som har antagit förskräckande proportioner och utgör en allvarlig kränkning av de grundläggande mänskliga rättigheterna.

Det förslag till direktiv som snart ska läggas fram för behandling i parlamentet måste innehålla bestämmelser om stränga straff på EU-nivå för alla som deltar i den här typen av handel. Medlemsstaternas lagstiftning måste ändras för att harmonisera sanktionerna för att se till att människohandlare döms till strängast möjliga straff, eftersom de i dag varierar kraftigt mellan de olika länderna.

Därför behövs det också en gränsöverskridande strategi för att bemöta detta gissel genom ett utökat samarbete mellan ursprungs- och transitländerna, där människohandlare ibland bara tilldöms blygsamma böter. Samtidigt måste offren för människohandel erbjudas skydd och stöd, särskilt kvinnor och barn, som enligt uppgifterna utgör ungefär 80 procent av alla offer.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstade för resolutionen om att förebygga människohandel och håller med om att kommissionen och rådet måste se till att kampen mot detta gissel även i fortsättningen får en framträdande plats bland deras prioriteringar, även under en ekonomisk och finansiell kris. De medlemsstater som ännu inte har gjort det bör genomföra all EU-politik om människohandel fullt ut på nationell nivå och så snart som möjligt ratificera andra rättsakter inom det här området för att ge bättre skydd och stöd till offer för människohandel.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Dagens människohandel är en omänsklig nutida form av slaveri för dess offer. För dem som sysslar med människohandeln, kriminella organisationer som arbetar med prostitution och sexuell exploatering, olagliga adoptioner, tvångsarbete, olaglig invandring och olaglig organhandel, är detta en extremt lukrativ verksamhet.

Tyvärr är denna fruktansvärda verklighet också ett faktum inom EU. Därför uppmanar jag Europeiska unionen att vidta stränga och kraftfulla åtgärder för att bekämpa människohandeln. Detta måste göras med en tredelad strategi: i) tillräckligt skydd för offren, som främst är kvinnor och barn, med skydd för de mest grundläggande rättigheterna, som liv, frihet, fysisk och moralisk integritet och sexuellt självbestämmande, ii) förebyggande åtgärder i utredning och upplösning av nätverk som främjar och tjänar pengar på människohandel och slutligen iii) stränga straff för handel med och exploatering av människor, oavsett vilka onämnbars syften som ligger bakom, och straff som står i proportion till de brott som har begåtts.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Som det sägs i den antagna resolutionen måste åtgärder skyndsamt vidtas "mot människohandeln utifrån principen om de mänskliga rättigheterna, på ett sätt som präglas av en helhetssyn och med inriktning på att bekämpa och förebygga människohandeln och att skydda dess offer", och de måste "utgå från offren för denna handel, vilket innebär att alla potentiella typer av offer måste identifieras som målgrupp och skyddas, samt ägna särskild uppmärksamhet åt barn och andra riskgrupper".

Däremot beklagar vi att våra ändringsförslag till den här resolutionen har avvisats, trots att de handlade om de bakomliggande orsakerna till människohandel och hur man ska bekämpa den, särskilt följande:

- Bekämpa arbetslöshet, marginalisering och fattigdom som grundläggande orsaker till människohandeln, betona det akuta behovet av förändring i den ekonomiska och sociala politiken för att prioritera en förstärkning av sociala och sysselsättningsmässiga rättigheter, arbeten med rättigheter, offentliga tjänster av god kvalitet och ekonomisk och social utveckling.

- Stärka samarbetet och solidariteten med invandrarnas ursprungsländer, särskilt genom att bidra till utvecklingen av deras ekonomi, större tillgång till kunskap, skuldavskrivning och beskattning av finansiella transaktioner.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Vi röstade mot den här resolutionen om människohandel trots att detta är ett av de mest avskyvärda brotten som finns. Detta gjorde vi för det första för att ni utnyttjar det här problemet politiskt för att öka makten hos EU i Bryssel, hos dess institutioner och dess många byråer, som ändå fortsätter att vara ineffektiva. För det andra, och framför allt, gjorde vi det för att ni utnyttjar den uppmärksamhet som normalt skulle ägnas offren för att skapa en ny sugpumpseffekt i fråga om invandringen, dvs. socialt och rättsligt stöd, automatiskt uppehållstillstånd, tillträde till arbetsmarknaden, enklare familjeåterförening och social omsorg. Allt detta skulle beviljas oavsett om offret samarbetar med myndigheterna om att få fast människohandlarna och lösa upp nätverken. Allt en olaglig invandrare behöver göra för att ta sig in i EU är alltså att säga att han eller hon är offer för ett nätverk som utpressar honom eller henne på tusentals euro. Oavsett vad ni tycker om det kommer därför olagliga invandrare att begära denna status och denna välfärd och ni kommer att ge det till dem! Ni är oansvariga!

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Jag röstade för det förslag till resolution om att förebygga människohandel som har lagts fram av vänster- och centergrupperna i Europaparlamentet eftersom vi högt och tydligt måste bekräfta att offer för människohandel, varav de flesta är kvinnor och barn, bör få ovillkorligt skydd och stöd. Dessa offer bör få prioriterad rätt till kostnadsfri rättshjälp, straffen för människohandlare bör vara hårdare och vi bör hitta sätt att avskräcka klienter från att efterfråga dessa tjänster. Detta är en oacceptabel form av våld mot kvinnor och det bör vidtas gemensamma åtgärder för att förebygga människohandel, skydda offren för människohandel och ställa dem som utövar den här typen av våld inför rätta.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Samtidigt som många inom EU lever ganska bekväma liv är verkligheten den att många människor i hela EU, även i de allra rikaste områdena, lever i slaveri. Just det faktum att människohandeln är gränsöverskridande betyder att detta är en fråga där EU:s institutioner kan spela en avgörande roll och därför välkomnar jag dagens resolution.

Livia Járóka (PPE), skriftlig. – (HU) Människohandel är en av de värsta människorättsliga kränkningarna och den kan ta sig många olika uttryck, från sexuell exploatering och tvångsarbete till organhandel och hushållslavar, där offren främst är kvinnor och barn. Dagens regelverk inom EU för att bekämpa människohandel är otillräckligt och därför måste EU, med stöd av mandatet från Lissabonfördraget, vidta mycket kraftfullare åtgärder mot det här fenomenet, särskilt när det gäller skyddet av och stödet till riskgrupper, särskilt barn. Därför är initiativet att tillsätta en EU-samordnare för kampen mot människohandel välkommet, liksom att medlemsstaterna uppmanas att införa avskräckande sanktioner som avspeglar brottets allvar. Det är en mycket viktig utveckling att det i resolutionsförslaget anges att offrets samtycke inte ska ha någon betydelse för ett åtal och att offret ska få stöd oberoende av sin vilja att samarbeta i rättsprocessen.

Det är också viktigt att involvera det civila samhället så mycket som möjligt i institutionernas åtgärder för att utrota människohandeln och att anordna informations- och upplysningskampanjer som riktas till de mest utsatta grupperna. Förhoppningsvis kommer medlemsstaterna snabbt att införliva den här integrerade strategin, som omfattar förebyggande, sanktioner och skydd av offer, i sin egen lagstiftning och genom att ratificera lämpliga rättsakter kommer de att ta ett stort steg mot att avskaffa det moderna slaveriet.

Filip Kaczmarek (PPE), skriftlig. – (PL) Herr talman! Jag stödde resolutionen om människohandel. Människohandel är ett av de värsta brott som människor kan begå mot varandra. Det är skrämmande hur vanligt detta fruktansvärda fenomen är. Jag kan inte komma på något som kan rättfärdiga det, eller några förmildrande omständigheter för dem som på det här sättet trampar på alla de värden som är så viktiga för oss. Människohandel är raka motsatsen till frihet, värdighet och jämlikhet. Jag hoppas att Europaparlamentet kommer att bidra till att begränsa och i framtiden helt utrota människohandeln.

Timothy Kirkhope (ECR), skriftlig. – (EN) ECR-gruppen är enig om åsikten att människohandel är oacceptabel och bör stoppas. Däremot är vi mycket tveksamma till om den här resolutionen är lämplig för att bekämpa de bakomliggande orsakerna till människohandel och därför har vi valt att rösta nej. ECR-gruppen anser att den här resolutionen är "offerinriktad" och att det föreskrivs hur medlemsstaterna ska ta hand om offer när de väl har utsatts för människohandel och att det därmed förutsätts att det är oundvikligt med människohandel. ECR-gruppen har dock tillsammans med EPP undertecknat ett förslag till resolution där vi efterlyser ökat samarbete mellan medlemsstater, polis och gränskontrollbyråer, där personuppgifter kan skyddas och där de enskilda medlemsstaterna kan besluta om värden av offer.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Alla former av slaveri, "moderna" eller ej, är fullständigt förkastliga. Resolutionsförslaget förtjänar därför beröm för att det är ett försök att skydda våldsoffer från den omänskliga aptiten på vinst och från det sociala och psykologiska elände som detta leder till. Trots detta är det beklagligt att resolutionen begränsas till att handla om offren för kriminella nät i den underjordiska ekonomin, eftersom människohandeln också har en laglig motsvarighet som inte är mindre förkastlig.

Nyliberalismen, med sin besatthet av vinst, som ständigt ställer arbetare mot arbetare, och ständigt genomför omlokaliseringar, utövar också både symboliskt och fysiskt våld mot folket. Den tvingar dem att flytta mot sin vilja och skapar sådana svårigheter att antalet arbetsrelaterade självmord håller på att öka. Att dominera människor på detta sätt, att göra dem till brickor i ett ineffektivt och osunt system, verktyg som används för att tjäna den finansiella elitens intressen, utan att visa några hänsyn till och genom att riskera deras liv, vad är det om inte lika med ägande av människor, det vill säga slaveri? Brott måste verkligen bekämpas, men det är lika nödvändigt att bekämpa institutionaliserade övergrepp och att göra EU till en union för att befria folket.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Människohandel är en kränkning av de mest grundläggande mänskliga rättigheterna och är en form av slaveri som bygger på sexuell exploatering och exploatering av arbetskraft. Enligt internationella beräkningar är människohandeln den tredje mest vinstgivande olagliga handeln. Nu när Lissabonfördraget har trätt i kraft har EU:s åtgärder i fråga om rättsligt och polisiärt samarbete blivit tydligt starkare. Kampen mot människohandel måste vara ett av huvudmålen för EU och parlamentets roll som medlagstiftare betyder att vi måste spela en central roll i detta sammanhang. Kampen mot människohandeln bör därför även fortsättningsvis höra till de mest prioriterade uppgifterna för EU, även under den ekonomiska och finansiella krisen.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), skriftlig. – (PL) Människohandel är en av de värsta hemsökelseerna under det här seklets början. De som kallar det en modern form av slaveri kan inte anklagas för att överdriva. Det är en verksamhet som är ytterst lönsam och som kontrolleras av farliga, organiserade kriminella gäng. Jag stöder helt och hållet det förslag till resolution (B7-0029/2010) om att förebygga människohandel som lades fram av en bred koalition av politiska grupper inom Europaparlamentet. Jag anser att kommissionen är skyldig att utarbeta en handlingsplan för att effektivt undanröja människohandeln. Samtidigt stöder jag helt och hållet resolutionsförfattarnas vädjan om att det ska tillsättas en EU-samordnare för kampen mot människohandel, som ska rapportera till kommissionsledamoten med ansvar för rättvisa, grundläggande rättigheter och medborgarskap. Jag hoppas att detta ska inspirera till kraftfullare åtgärder mot människohandeln.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), skriftlig. – (RO) Människohandeln är en växande marknad som i dag kan jämföras med narkotika- eller vapenhandeln och den är ett fenomen som har spritt sig över hela världen, men som är svårast i de underutvecklade länderna. Enligt rapporten från FN:s arbetsgrupp har offren för människohandel olika social bakgrund, från de mest välbeställda till de fattigaste, från de mest välutbildade till totala analfabeter, från de allra yngsta till äldre kvinnor. Vi måste samordna informationen bättre för att bekämpa detta växande fenomen mer effektivt. Här skulle det vara bra om Eurojust, Europol och Frontex kunde offentliggöra en gemensam rapport varje år om människohandel. Om EU vill ta ledningen på det människorättsliga området borde unionen samarbeta mer aktivt med tredjeländer för att sätta stopp för detta fenomen. Dessutom behövs det bättre finansiering av programmen för att bekämpa människohandel.

och effektivare samordning mellan de institutioner i medlemsstaterna som deltar i kampen mot människohandel.

Joanna Senyszyn (S&D), skriftlig. – (PL) Människohandel är den grävsta formen av kränkningar av mänskliga rättigheter. Antalet offer för denna moderna form av slaveri ökar för varje år. Det är en mycket låg andel av dessa brott som upptäcks. Därför stöder jag Europaparlamentets resolution om att förebygga människohandel. Människohandeln måste bekämpas med alla till buds stående medel, först och främst med en grundlig och omfattande informationskampanj för att lyfta fram problemets storlek och öka samhällets medvetenhet. Att ge anekdotisk information om enskilda fall av människohandel som har avslöjats är inte tillräckligt. Det är också nödvändigt att ständigt informera om adresserna till de institutioner som deltar i kampen mot den här brottsligheten.

I en rapport som offentliggjordes i januari 2010 av Legal Aid Center och La Strada-stiftelsen med titeln "Att förebygga handel med kvinnor från Central- och Östeuropa. Information – Förebyggande – Identifiering – Ingripande" påpekas att förfarandena för att garantera rättigheterna för offren för människohandel inte följs i Polen. Ett av de största problemen är det utdragna arbetet med att lägga till en modern definition av människohandel i straffrätten. År 2005 undertecknades Europarådets konvention om åtgärder mot människohandel i Warszawa. Det tog juristerna hela tre år att ratificera den. Vi har ännu i dag inte någon bindande definition av människohandel, vilket hindrar förebyggande och rättsliga förfaranden och därmed förhindrar att de mänskliga rättigheterna försvaras i Polen.

Søren Bo Søndergaard (GUE/NGL), skriftlig. – (DA) Jag röstade för denna resolution, vilket inte får uppfattas som att jag stöder de ändringar i resolutionen som gäller överföring av mer makt från medlemsstaterna till EU, som att

- tillåta EU att införa strängare påföljder inom detta område,
- hänvisa till att Lissabonfördraget stärker EU:s insatser i brottsfrågor,
- inrätta en överordnad lagstiftning inom detta område.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), skriftlig. – Jag har röstat ja till resolution B7/-029/2010, Trafficking in human beings, eftersom den behandlar ett mycket viktigt ämne och pekar på en lång rad uppgifter i kampen mot människohandel. Mitt stöd för resolutionen ska dock inte ses som ett stöd till de förslag i resolutionen som innebär överförande av mer makt från medlemsstaterna till EU, såsom att låta EU bestämma strängare sanktioner på området, hänvisningen till EU:s starkare insats på det straffrättsliga området i Lissabonfördraget och att det etableras en överordnad lagstiftning på området.

Anna Záborská (PPE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för resolutionen eftersom jag personligen deltar i kampen mot människohandel i Slovakien. Det var jag som lanserade kampanjen "Vet du var ditt barn är nu?" Kvinnoutskottet antog dessutom ett ändringsförslag under debatten om budgetförordningen om att inleda en flerårig mediekampanj med titeln "Vet du var ditt barn är nu", i nära samarbete med det civila samhällets organisationer för att öka medvetenheten i fråga om föräldraansvar, förbättra skyddet för barn mot alla former av våld och bekämpa handeln med barn mer effektivt. Denna nya resolution, som jag välkomnar av hela mitt hjärta, handlar om fem viktiga delar: allmän informationsinsamling, förebyggande, åtal och skydd samt stöd och assistans för offer. Kommissionen uppmanas att ta initiativ, särskilt i fråga om information och förebyggande, för att identifiera de underliggande orsakerna till människohandeln och de faktorer i ursprungs- och destinationsländerna som underlättar människohandeln. Jag anser att det är viktigt att föräldrar blir medvetna om sitt stora föräldraansvar gentemot sina barn, för att förhindra att barn och ungdomar faller offer för människohandeln.

Resolutionsförslag RC-B7-0064/2010

John Stuart Agnew och William (The Earl of) Dartmouth (EFD), skriftlig. – (EN) United Kingdom Independence Party (UKIP) anser att miljöskyddet är viktigt. Vi ifrågasätter inte den vetenskapliga grund som samtalen i Köpenhamn utgick ifrån, men vi har inget emot att åtgärder vidtas på nationell nivå för att skydda miljön.

Luís Paulo Alves (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstade för denna resolution eftersom jag anser att EU måste skapa ett nytt utvecklingsparadigm för att hantera klimatförändringen. Nästa reviderade version av budgeten måste innehålla tillräckliga resurser för åtgärder för att möta denna viktiga utmaning. Vi får inte glömma vårt åtagande om att bekämpa klimatförändringen. Som EU-medborgare måste vi åta oss att minska

koldioxidutsläppen med mer än 20 procent fram till 2010. Samarbetet med andra globala partner är också viktigt för att nå fram till ett ambitiöst, omfattande och rättsligt bindande avtal i linje med målet att undvika en uppvärmning på mer än 2 °C. Dessutom menar jag att de initiativ som håller på att utformas inom EU för att främja och uppmuntra grön ekonomi, energisäkerhet och minskat beroende måste prioriteras även i fortsättningen. EU skulle kunna hämta politisk inspiration från min region, Azorerna, där ungefär 30 procent av energin kommer från förnybara källor.

Zigmantas Balčytis (S&D), skriftlig. – (LT) Både EU och resten av världen hade stora förhoppningar på Köpenhamnskonferensen. EU var redo att ta ledningen för mötet och komma tillbaka med ett rättsligt bindande avtal, men mötet slutade utan någon tydlig bild av hur kampen mot klimatförändringen ska utvecklas. Köpenhamnsavtalet, som varken innehåller ambitiösa mål eller åtaganden, är ett otillfredsställande resultat. EU:s ambitiösa 20-20-20 kan förbli en avlägsen dröm om denna fråga inte får en lösning på global nivå. EU måste med hjälp av sin avdelning för yttre åtgärder ta ledningen i den diplomatiska strategin på klimatområdet så snart som möjligt och framför allt se till att EU för ut samma budskap i samtalen med andra länder och upprätthåller sin principiella ståndpunkt, så att ett tvingande internationellt klimatavtal kan inrättas så snabbt som möjligt.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) Jag välkomnar antagandet av förslaget till resolution om resultatet av Köpenhamnskonferensen om klimatförändringar (COP 15), som jag var medförfattare till och som är ett resultat av förhandlingar mellan de olika politiska grupperna, eftersom det är representativt för det allmänna intresset för detta område, vars mål är en hållbar framtid. Jag vill än en gång uttrycka mitt missnöje med resultatet av toppmötet i Köpenhamn och jag uppmanar EU att ta ledningen i kampen mot klimatförändringen och bidra till att skapa ett rättsligt bindande avtal med mätbara, kommunicerbara och verifierbara minskningsmål vid den sextonde klimatkonferensen som ska hållas i Mexiko i år.

Om EU:s industri ska bli mer konkurrenskraftig och skapa fler arbetstillfällen måste det göras investeringar i en hållbar framtid som omfattar klimatskydd, energisäkerhet, minskat energiberoende och effektiv resursanvändning. Därför uppmanar jag industriländerna att satsa mer på forskning om ny teknik i syfte att både minska koldioxidutsläppen och att skapa en effektivare och mer hållbar användning av naturresurserna.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Förslaget har positiva inslag, t.ex. erkännandet av bristen på mål på medellång och lång sikt och den vaga och dåliga finansieringen för utvecklingsländer. Jag lade dock ner min röst eftersom samtliga ändringsförslag från min grupp, som handlade om fler åtgärder för att minska koldioxidutsläppen med minst 40 procent fram till 2020 på grundval av ett rättsligt bindande avtal, avvisande av kärnenergi som en "ren" energikälla, mer finansiellt stöd till fattiga länder och utvecklingsländer för utveckling och tekniköverföring och en socialt hållbar grön ekonomi som kan stärka investeringarna och sysselsättningen och förbättra livskvaliteten, röstades ned. Inte heller godkändes det viktiga ändringsförslaget om en skatt på 0,01 procent på finansiella transaktioner, som skulle inbringa 20 miljarder euro per år för att hjälpa utvecklingsländer att bekämpa klimatförändringen och anpassa sig till den. Vi kan inte tvingas till Mexiko av det vaga och nedslående avtalet från Köpenhamn. Vi måste göra en radikal översyn av klimatpolitiken så att det blir ett ordentligt avtal vid de kommande förhandlingarna. Det kan vi bara åstadkomma genom att erkänna och rätta till misstagen i Köpenhamn, något som Europaparlamentets resolution inte lyckas med.

Spyros Danellis (S&D), skriftlig. – (RO) Det faktum att toppmötet i Köpenhamn generellt beskrivs som ett "beklagligt misslyckande" i försöket att få fram ett globalt avtal om att begränsa utsläppen av de växthusgaser som värmer upp jordens klimat, visar bara på den totala bristen på samordning mellan EU-medlemsstaterna i förhållande till USA och tillväxtekonomierna.

I Köpenhamnsavtalet anges inte ens ett mål i form av en godtagbar gräns för den globala temperaturökningen. Jag hoppas dock på ett positivt resultat och ett starkt budskap från EU om att begränsa effekterna av klimatförändringen vid det möte som ska hållas i februari nästa år, då världens nationer uppmanas att lägga fram sina planer för hur de tänker minska utsläppen fram till 2020.

Mário David (PPE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för den gemensamma resolutionen om resultatet av Köpenhamnskonferensen eftersom jag i stora drag håller med om innehållet i de föreslagna åtgärderna, framför allt två av dem. Den första är att det är absolut nödvändigt att EU agerar samfällt i de internationella förhandlingarna. Det är enda sättet att ta den globala ledningen när det gäller att hantera den här viktiga frågan. Den här frågan kommer att få återverkningar i generationer framöver och kräver därför beslutsamma, vägledande, omedelbara och förnuftiga åtgärder, vilket EU har vidtagit i fråga om andra problem, som

finanskrisen. Det krävs en ny "klimatdiplomati" för att uppnå detta mål. Det är nödvändigt att inte bara EU, utan även Kina och USA vidtar åtgärder, vilket förklaras i punkterna 5 och 15 i dokumentet.

Den andra punkten jag vill betona är behovet av att utvecklingsländerna/tillväxtekonomierna antar de bestämmelser om klimatförändringen som gäller för EU:s medlemsstater. Därför har jag och några av mina kolleger förespråkade införandet av en koldioxidskatt på importen av produkter från tredjeland, så att den här tanken kan övervägas i framtiden, vilket jag anser är särskilt viktigt.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstade för förslaget till resolution om resultatet av Köpenhamnstoppmötet om klimatförändringarna. Resultatet av parternas femtonde konferens (COP 15) var nedslående. Därför måste EU göra allt i utrikesdiplomatiken och visa upp en enad front för att få fram ett rättsligt bindande internationellt klimatavtal som tillåter en högsta global temperaturhöjning på 2 °C.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Efter dödläget i Köpenhamnskonferensen om klimatförändringar är det viktigt att EU står fast vid den väg vi har valt hittills i fråga om att göra ett allvarligt åtagande om hållbar utveckling och försöka minska koldioxidutsläppen utan att hota industrin i EU.

I den nya klimatpolitiken får vi inte, särskilt i samband med den allmänna krisen, bortse från den ekonomiska effektiviteten och får inte på något sätt hota EU-nationernas ekonomiska hållbarhet. Därför manar jag till en ny strategi för energipolitiken, som bygger på ren energi, effektivare användning av de naturresurser som står till buds och stora investeringar i forskning och miljövänligare teknik så att vi kan upprätthålla EU:s konkurrenskraft och skapa sysselsättning inom ramen för en hållbar utveckling.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) EU har alltid tagit en ledande roll i de internationella klimatförhandlingarna. Trots denna ambition blev den senaste klimatkonferensen i Köpenhamn ett misslyckande för alla dem som var inriktade på att nå ett bindande avtal. Detta resultat är långt ifrån vad EU vill i den här frågan och det är också långt ifrån vad som krävs för att skydda klimatet. Med tanke på det otillfredsställande resultatet från toppmötet i Köpenhamn vill parlamentet skicka ett tydligt budskap till allmänheten i EU och till världen om sin fortsatta beslutsamhet när det gäller att bekämpa klimatförändringen. Nu banar vi väg för nästa konferens i Mexiko, där alla parter bör anstränga sig mer för att göra åtaganden. Vi får inte göra samma misstag som i Köpenhamn. Vi måste fråga oss vad som gick snett under de förhandlingarna och fundera på hur vi ska gå vidare om vi vill få med oss USA, Kina och Indien.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Den resolution som vi diskuterar innehåller ingen kritisk bedömning av anledningarna till misslyckandet i Köpenhamn, vilket är nödvändigt. I stället för att göra en seriös analys av EU:s egen roll i detta misslyckande, envisas flertalet här i parlamentet med att utse syndabockar, som Kina (vars atomfäriska utsläpp av koldioxid per capita är mindre än hälften av utsläppen från EU) och nu länderna i ALBA (Alianza Bolivariana para los pueblos de nuestra America). Denna inställning bygger helt och hållet på de mest framträdande politikernas blindhet och partianda och den undergräver och förvanskar det som verkligen hände i Köpenhamn. Framför allt hävdas bestämt att marknadsinstrument, som handel med utsläppsrätter, är effektiva, samtidigt som man blundar för deras bristande effektivitet och det förstockade sätt som de används på, vilket redan har visat sig. Än en gång åsidosätts den nödvändiga diskussionen om de s.k. flexibla mekanismerna, som mekanismen för ren utveckling.

Samtidigt avvisas behovet av att respektera utvecklingsländernas suveränitet när det gäller att utforma och genomföra de s.k. anpassningsstrategierna. Det kan inte skapas någon rättvis och hållbar lösning på klimatproblemet eller några andra miljöproblem genom det irrationella system som orsakade dem till att börja med. Det vi behöver är en annan ekonomisk och social modell som går emot kapitalismen.

Adam Gierek (S&D), skriftlig. – (PL) Denna resolution är ett bevis på att de som tror på FN:s klimatpanel (IPCC) inte har förstått någonting. Den största bristen i den femtonde klimatkonferensen var att man inte lyckades förstå hur känsliga tredjeländer och utvecklingsländer, och även vissa EU-länder, är för "klimaträttvisa", att de två största supermakterna, USA och Kina, konkurrerar med varandra både ekonomiskt och militärt samt att de "ambitiösa" planerna för att begränsa koldioxidutsläppen byggde på paradigmet om antropogen klimatuppvärmning, som inte har särskilt hög vetenskaplig trovärdighet. De oroande uttalandena från IPCC bör betraktas som ytterst oansvariga eftersom både politiska och ekonomiska beslut som fattas med utgångspunkt från dem kommer att påverka många generationer i framtiden. Dessa beslut får alltså inte bygga på åsikter hos personer som har tillämpat en tes som de har fastställt i förväg – teorin om att det är människan som orsakar den globala uppvärmningen. Den vetenskapliga trovärdigheten hos IPCC undergrävs av händelser som Climategate, förfälskningen av globala temperaturtrender (Ryssland och Australien) samt Glaciegate.

Alla rättsakter som missgynnar utvecklingen av EU:s ekonomi och som bygger på uttalanden från IPCC bör därför ses över omedelbart. När det gäller klimatförändringen, som är så viktig för hela vår civilisation, är det nu dags för kommissionen att bygga sina åtgärder på sin egen metaanalys av klimatforskningen, vilken bör bedrivas av en grupp klimatologer som är oberoende av kommissionens åsikter och som står fria från alla politiska påtryckningar. Dessa två senare krav saknas i resolutionen och därför röstade jag mot den.

Robert Goebbels (S&D), skriftlig. – (FR) Jag röstade mot resolutionen eftersom den innehåller alltför mycket önsketänkande. I Köpenhamn såg vi hur resten av världen betraktar EU:s "ledarskap" i klimatfrågan. Det s.k. Köpenhamnsavtalet förhandlades av president Barack Obama med Kina, Indien, Brasilien, Sydafrika och några andra. José Manuel Barroso, Nicolas Sarkozy och de andra var inte ens inbjudna. I stället för att lägga nya bördor på vår ekonomi och våra invånare borde vi investera i framtidens teknik. Förra året blev Kina världens ledande exportör av vindturbinutrustning och solceller. EU måste ge sig in i detta teknikkrig i stället för att lägga sig själv någon slags kollektiv bestraffning som inte imponerar på någon utanför EU och som inte kommer att locka några efterföljare.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Min röst angående den här resolutionen är ett uttryck för min besvikelse med det avtal som man slutligen kom fram till i Köpenhamn i slutet av 2009, ett avtal som jag anser är otillräckligt, oambitiöst och saknar kvantifierade åtaganden. Dessutom beklagar jag att vår grupps ändringsförslag om att införa en skatt på 0,01 procent per år på finansiella transaktioner för att finansiera arbetet med att bekämpa klimatförändringen i de fattigaste och mest direkt utsatta länderna med i storleksordningen 20 miljarder euro per år inte antogs. Om EU slutligen ska ha något att komma med i den här typen av internationella förhandlingar måste unionen lära sig att agera samfällt, för att inte missa tillfällena att spela en avgörande roll i den globala klimatförändringen. Detta gör vi genom att sätta högt ställda mål om att minska utsläppen av växthusgaser med över 20 procent fram till 2020.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Toppmötet i Köpenhamn var i mångt och mycket ett missat tillfälle att ta itu med klimatförändringen. Mitt eget land, Skottland, har antagit den mest långtgående klimatlagstiftningen i världen och den skotska regeringens samarbete nyligen med Maldivernas regering är en förebild för internationella avtal. I dagens resolution krävs bilaterala sammankomster mellan Europaparlamentet och de nationella parlamenten för att underlätta förståelsen. Jag förväntar mig att Skottlands nationella parlament ska få delta i sådana sammankomster, med hänsyn till dess världsledande ställning.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Denna resolution innehåller några icke obetydliga framsteg från de högergrupper som undertecknade det: Man nämner IPCC:s arbete med klimatfrågan, man efterlyser ökat deltagande av det civila samhället i arbetet under Mexikokonferensen, och EU uppmanas att gå längre i sina mål för att minska utsläppen av växthusgaser till mer än de 20 procent som föreslås för 2020. Men det räcker inte och lovorden för koldioxidmarknaden betyder att de förlorar all trovärdighet. Det stöd som erbjuds länderna i syd, som vi har en klimatskuld till, räcker inte.

Likasa är det föreslagna målet om att gå mot en 30-procentig minskning i utsläppen av växthusgaser 2020 långt från de 40 procent som rekommenderas av IPCC. Inte heller görs det någon hänvisning till den bolivianske presidenten Evo Morales Aymas "folkets världskonferens om klimatförändring". Hittills är det ändå endast där som världens folk uppmanas att erkänna sin rätt till ekosystemet och inrätta en klimatdomstol.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) De stora förhoppningarna inför det så omtalade toppmötet i Köpenhamn har grusats. De länder som har störst ansvar i den här frågan nådde inte fram till något samförstånd om att minska utsläppen av växthusgaser. Det här problemet, som väcker oro över hela världen, kräver en snabb lösning. Det måste finnas mer öppenhet och mer delaktighet från det civila samhället vid parternas sextonde konferens (COP 16) i Mexiko. EU måste kunna åta sig en ledande roll i kampen mot klimatförändringen. Alla länder, från USA till de s.k. tillväxtekonomierna, däribland Kina, som orsakar stora föroreningar, måste också acceptera sitt ansvar i en kamp som ger allt mindre utrymme för nya möjligheter. En hållbar framtid för mänskligheten står på spel här. Om inget görs i tid kan vi komma till en punkt där det inte längre finns någon återvändo.

Willy Meyer (GUE/NGL), skriftlig. – (ES) Jag avstod från att rösta om resolution RC-B7-0064/2010 om resultatet av Köpenhamnstoppmötet om klimatförändringarna eftersom jag anser att det var ett misslyckande med hänsyn till att Köpenhamnsavtalet inte är rättsligt bindande och inte innehåller några mål för globala utsläppsminskningar. Vid toppmötet erkände de utvecklade länderna inte sin klimatskuld till utvecklingsländerna. Inte heller visade de någon ånger i fråga om de skadliga följderna av de rådande

marknadsmekanismerna (utsläppshandel). Genom att avstå från att rösta vill jag uttrycka min stora besvikelse över toppmötets resultat, som var långt under våra invånares förväntningar.

EU måste en gång för alla ta ansvar och göra allt som går för att minska koldioxidutsläppen med 40 procent fram till 2020. Därför anser jag att vi bör föreslå en ny ekonomisk och social modell som utmanar kapitalismen. Jag välkomnar beslutet av Bolivias president, Evo Morales, om att hålla folkens världskonferens om klimatförändring och moder jords rättigheter.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), skriftlig. – (PL) Klimatmötet i Köpenhamn har med rätta betecknats som ett misslyckande av de flesta observatörer. Det är svårt att värja sig mot intrycket att världsledarna i Köpenhamn spelade ett farligt spel och inte försökte få fram det bästa avtalet, utan i stället ville skylla misslyckandet med att nå ett avtal på den andra sidan. Det är oroväckande att EU, trots att man hade utarbetat en gemensam ståndpunkt, inte kunde använda den som en plattform för ett avtal med andra länder. EU måste inleda arbetet för att se till att COP 16-konferensen i Mexiko blir en framgång. Det klimatavtal som EU bör arbeta för måste ha tre grundläggande egenskaper: Det måste vara rättsligt bindande, visa solidaritet och ha högt ställda mål. Det beslut som fattades vid EU:s toppmöte i Sevilla, om att EU fram till 2020 endast ska minska sina utsläpp med 20 procent jämfört med 1999 bör ses om oroväckande.

Villkoret för att höja minskningsmålet till 30 procent är att andra länder måste göra en sådan utfästelse först, vilket har upprepats. För närvarande tyder det internationella läget dock på att det bara är EU som kan ge den skjuts som behövs för större minskningar. Ingen kommer att ta EU:s plats här och EU får inte ge upp rollen som global förespråkare av mer radikala medel i kampen mot den globala uppvärmningen. EU måste skjuta till 7,2 miljarder euro och åta sig att slussa pengarna till de länder som är mest underutvecklade och mest hotade av klimatförändringen.

Frédérique Ries (ALDE), skriftlig. – (FR) Att lära sig av misslyckandet vid Köpenhamnskonferensen är en prioriterad fråga för Europaparlamentet i den här resolutionen, som jag har röstat för. Vi vet vad som är fel: FN-metoden fungerar inte längre, Förenta staterna och Kina har betett sig som motståndare i kampen mot avregleringen av klimatet och EU har inte kunnat ge enhetliga signaler. Även om vi vet vad som är fel måste vi fortfarande ta fram botemedlen så att vi kan nå ett avtal i Cancún i november 2010.

För att behålla sitt ledarskap måste EU visa att det har en innovativ strategi för klimatfrågan och erbjuda något mer än bara målet om en global utsläppsminskning genom det ytterst spekulativa systemet med en marknad för utsläpp av växthusgaser, ett verktyg som USA:s regering för övrigt nyligen har avvisat. Det är dags att byta till en annan metod och föreslå en teknisk brygga mellan industriländer och de regioner och mikrostaterna som främst är utsatta för klimatförändringen. Det är genom att lägga till ambitiösa åtgärder för ren teknik, energieffektivitet i byggnader och transportsystem och genom att främja gröna jobb som vi kan väcka förhoppningar inför morgondagen, förhoppningar om det kommande toppmötet i Cancún, större hopp om en gemensam världsvision.

Czesław Adam Siekierski (PPE), skriftlig. – (PL) Köpenhamnskonferensen om klimatförändringar ledde inte fram till någon lösning och man lyckades inte komma överens om några slutliga resolutioner eller beslut om omfattningen och storleken på begränsningar av utsläpp eller de finansiella medel som ska användas för detta. Jag tycker dock inte att det var ett nederlag, även om det verkligen inte levde upp till EU:s förväntningar. De förväntningarna var irrationella, både i fråga om storleken på de föreslagna utsläppsminskningarna av växthusgaser och i fråga om de ekonomiska förväntningarna i samband med kampen mot klimatförändringen. Dessutom fanns det en viss arrogans i att hävda att man hade en ledande roll i processen för kampen mot klimatförändringen. Jag anser att vi fortfarande är i ett skede då det är olämpligt att fatta bindande och slutliga beslut. En anledning bland många är att vi ännu inte har tillförlitliga vetenskapliga data om klimatförändringen och mänsklighetens roll i den processen. Vi har nyligen fått bevitna tvister mellan experter och vetenskapsmän i frågan, vilket bekräftar att inte alla har samma åsikter om den globala uppvärmningens effekter. Ytterligare ett argument för att skjuta upp det slutgiltiga beslutet är den ekonomiska krisen som tvingar länderna att spara pengar och skära ned på utgifterna. I de svåra tiderna under en ekonomisk recession måste samhällsfrågor prioriteras, t.ex. kampen mot arbetslöshet och fattigdom i samhället, stöd till företagande och andra åtgärder för att stimulera den ekonomiska tillväxten.

Peter Skinner (S&D), skriftlig. – (EN) Det är uppenbart att även om toppmötet i Köpenhamn blev en besvikelse när det gäller resultatet, finns det mycket som talar för ytterligare insatser. Det finns helt enkelt inget alternativ till kollektiva åtgärder i denna fråga.

Eftersom EU kommer att fortsätta att spela en avgörande roll på vägen mot nästa konferens i Mexiko måste vi göra allt för att skapa politisk acceptans på global nivå. Allmänheten bygger sina beslut om att stödja

förslag i fråga om klimatförändringen på de problem som många vetenskapsmän och andra observatörer beskriver. De som bara ägnar sig åt att skapa en stämning av rädsla och fientlighet gör inte särskilt mycket för att utveckla de argument som de stöder sig på.

Den linje som EU:s regeringar har valt under ledning av minister Ed Miliband har vunnit stöd och ger verkligt hopp om en överenskommelse. Parlamentet måste fortsätta att stödja denna strategi.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Jag röstade för denna resolution eftersom det där krävs att det intas en mer kraftfull hållning i förhandlingarna om den globala klimatpolitiken. Dessutom är avsaknaden av ett internationellt avtal inget skäl för att skjuta upp ytterligare politiska åtgärder i EU för att genomföra tidigare EU-åtaganden om att minska våra utsläpp med 20 procent fram till 2020.

Parlamentet upprepar sitt mål att öka denna minskning till 30 procent. Det är bra att parlamentet uttryckligen säger att de initiativ som har tagits för att främja och stimulera en grön ekonomi, energisäkerhet och begränsning av energiberoendet kommer att göra det allt lättare att få till stånd ett åtagande om en minskning på 30 procent.

Det är viktigt att lära av misslyckandet i Köpenhamn. Därför måste vi ta itu med den viktiga självkritiken att EU inte kunde skapa förtroende under förhandlingarna genom särskilda förhandsåtaganden om internationellt förvaltningsstöd för klimatåtgärder i utvecklingsländerna. Det är också viktigt att erkänna att EU:s kollektiva bidrag till arbetet för att åstadkomma en minskning och att finansiera anpassningsbehovet hos utvecklingsländerna inför 2020 inte kan vara mindre än 30 miljarder euro per år. Jag hoppas att Mexikokonferensen blir framgångsrik.

Thomas Ulmer (PPE), skriftlig. – (DE) Jag röstade mot denna resolution. Tyvärr avvisades rätt många ändringsförslag. Folks verklighetsuppfattning i fråga om klimatskyddet verkar ha gått upp i rök. Kritiska kommentarer och korrekt vetenskapligt arbete om klimatskydd har avvisats, medan man har godkänt att EU går vidare på egen hand. Detta är inte vad jag uppfattar som en ansvarskännande politik för våra invånare.

Marie-Christine Vergiat (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Jag avstod från att rösta om Europaparlamentets resolution om toppmötet i Köpenhamn eftersom den inte har något att bidra med i fråga om misslyckandet vid det mötet, även om Europaparlamentet tydligt har fördömt EU:s tillkortakommanden vid det tillfället.

Det har visserligen antagits några positiva åtgärder, t.ex. i form av krav på att kommissionen ska vara mer ambitiös i fråga om utsläpp av växthusgaser och att det ska beviljas tillräcklig finansiering för att eliminera dessa gaser.

Andra ändringsförslag var oacceptabla eftersom de gick ut på att överlåta regleringen åt marknaden genom utsläppslicenser, mekanismer för ren utveckling osv. Dessutom ställdes det krav på att kommissionen skulle inleda förhandlingar med Förenta staterna för att inrätta en transatlantisk marknad för utsläppsrätter.

Slutligen beklagar jag att kravet på att det skulle införas en grön Tobinskatt avvisades. Inkomsterna från en sådan skatt skulle ha hjälpt utvecklingsländerna att bekämpa klimatförändringen.

Det går inte att få fram en hållbar, seriös eller samstämd lösning på klimatförändringen ur den logik som ligger till grund för det system som ledde fram till den. Det är EU:s skyldighet att gå vidare och vara en förebild, oavsett andra staters inställning. Det kan vi göra om vi kan ge oss själva de resurser som krävs.

Anna Záborská (PPE), skriftlig. – (FR) Köpenhamnskonferensen var ett misslyckande. Men detta avtal är ett första steg som samlar de flesta parterna och skapar en grund för åtaganden om minsknings-, finansierings-, mättnings-, anmälnings- och kontrollåtgärder för att mildra klimatförändringen och bekämpa avskogningen. Genom att stödja denna resolution uttryckte jag min önskan om att det ska inrättas en "klimatdiplomati" på internationell nivå, vars främsta mål ska vara att skydda världen. Parlamentet har också förklarat att EU:s kollektiva bidrag till insatserna för att minska klimatförändringen och hjälpa utvecklingsländerna att anpassa sig inte bör vara lägre än 30 miljarder euro per år från och med nu och fram till 2020, samtidigt som vi vet att detta belopp kan öka när ny kunskap kommer fram om allvaret i klimatförändringen och de kostnader som det handlar om. Vid sidan av all miljöromantik får vi inte glömma EU:s industri. Därför anser jag att är nödvändigt för konkurrenskraften hos EU:s industri att det vidtas liknande åtgärder av andra industrinationer utanför EU och att utvecklingsländer och tillväxtekonomier åtar sig att göra rimliga minskningar. Minskningmålen måste vara mätbara, meningsfulla och kontrollerbara för alla om det ska finnas klimaträttvisa.

Iva Zanicchi (PPE), skriftlig. – (IT) Jag röstade för förslaget till resolution om resultatet av Köpenhamnstoppmötet om klimatförändringarna, om än med viss förvirring.

Det slöts ett icke rättsligt bindande avtal i Köpenhamn, där jag deltog som delegat från Europaparlamentet. I avtalet misslyckas man inte bara med att ge lämpliga svar i den internationella kampen mot klimatförändringen, utan även med att lösa problemet med snedvridna villkor för den internationella konkurrensen. Dessa skadar företagen i EU, som till skillnad från sina största konkurrenter i andra länder som Förenta staterna och Kina, redan måste uppfylla ambitiösa utsläppsminskningssmål.

Jag anser att EU måste utforma en effektiv strategi inför de kommande internationella mötena, en strategi som ska främja grön teknik, energieffektivitet och förnybara energikällor, en strategi som inför ett verkligt effektivt globalt system för att bekämpa klimatförändringen – och som inte ger utrymme för snedvridning av den internationella konkurrensen.

Betänkande: Domenici (A7-0007/2010)

Nessa Childers (S&D), skriftlig. – (EN) Jag avstod från att rösta om Domenicibetänkandet, trots de många förnuftiga förslag som det innehåller. Det behövs en kontinuerlig ingående diskussion om de olika frågor som tas upp i betänkandet. Å ena sidan måste vi försäkra oss om att olika bolagsskatteordningar inte gör det möjligt för företagen att undvika sitt ansvar att stödja samhället med en andel av sina vinster, genom en verkligt rättvis bolagsskatteordning. Men vi måste särskilt uppmärksamma de negativa effekter en gemensam konsoliderad bolagsskattebas kan få för små länder som Irland, vars välbefinnande och sysselsättning till stor del är beroende av dess förmåga att locka utländska investeringar.

Proinsias De Rossa (S&D), skriftlig. – (EN) Jag röstade för detta betänkande om god förvaltning i skattefrågor, som är avgörande för att återuppbygga den globala ekonomin. Det krävs öppenhet, informationsutbyte, gränsöverskridande samarbete och rättvis skattekonkurrens. Detta skulle avskräcka från skattebedrägerier och skatteflykt och stärka konkurrenskraften hos företag som följer skattereglerna samt minska trycket på regeringarna att sänka bolagsskatterna, vilket flyttar över bördan till arbetstagare och låginkomsthushåll, samtidigt som det tvingar fram nedskärningar i de offentliga tjänsterna. I ett eventuellt EU-avtal om en gemensam konsoliderad bolagsskattebas måste hänsyn tas till behoven hos geografiskt avlägsna regioner i EU, som Irland, och deras förmåga att locka utländska direktinvesteringar. En gemensam konsoliderad bolagsskattebas handlar inte om en gemensam skattesats. Beskattningen av företag är varje medlemsstats exklusiva ansvar. Tanken med en gemensam konsoliderad bolagsskattebas är att det ska inrättas en gemensam rättslig grund för beräkning av vinsterna för bolag som är etablerade i minst två medlemsstater. I fråga om en gemensam konsoliderad bolagsskattebas står följande i betänkandet: "Europaparlamentet påminner om att införandet av en gemensam konsoliderad bolagsskattebas skulle innebära att dubbeltaxering och problem med internpris inom koncerner kan undvikas inom EU". Jag välkomnar den irländska regeringens förslag i årets irländska budgetproposition om att transnationella koncerners internpriser ska regleras.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi välkomnar att det uttryckligen anges följande i betänkandet: "Europaparlamentet fördömer skarpt hur skatteparadisen sporrar till och tjänar på skatteundvikande, skatteflykt och kapitalflykt. Parlamentet uppmanar därför medlemsstaterna att göra bekämpningen av skatteparadis, skatteundvikande och otillåten kapitalflykt till en prioritering."

Vi stöder också uttalandet om att med "det arbete som gjorts som ett led i initiativ under OECD:s ledning" är resultaten "fortfarande otillräckliga för att hantera de utmaningar som skatteparadisen utgör och måste åtföljas av beslutsamma, effektiva och konsekventa åtgärder" och även att "de åtaganden som hittills ingåtts av G20 inte räcker till för att hantera de utmaningar som skatteflykt och skatteparadis utgör".

Det viktigaste var dock att inte reducera detta till goda föresatser, utan att bekämpa och avskaffa skatteparadis effektivt, särskilt när det i vissa fall finns ett visst mått av drama kring det offentliga underskottet, med syfte att driva och rentav förstärka just den nyliberala politik som än en gång låter arbetstagarna och folket ta hand om notan för krisen.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) För er handlar god förvaltning i skattefrågor inte om kamp mot bedrägerier, rimlig beskattning eller god användning av offentliga medel. Det handlar om en systematisk jakt på skattebetalaren, främst de europeiska skattebetalarna, och att automatiskt utbyta information om deras bankkonton utan att de har begått något brott. Dessutom talar jag inte här om stora företag eller mycket förmögna personer, som alltid har metoder för att slinka igenom nätet, utan om den genomsnittliga EU-invånaren.

Ert tal om skatteparadis är hyckleri. Ni gormar om Liechtenstein och Västindien, men ni säger inte ett ord om Europas största skatteparadis, *the City*, eller om skatteparadisen i Förenta staterna. Inte heller säger ni ett ord om det som möjliggör dessa skatteparadis, dvs. de skattehelveten som numera utmärker majoriteten av EU:s medlemsstater, som är lamslagna av skulder och underskott. Detta beror på att de offentliga utgifterna har exploderat för att bära de sociala konsekvenserna av en ekonomisk politik och de orimliga kostnaderna för massinvandringen. Det beror på att medlemsstaterna inte längre kan finansiera sina skulder utan att vända sig till marknaderna och följa deras villkor, vilket innebär att i dag går 15–20 procent av budgetutgifterna hos ett land som Frankrike enbart till räntor. Vi tänker inte låta oss utnyttjas som moraliskt alibi för en sådan politik.

Marian Harkin (ALDE), skriftlig. – (EN) Att använda en gemensam konsoliderad bolagsskattebas för att bekämpa dubbelbeskattning är som att använda en slägga för att knäcka en nöt. Det finns mycket mer effektiva sätt att hantera frågan om dubbelbeskattning. Därför röstade jag mot skäl 25.

Ian Hughton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Den pågående ekonomiska krisen har lyft fram ett antal viktiga områden där det krävs reformer inom EU och i hela världen. God förvaltning i skattefrågor är en mycket viktig del av en frisk ekonomi och EU har en avgörande roll att spela för att främja god internationell förvaltning i dessa frågor.

Arlene McCarthy (S&D), skriftlig. – (EN) Skattebedrägerier och skatteflykt leder till förluster på omkring 200 miljarder euro per år – pengar som stjäls från skattebetalarna i den rika världen och från de fattigaste i utvecklingsländerna. Detta gissel måste bemötas och min delegation stöder detta betänkande som innehåller en kraftfull signal om att Europaparlamentet inte tolererar bedrägerier, skatteflykt eller skatteparadis som inte bestraffas.

Framför allt välkomnar jag det tydliga uttalandet om att vi måste sträva efter att automatiskt informationsutbyte ska bli allmän regel. Studier visar att detta är det effektivaste sättet att ta itu med skatteflykt och att skydda inkomsterna. De som motsätter sig dessa uppmaningar tjänar intressena hos en mycket liten elit av förmögna personer och koncerner som utnyttjar skatteparadis och motarbetar de många som betalar skatt och som är beroende av de tjänster som skatten betalar.

I betänkandet hänvisas till den kommande konsekvensbedömningen av förslaget till en gemensam konsoliderad bolagsskattebas. Även om vi inte har några invändningar mot vidare analys skulle min delegation behöva mycket starka belägg innan den kunde överväga att ställa sig bakom ett sådant förslag. I betänkandet krävs också en analys av möjliga alternativ för sanktioner mot skatteparadis, vilket vi stöder utan att det påverkar den slutliga ståndpunkten.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) En god skatteförvaltning är avgörande för att ge garantier inom ytterst viktiga områden som principerna om öppenhet, informationsutbyte och rättvis skattekonkurrens. Finanskrisen har skapat ett allt större tryck på allt som hänger ihop med kampen mot skatteflykt och bedrägerier tillsammans med kampen mot skatteparadis. I en tid då miljontals människor över hela världen lider av krisens följder, vore det meningslöst att bekämpa dem som inte tar sitt ansvar. Detta initiativ är en viktig signal från EU till tredjeländer, som ger ett budskap om att EU effektivt bekämpar allt som hänger ihop med skatteparadis. Att bekämpa skatteparadis över hela världen handlar inte bara om rättvisa på skatteområdet utan framför allt om social rättvisa.

Alfredo Pallone (PPE), skriftlig. – (IT) Vi måste genomföra en politik för god förvaltning, både inom och utanför EU, inte minst för att motverka en orättvis skattekonkurrens, särskilt hos de länder som är skatteparadis. Öppenhet och fysiskt utbyte av information är grunden för en rättvis konkurrens och en rättvis fördelning av skattebördan.

Dessutom är en god skatteförvaltning en viktig förutsättning för att bevara finansmarknadernas integritet. De förslag om administrativt samarbete och ömsesidigt bistånd för återhämtning som vi antar under detta sammanträde för oss i den riktningen. På internationell nivå är förhandlingar om avtal om skattebedrägerier som innehåller en klausul om informationsutbyte ett av de verktyg som EU kan använda för att främja god förvaltning i skattefrågor i tredjeländer.

Uttalandena från de fem länder som EU har ett avtal om sparande med (Monaco, Schweiz, Liechtenstein, Andorra och San Marino) är ett viktigt steg mot att få slut på en situation med total obalans. Sådana uttalanden måste dock följas av rättsligt bindande avtal. EU måste också vara pådrivande inom denna sektor, vara en förebild och fullfölja det som G20-toppmötet redan har satt igång.

Aldo Patriciello (PPE), *skriftlig*. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Temat god skatteförvaltning har alltid varit mycket viktigt, men har blivit ännu viktigare efter det att den stora ekonomiska och finansiella krisen drabbade vår kontinent för ungefär två år sedan.

På senare år har frågan diskuterats under europeiska och internationella toppmöten, framför allt i samband med kampen mot skatteflykt och skatteparadis. Det finns visserligen tecken på engagemang och vilja hos kommissionen, men vi måste utan tvivel driva en seriös politik för att förebygga skatteflykt via frontbolag som undviker skattelagar med ett enkelt musklick över Internet.

Jag är säker på att principen om god förvaltning, som bygger på principen om öppenhet och informationsutbyte, kan vara en utgångspunkt för att uppnå EU:s prioriterade mål att bekämpa skatteparadis, skatteflykt och olaglig kapitalflykt.

EU måste också visa upp en enad front internationellt och kämpa för att förbättra OECD-standarderna för att få till stånd ett automatiskt utbyte av information, i stället för utbyte på begäran. Därför har jag röstat för detta betänkande.

Evelyn Regner (S&D), *skriftlig*. – (DE) Jag röstade för betänkandet om god förvaltning i skattefrågor eftersom jag anser att det är oerhört viktigt att effektivt bekämpa skattebedrägerier och skatteflykt. Dessutom måste vi komma till rätta med blockaden av skattefrågor i ministerrådet och stärka den goda förvaltningen inom skatteområdet.

Betänkande: Alvarez (A7-0006/2010), Domenici (A7-0007/2010)

Robert Goebbels (S&D), *skriftlig*. – (FR) Jag är positiv till ett internationellt samarbete om skatteflykt, men jag är tveksam till att ett administrativt samarbete som mynnar ut i ett automatiskt utbyte av alla uppgifter om EU-medborgarnas tillgångar är det bästa sättet att uppnå en rättvis beskattning på. En källskatt på alla ekonomiska transaktioner är en mycket effektivare metod.

En sådan källskatt bör vara en slutlig skatt. Den skulle kunna bli en EU-resurs. Den "goda förvaltning" som rekommenderas av Europaparlamentet blottlägger alla aspekter av medborgarnas privatliv. Den förstör skyddet av enskilda uppgifter, som Europaparlamentet paradoxalt nog vill skydda i Swift-fallet. Därför röstade jag inte för betänkandena.

Betänkande: Alvarez (A7-0006/2010), Stolojan (A7-0002/2010), Domenici (A7-0007/2010)

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *skriftlig*. – (FR) Samtidigt som skattebedrägerier måste bekämpas får vi inte glömma att det inte enbart var bedrägerierna som utlöste den ekonomiska kris vi genomgår i dag. Krisen är en strukturell kris för kapitalismen och den har sitt upphov i själva systemet, vars förtjänster de europeiska eliterna blint prisar. Jag röstar för betänkandet eftersom jag fördömer strävandet efter personlig vinst till skada för det allmänna bästa. Det här tänkesättet är lika mycket en del av skattebedrägerierna som av den europeiska nyliberalismen, som har ett mycket större ansvar än bedrägerierna för att millennieutvecklingsmålen inte har uppnåtts, vilket är oroväckande.

Mervärdesskatt, som texten också stöder, är en av avvikelserna i systemet. Det är den mest orättvisa skatten i världen eftersom medborgarna beskattas enligt samma skattesats trots de enorma inkomstskillnader som är typiska för nyliberalismen. Det är synd att man inte tar itu med det grundläggande problemet i betänkandet eller att man äntligen försöker föra upp frågan om en rättvis fördelning av den välfärd som produceras för det allmänna bästa på EU:s politiska dagordning.

Betänkande: Tarabella (A7-0004/2010)

John Stuart Agnew och William (The Earl of) Dartmouth (EFD), *skriftlig*. – (EN) Samtidigt som UKIP tror på jämställdhet mellan män och kvinnor förkastar vi alla EU:s försök att lagstifta inom området. Vi anser att det är lämpligare med nationella åtgärder.

Luís Paulo Alves (S&D), *skriftlig*. – (PT) Jag röstade för Marc Tarabellas betänkande eftersom jag anser att jämställdhet mellan män och kvinnor i EU, som fastställs i EU-fördraget och i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, är en grundläggande princip som fortfarande inte tillämpas enhetligt.

Förutom löneskillnaderna mellan män och kvinnor, den sneda könsfördelningen i yrkeslivet och de stereotypa könsrollsmönstren är syftet med betänkandet att betona principen om lika lön för lika arbete, i enlighet med vad som fastställts i gemenskapsfördragen sedan 1957. Man betonar att den ekonomiska och sociala krisen

som har EU och övriga världen i sitt grepp har stora konsekvenser för kvinnor, för deras arbetsvillkor, för deras plats i samhället och för jämställdheten mellan kvinnor och män i EU.

John Attard-Montalto (S&D), skriftlig. – (EN) Jag vill förklara mitt röstningsmönster angående Marc Tarabellas betänkande ”Jämställdhet mellan kvinnor och män i Europeiska unionen – 2009”. Det fanns ett antal ändringsförslag som direkt eller indirekt handlade om abort. Malta är mot abort. De största politiska partierna är helt överens i frågan och merparten av samhället delar denna åsikt. Dessutom är de religiösa och politiska aspekterna en viktig del.

Regina Bastos (PPE), skriftlig. – (PT) Kommissionen påpekar i sin rapport om jämställdhet mellan kvinnor och män i Europeiska unionen 2009 att de största skillnaderna mellan könen är svårigheter att förena familje- och arbetsliv, sned könsfördelning inom olika yrken och sektorer, löneskillnader och en låg sysselsättningsnivå för kvinnor. Skillnaderna mellan män och kvinnor har dessutom förvärrats ytterligare av den rådande ekonomiska och sociala krisen. Jag röstade mot betänkandet eftersom jag anser att det förvrängdes genom att man tog upp frågor som tillgång till abort och fri tillgång till abortrådgivning. Det är mycket känsliga ämnen och enligt subsidiaritetsprincipen är de en fråga för de enskilda medlemsstaterna.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Jag röstade för betänkandet eftersom den svåra ekonomiska och sociala situationen innebär att det är viktigare än någonsin att genomföra en av EU:s mest grundläggande principer – jämställdhet mellan kvinnor och män. Alla medlemsstater måste se till att både män och kvinnor får lika lön för lika arbete. För att främja jämställdhet mellan könen måste vi se till att män och kvinnor delar på familje- och hushållsansvaret. Det är mycket viktigt att pappaledighet tas upp så fort som möjligt i direktivet i syfte att skapa förutsättningar för fäder att bidra till barnomsorgen. Offren för människohandel är främst kvinnor. Därför uppmanar jag de medlemsstater som ännu inte har ratificerat Europarådets konvention om åtgärder mot människohandel att göra det snarast.

Carlo Casini (PPE), skriftlig. – (IT) Jag röstade mot resolutionen om jämställdhet mellan kvinnor och män i Europeiska unionen – 2009, även om jag håller med om en stor del av innehållet i den. Jag anser nämligen att vi inte kan kräva jämställdhet för en grupp människor och förneka en annan grupp samma sak.

Jag syftar på punkt 38, som påstås garantera kvinnors rättigheter genom att ge dem enkel tillgång till abort. Att döda de minsta och mest försvarslösa individerna, dvs. ofödda barn, kan inte anses vara ett sätt att bekräfta kvinnors värdighet och frihet. Det är en sammansvärjning mot livet som använder beprövade sätt att förleda oss på. Vi måste avslöja dess rätta jag.

Att förena extremt rättvisa krav med extremt orättvisa anspråk och förvränga ordens betydelse är knep som har visat sig vara effektiva under omröstningarna i parlamentet, men jag vill inte ha någonting att göra med detta. Vi kan inte diskutera abortdramat, som förtjänar både politikernas och moralisters respekt, utan att också erkänna nyföddas rättigheter eller åtminstone kräva riktig utbildning vad gäller respekten för liv samt organisera olika former av stöd för svåra eller oönskade graviditeter så att de kan avslutas på ett naturligt sätt.

Françoise Castex (S&D), skriftlig. – (FR) Jag välkomnar antagandet av betänkandet om jämställdhet mellan kvinnor och män i EU. Det understryker det akuta behovet av ett gemenskapsinitiativ för att effektivt bekämpa våldet mot kvinnor. Antagandet av resolutionen innebär också att man integrerar två dimensioner, som enligt min åsikt är mycket viktiga. Den första är rekommendationen om pappaledighet på EU-nivå. Om arbetslivet ska kunna bli jämställt måste också samhälls- och familjelivet vara jämställda. I resolutionen betonas kommissionens ansvar att lagstifta inom området. Den stora segern för omröstningen är dock att den bekräftar rätten till abort. Ingen EU-text har bekräftat detta sedan 2002 på grund av den europeiska högerens invändningar. Kvinnor måste ha makten över sin sexualitet och reproduktion. Det återstår verkligen mycket att göra när det gäller verklig tillgång till information, preventivmedel och abort, men Tarabella-betänkandet bör användas som en viktig grund för att utveckla EU-lagstiftningen inom detta område.

Nessa Childers (S&D), skriftlig. – (EN) I dag röstade jag för betänkandet, som är framåtblickande eftersom det strävar efter att främja jämställdhet mellan kvinnor och män, bland annat inom områden som föräldraledighet, barnomsorg, våld i hemmet och löneskillnader. Det främjar även större medvetenhet om sexuell hälsa bland både kvinnor och män. Det är dock inte ett lagstiftningsförslag. Det är främst en redogörelse för principer som jag känner mig bekväm att stödja. Det är förenligt med de principer som Labour och andra socialdemokratiska partier i Europa ansluter sig till. Det bör noteras att tillgång till abort enbart är en fråga för enskilda medlemsstater. Betänkandet förändrar inte och kan inte förändra detta.

Mário David (PPE), skriftlig. – (PT) Jag röstade mot betänkandet om jämställdhet mellan kvinnor och män i Europeiska unionen – 2009 eftersom jag anser att det förvrängdes genom att man tog upp frågor som tillgång till framkallad abort och fri tillgång till rådgivning om framkallad abort. Det är mycket känsliga ämnen och enligt subsidiaritetsprincipen är de enbart en fråga för de enskilda medlemsstaterna.

Proinsias De Rossa (S&D), skriftlig. – (EN) Jag stöder bestämt betänkandet. Jämställdhet mellan kvinnor och män är sedan länge en grundläggande princip för EU. Trots att framsteg har gjorts är jämställdheten dock fortfarande bristfällig inom flera områden. Skillnaden i sysselsättningsgrad mellan kvinnor och män minskar, men det är fortfarande mycket vanligare att kvinnor har deltidsarbete och/eller tidsbegränsade anställningar och de är alltså oftast hänvisade till arbeten med lägre lön. Fyra gånger fler kvinnor än män i EU arbetar deltid. Löneskillnaderna mellan män och kvinnor – 17,4 procent – har knappt minskat sedan 2000. För att få samma årsinkomst som en man måste en kvinna i snitt arbeta till slutet av februari året därpå, sammanlagt 418 dagar. Den globala ekonomiska och sociala krisen riskerar att slå dubbelt mot kvinnorna. De arbetar ofta inom den offentliga sektorn (dvs. inom utbildning, hälsa och social välfärd) som framför allt drabbas av minskningen av arbetstillfällen. Dessutom kan de kvinnor som utnyttjar barnomsorg, äldreomsorg, undervisningsstöd etc. tvingas sluta arbeta för att själva utföra uppgifterna i fråga.

Robert Dušek (S&D), skriftlig. – (CS) Marc Tarabellas betänkande betonar tydligt det största hindret för jämställdhet. Jag vet att vissa ledamöter inte tar frågan om bristande jämställdhet mellan kvinnor och män och dithörande diskriminering av kvinnor på allvar. Jag är dock medveten om dessa svårigheter. Den globala ekonomiska krisen har förvärrat situationen och det verkar som att kvinnor kommer att "offras" som ett resultat av kostnadsnedskärningar i form av minskade moderskapsförmåner och lägre anslag till offentliga tjänster. Eftersom kvinnor traditionellt sett löper större risk att drabbas av fattigdom och låga inkomster på grund av att de helt eller tillfälligt lämnar sina yrkeskarriärer för att bilda familj, ge företräde åt sina mäns karriärer eller vårda barn eller äldre föreslår föredraganden lämpliga åtgärder för att förbättra situationen. Marc Tarabella fastslår mycket riktigt att principen om "lika lön för lika arbete", som finns med i fördragen sedan 1957, inte efterlevs och att kvinnor i vissa medlemsstater fortfarande inte får samma lön för samma arbete som män.

Dessutom finns det ett antal politiska åtgärder på EU-nivå vars syfte är att stötta barnfamiljer, men ensamstående mödrar eller fäder nämns dock inte i dem. Kravet på ett lagstadgande om betald pappaledighet på EU-nivå är också korrekt. En rättvis uppdelning av ansvaret för familj och hem mellan kvinnor och män kommer att bidra till att lösa situationen. Av nyss nämnda orsaker håller jag med om slutsatserna i betänkandet för 2009–2010 och jag röstade för att det skulle antas.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstade för Tarabella-betänkandet om jämställdhet mellan kvinnor och män i Europeiska unionen 2009 eftersom det innehåller särskilda och nyskapande åtgärder och insatser för jämställdhet mellan kvinnor och män. Några av de förslag som enligt min åsikt är grundläggande för att främja jämställdhet mellan kvinnor och män och garantera en mer rättvis fördelning av familjeansvaret är utarbetandet av ett direktiv om ett förebyggande och bekämpande av alla former av våld mot kvinnor och införandet av pappaledighet i EU-lagstiftningen.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Det är någonting som inte stämmer när parlamentet begär respekt men inte kan kräva det.

Relevanta och viktiga frågor som den här förtjänar vår uppmärksamhet, diskussion och ett sökande efter minsta gemensamma nämnare. Jag menar att det inte borde vara svårt att uppnå. Likväl håller det förtäckta och tvetydiga införandet av splittrande frågor under skydd av dessa samtalsämnen på att bli en beklaglig vana. Återigen har parlamentet fungerat som ett bollplank för de mest extrema agendorna.

Jag kan inte göra annat än att verkligen beklaga detta försök att främja liberaliseringen av abort och den dithörande respektlösheten för mänskligt liv och värdighet under förevändningen att stödja jämställdhet mellan kvinnor och män och det olagliga försöket att kombinera dessa två saker och manipulera medlemsstaternas befogenheter i dessa frågor.

Besattheten att utvidga begreppet sexuell och reproduktiv hälsa till att även omfatta abort, och tvinga alla länder att tillämpa det, visar vilka lömska metoder som används av dem som försöker ge verkligheten ett vackert ansikte. Dessa eufemismer, vars avsikt är att döva samvetet, kan inte göra det hela mindre brutalt, våldet mot kvinnor mindre grymt eller strategin mindre bedräglig.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) "Våld mot kvinnor är kanske det skamligaste brottet mot mänskliga rättigheter. Det känner inga geografiska eller kulturella gränser och skiljer inte mellan fattig och

rik. Så länge det förekommer kan vi inte påstå att vi gör några verkliga framsteg mot jämställdhet, utveckling och fred." Detta är FN:s f.d. generalsekreterare Kofi Annans ord och tyvärr är de fortfarande lika sanna. Könsdiskrimineringen lever kvar i den utvecklade världen och i Europa i dag eftersom den är ett strukturellt problem, med allvarliga konsekvenser för lika möjligheter. Alltjämt i dag är skillnaderna mellan män och kvinnor stora vad gäller utbildning, språk, fördelning av hushållssysslor, tillträde till arbete och tjänsteutövning. Jag anser att tillträde till och utveckling i arbetet och yrkesutövning, oavsett om det är inom den privata sektorn eller inom offentliga tjänster eller till och med inom politiken bör grundas på individuella meriter och kvaliteter, oberoende av kön. Jag röstade dock mot betänkandet på grund av införandet av känsliga frågor, som tillgång till abort, vilket enbart är en fråga för medlemsstaterna.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Antagandet av resolutionen i parlamentet var mycket viktigt, trots den konservativa högerens önskan att stoppa det, eftersom den fastställer viktiga rättigheter för kvinnor. Trots vissa svagheter lyckas man i resolutionen betona viktiga punkter såsom pappaledighet som kopplas ihop med mammaledighet, sexuella och reproduktiva rättigheter samt behovet av att intensifiera kampen mot bristande jämställdhet, diskriminering på arbetsplatsen, våld och människohandel med kvinnor och flickor och fördöma fattigdom samt otrygga, underbetalda anställningar som ofta innehas av kvinnor.

Det var viktigt att återigen visa stöd för idén att "kvinnor måste ha makten över sin sexualitet och reproduktion genom enkel tillgång till preventivmedel och abort".

Resolutionen har särskild genomslagskraft dagen före 100-årsfirandet av internationella kvinnodagen och 15-årsfirandet av Pekingplattformen. Låt oss hoppas att den kommer att genomföras i praktiken.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Ja, kvinnor stöter på särskilda svårigheter. Som vanligt i parlamentet var avsikten god, men den ledde dock till en snedvriden analys och galna förslag.

I betänkandet karikeras det europeiska samhället som ett samhälle som kännetecknas av en daglig och systematisk fientlighet mot kvinnor. Återhämtningspolitiken är tydligen sexistisk eftersom den tenderar att hjälpa sektorer med manlig arbetskraft, och det gäller även budgetpolitiken eftersom den påverkar den kvinnodominerade offentliga sektorn ... Däremot råder det total tystnad om konsekvenserna av den massiva närvaron i Europa av invandrare i vars kulturer och seder kvinnor har lägre status, ljusår från våra värderingar och idéer.

Det råder också tystnad om de negativa konsekvenserna av ert tal om fullständig jämlikhet. Kvinnor förlorar gradvis sina särskilda och legitima rättigheter som förvärvats i samband med erkännandet av deras roll som mödrar. Slutligen råder det också tystnad om föräldrapenning, som är det enda sättet att ge kvinnor möjlighet att välja mellan arbets- och familjeliv eller att förena dem.

Slutligen, när jag ser att många av mina kolleger i parlamentet rycks med av hysterin och förespråkar ett allmänt införande av massiv och obligatorisk abort, som har upphöjts till ett grundläggande värde för ett EU som är på väg mot ett kollektivt självmord, börjar jag trots allt ångra att deras mödrar inte aborterades.

Jacky Hénin (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Samtidigt som jag verkligen motsätter mig alla EU:s negativa åtgärder – och de är många – stöder jag dem när saker går rätt. Följaktligen ställs tydliga krav i betänkandet (framför allt riktade till kommissionen) angående den orättvisa behandlingen av kvinnor, införandet av pappaledighet, inrättandet av ett år för bekämpning av våldet mot kvinnor och rätten till enkel tillgång till preventivmedel och abort. Det betonas också att kvinnor måste ha kostnadsfri tillgång till abortrådgivning.

Anledningen till att jag röstade ja till betänkandet är således den förbättring som har uppnåtts, men det är en förbättring som bör vara mer tydlig i praktiken.

Desto mer kan jag bara beklaga att majoriteten av parlamentet vägrar att stödja utarbetandet av en europeisk stadga om kvinnors rättigheter, ett europeiskt centrum för övervakning av könsrelaterat våld och en "internationell dag för lika lön för lika arbete". Parlamentet har inte heller försökt att ta itu med de djupliggande orsakerna till den bristande jämställdheten som beror på det ekonomiska system där enbart marknaden styr, som EU tillämpar varje dag.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Samtidigt som jämställdhet mellan kvinnor och män är en grundläggande rättighet i EU som fastställs i EU-fördraget är skillnaderna mellan kvinnor och män alltjämt oacceptabla inom ett stort antal områden. Det är tydligt att det fortfarande finns enorma problem och därför är det absolut nödvändigt att EU-institutionerna arbetar för att på ett säkert sätt identifiera och söka efter lösningar på dessa problem var de än finns i EU.

Gunnar Hökmark, Christofer Fjellner, Anna Ibrisagic (PPE), skriftlig. – Moderaterna har idag 10/02/2010 röstat mot betänkandet om jämställdhet mellan kvinnor och män – 2009, A7-0004/2010. Även om vi delar föredragandens önskan att förbättra jämställdheten mellan kvinnor och män i Europa anser vi inte att ingrepp i medlemsstaternas suveränitet genom krav på s.k. "genderbudgetering", pekpinningar om att medlemsstaterna inte ska genomföra nedskärningar i sociala förmåner och lagstiftad kvotering är rätt väg att gå. Jämställdhet ska uppnås på individnivå genom vidgade möjligheter att påverka den egna situationen och inte genom lagstiftning på Europainivå och plakatpolitik som särskilt instiftade dagar, ytterligare EU-myndigheter och en EU-stadga om kvinnors rättigheter. Det finns redan en EU-stadga om mänskliga fri- och rättigheter som förstärkts genom Lissabonfördraget, den omfattar också kvinnor. Vi slår särskilt vakt om subsidiaritetsprincipen. Vi har därför i slutomröstningen röstat nej till betänkandet även om det naturligtvis finns ståndpunkter vi sympatiserar med, till exempel står vi bakom skrivningen att kvinnor har makten över sin sexualitet och reproduktion till fullo.

Monica Luisa Macovei (PPE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för skäl X och de flesta delarna av punkt 38 och lade ner min röst angående en del av punkt 38 av följande orsaker:

I huvudsak bör kvinnors sexuella och reproduktiva rättigheter respekteras, framför allt inom ramen för jämställdhet mellan män och kvinnor, vilket garanteras genom Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (artikel 23).

Jag anser dock att kvinnor bör lära sig att skydda sig från oönskade graviditeter. Med andra ord är det svårare att rättfärdiga abort när det finns enkel tillgång till preventivmedel och specialistråd.

Många av mina väljare i Rumänien skulle bli besvikna om jag röstade annorlunda. Dessutom har vi det förflutna i färskt minne – vilket betonades i 2006 års rapport beställd av den rumänske presidenten – när kommunistpartiet vidtog drastiska åtgärder mot abort för att ge partiet kontroll över kvinnors privatliv. Många kvinnor dog till följd av olagliga aborter som utfördes utan medicinsk hjälp.

Erminia Mazzoni (PPE), skriftlig. – (IT) Jag stöder helhjärtat den anda som genomsyrar resolutionen, som har förtjänsten att den grundas på antagandet att debatten om demografiska förändringar hänger samman med debatten om nödvändiga åtgärder för att komma till rätta med den ekonomiska krisens konsekvenser för arbetsmarknaden.

Eftersom vår analys av framstegen för att uppnå Lissabonmålen inte är uppmuntrande välkomnar vi resolutionens krav på att skynda på lagändringarna i medlemsstaterna, strama åt överträdelseförfarandena och uppmuntra större kvinnligt deltagande i viktiga sektorer på arbetsmarknaden, i linje med deras utbildning.

Med detta sagt är jag dock tvungen att uttrycka mitt absoluta missnöje, som jag redan uttalade under omröstningen, angående det envisa strävandet efter att främja ett abortsamhälle genom att skapa incitament för fri tillgång till avbrytande av graviditet.

Antagandet att kvinnor måste kunna få enklare tillgång till abort för att återfå sin rätt till sexuell frihet strider inte bara mot den allmänna moralen utan också mot principerna i skäl Z, som fastställer att främjandet av "högre födelsetal för att tackla framtidens demografiska utmaningar" är centralt för EU:s agerande. Jag står fast vid mitt åtagande att främja en ansvarsfull sexuell kultur.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Kvinnor är de främsta offren för den ekonomiska och sociala kris som EU:s nyliberala politik har orsakat. Tack vare krisen ökar antalet osäkra anställningar och ofrivilliga deltidсанställningar. Patriarkatet genomsyrar alltjämt helt och hållet våra samhällen. De är numera märkta av att stigmatiseringen på religiösa grunder återigen ökar, och kvinnor drabbas som alltid hårdast av dessa förändringar.

Därför är det tillfredsställande att se att Europaparlamentet tar upp en så viktig fråga som jämställdhet mellan kvinnor och män på dagordningen. Det är dock en skam att texten inte inriktas på nyliberalismens inneboende brist på jämställdhet. Det är nyliberalismen som är ansvarig för många av kvinnornas problem, och genom att förstärka den bristande jämställdheten mellan könen hittar den ännu ett sätt att frodas på.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Den sneda könsfördelningen mellan män och kvinnor på olika nivåer inom olika yrken och sektorer och de stereotypa könsrollsmönstren har suddats ut under åren. Jämställdhet mellan kvinnor och män i EU håller på att bli verklighet i allt större utsträckning, och även om det fortfarande förekommer fall av diskriminering börjar vi att se en mycket positiv utveckling.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Även om det har gjorts många förbättringar inom området för lika möjligheter för kvinnor återstår fortfarande mycket arbete. En av de mest brådskande frågorna är att tillhandahålla ökat stöd så att yrkes- och familjeliv kan förenas, vilket för många kvinnor, framför allt för ensamstående mödrar, är ett oöverstigligt hinder. Det faktum att män i större utsträckning ges ansvarsfulla ställningar visar att jämställdhet på arbetsplatsen endast kan uppnås genom ändrade attityder och inte genom ett införande av kvotering, i synnerhet som kvotering är kontroversiellt och lätt kan leda till konflikter. Eftersom man i betänkandet misslyckas med att ta itu med kritiken att jämställdhetsintegrationen också kan slå åt motsatt håll röstade jag mot det.

Mariya Nedelcheva (PPE), skriftlig. – (FR) Resolutionen om jämställdhet mellan kvinnor och män i Europeiska unionen är enligt mig fullständigt balanserad och jag välkomnar det arbete Marc Tarabella har utfört för att uppnå detta resultat. Jämställdheten mellan kvinnor och män är fortfarande mycket bristfällig i arbetslivet, framför allt när det gäller löneskillnader eller möjligheten att kombinera arbets- och familjeliv. Det krävs fortfarande insatser på detta område.

När det gäller skyddet av sexuella och reproduktiva rättigheter är det grundläggande att kvinnor har tillgång till preventivmedel och abort. Kvinnor måste ha full fysisk självständighet. Därför röstade jag för åtgärderna angående skyddet av dessa rättigheter.

Slutligen röstade jag mot förslaget om att inrätta en europeisk stadga för kvinnors rättigheter, eftersom stadgan om de grundläggande rättigheterna, som även omfattar kvinnors rättigheter, utgör en integrerad del av fördragen sedan ikraftträdandet av Lissabonfördraget. Stadgan är rättsligt bindande och den innebär att kvinnor har samma skydd som män.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), skriftlig. – (RO) I Rumänien antogs 1967 ett dekret om förbud mot aborter, vilket innebar att kvinnor förlorade rätten att välja mellan att fortsätta en graviditet och avbryta den. Förbudet hade en oerhört traumatisk effekt på det rumänska samhället, genom att det fick oss att förstå hur farligt ett sådant beslut är.

Kvinnor måste ha makten över sin sexualitet och reproduktion. Därför röstade jag för alla delar av betänkandet som rör enkel tillgång till preventivmedel och abort och slutligen för hela betänkandet.

Aldo Patriciello (PPE), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Att det betänkande som vi behandlar i dag är invecklat var uppenbart redan under arbetet i utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män, där en löjligt liten majoritet med tre röster och en hög frånvaro bland parlamentsledamöterna gjorde det möjligt att anta texten.

Jag anser att det har funnits effektiv lagstiftning om skydd av kvinnor sedan 1975. I stället för att utarbeta nya direktiv anser jag att vi bör se till att de befintliga lagarna genomförs fullt ut av regeringarna.

Även om jag inte har någon önskan att rösta mot betänkandet, som givetvis har vissa positiva aspekter, föredrar jag av denna anledning att ta avstånd från vissa aspekter för att betona mitt missnöje med vissa delar, framför allt de delar som handlar om abort, vilket vi katoliker naturligtvis inte kan kompromissa om.

Cristian Dan Preda (PPE), skriftlig. – (RO) Även om jag inte är mot abort röstade jag mot punkt 38 eftersom den kan tolkas som en uppmuntran. Jag är också positiv till att man gör preventivmedel och utbildning i dessa frågor mer lättillgängliga eftersom det är det bästa sättet att undvika oönskade graviditeter på. Å andra sidan anser jag att det finns samhällen som, av olika orsaker, vill behålla makten över abortkontrollen på nationell nivå och de bör ha tillåtelse att göra det. Det här är ett område där subsidiaritetsprincipen bör tillämpas. Jag anser inte att en diskussion om denna fråga i betänkandet om jämställdhet mellan kvinnor och män är den bästa lösningen.

Evelyn Regner (S&D), skriftlig. – (DE) Jag röstade för betänkandet om jämställdhet mellan kvinnor och män i Europeiska unionen eftersom det är i linje med min grundläggande övertygelse att kvinnor bör ha obegränsad rätt till självständighet, framför allt vad gäller deras sexuella och reproduktiva rättigheter, tillsammans med enkel tillgång till preventivmedel och abort. Dessa rättigheter är en viktig del av begreppet ett modernt europeiskt samhälle och dess självbild.

Alf Svensson (PPE), skriftlig. – Vid gårdagens omröstning om betänkandet om jämställdhet mellan kvinnor och män röstade jag mot. Detta främst för att betänkandet enligt min åsikt på flertalet punkter går emot subsidiaritetsprincipen, bland annat i frågan om kvotering. Jag lade ned min röst vid omröstningarna om betänkandets skäl X och punkt 38, som rör kvinnors tillgång till abort. Den gällande formuleringen skulle

enligt min uppfattning innebära ett övertramp på subsidiaritetsprincipen. För mig är det en allmängiltig hållning att vi på EU-nivå inte ska ägna oss åt sådant som de enskilda medlemsstaterna själva har rätt att besluta om på nationell nivå. Givetvis står jag bakom den svenska hållningen i frågan, nämligen att beslutet om abort ytterst är kvinnans eget, och inte lagstiftarnas.

Nuno Teixeira (PPE), skriftlig. – (PT) EU genomgår just nu allvarlig ekonomisk och social kris, vilket i stor utsträckning påverkar kvinnors arbets- och privatliv. Den sneda könsfördelningen inom olika yrken, löneskillnaderna och svårigheterna att förena yrkes- och privatliv hindrar kvinnornas fulla deltagande på arbetsmarknaden. Trots förbättringar på arbetsplatsen och ett ökat antal kvinnor på ansvarsfulla befattningar krävs fortfarande större medvetenhet om lika behandling. Vi bör välkomna betänkandet eftersom det ger oss möjlighet att omdefiniera riktlinjerna för att utjämna skillnaderna mellan män och kvinnor på arbetsmarknaden. Endast på detta sätt kan EU uppnå sina mål för tillväxt, sysselsättning och social sammanhållning. Integrationen av bestämmelser angående "sexuella och reproduktiva rättigheter" är dock olycklig i ett betänkande som läggs fram under en ekonomisk kris och som främst handlar om krisens konsekvenser för kvinnornas arbetsvillkor och om kvinnornas plats i samhället. Av ovannämnda anledningar och på grund av att de föreslagna ändringarna till punkt 38, som jag stödde och såg som grundläggande för dokumentet, inte antogs röstade jag mot betänkandet om jämställdhet mellan kvinnor och män i Europeiska unionen.

Thomas Ulmer (PPE), skriftlig. – (DE) Jag röstade mot betänkandet eftersom min grundläggande övertygelse inte tillåter mig att acceptera den oinskränkta rätten till abort och reproduktiv frihet. För mig är rätten till liv en grundläggande rättighet som alltid måste försvaras och respekteras. De andra delarna av betänkandet är fullständigt godtagbara och de visar att EU har gjort framsteg när det gäller kvinnors jämställdhet. En annan positiv aspekt är att man lägger mycket större vikt vid familjeåtaganden.

Marina Yannakoudakis (ECR), skriftlig. – (EN) ECR-gruppen är den största förespråkaren för jämställdhet mellan kvinnor och män, och framför allt för principen om lika lön och lika möjligheter på arbetsplatsen. ECR har bestämt sig för att rösta för de punkter som stöder jämställdhet på det här sättet. Vi har dock röstat mot resolutionen av två anledningar. För det första motsätter vi oss alla former av lagstiftning som innebär att kvinnors hälsa, utbildning och reproduktiva rättigheter inte är medlemsstaternas utan EU:s ansvar. För det andra har ECR-gruppen, samtidigt som den helhjärtat stöder behovet av mamma- och pappaledighet, valt att avstå från hänvisningar till dem i betänkandet eftersom vi motsätter oss all familjepolitik som dikteras på EU-nivå. Detta bör nationella regeringar besluta om.

Anna Záborská (PPE), skriftlig. – (FR) Jag röstade mot resolutionen. Den skiljer män och kvinnor åt i stället för att förena dem. Ordalydelsen i punkt 36 är över huvud taget inte harmlös: "Kvinnor måste ha makten över sin sexualitet och reproduktion, bland annat genom enkel tillgång till preventivmedel och abort." Föredraganden insisterar också på att kvinnor ska ha tillgång till kostnadsfri abortrådgivning. Abort ligger dock uteslutande inom medlemsstaternas befogenheter. Eftersom resolutionen inte är rättsligt bindande kan den inte användas för att utöva påtryckningar för en legalisering av abort. Därefter efterlyser parlamentet att stereotypa könsrollsmönster, framför allt vad gäller fördelningen av hushållssysslor mellan män och kvinnor, ska motverkas. Man betonar betydelsen av barnomsorg för barn i förskoleålder, annan barnomsorg samt omsorg om äldre och andra omsorgsberoende personer. Följaktligen strävar parlamentet efter att förstöra den naturliga familjen som en plats för socialisering och solidaritet mellan generationer. Resolutionen ger inte något mervärde, varken till kvinnor, män eller EU, vilket är synd. Respekten för människor som är annorlunda och främjandet av lika möjligheter för män och kvinnor är nämligen en verklig social utmaning.

Artur Zasada (PPE), skriftlig. – (PL) Jag röstade mot resolutionen. Föredraganden Marc Tarabella har inte tagit hänsyn till de nationella förhållandena. Moral är en del av världsåskådningen införlivad i ett lands rättssystem. Att försöka införa möjligheten till obegränsad tillgång till abort i den polska lagstiftningen är onaturligt, och det är uppenbart att det kommer att leda till protester. Enligt mitt eget samvete och med hänsyn till den gällande lagstiftningen i Polen röstade jag mot resolutionen. På så sätt visade jag tydligt att, i enlighet med subsidiaritetsprincipen, är de enda lagstiftarna i så känsliga frågor var och en av de 27 medlemsstaterna.

Resolutionsförslag B7-0069/2010

Luís Paulo Alves (S&D), skriftlig. – (PT) Sammanfattningsvis röstade jag för förslaget till resolution om EU:s strategiska mål inför det femtonde mötet i partskonferensen för konventionen om internationell handel med utrotningshotade arter av vilda djur och växter (Cites). Jag stödde också ändringsförslagen om att införa blåfenad tonfisk i bilaga II till Cites, i enlighet med de aktuella rekommendationerna från FN:s livsmedels-

och jordbruksorganisations (FAO)ad hoc-kommitté, som stödde införandet av blåfenad tonfisk i bilaga II i Cites. Därefter fastställde Internationella kommissionen för bevarande av tonfisk i Atlanten (ICCAT) en avsevärd minskning av fisket av blåfenad tonfisk med 13 500 ton och Europeiska kommissionen uttryckte på nytt sin oro över minskningen av tonfiskbeståndet samt åtog sig att genomföra fler tillförlitliga vetenskapliga studier.

Jag inser att förlusten av biologisk mångfald är ett allvarligt problem i världen och jag anser att man bör lägga fram andra förslag om bevarande av andra djur. Jag menar att konferensen är avgörande för många arters överlevnad och hållbarhet. Slutligen anser jag att det är för tidigt att införa ett totalförbud mot internationell handel med tonfisk i bilaga I, eftersom det orsakar en kris inom sektorn samtidigt som det inte grundas på konkreta fakta.

John Attard-Montalto (S&D), skriftlig. – (EN) När det gäller resolutionen om EU:s strategiska mål inför det femtonde mötet i partskonferensen för konventionen om internationell handel med utrotningshotade arter av vilda djur och växter (Cites) röstade jag mot förbudet mot fiske av blåfenad tonfisk. Anledningen är att det kommer att påverka de maltesiska fiskarnas försörjning mycket negativt. Den stora majoriteten av Maltas fiskare har inte möjlighet att fiska andra arter och fiska i andra fiskevatten på grund av att de fiskar på ett traditionellt sätt. Jag anser dessutom att kriterierna för att ingå i Cites inte är uppfyllda för blåfenad tonfisk.

Liam Aylward (ALDE), skriftlig. – (GA) Jag röstade för betänkandet om Cites-konventionen. Djur- och växtarter utrotas i en takt som är tusen gånger snabbare än den naturliga takten. Mänskliga verksamheter ökar utrotningstakten och äventyrar den biologiska mångfalden. Cites är ett centralt verktyg för de internationella insatserna för att bekämpa de största hoten mot den biologiska mångfalden, bekämpa olaglig handel och inrätta en adekvat förordning om handel med vilda djur och växter.

Jag stöder dem som vill att internationella brottsbekämpande organ ska vara mer delaktiga i kampen mot naturvårdsbrott och ta itu med de faror som kan uppstå genom e-handel. Jag stöder också rekommendationen om att stärka avdelningarna för miljöbrott.

Jag vill rikta uppmärksamheten på de effekter som Cites-konventionen kommer att ha för sysselsättningen i fattiga landbygdssamhällen och för dem som är beroende av handel med vissa arter för sin försörjning. Vi måste fortsätta att hjälpa dessa länder att tillämpa Cites-förteckningen så att vi kan arbeta med dem som är beroende av vilda djur och växter inom sina områden.

Christine De Veyrac (PPE), skriftlig. – (FR) Europaparlamentet efterlyser ett internationellt totalförbud mot saluföring av blåfenad tonfisk. I egenskap av vald företrädare för området kring Sète röstade jag inte för denna åtgärd. Än så länge råder det inget samtycke om detta förbud, varken bland forskarna eller, kan jag tillägga, bland miljöorganisationerna. Om man dock skulle fatta beslut om en så radikal åtgärd i mars under den internationella konferensen i Doha uppmanar jag kommissionen att inte stoppa den ekonomiska ersättning som medlemsstaterna kan tvingas betala fiskarna. Fiskarna har gjort stora ansträngningar under de senaste åren genom att hålla sig till oerhört begränsade kvoter, modernisera sina flottor och så vidare. Det är fel att tvinga dem att byta yrke i framtiden utan att ge dem tillräckligt ekonomiskt stöd.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstade för resolutionen "De viktigaste målen inför partskonferensen för Cites-konventionen" eftersom skyddet av den biologiska mångfalden måste stärkas inom ramen för nästa partskonferens om internationell handel med utrotningshotade arter av vilda djur och växter. Den biologiska mångfalden är mycket viktig för mänsklighetens välbefinnande och överlevnad. Vi måste vara ambitiösa och kräva skydd av alla arter som riskerar att utrotas.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Konventionen om internationell handel med utrotningshotade arter av vilda djur och växter (Cites) är det viktigaste befintliga globala avtalet om bevarandet av vilda arter. Syftet med det är att förhindra överexploateringen av dessa arter på grund av internationell handel. Därför är det mycket viktigt att EU deltar konstruktivt i det femtonde mötet i partskonferensen i mars.

Jag medger att det är viktigt att bevara utrotningshotade arter för att trygga jordens biologiska mångfald och ekologiska balans och jag inser att hållbar utveckling förutsätter en förnuftig användning av naturresurser utan att verksamheter som är nödvändiga för utvecklingen hindras.

Vid en tidpunkt då ändringar av bilagorna till Cites diskuteras inser jag därför att det även är viktigt att se till att det finns tillräckligt skydd för utrotningshotade vilda arter utan att de verksamheter som garanterar många samhällen ekonomisk och social livskraft äventyras eller glöms bort.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Konventionen om internationell handel med utrotningshotade arter av vilda djur och växter (Cites) har fungerat som ett viktigt verktyg för att bevara utrotningshotade växt- och djurarter, framför allt de arter som är av kommersiellt intresse och därför måste skyddas och berikas. Vi inser att beslut om ändringar av konventionen och dess bilagor är viktiga eftersom de gör det möjligt för oss att erkänna och ta vederbörlig hänsyn till säkerställda förändringar av arternas bevarandestatus. Besluten kräver underlag och välgrundade vetenskapliga yttranden. Vi anser inte att förslaget om att införa blåfenad tonfisk (*Thunnus thynnus*) i bilaga I i Cites är berättigat mot bakgrund av de tillgängliga uppgifterna. Vi bör komma ihåg att under det sista mötet i Internationella kommissionen för bevarande av tonfisk i Atlanten (ICCAT) i november 2009 hävdade experter att arten var överfiskad men att detta inte innebar att det krävdes ett totalförbud mot fiske. Man rekommenderade i stället en avsevärd minskning av fångsterna, som begränsades till mellan 8 000 och 15 000 ton, med en fastställd gräns på 13 500 ton. Under dessa omständigheter anser vi att vi bör vänta på experternas bedömningar och rekommendationer samt noga övervaka situationen under 2010.

Françoise Grossetête (PPE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för resolutionen. Ett av syftena med den är att bevara den blåfenade tonfisken, en mycket viktig beståndsdel för balansen i den biologiska mångfalden i havsmiljöer.

Genom förbudet mot internationell handel med blåfenad tonfisk kommer vi att kunna bevara våra bestånd av blåfenad tonfisk, som hotas av överfiske.

Likväl måste EU kontrollera vilka åtgärder som vidtas av tredjeländer. Hur ska vi annars kunna förklara för våra fiskare i EU att japanska, libyska eller tunisiska trålare helt lagligt plundrar våra bestånd av blåfenad tonfisk?

Vi måste också koncentrera oss på att förhandla om ett inrättande av en exklusiv ekonomisk zon som gör det möjligt att säkra ett fortsatt icke-industriellt fiske, eftersom det inte hotar resurserna.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Jag röstade för ett förbud mot handel med blåfenad tonfisk och således ersättning till tonfiskindustrin, vilket fastställs i ett ändringsförslag som jag undertecknade och som delvis antogs. Följaktligen bör blåfenad tonfisk införas i bilaga I till konventionen om internationell handel med utrotningshotade arter av vilda djur och växter (Cites), med ett allmänt undantag för handeln inom gemenskapen för att säkra ett varaktigt kustnära icke-industriellt fiske, och hårdare kontroller av olagligt fiske. Vi bör inte bara ta itu med hotade arter, vars bestånd har minskat med 60 procent de senaste 10 åren, utan också ge konkret stöd till de fiskare och fartygsägare som påverkas av åtgärden. Det är oundgängligt.

Danuta Jazłowiecka (PPE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för ett införande av blåfenad tonfisk i bilaga I till Cites, eftersom en majoritet av FAO:s ad hoc rådgivande expertnämnd ansåg att de tillgängliga bevisen stödde införandet. Arten har minskat markant, den är oerhört överfiskad och den hotas av överexploatering på grund av internationell handel. Därmed uppfyller den kriterierna för att tas med i bilaga I till Cites.

Oriol Junqueras Vies (Verts/ALE), skriftlig. – (ES) Den aktuella situationen för blåfenad tonfisk är ohållbar och dess överlevnad kan bara garanteras genom minskade kvoter. Jag kan tillägga att kvoterna alltid har legat ovanför de gränser som rekommenderas av forskarna. Införandet av blåfenad tonfisk i bilaga I till konventionen om internationell handel med utrotningshotade arter av vilda djur och växter (Cites) och det påföljande förbudet mot internationell handel med denna art är den lösning som i störst utsträckning garanterar artens återhämtning. Icke desto mindre bör det påpekas att vissa sektorer inom fiskeindustrin har agerat ansvarsfullt, respekterat kvoterna och anpassat sig till alla krav som har fastställts under de senaste åren. Därför röstade jag för att följande villkor, som slutligen antogs, skulle gälla för införandet av blåfenad tonfisk: ändring av rådets förordning (EG) nr 338/97 i syfte att införa ett allmänt undantag för handeln inom gemenskapen, EU-finansierat stöd till de skeppsredare som berörs samt förstärkta kontroller och sanktioner i kampen mot olagligt och oreglerat fiske. Jag röstade också för att införandet av blåfenad tonfisk i bilaga I skulle flyttas fram 18 månader för att en oberoende vetenskaplig rapport skulle kunna genomföras. Det förslaget antogs inte.

Erminia Mazzoni (PPE), skriftlig. – (IT) I dag, den 20 februari 2010, har Europaparlamentet uppmanats att uttrycka sina åsikter angående EU:s strategiska mål inför det femtonde mötet i partskonferensen för konventionen om internationell handel med utrotningshotade arter av vilda djur och växter (Cites), som ska hållas i Doha (Qatar) den 13–25 mars 2010. Även om parlamentets roll enbart är rådgivande ansåg jag dock att det var viktigt att underteckna och rösta om ändringsförslaget om att upphäva införandet av rödkorall i bilaga II till konventionen, vilket hade lett till en avsevärd minskning av fisket av och handeln med rödkorallen, som är utrotningshotad. Införandet av *Corallium spp* i bilaga II verkar överdrivet försiktigt och det finns inte tillräckliga vetenskapliga bevis för det. Dessutom var jag mycket bekymrad över de ekonomiska och sociala

konsekvenser som införandet skulle få för den italienska ekonomin och framför allt för vissa regioner i Syditalien. Därför röstade jag för ändringsförslaget. Jag anser att det är lämpligare att låta våra företag omstrukturera sin produktion och på så sätt förbli konkurrenskraftiga på marknaden.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Blåfenad tonfisk är utrotningshotad på grund av att man inte har lyckats kontrollera överfisket av den. Förbudet mot handel verkar vara oundvikligt i nuläget. Syftet med det är att skydda arten. Många fiskare, framför allt franska fiskare, är medvetna om problemet och har under årtal gjort allt de kan för att se till att deras fartyg är förenliga med förordningarna och för att följa de kvoter som krävs för att garantera den blåfenade tonfiskens överlevnad. Dessa fiskare, som redan har drabbats hårt av krisen, kommer att bli de största offren för en åtgärd som är nödvändig på grund av olagligt fiske och olagliga industriella nätverk. Dessa fiskares ansträngningar kan inte enbart vila på deras egna axlar.

Vi kan inte be dem att offra sig själva för jordens intresse medan de makter som samlades i Köpenhamn undvek frågan. FN:s princip om gemensamt ansvar för miljöproblem måste tillämpas och fiskarnas ansträngningar måste kompenseras genom bidrag från EU. Om Frankrike inrättar en verklig exklusiv ekonomisk zon i Medelhavet blir det möjligt att skapa en fristad för fisket, samtidigt som det icke-industriella fisket som respekterar den ekologiska balansen hålls vid liv.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) EU bör närvara vid det femtonde mötet i partskonferensen för konventionen om internationell handel med utrotningshotade arter av vilda djur och växter (Cites) med tydligt definierade mål för de utrotningshotade arter som behöver skyddas. Cites är mycket viktig för bevarandet av vilda arter och syftet med den är att undvika överexploatering av vilda djur- och växtarter på grund av utländsk handel.

Willy Meyer (GUE/NGL), skriftlig. – (ES) Jag avstod från att rösta om resolution B7-0069/2010 om EU:s strategiska mål inför det femtonde mötet i partskonferensen för konventionen om internationell handel med utrotningshotade arter av vilda djur och växter (Cites) eftersom jag anser att blåfenad tonfisk inte bör tas upp i bilaga I till Cites. Detta skulle innebära slutet för traditionella, hållbara fisketekniker trots att det i själva verket är de industriella fartygen som fiskar antarktisk krill som bär skulden för de utarmade fiskebestånden. Jag efterlyser en bekräftelse på i hur stor utsträckning de olika fiskemetoderna har orsakat den oroväckande situationen för blåfenad tonfisk, en ny rättvisare fördelning av kvoterna och strängare åtgärder.

Traditionella fiskemetoder bör uppmuntras. De förser tusentals människor med försörjning och de är mycket mer selektiva. Vi måste vara rättvisa, det är oerhört stor skillnad mellan industriellt fiske och traditionella fisketekniker. Jag vill betona vikten av att skydda den blåfenade tonfisken, men vi måste också skapa en balans som garanterar arternas fortlevnad utan att fiskemetoderna i Medelhavet såsom almadraba-tekniken straffas.

Frédérique Ries (ALDE), skriftlig. – (FR) Den centrala punkten i resolutionen om Cites, som handlar om utrotningshotade arter, är oerhört viktig, dvs. att uppnå ett samförstånd på EU-nivå om förbudet mot internationell handel med blåfenad tonfisk. Eftersom de ställs inför många fiskare som är oerhört negativa till förbudet slår vetenskaps- och miljöexperterna larm. Med den nuvarande takten kan den blåfenade tonfisken försvinna helt och hållet inom tre år trots de drastiska insatser som gjorts de senaste åren. Italien har redan gjort en insats genom att anta ett moratorium från och med 2010. Frankrike har också antagit ett moratorium som dock är mycket ambitiösare eftersom man talar om en 18-månadersperiod för att "bedöma resursernas status". När det gäller Spanien och Malta är deras tystnad klandervärd. Behovet är dock brådskande och endast radikala åtgärder kan göra det möjligt för beståndet att fyllas på. Det här är det enda sättet att trygga fiskarnas försörjning på medellång och lång sikt.

Syftet med resolutionen är inte att förbjuda fisket av blåfenad tonfisk helt och inte heller att låta den försvinna från våra tallrikar. Icke-industriellt fiske och sportfiske kommer alltjämt att tillåtas. Ett förbud mot internationell handel bör vara tillräckligt för att skydda arten, med tanke på att 80 procent av den blåfenade tonfisk som fiskas i Medelhavet exporteras direkt till Japan.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Jag röstade ja, trots att jag anser att den ursprungliga texten från utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet var bättre, framför allt vad gäller hänvisningarna till den blåfenade tonfisken. Det är dock viktigt att rådet och kommissionen får veta att vi i parlamentet stöder införandet av den blåfenade tonfisken i bilaga I till Cites. Jag hade föredragit om de tre villkor som fastställdes under plenarsammanträdet inte hade införts, men jag stödde ändringsförslaget om stöd till de drabbade fiskesamhällena.

Vi stöder också kommissionens och medlemsstaternas förslag om att överföra isbjörnen från Cites bilaga II till bilaga I.

Det är mycket viktigt att kommissionen och medlemsstaterna sätter stopp för Tanzanias och Zambias överföring av den afrikanska elefanten från Cites bilaga I till bilaga II i syfte att tillåta handel. Parlamentet vill också att alla förslag om att den afrikanska elefanten ska flyttas till en lägre bilaga förkastas, åtminstone tills det är möjligt att få en korrekt bedömning av effekterna av Botswanas, Namibias, Sydafrikas och Zimbabwes engångsförsäljning i november 2008, eftersom det finns fler och fler tecken på att den olagliga och organiserade handeln med dessa djurprodukter ökar runtom i Afrika.

Dominique Vlasto (PPE), skriftlig. – (FR) De vetenskapliga rapporterna om det nuvarande blåfenade tonfiskbeståndets biomassa är oroväckande eftersom okontrollerat industriellt fiske i hög grad har urholkat beståndet. Det industriella och internationella fisket hotar det traditionella kustnära fisket i Medelhavet. I syfte att undvika en ekologisk katastrof, som blir dubbelt så hemsk på grund av den ekonomiska krisen i fiskesektorn, är det brådskande att införa ett internationellt förbud mot industriellt fiske av blåfenad tonfisk. Mitt krav är att följande två viktiga punkter kombineras: effektivt skydd av blåfenad tonfisk för att säkra dess överlevnad och framtida plats på marknaden samt stöd till europeiska kustfiskare som delvis är beroende av denna handel för sin försörjning. Därför stöder jag införandet av blåfenad tonfisk i Cites bilaga I för att förhindra att den utnyttjas och utrotas, men på följande villkor: att det kontinuerligt genomförs vetenskapliga bedömningar av den exakta statusen för artens biomassa, att ekonomiskt och socialt stöd ges till europeiska aktörer inom fiskesektorn och, framför allt, att ett undantag införs för handeln inom gemenskapen med blåfenad tonfisk i syfte att hjälpa småskaliga industrier och därmed förhindra att det icke-industriella kustnära fisket, som är en traditionell näring i Medelhavet, dör ut.

Anna Záborská (PPE), skriftlig. – (FR) Washingtonkonventionen om internationell handel med utrotningshotade arter av vilda djur och växter (Cites) är ett internationellt mellanstatligt avtal. Alla medlemsstater är parter i det. Syftet med det är att se till att internationell handel med utrotningshotade arter av växter och djur inte hotar arternas överlevnad. Den internationella handeln med utrotningshotade arter uppskattas vara värd miljardtals US-dollar per år och den omfattar hundratals miljoner växt- och djurarter. Tyvärr är EU en av de största marknaderna för olaglig handel med vilda arter. Ett avtal som garanterar hållbar handel är viktigt om dessa resurser ska kunna bevaras till framtida generationer. Inom EU varierar den nationella lagstiftningen mellan medlemsstaterna. I syfte att tillhandahålla bättre skydd för vilda arter bör vi intensifiera samordningen mellan medlemsstaternas och EU-institutionernas insatser för att se till att EU-lagstiftningen om handel med vilda arter respekteras. EU måste också stå emot de andra parterna i Cites. Därför röstade jag för resolutionen.

Resolutionsförslag B7-0067/2010

Elena Băsescu (PPE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för antagandet av resolutionen om Kroatens framstegsrapport 2009. Jag anser att det är en välvägd resolution som beskriver de framsteg som Kroatien har gjort när det gäller att uppfylla kriterierna för EU-medlemskap. Efter ett dödsläge som varade mer än nio månader återupptogs anslutningsförhandlingarna i oktober 2009. Kroatien måste fortsätta med reformerna och antagandet av EU-lagstiftningen för att framgångsrikt avsluta förhandlingarna i år. I resolutionen tar man också upp ett antal problem för Kroatens integration i EU. Parlamentet uppmanar de kroatiska myndigheterna att övervinna dessa hinder och intensifiera sina insatser för att lösa alla gränstvister med grannländerna. Den resolution som parlamentet antog innehåller ändringar som jag har lagt fram. Genom dessa ändringar uppmanas Kroatien att fortsätta sina insatser för att främja kulturell mångfald. En av mina ändringar handlade också om att stödja Kroatens utarbetande av gränsöverskridande samarbetsprojekt som syftar till att skapa social, ekonomisk och territoriell sammanhållning samt höja levnadsstandarden för de människor som bor i gränstrakterna.

Philip Claeys (NI), skriftlig. – (NL) Har parlamentet verkligen inte lärt av sina tidigare misstag? Även i framstegsrapporterna om Bulgarien och Rumänien fastslog man upprepade gånger att korruption var allmänt förekommande och att polisen och rättsväsendet hade alldeles för lite inflytande. Likväl röstade man igenom dessa länders anslutning, och vi känner alla till konsekvenserna. EU-medlemskapet och de påföljande enorma flödena av ekonomiskt stöd har ytterligare förvärrat den korruption som redan fanns.

För min del kan Kroatien få ansluta sig, men endast när landet är redo och när korruptionen inte längre har samhället i sitt grepp. När Kroatien har anslutit sig – och som ni hörde anser jag inte att det bör ske alltför snart – måste vi sätta stopp för utvidgningen. Jag anser att anslutningen för alla länderna på västra Balkan, som förutses i betänkandet, är fullständigt oacceptabel.

Mário David (PPE), skriftlig. – (PT) Införandet av demokrati är en lång process som kräver stort engagemang från regeringen och det civila samhället. Det är mycket besvärligt – vilket vi portugiser alltför väl känner till. I det här fallet kombineras det med sammanbrottet för en stat som, trots att den var federal, var tämligen centraliserad och styrdes av en diktatorisk regim som kollapsade. Detta ledde till ett hemskt krig, som inte kommer att glömmas i första taget av framtida generationer. Därför kan vi verkligen vara glada över, vilket jag var, att rösta för den här resolutionen som innehåller goda nyheter om Kroatens framsteg. Jag vet dock att mycket återstår att göra, och jag inser att utan ett fritt och oberoende rättssystem kan varken rättsstatsprincipen eller de mänskliga rättigheterna garanteras eftersom det inte förekommer några utländska investeringar eller framsteg.

Detta gäller Kroatien och alla andra potentiella kandidatländer. Jag uppskattar också att Kroatien självt har bestämt takten i sitt närmande till EU, eftersom reglerna för medlemskap är öppna och välkända. Jag vet att Kroatien kan leva upp till förväntningarna. Vi hoppas att förhandlingarna kan avslutas i år. När det gäller oss kan Kroatien räkna med vårt fullständiga stöd.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstade för förslaget till resolution om Kroatiens framstegsrapport 2009 eftersom jag anser att Zagreb kommer att lyckas klara av de utmaningar som det ställts inför och avsluta förhandlingarna om landets anslutning till EU under 2010. Därför är det mycket viktigt att fortsätta reformerna inom olika delar av gemenskapens regelverk och samarbetet med Internationella krigsförbrytartribunalen för f.d. Jugoslavien.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Kroatien har gjort avsevärda framsteg inom många olika områden, vilket inte bara innebär att det kvalificerar sig som en pålitlig partner till EU utan också som en stark kandidat för EU-medlemskap. Trots de personliga tragedier och den materiella förstörelse som ödelade landet under den blodiga konflikten, som uppstod på grund av f.d. Jugoslaviens kollaps, är Kroatiens insatser för återuppbyggnad och dess konsekventa strävan efter att närma sig EU anmärkningsvärda.

Samtidigt som mycket återstår att göra, framför allt inom sektoriella områden, är det uppenbart att Kroatien har gjort tillräckligt för att förtjäna en plats bland medlemsstaterna, och jag hoppas att landet kan bli medlem snart.

Jag hoppas att Balkanländerna kommer att se Kroatiens eventuella EU-anslutning som ett tecken på hopp och att andra länder i området, framför allt Serbien, kan inse de nationella och internationella fördelarna med att satsa på Europa.

Jag hoppas också att gränstvisterna med Slovenien får en snabb lösning eftersom de hindrar processen och att detta kan ske med största allvar och grundlighet samt efter bästa förmåga.

Livia Járóka (PPE), skriftlig. – (EN) Jag vill uppmärksamma er på en aspekt av bedömningen av framstegen i länderna i fråga som sällan betonas, nämligen romernas situation. Efter att ha insett betydelsen av att inrätta en rättslig ram för antidiskriminering 2004 lyckades EU driva fram några verkliga förbättringar genom att göra anslutningsvillkoren för nya medlemsstater hårdare. Jag är glad över att framstegsrapporterna är tämligen kritiska angående resultaten i de tre länderna och att man påpekar att enbart Kroatien lyckades genomföra vissa förbättringar vad gäller främjandet av romernas sociala integration.

Kandidatländerna måste snarast engagera sig i genomförandet av romernas integration på EU-nivå eftersom anslutningsförhandlingarna utgör en enastående möjlighet att i hög grad förändra regeringarnas attityder när det gäller att garantera romer lika tillgång till anställning, utbildning, bostäder samt hälso- och sjukvård genom att främja politiskt deltagande och stärka romernas samhällsrörelse. Alla europeiska länder – nuvarande och framtida EU-medlemmar – måste tillsammans anstränga sig för att komma till rätta med den historiska sociala uteslutningen av Europas största etniska minoritet och ansluta sig till en gemensam handlingsplan som ger tillräckligt rättsligt inflytande för att deltagarna ska tvingas hålla sina löften.

Monica Luisa Macovei (PPE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för ändringsförslag 6 eftersom jag håller med om att den kroatiska regeringen bör göra ytterligare insatser för att minska fördomarna och bekämpa alla former av diskriminering, bland annat på grund av sexuell läggning (en av grunderna för icke-diskriminering i artikel 21 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna).

Min inställning i frågan om diskriminering på grund av sexuell läggning, såväl som diskriminering av alla minoriteter, är förenlig med EU-lagstiftningen och annan internationell humanitär rätt samt med många av mina rumänska väljares åsikter och min egen övertygelse.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Det är inte Kroatien jag motsätter mig genom att rösta mot resolutionen om framstegsrapporten. Det kroatiska folket förtjänar inte att uteslutas på något sätt. Jag fördömer dock det euroliberala diktat som både EU-medlemsstaterna och kandidatländerna utsätts för. Den ekonomiska aspekten av Köpenhamnskriterierna och den avreglering av marknaderna som den kräver äventyrar kandidatländernas sociala rättigheter. Jag kommer inte att stödja nya staters medlemskap förrän EU ser till att den regionala integrationen gynnar alla medborgare och inte bara intresset för det kapital som dominerar unionen i dag samt förser den med en ram för integration som medborgarna inte har någon kontroll över.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Trots nio månaders dödläge under förhandlingarna, på grund av gränstvisten med Slovenien, har Kroatien verkligen ansträngt sig för att kunna ansluta sig till EU. När det gäller de politiska, ekonomiska och regionala samarbetskriterierna har man visat god förmåga att uppfylla de villkor som har krävts. Även om utvidgningen är en lång och svår process välkomnar jag de framsteg Kroatien har gjort i sin anslutning, vilket är en väg för att uppnå fred på Balkan.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Kroatien är utan tvekan det land bland kandidatländerna som hittills har gjort störst framsteg. Därför är det rättvist att öka takten i förhandlingarna, så att det finns en möjlighet att avsluta dem i år. Genomförandet av gemenskapens regelverk är givetvis ett viktigt krav i detta avseende. Resolutionen stöder Kroatiens mål och därför röstade jag för den.

Franz Obermayr (NI), skriftlig. – (DE) Kroatien har gjort stora framsteg i många avseenden, både i sin inrikes- och utrikespolitik. Därför röstade jag för förslaget till resolution och jag stöder Kroatiens snabba anslutning till EU.

Czesław Adam Siekierski (PPE), skriftlig. – (PL) Vi har antagit en viktig resolution om en bedömning av anslutningsförhandlingarna med Kroatien. Det är viktigt att resolutionen visar vilka åtgärder som bör vidtas för att skynda på anslutningsförhandlingarna så att de tekniska detaljerna kan slutföras under 2010. De kroatiska myndigheterna bör ägna mer uppmärksamhet åt att ge samhället bättre information om fördelarna med ett EU-medlemskap. Kroatiens deltagande på en gemensam inre europeisk marknad kommer att leda till ökad handel, ökade investeringar och allmän ekonomisk tillväxt.

EU-stödet för modernisering av Kroatiens ekonomi, uppbyggnad av dess infrastruktur och omstrukturering av dess jordbruk är inte heller utan betydelse. Det finns många exempel på fördelarna för de länder som anslöt sig under de senaste två utvidgningarna. Att tillhöra ett enat Europa är givetvis inte utan betydelse. Förhandlingarna inom områdena fiske, miljö och gemensam utrikes- och säkerhetspolitik bör återupptas så fort som möjligt.

Jag förväntar mig att ordförandeskapet och kommissionen vidtar särskilda åtgärder inom detta område. Hittills har vi förklarat att en ytterligare utvidgning endast kan äga rum efter Lissabonfördragets antagande. Fördraget har nu trätt i kraft och vi bör påskynda förhandlingarna om Kroatiens medlemskap tillsammans med förberedelserna för utvidgningen av EU med andra Balkanstaterna. Detta är oerhört viktigt för stabiliteten i regionen.

Thomas Ulmer (PPE), skriftlig. – (DE) Jag avstod från att rösta om resolutionen om framstegsrapporten om Kroatien på grund av att jag anser att den tidspress som man hänvisar till i rapporten, i syfte att göra Kroatien redo för anslutning under den första hälften av 2010, är onödig. Det finns inget behov av att stressa och det finns ingen tidspress som rättfärdigar denna process.

Anna Záborská (PPE), skriftlig. – (FR) Resolutionen om Kroatien är en politisk resolution som inte är rättsligt bindande. Jag röstade för den eftersom Kroatien bör bli medlem i EU inom en snar framtid. Om det inte hade varit för Balkankriget skulle landet ha gått med 2004. Punkt 21 om HBT-minoriteter, som är lika kontroversiell som meningslös, infördes i kammaren. Jag röstade mot den. Kroatien är bundet både till FN:s förklaring om mänskliga rättigheter och till Europarådets konvention om mänskliga rättigheter. Därför finns det ingen anledning att misstänka att Kroatien är en nation som är fientligt inställd till HBT-minoriteter. Trots alla symboliska påtryckningar behåller Kroatien sin fullständiga nationella behörighet inom områden som rör icke-diskriminering. Därför uppmanade jag de kroatiska familjeorganisationerna som jag mötte nyligen under ett besök i deras land att fortsätta sitt utomordentliga arbete för nationens allmännyta och för en bättre framtid för alla i Europa. Förmågan att åta sig förpliktelser på grund av anslutningen till EU och anpassningen till gemenskapens regelverk får inte leda till att de framtida medlemsstaternas traditionella nationella kultur förnekas.

Resolutionsförslag B7-0065/2010

Elena Băsescu (PPE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för resolutionen om framstegsrapporten 2009 för f.d. jugoslaviska republiken Makedonien eftersom jag anser att det är en viktig rapport som kommer att ha en positiv inverkan på landets anslutningsprocess. Utsikterna att gå med i EU är en av de främsta faktorerna som garanterar stabilitet och fortsatta reformer på västra Balkan, bland annat i f.d. jugoslaviska republiken Makedonien. Rapporten tar upp de framsteg som gjorts i landet när det gäller att anta den lagstiftning som krävs för integration med EU. Jag anser att under den kommande perioden bör myndigheterna i f.d. jugoslaviska republiken Makedonien framför allt koncentrera sig på att omsätta antagna lagar i praktiken. Dessutom måste de anstränga sig för att förbättra relationerna mellan folkgrupperna och dialogen med grannländerna och göra landets lagstiftning förenlig med miljöskyddet. Den resolution som antogs i dag innehåller ändringsförslag, som jag har lagt fram, som rekommenderar en förstärkning av förmågan att förvalta det föranslutningsstöd som EU tillhandahåller och stöder genomförandet av de reformer som krävs som en del av anslutningsprocessen.

Göran Färm, Anna Hedh, Olle Ludvigsson, Marita Ulvskog och Åsa Westlund (S&D), skriftlig. – Vi svenska socialdemokrater röstade nej till ändringsförslag 4 som en del i en större kompromiss. För oss var det viktigare att visa upp bred enighet i stödet för medlemskap för f.d. jugoslaviska republiken Makedonien än att återigen markera vår inställning att vi inte anser att oenigheter mellan detta land och dess grannländer ska påverka landets möjlighet till medlemskap i Europeiska unionen.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) F.d. jugoslaviska republiken Makedonien är ett bra exempel på de olika intressen och minoriteter, som inte alltid är fredliga eller överens, som karakteriserar Balkanområdet.

Alla politiska huvudaktörer instämmer i att ett närmande till EU är den bästa vägen framåt för landet, men det finns många hinder för medlemskapet.

Vissa av dem är materiella medan andra snarare är historiska eller politiska. De senare, varav ett av dem är det nya landets nuvarande namn, har orsakat spänningar med landets grannar, framför allt Grekland. Därför krävs det en konkret och bestående gemensam insats för att överbrygga dem.

Stabilisering av rättsstatsprincipen, regelrätta, fria och rättvisa val och bekräftande av alla former av demokrati, däribland subsidiaritetsprincipen och decentralisering, är utmaningar som f.d. jugoslaviska republiken Makedonien står inför om man fortsatt vill försöka ansluta sig till EU. Jag hoppas verkligen att man vill det.

Petru Constantin Luhan (PPE), skriftlig. – (RO) Jag anser att f.d. jugoslaviska republiken Makedoniens regering har gjort stora framsteg under 2009, vilket också betonas i resolutionen om framstegsrapporten 2009. Jag röstade för resolutionen och jag välkomnade framför allt följande punkter: liberaliseringen av viseringssystemet, deltagandet i EU:s civila och militära uppdrag, ackrediteringen av nationella myndigheter för IPA-delarna regional utveckling och landbygdsutveckling samt framstegen med att förbereda övertagandet av förvaltningen av medel inom ramen för instrumentet för stöd till anslutningen. Jag hoppas att anslutningsförhandlingarna kommer att gå framåt under den närmaste framtiden och att Europeiska rådet, som en del av toppmötet i mars, kommer att bekräfta att det godkänner kommissionens rekommendation om att inleda förhandlingarna. När det gäller namnfrågan håller jag med föredraganden om att Grekland och f.d. jugoslaviska republiken Makedonien måste intensifiera sina insatser för att hitta en ömsesidigt godtagbar lösning med FN:s hjälp. Jag anser också att EU bör tillhandahålla stöd som en del av förhandlingsprocessen.

Monica Luisa Macovei (PPE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för ändringsförslag 18 eftersom antagandet av bestämmelser om icke-diskriminering på grund av sexuell läggning är ett krav för EU-anslutning och ett ökat rättsligt skydd mot diskriminering är ett budskap från regeringen till hela samhället om alla samhällsmedlemmars värde. Sexuell läggning är en av grunderna till icke-diskriminering i artikel 21 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Min inställning i frågan om diskriminering på grund av sexuell läggning, såväl som diskriminering av alla minoriteter, är förenlig med EU-lagstiftningen och annan internationell humanitär rätt samt med många av mina rumänska väljares åsikter och min egen övertygelse.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Det är inte f.d. jugoslaviska republiken Makedonien jag motsätter mig genom att rösta mot resolutionen om framstegsrapporten. Folket i f.d. jugoslaviska republiken Makedonien förtjänar inte att uteslutas på något sätt. Jag fördömer dock det euroliberala diktat som både EU-medlemsstaterna och kandidatländerna utsätts för. Den ekonomiska aspekten av Köpenhamnskriterierna, och den avreglering av marknaderna som den kräver, äventyrar kandidatländernas sociala rättigheter. Jag

kommer inte att stödja nya staters medlemskap förrän EU ser till att den regionala integrationen gynnar alla dess medborgare och inte bara intresset för kapitalet som dominerar unionen i dag samt förser den med en ram för integration som medborgarna inte har någon kontroll över.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) F.d. jugoslaviska republiken Makedonien har gjort stora framsteg sedan den förra framstegsrapporten. Det är viktigt att påpeka att utsikterna till EU-medlemskap är en av drivkrafterna bakom utveckling och reformer i länderna i Balkanområdet. De medlemskapskriterier som EU har infört och frågor som rör politiskt, ekonomiskt och regionalt samarbete måste nu accepteras och uppfyllas om f.d. jugoslaviska republiken Makedonien ska kunna ansluta sig till EU inom en snar framtid.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Enligt min åsikt bör vi stödja f.d. jugoslaviska republiken Makedoniens strävan att ansluta sig till EU eftersom landet utan tvekan har en europeisk, västerländsk kulturell bakgrund och dessutom har gjort framsteg inom flera områden under de senaste åren. Framstegsrapporten ger en mycket god beskrivning av nästa steg. Makedonien måste utan tvekan förbättra förbindelserna med sina grannar ytterligare och framför allt måste man anstränga sig för att lösa namntvisten med Grekland. Jag röstade för resolutionen om framstegsrapporten eftersom den innehåller en välavvägd redogörelse för de olika faktorerna.

Franz Obermayr (NI), skriftlig. – (DE) Som ett resultat av de uppenbara framsteg som f.d. jugoslaviska republiken Makedonien har gjort röstade jag för förslaget till resolution.

Justas Vincas Paleckis (S&D), skriftlig. – (LT) Under förra mandatperioden arbetade jag i delegationen för förbindelser med Makedonien (f.d. jugoslaviska republiken) och besökte landet och jag är nöjd med dess prestationer. År 2009 var ett framgångsrikt år för Makedonien. EU införde ett viseringsfritt system med landet, vilket framför allt främjar utvecklingen av direkta kontakter mellan människor. Förra året fastställde Makedonien gränsen mot Kosovo och förbättrade förbindelserna med Grekland. I resolutionen om f.d. jugoslaviska republiken Makedoniens framsteg under 2009 på vägen mot ett genomförande av kriterierna för EU-medlemskap uppmärksammar vi att landets regering bör ta större hänsyn till etniska minoriteter och främja medieinsyn. Vi uppmanar också EU-institutionerna att hjälpa till att lösa tvisten mellan Skopje och Aten om namnet på den makedonska staten.

Vi ber också EU:s ministerråd att godkänna att anslutningsförhandlingarna med Makedonien inleds i mars. Makedoniens framsteg under 2009 berodde delvis på EU:s dragningskraft. Det råder inte någon tvekan om att utsikterna till EU-medlemskap driver på Makedonien att förändras till det bättre. Landet genomför viktiga reformer. Därför röstade jag för resolutionen, där vi hyllar dessa framsteg, samtidigt som vi fastställer en färdplan för ytterligare framsteg.

Alfredo Pallone (PPE), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag stödjer resolutionsförslaget om framstegsrapporten för f.d. jugoslaviska republiken Makedonien.

Jag delar helt den syn som resolutionen präglas av, som är i linje med kommissionens rekommendationer och stöder inledandet av förhandlingar med f.d. jugoslaviska republiken Makedonien. Jag är övertygad om att detta är ett viktigt steg i detta lands utveckling och för stabiliteten i en region som är av avgörande betydelse för EU:s intressen.

Resolutionsförslag B7-0067/2010, B7-0065/2010

Andrew Henry William Brons (NI), skriftlig. – (EN) Jag lade ned min röst i omröstningarna om framstegsrapporterna för Kroatien och Makedonien. Det gjorde jag inte för att jag anser att dessa länder är olämpliga som EU-medlemmar. Jag anser snarare att EU är en olämplig organisation för dem att bli medlemmar i. EU-medlemskap innebär att man ger upp en betydande del av sin suveränitet och medlemskapet leder till att EU-lagstiftningen påverkar det dagliga livet på ett negativt sätt. Yttrandefriheten, pressfriheten och till och med åsiktsfriheten minskar i allt högre grad. Båda dessa länder blev självständiga från Jugoslaviska federationen och förbereder sig nu för att lämna över sin suveränitet till EU.

Resolutionsförslag B7-0068/2010

Elena Băsescu (PPE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för antagandet av 2009 års framstegsrapport för Turkiet. Även om anslutningsförhandlingarna med Turkiet inleddes den 3 oktober 2005 har framstegen än så länge varit små. Europaparlamentet anser att Turkiet ännu inte uppfyller de politiska Köpenhamnskriterierna. Omfattande konstitutionella reformer krävs för att garantera att de mänskliga rättigheterna och grundläggande friheterna respekteras. Europeiska kommissionen konstaterade att Turkiet under 2009 gjorde en del, om än

begränsade, framsteg när det gäller politiska reformer. Situationen i Turkiet har förbättrats när det gäller yttrandefrihet på minoritetsspråk.

EU måste fortsätta sin dialog med Turkiet och visa öppenhet gentemot detta land. Turkiet är oerhört viktigt för EU, både ur ett ekonomiskt och politiskt perspektiv och för EU:s energitrygghet. Mitt land vill utveckla partnerskapet med Turkiet som en del av såväl Svarta havssynergien som EU:s grannskapsprogram.

Philip Claeys (NI), *skriftlig*. – (NL) I slutändan röstade jag mot denna resolution eftersom vi efter ändringarna i utskottet för utrikesfrågor och i kammaren har fått en text som förutsätter att Turkiet kommer att bli EU-medlem. Det hade varit bättre att betona att förhandlingarna inte är förutsättningslösa, vilket skulle bana väg för mer realistiska alternativ som förmånligt partnerskap. Det råder trots allt ingen tvekan om att Turkiet inte uppfyller villkoren för anslutning till EU, och att detta fortfarande kommer att vara fallet om 10, 15 eller 20 år.

Lara Comi (PPE), *skriftlig*. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag har beslutat mig för lägga ned min röst vid slutomröstningen om resolutionen om 2009 års framstegsrapport för Turkiet.

Även om man i resolutionsförslaget kritiserar Turkiets förmåga att axla det ansvar som det innebär att bli EU-medlem vill jag med min nedlagda röst uttrycka en ännu försiktigare inställning.

Turkiet har fortfarande långt kvar till EU:s standarder när det gäller demokrati, rättsstatsprincipen och skydd för de mänskliga rättigheterna och minoriteter. Jag syftar framför allt på Turkiets valsystem som inte respekterar pluralism, lagen om upplösning av politiska parter, militärens inblandning i det politiska livet, kurdfrågan och de fortsatta inskränkningarna av minoriteters rättigheter, religionsfriheten och pressfriheten. För oss är detta grundläggande värden och principer som utgör grundbulten i den europeiska integrationsprocessen.

Det är sant att det finns stora ekonomiska vinster med ett turkiskt medlemskap, framför allt för våra företag. Jag anser emellertid att uppfyllandet av Köpenhamnskriterierna är ett villkor som måste prioriteras och att EU noggrant måste kontrollera att dessa kriterier uppfylls.

Mário David (PPE), *skriftlig*. – (PT) Det är lätt att förstå att Turkiets politiska, ekonomiska och kulturella elit eftersträvar EU-medlemskap. De värderingar, traditioner och regler som styr hur vi uppträder är emellertid gemensamma värden som inte kan ändras så att vem som helst kan bli medlem. Det är upp till kandidatlandet att godta dem, och så småningom, efter att ha blivit medlem, försöka leva upp till dem, men endast då. Under den långa förhandlingsprocessen med EU har den turkiska befolkningen upplevt att de har tvingats göra avsteg från sina vanor och sedvänjor – trots att dessa inte ens alltid efterlevs. Ändå kommer de att nekas medlemskap i de folkomröstningar som säkert kommer att hållas i medlemsstaterna, även om politikerna till sist enas.

Trots detta är Turkiet en vänlig nation, med en rik historia och en rik kultur. Det är en av våra Natopartner och förtjänar att behandlas som en sådan. Därför tror jag att det även i detta sena skede går att hålla en folkomröstning i Turkiet där befolkningen tillfrågas om de erkänner och vill anta våra principer och värderingar, eller om nu de föredrar att Turkiet ska inleda förhandlingar om ett nytt och djupare särskilt partnerskap med EU.

Edite Estrela (S&D), *skriftlig*. – (PT) Jag röstade för resolutionsförslaget om 2009 års framstegsrapport för Turkiet, eftersom jag anser att det ligger i både Turkiets och EU:s intresse att fortsätta medlemskapsprocessen. EU måste uppfylla sina åtaganden gentemot Turkiet. Turkiet måste för sin del göra ytterligare åtaganden när det gäller den pågående reformprocessen.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) Turkiet har fortfarande långt kvar innan det uppfyller de kriterier som det själv fastställde vid toppmötet i Köpenhamn och verkar inte bara mindre engagerat utan även mindre intresserat av att uppfylla kriterierna.

I det avseendet var 2009 ett tungt år, eftersom det stod klart att Turkiet och EU:s medlemsstater fortfarande står långt ifrån varandra i frågor som rör politik, lagstiftning, mänskliga rättigheter, föreningsfrihet, yttrandefrihet och informationsfrihet.

Oavsett hur förbindelserna mellan EU och Turkiet kommer att se ut i framtiden hoppas jag att parterna kommer att närma sig varandra och sträva efter dialog och effektivt samarbete och att Turkiet, för sitt eget bästa, fortsätter sin väg mot frihet och demokrati av västerländskt snitt.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Utöver den ekonomiska, politiska och sociala betydelse som ett turkiskt EU-medlemskap har kommer medlemskapet att bli en utmaning för båda sidor och få stort symbolvärde som en möjlig bro mellan öst och väst. På den internationella scenen ses EU som en förebild när det gäller ekonomisk utveckling, en multikulturell region som uppmuntrar respekt för minoriteter och lika rättigheter för alla människor, oberoende av kön, ras, etnisk härkomst eller religion. Detta är oförfärliga värden i den europeiska integrationsprocessen, och de innebär en möjlighet för den turkiska befolkningen att på fredlig väg stärka sin etniska och kulturella mångfald. Trots det drar medlemskapsprocessen ut på tiden, utan att några egentliga framsteg görs. Det har gått lång tid sedan den formella begäran om medlemskap 1987, som ledde till att förhandlingar inleddes 2005.

Med tanke på hur ineffektiv denna process har varit anser jag att vi bör arbeta för att det ska hållas en folkomröstning i Turkiet, så att befolkningen kan välja om de vill acceptera ett fullständigt EU-medlemskap och alla konsekvenser detta kommer att få för sociala och kulturella principer, eller om de i stället föredrar ett djupare partnerskap med EU.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Det är inte Turkiet jag är emot när jag röstar emot denna framstegsrapport. Den turkiska befolkningen förtjänar inte att bli utfrysad på detta sätt. Jag fördömer emellertid de diktat från de europeiska liberalerna som både EU:s medlemsstater och kandidatländer är föremål för. De ekonomiska aspekterna av Köpenhamnskriterierna och den liberalisering av marknaderna som krävs enligt dessa kriterier, hotar kandidatländernas sociala rättigheter. Jag kommer endast att stödja nya staters medlemskap när EU ser till att den regionala integrationen gynnar de medborgare som EU består av, och inte de kapitalistiska intressen som i dag dominerar och skapar en ram för integrationen som medborgarna saknar kontroll över.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Jag har reservationer när det gäller Turkiets medlemskap. Turkiets fortsatta ockupation av Cypern, dess vägran att öppna hamnar och flygplatser i regionen, kränkning av politiska, religiösa och etniska minoriteters rättigheter, diskriminering av kvinnor, upplösning av politiska partier och upphävandet av lagar som begränsar militärdomstolarnas befogenheter är bara några exempel. Det finns andra grundläggande problem. Större delen av Turkiet är rent geografiskt inte en del av Europa. Turkiet har en islamisk identitet som kraftigt skiljer sig från de flesta EU-medlemsstaters judisk-kristna identitet. Rent strategiskt skulle det bli svårt för EU att ha en gräns mot det irakiska Kurdistan. Landets sekularism upprätthålls endast med hjälp av militären. Avslutningsvis skulle migrationen från vad som skulle bli EU:s befolkningsmässigt största medlemsstat skapa stor obalans på arbetsmarknaden. Inget av detta hindrar att man erkänner de insatser som Turkiet på senare år har gjort för att uppfylla vissa EU-kriterier, och att man erkänner vilken ovärderlig roll landet spelar inom Nato. Det kanske vore bättre att garantera Turkiet privilegierat och förmånligt partnerskap med EU, i stället för att skapa falska förväntningar och förhoppningar om medlemskap, något som under nuvarande omständigheter är svårt att uppnå.

Willy Meyer (GUE/NGL), skriftlig. – (ES) Jag lade ned min röst vid omröstningen om resolutionsförslaget B7-0068/2010 om 2009 års framstegsrapport för Turkiet eftersom jag anser att Turkiet agerar på ett mycket negativt sätt i förhandlingarna mellan Cyperns president och företrädaren för den turkcypriotiska befolkningen. Turkiet följer inte FN:s resolutioner och bryter mot folkrätten. Det har behållit 40 000 soldater i norra Cypern, staden Famagusta är fortfarande isolerad och ockuperad av turkiska trupper och Turkiet skickar fortfarande bosättare till de norra delarna av ön.

EU bör övervaka förhandlingarna och ge Turkiet följande tydliga budskap. Om det håller fast vid sin nuvarande uppfattning kommer det aldrig att kunna bli EU-medlem, eftersom det fortsätter att ockupera Cypern, en av EU:s medlemsstater. Tillbakadragandet av turkiska trupper från Cypern och återlämnandet av Famagusta är nödvändiga förutsättningar för Turkiets anslutning till EU.

Czesław Adam Siekierski (PPE), skriftlig. – (PL) Turkiet har gjort en hel del för att uppfylla Köpenhamnskriterierna. Stora framsteg har gjorts när det gäller att uppfylla standarderna för en marknadsekonomi. När det gäller förändringar på områden som politik, demokrati eller mänskliga rättigheter har emellertid den nya lagstiftning som trots allt införts sällan genomförts fullt ut. Det måste vi också ha viss förståelse för, eftersom det krävs en förändring av det sociala medvetandet och detta ibland sker långsamt. Turkiet måste upp till EU:s standarder på områden som mänskliga rättigheter, kvinnors rättigheter och behandling av fångar och nationella och religiösa minoriteter.

Vissa motståndare till turkisk integration vägleds av skäl som inte hänger samman med sakfrågan, och andra av frukten för att Turkiet är ett stort land som kommer att få ett stort inflytande över EU:s beslut, eftersom varje medlemsstats röstkraft enligt Lissabonfördraget avgörs av befolkningsstorleken. Ett turkiskt medlemskap

skulle säkert bli en stor börda för EU:s budget, men man bör tänka på att det är en stor marknad som är viktig för unionen. Turkiet är en betydelsefull medlem av Nato och en viktig partner till Förenta staterna och många EU-medlemsstater. Det är också ett land som skulle kunna tillhandahålla ruttor för överföringen av energikällor till EU.

Låt oss avslutningsvis komma ihåg att Turkiet skulle kunna bli en bro för såväl dialog mellan religioner som kulturell och makroregional dialog. Ett turkiskt EU-medlemskap skulle kunna stabilisera denna stora och viktiga region i världen. Turkiet måste inse att det inte kan ändra sitt förflutna. Misstag måste erkännas. Sedan är det lättare att leva och upprätta goda förbindelser med sina grannar.

Renate Sommer (PPE), skriftlig. – (DE) Till skillnad från kommissionen och rådet har Europaparlamentet haft förmågan att på ett mycket tydligt sätt beskriva de många problem som finns i och som rör Turkiet. Upplösningen av det kurdvänliga Demokratiska samhällspartiet (DTP) är en attack mot den begynnande demokratin i landet och framför allt mot den kurdiska minoriteten, som utgör så mycket som 20 procent av befolkningen. Det faktum att detta är det tjugosjunde partiet som har upplösts de senaste tio åren ger en tydlig bild av hur Turkiet ser på demokrati. Upphävandet av den lagstiftning som begränsar militärdomstolarnas befogenheter är ytterligare ett tecken på oenigheten i landet. Så snart den turkiska regeringen planerar en liten eftergift gentemot EU går den nationalistiska oppositionen till angrepp.

På nästan varje område har framstegen stannat av eller gått tillbaka. Den turkiska regeringen försöker kväva kritiken i sin linda genom repressalier mot kritiska journalister och medieorganisationer. Religionsfriheten präglas av dubbelmoral. Premiärministern vill häva förbudet mot att bära huvudduk och åldergränsen för koranskolor. Samtidigt diskrimineras och trakasseras religiösa minoriteter. Det är en förskräcklig utveckling. Mot den bakgrunden är det inte konstigt att den turkiske chefsförhandlaren Egemen Bagis inte tar vår resolution, och därmed våra demokratiska beslutsstrukturer, på allvar. Turkiet har tydligt visat att det fortfarande är många generationer från att bli EU-medlem.

Ernst Strasser (PPE), skriftlig. – (DE) Fullständigt genomförande av Ankaraprotokollet och erkännande av EU-medlemsstaten Cypern är nödvändiga förutsättningar för fortsatta förhandlingar med Turkiet.

Nuno Teixeira (PPE), skriftlig. – (PT) Turkiets ansökan om EU-medlemskap har blivit en lång, utdragen process, vars slutresultat fortfarande är osäkert. Turkiet har åtagit sig att genomföra reformer, upprätthålla goda förbindelser med sina grannländer och gradvist anpassa sig till gemenskapens regelverk. Det måste emellertid öka sina insatser om det ska kunna uppfylla Köpenhamnskriterierna, och för att kunna genomföra reformerna av rättssystemet, valsystemet och lagstiftningen.

Framstegen mot verkliga reformer kom av sig under 2009, och frågor som att hamnar och flygplatser inte har öppnats på Cypern kommer förmodligen att påverka förhandlingsprocessen. På samma sätt försenas processen av den turkiska författningsdomstolens beslut att upplösa det kurdvänliga Demokratiska samhällspartiet, och upphävandet av den lagstiftning som begränsar militärdomstolarnas befogenheter.

Reformerna är nödvändiga och måste genomföras så snabbt som möjligt, i enlighet med parlamentets resolution. Eftersom det krävs så stora insatser för att uppfylla kriterierna för medlemskap är emellertid förslaget om en folkomröstning relevant. I denna folkomröstning skulle den turkiska befolkningen tillfrågas om de verkligen erkänner och vill anta EU:s principer och värderingar, eller om de föredrar ett nytt och djupare särskilt partnerskap med EU.

11. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet

(Sammanträdet avbröts kl. 14.50 och återupptogs kl. 15.00)

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK

talman

12. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

13. Avtal EU/Amerikas förenta stater om behandling och överföring av uppgifter om finansiella betalningsmeddelanden från EU till Förenta staterna i enlighet med programmet för att spåra finansiering av terrorism (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Jeanine Hennis-Plasschaert, för utskottet om medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om rekommendationen om förslaget till rådets beslut om ingående av avtalet mellan Europeiska unionen och Amerikas förenta stater om behandling och överföring av uppgifter om finansiella betalningsmeddelanden från Europeiska unionen till Förenta staterna i enlighet med programmet för att spåra finansiering av terrorism (05305/2010 – C7-0004/2010 – 2009/0190(NLE)) (A7-0013/2010).

Som ni vet har Europaparlamentet varit mycket aktivt i denna fråga. Vårt parlament består av ledamöter som EU:s medborgare har valt i direkta val. Vårt främsta ansvar är medborgerliga fri- och rättigheter, och vi måste värna dessa rättigheter. Vi är fullt medvetna om detta. Detta är vårt främsta och största ansvar. Samtidigt inser vi hur viktigt Swiftavtalet är – av helt andra skäl. Därför var det viktigt att hitta en gyllene medelväg. Samtidigt som vi de senaste månaderna har arbetat med detta har Lissabonfördraget trätt i kraft.

I november förra året skickade jag en skrivelse till Fredrik Reinfeldt, som då var Europeiska rådets ordförande, och begärde att beslutet skulle skjutas upp och att hänsyn skulle tas till Europaparlamentets beslut. Som ni känner till skedde inte detta, och den 30 november fattade rådet ett beslut i frågan och antog Swiftavtalet. Den 21 december skickade jag en ny skrivelse till Fredrik Reinfeldt och talade om vad vi förväntade oss; att vår ståndpunkt skulle inkluderas i förhandlingsmandatet för ett permanent avtal och att vi skulle hållas fullständigt underrättade under framtida förhandlingar. Den 21 januari skickade jag en liknande skrivelse till José Luis Rodríguez Zapatero, som för närvarande innehar det roterande ordförandeskapet, och den 8 februari skickade jag samma skrivelse en gång till. Jag har även skickat en skrivelse med samma innehåll till José Manuel Barroso. Dessutom har jag varit i kontakt med den amerikanska regeringen och med Hillary Clinton. Jag har även mottagit en skrivelse som redogör för den amerikanska regeringens ståndpunkt när det gäller Swiftavtalet.

Ni kanske redan känner till allt detta, eftersom samtliga dokument finns tillgängliga – jag har skickat samtliga dokument till de politiska grupperna så att ni kan använda dem när som helst. Detta är viktigt. Vi måste ha tillgång till fullständig information, så att vi kan fatta ett ansvarsfullt beslut i denna fråga. De åtgärder som vi har vidtagit kommer också att underlätta våra diskussioner i dag. Därför är denna diskussion om Swift så viktig. Jag är oerhört glad att företrädare för rådet och kommissionen är närvarande och kommer att uttala sig. Därefter kommer vi att ha vår debatt och till sist är det vårt ansvar att fatta beslut i frågan.

Jeanine Hennis-Plasschaert, föredragande. – (EN) Herr talman! Låt mig börja med att säga att jag också stöder ett starkt utåtriktat EU som kan agera sida vid sida med Förenta staterna som en medaktör. Därför anser jag att det är oerhört viktigt att vi behandlar frågan om hur EU ska samarbeta med Förenta staterna för att bekämpa terrorism – inbegripet brottsbekämpande myndigheters användning av uppgifter som har samlats in för kommersiella ändamål – på ett öppet, rättvist och genomskinligt sätt.

Utan tvekan är riktat utbyte och riktad användning av uppgifter för att bekämpa terrorism nödvändigt, och kommer att så förbli, men EU-medborgarna måste kunna lita både på säkerheten och på att uppgifterna skyddas. Målet bör vara att det blir rätt första gången, och med all respekt för rådet har det inte lyckats tillräckligt bra med detta.

Det föreslagna interimtsavtalet är ett betydande avsteg från europeisk rättspraxis om hur rättsvårdande myndigheter ges tillgång till uppgifter om enskilda personers ekonomiska förhållanden, dvs. genom fullmakter och förelägganden utfärdade av domstol för att granska specifika transaktioner och inte genom vidlyftiga administrativa förelägganden för miljontals EU-medborgares uppgiftsposter.

På grund av det sätt som företagets databas är uppbyggt är det alltså omöjligt att rikta s.k. begränsade begäranden till Swift. Av tekniska skäl måste Swift överföra hela innehållet i sin databas. Detta strider mot uppgiftsskyddslagstiftningens grundläggande principer, dvs. nödvändighetsprincipen och proportionalitetsprincipen. Detta är inte något som kan rättas till i efterhand med hjälp av en tillsyns- eller kontrollmekanism.

Vi måste hela tiden vara tydliga parlamentets uppgift inte bara är att passivt ta del av rådets och kommissionens åtgärder. Parlamentet utlovas alltid guld och gröna skogar i morgon om vi bara visar lite tålamod. Vi måste

emellertid sluta falla för sådana falska löften. Vi behöver tydliga åtaganden nu, och bollen låg hos rådet. Det gjorde jag klart förra veckan, men än så länge har rådet inte gjort några åtaganden.

Rådet anger att integritetsskydd och uppgiftsskydd ska prioriteras, men rätten för registrerade personer att få tillgång till, korrigera, få ersättning för och domstolspröva uppgifter utanför EU definieras inte i tillräckligt hög grad. Rådet anger att det delar parlamentets farhågor och uppmanar därför kommissionen att anta ett förslag till förhandlingsdirektiv.

Varför gömma sig bakom kommissionen? Det är rådet som i slutändan ska anta förhandlingsdirektiven. Varför har inte förhandlingsdirektiven redan lämnats in? Rådet anger än en gång att det tänker se till att programmet för att spåra finansiering av terrorism (TFTP) fortsätter. Det tar emellertid inte upp att på detta sätt kommer EU även i fortsättningen att lägga ut sin ekonomiska underrättelseverksamhet på entreprenad till Förenta staterna. Bristen på ömsesidighet tas inte upp. Verklig ömsesidighet skulle kräva att EU:s myndigheter fick rätt att skaffa fram liknande uppgifter i Förenta staterna och på lång sikt överväga om det är nödvändigt att bygga upp vår egen kapacitet i EU.

Rådet visar inga tecken på att vilja anpassa sig till befintlig lagstiftning, som direktivet om lagring av uppgifter för leverantörer av telekommunikationstjänster, som just hanterar specifika och målinriktade uppgifter. Rådet har inte lyckats klargöra exakt vilken roll den offentliga myndigheten ska spela. Ett obligatoriskt system betyder inget om Swift i praktiken måste överföra alla uppgifter. Enligt villkoren i interimsavtalet är överföringen och lagringen med andra ord per definition oproportionerlig och rådet presenterar ingen EU-lösning för hur tillsynen av utbytet av uppgifter ska se ut.

Herr rådsordförande! Tala om för mig hur jag ska kunna berätta för 500 miljoner EU-medborgare att vi säljer ut viktiga skyddsmekanismer och principer bara för att vi inte vågar sätta ned foten, bara för att rådet inte kan sköta sina kort ordentligt. Tala om det för mig. Jag är idel öra.

(Applåder)

Alfredo Pérez Rubalcaba, rådets tjänstgörande ordförande. – (ES) Herr talman, mina damer och herrar! Låt mig börja med att tydligt klargöra en sak. Spanien har redan från början visat ett tydligt, oreserverat stöd för Lissabonfördraget. Det gjorde vi för att vi visste att genomförandet av det nya fördraget bland annat skulle föra EU-institutionerna närmare medborgarna.

Enligt Lissabonfördraget är detta främst Europaparlamentets uppgift. Att ge parlamentet en större roll och mer inflytande i frågor som rör frihet, rättvisa och säkerhet är Lissabonfördragets sätt att föra medborgarna och institutionerna närmare varandra.

Låt mig därför börja med att försäkra alla ledamöter att rådet är redo för ett nära och ärligt samarbete med parlamentet. För det spanska ordförandeskapet är denna slutsats resultatet av vårt starka engagemang för Lissabonfördraget och dess mål.

Rådet delar även parlamentets vilja att garantera alla EU-medborgares säkerhet, för säkerhet innebär även att de kan utöva sin frihet fullt ut. Det är inom denna ram vi tillsammans bekämpar terrorism – alla former av terrorism.

I Europaparlamentets resolution av den 17 september erinrar parlamentet om "sin beslutsamhet att bekämpa terrorism och om sin fasta övertygelse om behovet att finna rätt balans mellan, å ena sidan, säkerhetsåtgärder och, å andra sidan, skyddet av medborgerliga friheter och grundläggande rättigheter". Jag delar helt denna uppfattning.

Det är inom denna ram jag vill att debatten ska hållas. Till följd av Lissabonfördraget har vi en ny ram och den grundas på ärlighet, interinstitutionellt samarbete och en gemensam önskan – som inte är ny – att bekämpa terrorism och samtidigt respektera proportionalitetsprincipen och nödvändighetsprincipen, som också är nödvändiga för att på ett effektivt sätt bekämpa terrorism.

Det är allmänt känt att internationell terrorism innebär en ny utmaning för våra samhällen. Detta är en relativt ny form av terrorism som saknar tydlig organisation, är extremt dödlig och bedriver sin verksamhet i hela världen. För att utrota denna form av terrorism krävs en global strategi. Internationell terrorism saknar fast, hierarkisk struktur och kan därför endast bekämpas med extraordinära underrättelseinsatser. Den är så dödlig att vi måste ha största möjliga vaksamhet på platser där många människor samlas.

Förebyggande åtgärder, samordning och underrättelseverksamhet är tre begrepp som sammanfattar vår strategi för att bekämpa detta stora hot.

Alla länder har försökt förbättra sin inre och yttre samordning, för att vara bättre informerade och för att, i slutändan, samarbeta med de som utkämpar samma kamp. Även EU har förstärkt sina gemensamma utredningsorgan och utredningsgrupper, ökat informationsutbytet och ökat de gemensamma analyserna.

Detta utgör ramen för det avtal mellan EU och Förenta staterna som vi behandlar i dag och som rör överföring av finansiella betalningsmeddelanden. Utbytet av uppgifter utan ett avtal har pågått oavbrutet sedan många år.

När jag för två veckor sedan utfrågades av utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor frågade flera ledamöter om vad detta utbyte har resulterat i. Det är en relevant fråga som jag anser togs upp och besvarades i den andra rapporten från domare Jean-Louis Bruguière. I denna rapport, som har hänskjutits till parlamentet, angavs att programmet för att spåra finansiering av terrorism under 2009 har varit ett mycket värdefullt redskap i underrättelsetjänsters och brottsbekämpande myndigheters försök att kartlägga terroristnätverk, hitta saknade kopplingar i utredningar, bekräfta misstänkta identitet, lokalisera var misstänkta personer uppehåller sig, identifiera nya misstänkta och störa försök till terroristattentat. Jag skulle vilja lägga till att detta inte enbart gäller för 2009 utan även innan dess, både i Förenta staterna, i Europa och i resten av världen. Det gäller för Barcelona i januari 2008, för Tyskland sommaren 2007, för London efter attentaten den 7 juli och för utredningen av attentaten i Madrid den 11 mars, för mordet i Bangkok i april 2005 och för bomberna på Bali 2002. Detta är bara några av de exempel som domare Jean-Louis Bruguière tar upp.

Utbytet av uppgifter har därför lett till positiva resultat. Det har gjort det möjligt för oss att utreda och förhindra attentat. Det har gjort det möjligt för oss att gripa terrorister efter att de har utfört attentat och, framför allt, innan de har lyckats utföra dem.

Även om Swift redan 2007 meddelade att det hade beslutat att ändra sina databaser genomfördes ändringen först för några månader sedan. Därför var vi tvungna att se över de protokoll som fram till dess hade gjort det möjligt för oss att utbyta finansiella uppgifter. Vi var tvungna att göra detta mycket snabbt. Mandatet godkändes av rådet sommaren 2009, när det fortfarande var oklart om, och när, Lissabonfördraget skulle träda i kraft.

Det beslut som fattades är välkänt. Vi undertecknade ett interimsavtal på nio månader som bör ratificeras här i kammaren. Det rör sig om ett interimsavtal på nio månader under vilka parlamentet, rådet och kommissionen bör inleda nya förhandlingar om ett permanent avtal. Det var det beslut som fattades.

Det kanske inte var det bästa beslutet. När det gäller integritetsskyddet är det emellertid viktigt för parlamentet att känna till att den undertecknade preliminära överenskommelse om ett avtal som vi debatterar i dag är en klar förbättring jämfört med de protokoll som gällde före detta avtal.

Det är en förbättring eftersom interimsavtalet bland annat innehåller extra garantier, som parlamentet rekommenderade och som föredraganden redogjorde för i sitt betänkande.

I det här skedet skulle jag vilja säga att det spanska ordförandeskapet till fullo har beaktat de resolutioner som parlamentet har antagit och de skrivelser som parlamentets talman har skickat, liksom det betänkande som Jeanine Hennis-Plasschaert har utarbetat och som gick till omröstning i utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor den 4 februari. Rådet har därför godkänt ett uttalande som skickades till parlamentet i går och vars centrala delar jag nu kommer att sammanfatta.

För det första åtar rådet sig att i ett slutligt avtal införliva starka garantier som kommer att stärka ordentligt skydd, radering av uppgifter och större precision vid utbytet av uppgifter från TFTP med nationella myndigheter och tredjeländer.

Naturligtvis åtar sig rådet även att stärka garantierna i det befintliga avtalet. Dessa bör finnas kvar – och stärkas – i det slutliga avtalet, liksom en strikt begränsning av hur uppgifterna får användas samt ett absolut förbud mot att hämta uppgifter och använda profiler.

Till följd av den nya kontext som Lissabonfördragets ikraftträdande har lett till åtar sig rådet avslutningsvis att förhandla fram ett interinstitutionellt avtal för att underlätta tillgången till sekretessbelagda dokument som rör internationella avtal.

I detta sammanhang vill jag upprepa att det spanska ordförandeskapet till fullo står bakom Lissabonfördraget och Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, särskilt artikel 8, och till fullo erkänner den legitima oro som parlamentet ger uttryck för.

Vi vet att dessa åtaganden går att genomföra. I en skrivelse till Europaparlamentet talman från Förenta staternas utrikesminister Hillary Clinton och finansminister Timothy Geithner åtar sig den amerikanska regeringen att införliva nödvändiga garantier i överensstämmelse med parlamentets ståndpunkt.

Det är möjligt att rådet kunde ha gjort saker bättre i samband med godkännandet av det avtal som vi debatterar i dag. Rådet har emellertid dragit lärdom av denna process och tagit hänsyn till parlamentets oro. Dessutom har det avtal vi debatterar i dag bidragit till – och kommer förhoppningsvis att fortsätta bidra till – ökad säkerhet för medborgarna i Europa och resten av världen.

Talmannen. – Tack herr Rubalcaba! Jag påminner om att jag har fått ett svar från rådet på de skrivelser som jag har skickat. Ni kan ta del av skrivelserna i de politiska grupperna när ni vill. I sitt svar har rådet reagerat på parlamentets förväntningar. Tack för ert uttalande och för att ni har förklarat rådets ståndpunkt för oss. Det är mycket viktigt för oss.

Cecilia Malmström, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Till att börja med vill jag tacka alla för att ni igår gav oss och mig ert förtroende genom att rösta "ja" till den nya kommissionen.

Detta är en intressant första arbetsdag och jag är glad att tillsammans med er kunna debattera den viktiga frågan om utbyte av uppgifter med Förenta staterna för att bekämpa terrorism, denna gång i samband med programmet för att spåra finansiering av terrorism (TFTP).

Europaparlamentet har naturligtvis med rätta visat stort intresse för denna fråga eftersom TFTP än en gång ställer oss inför utmaningen att förena utbyte av uppgifter med uppgiftsskydd. Genom att ta sig an denna utmaning hjälper vi till att ge våra medborgare säkerhet, integritetsskydd och uppgiftsskydd.

Ett av interimssavtalets mål har varit att garantera att de villkor som anges i Europaparlamentets resolution från september 2009 uppfylls. Vi är fast beslutna att öka uppgiftsskyddet i förhandlingarna om det slutliga avtalet, särskilt rätten för en person att få veta om hans eller hennes rättigheter har respekterats enligt avtalet, och starkare garantier för effektiv domstolsprövning, laglig bearbetning av uppgifterna och radering av uppgifter.

Ledamöterna av Europaparlament fick tillgång till Jean-Louis Bruguières andra rapport förra måndagen. I rapporten visas TFTP:s betydelse och hur värdefullt programmet är för att utreda och störa terrorism, även i EU. I rapporten bekräftas att TFTP har använts för att identifiera och gripa personer som senare har dömts för terrorism i medlemsstaterna. I rapporten lyfts även fram att TFTP är en viktig källa till den typ av tillförlitlig information som behövs i kampen mot terrorism. Det finns specifika exempel på detta och rådet tog upp några av dem.

Vi vet att för vissa medlemsstater är risken att utsättas för terroristattentat lika hög som tidigare och jag är säker på att ni inser att EU:s säkerhet skulle utsättas för ett svårt slag om parlamentet förkastar interimssavtalet.

Vissa av medlemsstaterna har varit mycket tydliga med att de vill att TFTP ska fortsätta eftersom de tidigare har haft glädje av programmet och vill fortsätta med det. De har berättat att den tillförlitliga information som TFTP tillhandahåller om kända och misstänkta terrorister är en viktig källa till den typ av legitima underrättelseuppgifter som behövs för att bekämpa det komplexa hotet, framför allt från terrorism som inspireras av al-Qaida. Interimssavtalet är inte bara en tjänst till Förenta staterna. Det ligger i vårt gemensamma intresse att avtalet godkänns.

Mycket har sagts om graden av uppgiftsskydd i interimssavtalet och detta är naturligtvis ett centralt problem. Jag uppmuntrar ledamöterna – och jag är säker på att många av er redan har gjort det – att närmare studera interimssavtalet. Ni kommer att se att det innehåller betydande och detaljerade rättsligt bindande åtaganden om hur det amerikanska finansdepartementet får behandla uppgifter enligt avtalet. Åtagandena omfattar t.ex. en kraftig begränsning när det gäller behandlingens syfte. Behandlingen av uppgifter begränsas till utredning av, upptäckt av och åtal för terrorism. Avtalet innehåller ett absolut förbud mot informationsutvinning. Sökningar i databaser får bara göras när det går att visa att det finns skäl att tro att föremålet för sökningen ägnar sig åt terrorism.

I praktiken innebär det att uppgifterna i TFTP-databasen är anonyma. Endast om det finns skäl att misstänka att en identifierad person är terrorist kan uppgifter om den personen läsas och hämtas i databasen. Detta är viktigt. I interimssavtalet läggs det amerikanska finansdepartementet att radera uppgifterna senast fem år efter mottagandet – en period som är i linje med den period för att bevara personuppgifter som tillämpas i EU-lagstiftningen om finansiering av terrorism. I avtalet föreskrivs också en grundlig EU-översyn där några

av våra egna datatillsynsmyndigheter kommer att delta för att se till att dessa och andra dataskyddsåtaganden uppfylls.

Avtalet omfattar inte överföringen av nästan alla uppgifter till det amerikanska finansdepartementet. Jag kan försäkra er att endast en liten del av Swiftuppgifterna kommer att överföras enligt interimsavtalet. Avtalet påverkar inte på något sätt datatillsynsmyndigheternas befogenheter när det gäller den behandling av uppgifter som Swift eller andra finansinstitut utför i EU.

Om parlamentet inte godkänner interimsavtalet faller avtalet, däribland de betydelsefulla dataskyddsmekanismer det innehåller. Om Förenta staterna kan skaffa uppgifter på andra sätt – exempelvis genom bilaterala förbindelser med Nederländerna – kommer dessa skyddsmekanismer inte längre att gälla. Om interimsavtalet faller tar det förmodligen lång tid innan ett alternativ kan införas. Om parlamentet inte godkänner avtalet leder detta alltså både till luckor i uppgiftsskyddet och till luckor i säkerheten.

Avslutningsvis är interimsavtalet bara ett interimsavtal. Det kanske inte är det bästa avtalet i världen. Det kan – och kommer – att förbättras. Kommissionen håller precis på att slutföra förslaget till mandat och direktiv för det permanenta avtalet och vi kommer att anta dessa så snabbt som möjligt.

Jag kommer personligen att se till att vi tar hänsyn till de farhågor som Europaparlamentet har tagit upp och att vi kommer att arbeta för att få ett starkt integritetsskydd och uppgiftsskydd i det nya avtalet. Europaparlamentet kommer att hållas fullständigt underrättat i alla skeden av förfarandet. Jag hoppas att detta besvarar en del av era frågor.

Talmannen. – Tack fru Malmström! Tack för era förklaringar. De var verkligen viktiga för oss. Rådet och kommissionen har precis gjort vissa uttalanden om våra förväntningar på förhandlingsmandatet, och om att hålla parlamentet underrättat.

Det finns ett annat viktigt inslag i det vi gör. Europaparlamentet har blivit medansvarigt för EU-lagstiftningen. Vi är även ansvariga för internationella avtal, som Swiftavtalet, och vi skickar ut en stark signal om att situationen har förändrats efter Lissabonfördragets ikraftträdande. Detta är viktigt. De senaste signalerna från den amerikanska regeringen visar att det har framgått att Europaparlamentet numera har fullt lagstiftningsansvar. Vi ville skicka en stark signal. Vi är emellertid medvetna om att vi är ansvariga för våra medborgare. Vi är direktvalda ledamöter av Europaparlamentet. Vårt ansvar är att försvara medborgarnas rättigheter. Vårt ansvar att försvara medborgarnas rättigheter är grundläggande för oss och något vi alltid framhåller.

Ernst Strasser, för PPE-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! För det första vill jag välkomna er på er första arbetsdag och försäkra er att vår grupp kommer att samarbeta fullt ut med er. Så här i inledningen av debatten vill vi framhålla att vi vill ha ett bra partnerskap, framför allt med amerikanerna, när det gäller att bekämpa terrorism. För det andra stöder vi kraftfullt våra medborgares säkerhet, deras rättigheter och uppgiftsskydd. För det tredje har vi arbetat mycket hårt för att se till att förhandlingsdirektiven och vår ståndpunkt var färdiga redan i mitten av september. Nu vill vi att de genomförs. För det fjärde är det inte så att parlamentet hade ett starkt intresse på området, utan snarare att vi som talmannen nämnde betraktar lagstiftningsprocessen som vårt ansvar. Därför vill vi vara delaktiga i denna process med likvärdig status som rådet och kommissionen.

Som reaktion på förhandlingstexten vill vi göra två mycket viktiga klargöranden. För det första kan vi inte acceptera sättet som texten har tillkommit på. För det andra hävdar rådet att de har tagit full hänsyn till punkterna i parlamentets resolution, trots att vissa punkter i själva verket inte har inkluderats, särskilt inte rätten till domstolsprövning, radering av uppgifter och vissa andra punkter. Det är framför allt därför som vi i underutskottet för säkerhet och försvar uppgav att detta var oacceptabelt för oss. Det var först efter detta som det började hända saker. Den amerikanska utrikesministern har inte gått med på någonting – såvida inte rådet har fått någon annan information än parlamentet. Det har tydligen hänt ibland. Rådet skickade ut positiva signaler i veckan, men har inte gett några garantier. Jag vill förtydliga detta. Det är därför vi vill diskutera frågan ytterligare. Vi vill ha ett bra avtal och vi stöder verkligen mer debatt, så länge det finns garantier för att detta leder till ett bra avtal.

Martin Schulz, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman! I sin berömda bok "Gullivers resor" skickade den irländske författaren Jonathan Swift sin hjälte Gulliver till lilleputtarnas land, vars invånare bara var 15 cm långa. Självtrodde emellertid Gulliver att han hade kommit till jättarnas land. De amerikanska diplomaterna verkar ha följt i Gullivers fotspår och tror att de kan behandla Europaparlamentet som om vi vore en lilleputtorganisation. Det är ett misstag.

Fru Malmström! Låt mig gratulera er till er utnämning och er flytt från en stol till en annan. Ni bör dock vara medveten om att det inte bara var amerikanska diplomater som begick detta misstag, utan även EU:s regeringar. De trodde att de kunde baxa ett avtal som detta genom parlamentet och insåg inte att vi inte kan rösta för ett så bristfälligt avtal. Avtalet förkroppsligar Förenta staternas säkerhetsideologi, men inte skyddandet av grundläggande rättigheter, som vi som ledamöter av Europaparlamentet måste garantera EU:s medborgare.

Möjligheten att överföra stora volymer uppgifter utan specifikationer och utan specifika detaljer i enskilda ärenden strider på ett grundläggande sätt med den dataskyddslagstiftning som vi har antagit i alla parlament i EU. De allvarliga problemen i samband med uppgiftsskydd har redan tagits upp. Ni har själv tagit upp frågan. Hur länge kommer uppgifterna att lagras? Vem lagrar dem? Vem vidarebefordra dem till vem? Vilka möjligheter har jag att få reda på vad som händer med mina uppgifter, vem som har tillgång till dem och om de är korrekta? Vilket rättsligt skydd har jag för att garantera att felaktiga uppgifter om mig inte kan samlas in och vidarebefordras till tredjeman, oavsett vem det kan tänkas vara? När kommer mina uppgifter att raderas, om uppgifter om mig har samlats in och lagrats? Enligt den amerikanska lagen om nationell säkerhet, den s.k. Homeland Security Act, kan uppgifter lagras i upp till 90 år. Om det innebär en garanti för att jag kommer att bli 90 år jag positiv till att diskutera detta. Det bör upprepas att uppgifterna kan lagras i upp till 90 år! Alla dessa faktorer utgör allvarliga brister i avtalet.

Herr Rubalcaba! Detta är ett dåligt avtal och vi kan inte rösta för det. Om vi förkastar det är det er uppgift att förhandla fram ett nytt och bättre avtal med Förenta staterna, ett avtal som respekterar säkerhetsintressena men samtidigt respekterar medborgarnas personliga integritet. Om ni kan göra det stöder vi det nya avtalet. Syftet med en ny förhandlingsrunda måste vara att hitta en kompromiss mellan dessa två intressen.

Jag kan inte rekommendera medlemmarna i min grupp att rösta för detta avtal just nu och i denna form. I kväll tänker jag föreslå min grupp att rösta mot detta avtal.

Sophia in 't Veld, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag välkomnar min tidigare kollega och goda vän Cecilia Malmström. Det gläder mig att se er här.

Detta är ett av de första viktiga beslut som Europaparlamentet ska fatta enligt sina nya befogenheter i Lissabonfördraget. Förväntningarna är höga, men vi måste hålla huvudet kallt. Vi är skyldiga våra medborgare att fatta välunderbyggda beslut, fria från yttre påtryckningar och skrämselfpropaganda som falska påståenden om att det finns luckor i säkerheten, eftersom vi vet att Förenta staterna även utan oenighet kan få tag på uppgifter. Låt oss inte glömma att det även bland medlemsstaterna rådde oenighet om detta avtal. Vi kan bara godkänna ett avtal som både till sitt innehåll och i sitt förfarande präglas av fullständig demokratisk legitimitet. Det handlar inte om en viljornas kamp mellan rådet och Europaparlamentet, eller om transatlantiska förbindelser. Det handlar om att EU-medborgarna har rätt till ett ordentligt demokratiskt och öppet förfarande.

Hittills har rådets svar varit helt otillräckliga och EU-medborgarnas rättigheter kan inte säljas ut med löften om resor till Förenta staterna eller vaga löften från rådet om framtida avtal. Sedan 2007 har rådet haft otaliga möjligheter att hantera denna fråga på ett korrekt sätt och garantera både säkerheten och skydd för personuppgifter och medborgerliga fri- och rättigheter, eller garantera ordentlig demokratisk kontroll från de nationella parlamentens sida, eller sedan den 1 december Europaparlamentets sida, men rådet har varit oerhört envist. Parlamentet kan inte, och bör inte, fatta ett beslut om det inte har tillgång till all relevant information och alla relevanta dokument. Våra väljare har rätt att veta att vi hanterar alla frågor på största allvar och inte bara utan vidare godkänner rådsbeslut.

Avslutningsvis har Europaparlamentet i många år mycket tydligt framfört sina farhågor och förväntningar. I stället för att komma med mer vaga löften borde rådet se till att vi äntligen får ett utlåtande från dess juridiska avdelning och den begärda information som visar att uppgifterna används för att bekämpa terrorism. Jag anser inte att Jean-Louis Brugières andra rapport räcker. Om rådet vill att parlamentet ska godkänna avtalet måste det uppfylla våra krav. Det är enda sättet.

(Applåder)

Rebecca Harms, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman! För det första vill jag kommentera våra möten med experterna och den amerikanska ambassadören. Vid de två möten jag var ordförande för kände jag mig inte alls behandlad som en lilleputt från Europa, tvärtom. Vid dessa möten med de amerikanska experterna lärde jag mig massor om de stora skillnaderna mellan rättssystemen i Förenta staterna och Europa när det gäller skyddet av grundläggande rättigheter. Jag tackar amerikanerna för att de deltog i denna långtgående dialog. Jag förstår nu vilken svår uppgift vi har framför oss. Det har inte rådet lyckats med tidigare. Jag har

också blivit medveten om vilken svår uppgift vi européer står inför om vi i samma avtal vill kombinera en effektiv kamp mot terrorismen med ett effektivt skydd av de grundläggande rättigheterna.

Jag tycker faktiskt att det är pinsamt att personer från andra sidan Atlanten var tvungna att komma över hit för att förklara denna kontroversiella fråga för oss och att rådet än så länge inte har kunnat hålla en ärlig debatt av denna typ med parlamentet. Föredraganden klargjorde mycket tydligt på vilka områden grundläggande rättigheter, som omfattas av den högsta nivån av skydd i Europa, kommer att kränkas. Jag vill ta upp ytterligare en punkt som jag vid närmare eftertanke anser är ett stort rättsligt och politiskt problem. Förenta staterna och EU har helt olika definitioner av terrorism och det är ett problem som genomsyrar detta avtal.

Det har med rätta påpekats att ledamöterna av Europaparlamentet är ansvariga för se till EU-medborgarnas rättigheter upprätthålls. Vi bör inte rösta för ett avtal som många av oss, inklusive Manfred Weber, Werner Langen – som inte är här just nu – och Martin Schulz, vid upprepade tillfällen har förklarat strider mot gällande lagstiftning. Vi måste vidta åtgärder nu. Under den offentliga debatten har vi talat om för EU-medborgarna att vi skulle göra just det. Vi måste rösta mot interimsavtalet och vi får inte skjuta upp omröstningen.

Parlamentet får inte än en gång fly undan sitt ansvar som det gjorde i november. Då kunde vi ha stoppat hela förslaget, men en majoritet ville inte det. Nu måste vi vidta åtgärder och – det säger jag efter samråd med amerikanerna – detta kommer att försätta oss i en bättre förhandlingsposition och ge oss likvärdig status. På så sätt kan vi förbättra säkerheten och rättigheterna för medborgarna i EU och kanske till och med i Förenta staterna.

Timothy Kirkhope, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! I likhet med mina kolleger är jag djupt frustrerad och förargad över rådets behandling av och bristfälliga samråd med parlamentet. Parlamentariskt samråd och samtycke bör inte vara ett retrospektivt redskap. Att uppgiftsskyddet måste vara ömsesidigt borde vara självklart. Det sätt som detta avtal har förhandlats fram och ingåtts får aldrig upprepas.

Jag har emellertid blivit lugnad, åtminstone av de amerikanska myndigheterna och av de uppgiftsskyddssystem i flera nivåer och rättsliga skyddsmekanismer som införs tack vare detta interimsavtal. Rådets dåliga behandling av oss får inte äventyra EU:s avtal med Förenta staterna, eller framtida avtal om Europas säkerhet. Vi får nu massor med försäkringar och löften från rådet och kommissionen. Det är för tidigt att avgöra om dessa uppfyller alla de rimliga krav som vi har fastställt. Därför behöver vi vänta lite innan vi fortsätter vår behandling av denna viktiga åtgärd.

Lothar Bisky, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Swiftavtalet förhandlades fram på grundval av ett tveksamt förfarande och antogs snabbt bara en dag innan Lissabonfördraget trädde ikraft, så att parlamentet kunde kringgå. Jag vill emellertid framför allt fokusera på avtalets innehåll. Det är storebrors lillasyster som väntar på vårt godkännande. Hillary Clinton tror att hon kan övertyga ledamöterna av Europaparlamentet att göra något som vi inte skulle acceptera att våra egna regeringar gjorde.

Jag anser att det är grundläggande fel att de som utreder påstådd terrorism ska ha en sådan omfattande tillgång till databaser. Det undergräver enskilda individers rätt att själva bestämma över sina personuppgifter. Personuppgifterna kommer att lagras i årtionden och ingen kommer att ha någon kontroll över hur de används. Dessutom kan uppgifterna behållas även efter att avtalet har löpt ut. Det kommer inte att gå att begära domstolsprövning för att få reda på vart uppgifterna har tagit vägen eller begära ersättning för tredjeländers olagliga användning av uppgifterna. Staten ges företräde framför medborgarna, som alla reduceras till misstänkta. Medlemsstaterna tillåter andra regeringar att via EU indirekt spionera på våra medborgare.

Låt mig ge er några tyska exempel. Bör Deutsche Telekom, Deutsche Bahn eller apotekskedjan Schlecker fortfarande känna oro för att samla in uppgifter om sina anställda? Kommer normen nu att bli att den tyska regeringen vänder sig till skatteutredare för att köpa uppgifter som har erhållits på olaglig väg? Vi har hamnat i en situation där parlamentet måste stå upp för vad det tror på och fatta ett beslut. Varför ska Google kunna fastställa uppgiftströsklar i framtiden? Det är viktigt att bekämpa terrorism och framför allt dess orsaker. Det tror jag alla håller med om, men inte på bekostnad av grundläggande rättigheter. Jag hört många anföranden som talar om EU som en värdegemenskap. Vi håller precis på att sopa ett av dessa värden under mattan och min grupp kan inte rösta för det.

Simon Busuttil (PPE). – (MT) Låt mig klargöra att Europeiska folkpartiet är för detta avtal. Vi är helt och hållet för Swiftavtalet och kommer att rösta för avtalet i morgon. Låt mig förklara varför. Europeiska folkpartiet stöder avtalet eftersom det främsta syftet med avtalet är människors säkerhet, våra medborgares säkerhet.

Avtalet kommer att öka våra medborgares säkerhet, och därför stöder vi det. Det är inte bara min egen uppfattning, utan en uppfattning som delas av de experter som hade till uppgift att undersöka och bedöma i vad mån detta avtal främjar säkerheten för de medborgare som vi företräder här i kammaren.

Säkerheten kommer att öka i hela Europa och kommer att spridas till att omfatta andra medborgare världen över, även i Förenta staterna. Jag håller med dem som hävdar att rådet inte agerade som det borde gentemot Europaparlamentet, men jag anser att det budskap som utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor skickade ut förra veckan lärde rådet en läxa som det tog till sig. Jag delar även mina kollegers oro när det gäller integritetsskyddet, men även här måste vi komma ihåg att det rör sig om ett interimsavtal. Det innebär att ett nytt avtal ska utarbetas med bättre garantier på säkerhetsområdet.

Herr talman! I ert inledningsanförande nämnde ni ansvar. Jag vädjar till mina kolleger att använda parlamentets nya befogenheter på ett ansvarsfullt sätt, så att vi kan se våra 500 miljoner medborgare i ögonen och säga till dem att vi försvarar deras säkerhet. Om det är möjligt bör morgondagens omröstning skjutas upp, så att parlamentet hinner enas. Vi kan tänka oss en uppskjuten omröstning. Om förslaget att skjuta upp omröstningen inte bifalls bör vi rösta för avtalet.

Claude Moraes (S&D). – (EN) Herr talman! Även vi i S&D-gruppen vill kämpa för EU-medborgarnas säkerhet och mot terrorism. Som min gruppledare nyss nämnde rekommenderar vi därför ledamöterna att rösta "nej" i morgon. I det första samtyckesförfarandet enligt Lissabonfördraget måste vi se till att vi röstar mot ett avtal som skulle vara dåligt för hela parlamentet.

För oss är detta inte en partipolitisk fråga utan en sakfråga. Det handlar om i vilken grad ett dåligt utarbetat avtal gynnar säkerheten och kampen mot terrorism. Som en av mina rådgivare en gång påpekade – och han är advokat, jag är advokat och Timothy Kirkhope var också advokat – förtjänar den som sätter säkerheten så långt före friheten varken det eller det andra, för att använda Benjamin Franklins ord.

Vi är alla överens om att EU-medborgarna behöver ett bra avtal. Det stämmer att rådet i Coreper tog upp alla frågor som vår grupp ansåg var viktigast. Även Hillary Clinton medgav i sin skrivelse att parlamentet hade en poäng, men i inget av dessa dokument gick man längre än så och talade om hur vi skall lösa problemet. Därför anser vi att en "nejröst" skulle tvinga fram ett bättre avtal för hela parlamentet.

Vår grupp vädjar därför till alla här i kammaren, och inte bara till medlemmarna i vår grupp, att stödja föredraganden i hennes försök att få till stånd ett bättre avtal för att bekämpa terrorism. Ingen sida har moraliskt överlägsna argument i denna fråga. Vi vill bekämpa terrorismen på ett effektivt sätt. Det innebär ett bättre avtal och det är vad vi kommer att rekommendera medlemmarna i S&D-gruppen i kväll.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE). – (ES) Herr talman! Jag förkastar metoderna och den tid som har använts för detta avtal. Enligt Lissabonfördraget har parlamentet en viktig roll och alla berörda parter borde respektera detta.

När det gäller själva sakfrågan är bästa sättet för ett demokratiskt samhälle att bekämpa terrorism att strypa dess ekonomiska resurser. Därför bör interimsavtalet finnas kvar under tiden som man snabbt förhandlar fram ett permanent avtal. Vid minst nio styrkta tillfällen har Swift och TFTP visat sin effektivitet och sitt värde när det gäller att förhindra och bekämpa terrorverksamhet i Europa, Asien, Afrika och Amerika, i förhållande till texten i interimsavtalet och uppgiftsskyddet.

Vilken rapport ska ha företräde? Rapporten från Europeiska datatillsynsmannen eller rapporterna från den särskilt utsedde domaren? Båda är välunderbyggda men samtidigt motstridiga. Nej, vi har varken hållit en debatt om eller nått en lösning i denna fråga. I interimsavtalet garanteras rättigheter. I avtalet anges att uppgifterna enbart ska behandlas för att bekämpa terrorism eller finansieringen av terrorism, att inga kopior av uppgifterna ska göras, att uppgifterna inte ska samköras med andra databaser och att endast offentliga säkerhetsmyndigheter ska ha tillgång till uppgifterna.

Jag litar på den amerikanska regeringen, och den stora demokrati som den företräder. Vi är skyldiga att stärka våra förbindelser med detta land för vi är naturliga, ömsesidigt pålitliga partner.

Därför rekommenderar jag att parlamentet röstar för interimssavtalet. Jag välkomnar parlamentets mycket positiva sätt att utöva sina befogenheter, och att Hillary Clinton och Timothy Geithner har erkänt att dessa befogenheter är oundgängliga beståndsdelar, både nu och i framtiden.

Äntligen vet rådet och kommissionen vad som förväntas av dem. Vi behöver verkligen ett interimssavtal.

Stavros Lambrinidis (S&D). – (EN) Herr talman! En enkel skrivelse från rådet om att förhandlingsdirektiven kommer att ta upp alla parlamentets farhågor, att förhandlingarna med Förenta staterna kommer att inledas omgående och inte någon gång i framtiden och att parlamentet kommer att delta fullt ut i dessa förhandlingar hade räckt. Det borde inte ha varit så svårt och undanröjt parlamentets kritik mot hur rådet tidigare behandlat, ignorerat och lekt med parlamentet.

Men inte ens i dag mäktar ni med det. Överföringen av stora mängder uppgifter utgör inget problem enligt kommissionsledamoten. Endast vissa uppgifter kommer att överföras. Swift visar att så inte är fallet. Förenta staternas förvaltning säger att så inte är fallet. Det finns inget som styrker det ni säger i ert uttalande.

Ni tog upp de förhandlingsdirektiv som ni nästan har slutfört. Var finns de? Just nu befinner vi oss under stark press. Varför kan ni då inte tala om exakt på vilka punkter ni håller med, och på vilka punkter ni inte håller med parlamentet, i stället för att göra allmänna uttalanden?

Det är oerhört viktigt att vi bekämpar terrorismen tillsammans med Förenta staterna. Jag uppmanar Förenta staterna och kommissionen att fortsätta ett nära samarbete med oss efter vår omröstning i morgon, och inte välja bilaterala lösningar eller drömma om att bryta solidariteten, utan arbeta tillsammans för att skydda grundläggande rättigheter samtidigt som vi skyddar säkerheten.

Birgit Sippel (S&D). – (DE) Herr talman! Alla som har följt de många diskussionerna om Swift de senaste veckorna kan få intrycket att utan Swift skulle vi försvinna in i kaos och om avtalet förkastas skulle de transatlantiska förbindelserna och det gemensamma kriget mot terrorism att upphöra. Dessa försök att hota oss kan bara beskrivas som löjliga. Förenta staterna och rådet försöker inte rädda ett viktigt redskap. De försöker bara rädda ansiktet.

Det finns redan många avtal och åtgärder för att bekämpa terrorism. Swift skulle kunna bli ett användbart tillägg till dessa. Det misslyckade attentatet den 25 december har tydligt visat att det inte är uppgifter vi saknar, utan förmågan att använda de uppgifter vi redan har på ett effektivt sätt. Syftet är att dra uppmärksamheten bort från detta. Interimssavtalet kunde helt enkelt inte ha varit sämre. Det är fullt av motsägelser och konsekvenser. I stället för att tillämpa försiktighet och se till att man endast överför uppgifter om personer som faktiskt misstänks kommer stora mängder uppgifter att skickas till Förenta staterna varje månad. Avtalet utgör en flagrant kränkning av medborgarnas rättigheter, skyddet av personuppgifter och rättsstatsprincipen. Om rådet och Förenta staterna verkligen hade varit beredda att ta till sig denna kritik och införliva dessa punkter i det nya avtalet skulle vi inte ha behövt acceptera detta fruktansvärda avtal. För våra medborgares skull måste vi säga nej till interimssavtalet. Vi måste omgående inleda nya förhandlingar, så att vi kan få ett bra avtal som kan fungera som ytterligare ett effektivt redskap i kampen mot terrorism, samtidigt som våra grundläggande rättigheter bevaras.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Herr talman! Lissabonfördraget innebär ett nytt kapitel i parlamentets historia, men även ett nytt kapitel för rådet och kommissionen.

I sitt anförande konstaterade rådets tjänstgörande ordförande att man måste lyssna på parlamentet och ta hänsyn till dess farhågor och krav.

Han konstaterade också att de förhandlingar som ledde fram till avtalet inte bedrevs särskilt bra, eller inte tillräckligt bra. Framför allt gav han emellertid ett löfte om ett framtida åtagande. Han lovade att så snabbt som möjligt förhandla fram ett slutligt avtal som uppfyller kraven i föredragandens betänkande, däribland kravet på garantier för rätten att överklaga, rätten till information och rätten att i efterhand ändra eller radera personuppgifter.

Därför måste vi skapa en ny balans mellan integritetsskydd, medborgarnas frihet och säkerhet, vilket även är en grundläggande rättighet för de medborgare som vi företräder här i parlamentet.

Vad debatten än resulterar i uppmanar parlamentet därför ministrarna att så snabbt som möjligt inleda förhandlingar och därmed uppfylla kraven i Lissabonfördraget, i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna och från de 500 miljoner medborgare som Europaparlamentet företräder, vilka har en grundläggande rätt till säkerhet.

Axel Voss (PPE). – (DE) Herr talman! I denna tid av rörlighet kan vi inte uppnå säkerhet utan ett effektivt och snabbt utbyte av uppgifter och vår uppgift är att skydda våra medborgare från terroristattentat. Därför måste vi hitta en balans mellan säkerhet och integritetsskydd. Denna balans måste speglas i det avtal som vi för närvarande debatterar.

Med tanke på hur viktig denna fråga är har rådet agerat på ett mycket amatörmässigt sätt. Därför vill jag se fler eftergifter till föredraganden, inbegripet viss specifik hjälp, så att vi kanske kan få majoritet i parlamentet.

Utan majoritet kommer programmet för att spåra finansiering av terrorism även i fortsättningen att vara ett enda centralt program och det kommer att bli viktigt för oss att se till att Swift endast överför enskilda uppgiftsposter. Utan majoritet är det fullständiga avtalet det rätta och det nuvarande avtalet kommer att fortsätta att vara viktigt. Därför anser jag att vårt mål bör vara att skjuta upp omröstningen och sedan längre fram ...

(Talmannen avbröt talaren)

Talmannen. – Kolleger! Detta är en mycket viktig diskussion. Jag vill inte störa er men ni talar alla en halv minut längre än ni borde. Det finns 11 personer uppsatta på talarlistan. Om alla talar lika länge kan jag inte ge andra ledamöter ordet.

Jörg Leichtfried (S&D). – (DE) Herr talman! Ingen betvivlar väl egentligen att vi måste bekämpa terrorism. Frågan för utvecklade demokratier som grundas på rättsstatsprincipen handlar alltid om vad som bör göras och hur. I detta fall är frågan enkel att besvara. Vi får inte agera på ett sätt som gör att 500 miljoner människor misstänkliggörs och utsätts för ett kraftigt intrång i sina rättigheter, utan att ge dem rätt till domstolsprövning. Framför allt får dessa åtgärder inte införas med ett totalt förakt för befintliga demokratiska bestämmelser.

Parlamentet tvingas nu ta ansvar för det arroganta svenska ordförandeskapets åtgärder. Det ska vi inte behöva göra. Därför rekommenderar jag att vi röstar mot detta avtal i morgon.

Carl Schlyter (Verts/ALE). - Herr talman! Jag vill säga att ingenting stoppas, inga terrordåd stoppas med detta förslag. Ingen av de fyra attentat som rådsordföranden nämnde hade stoppats, men möjligtvis hade utredningarna i efterhand underlättats. Säkerheten minskar med detta avtal, precis på samma sätt som alla totala övervakningslagar på Internet minskar tryggheten, eftersom om man har en total övervakning kommer människor att fly undan den – även hederliga medborgare. Då skapas anonymiseringstjänster på nätet och just nu även inom banksektorn. Det minskar säkerheten om terrorister kan gömma sig bland vanligt folk. Det är ett dåligt avtal.

Jag kräver i stället en total översyn av alla dessa lagar mot terrorism. Vad kostar de, och vad har de för samlad effekt på integritet och frihet? Först då tänker jag över huvud taget överväga att rösta ja till ännu fler lagar mot terrorism. Bevisa för oss med öppna och inte hemliga dokument hur effektiva dessa åtgärder är!

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Herr talman! Jag vill uppmärksamma två frågor som jag anser är mycket viktiga. Det råder ingen tvekan om att vi bör bekämpa terrorism, men diskussionen handlar om hur detta bör göras och vilken typ av avtal vi bör underteckna med amerikanerna på detta område. Jag har två invändningar. För det första att avtalet endast påverkar den ena parten – det är ett ensidigt avtal. Trodde vi att behöriga myndigheter i EU:s medlemsstater kunde få tillgång till uppgifter från Förenta staterna, och att detta skulle underlätta kampen mot terrorism här i Europa? För det andra är min grundläggande invändning mot avtalet att det kommer att göra det möjligt att få tillgång till alla finansiella uppgifter. Jag betonar ordet "alla". Jag anser att vi bör sträva efter att de amerikanska och europeiska säkerhetstjänsterna endast ska få lov att samla in uppgifter från misstänkta enheter.

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) Rådet skickade avtalet till Europaparlamentet väldigt sent, vilket är förvånande. Jag hoppas detta inte kommer att upprepas. Däremot har jag blivit glatt överraskad av det intensiva samarbetet mellan de amerikanska myndigheterna och Europaparlamentet. Övántat nog har de lyssnat på vår institution. Det hoppas jag kommer att upprepas framöver.

Jag förväntar mig att de amerikanska myndigheterna är lika intresserade av att behandla medlemsstaterna på ett likvärdigt sätt i samband med programmet för undantag från viseringskravet. Förenta staterna har fortfarande inte infört klara och tydliga kriterier för att neka visering i vissa medlemsstater. Trots det anser jag att det tillfälliga avtalet måste stödjas eftersom det kommer att bidra till ökad säkerhet för EU-medborgarna. Godkännandet av avtalet får emellertid inte leda till att förhandlingarna med Förenta staterna om ett permanent avtal, som inkluderar alla parlamentets invändningar, avstannar.

Eva Lichtenberger (Verts/ALE). – (DE) Herr talman! I dag erkände rådet att resultatet av förhandlingarna kanske inte blev så bra som det hade kunnat bli. Vi bör ta upp denna tråd och passa på att förbättra avtalet. Att bara skjuta upp frågan kommer inte att hjälpa eftersom denna process inte styrs av några villkor. Därför kommer vi på nytt att befinna oss i precis samma situation vid nästa sammanträdesperiod. Jag tror inte att detta kommer att förändra något.

För det andra har vi redan fått tillräckligt med löften om att allt kommer att bli bättre i nästa förhandlingsrunda, utan parlamentets inblandning. Även innan detta avtal lovades vi att denna gång skulle det bli helt annorlunda. Jag upprepar att det inte hjälper att skjuta upp frågan. Det enda som hjälper i detta fall är att skicka ut en tydlig signal.

För det tredje existerar helt enkelt inte de luckor i säkerheten som personer vid upprepade tillfällen har påstått kommer att skapas om vi inte röstar för interimsavtalet. Vi har rättsutlåtanden som styrker detta och vi har avtal om ömsesidigt rättsligt bistånd.

Sajjad Karim (ECR). – (EN) Herr talman! Våra medborgares säkerhet är av största vikt för oss, och det är alldeles för lätt att utmåla oss som alltför undfallande i kampen mot terrorism när vi begär att våra medborgares medborgerliga fri- och rättigheter ska skyddas. Det gör ofta många nationella parlamentariker när det gäller åtgärder som Europaparlamentet vidtar.

Det finns naturligtvis många exempel på när Swift har varit framgångsrikt och vi stöder alla dessa exempel, men det är lika viktigt att vi koncentrerar oss på de tillfällen då Swift inte har fungerat eller svikit oss. Vi har sett många misslyckade eller dåliga utredningar i EU. Bara i min valkrets fängslades 12 oskyldiga personer utan att kunna åtalas. När de fängslades informerades vi om att ekonomiska transaktioner utgjorde en del av den starka bevisningen mot dem.

Vad kan vi lära av dessa dåliga exempel? Låt oss ta ett steg tillbaka. Vi har tid. Vi står inte med ryggen mot väggen. Det finns en väg framåt. Låt oss skjuta upp godkännandet. Jag uppmanar rådet att dra tillbaka avtalet. Gör det rätta – inte för Europaparlamentets skull utan för våra medborgares skull.

Carlos Coelho (PPE). – (PT) Herr talman! Om en polis i mitt hemland vill få tillgång till ett bankkonto måste han ha en fullmakt. Jag kan inte acceptera ett avtal där tusentals eller miljontals bankuppgifter överförs till en amerikansk polisman för granskning utan krav på fullmakt från en domstol. Det framförhandlade avtalet omfattar inte uppgiftsskydd. Uppgiftsskydd är inte en lyx – det är en förutsättning för vår frihet. Det saknas ömsesidighet och proportionalitet. Det kan vi inte tillåta.

Vi hoppas verkligen att det slutliga avtalet kommer att föregås av ordentliga förhandlingar. Hur ska förhandlingarna se ut? ska förhandlingarna utgå från en dålig grund eller en rimlig grund? Jag anser att det är bättre för oss att inte få ett dåligt interimsavtal än att få vilket avtal som helst. Om vi inte godkänner interimsavtalet innebär det att vi har en god grund att stå på inför förhandlingarna om det slutliga avtalet.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Det sägs att de bästa avtalen sluts mellan jämlika partner. Det avtal som håller på att utarbetas just nu visar dock inte att vi är en jämlik partner, utan snarare att Förenta staterna ställer krav på oss och förväntar sig att vi rättar oss efter deras åsikter.

I och med Lissabonfördraget har emellertid Europaparlamentet mycket större befogenheter, och uppgiften för oss ledamöter som är här i dag är att försvara 500 miljoner EU-medborgares intressen och grundläggande rättigheter. Därför stöder jag förslaget om att det här avtalet ska omarbetas och inbegripa de förslag som vi parlamentsledamöter, som är de enda direktvalda företrädarna inom alla EU-institutioner, förväntar oss ska införlivas i avtalet.

Jag vet att det finns länder i EU som har enorma problem med terrorism. Avslutningsvis vill jag säga att Spanien är ett av de länder som har kämpat mot terrorism under en längre tid och jag tror att rådet i detta fall kommer att stå på Europaparlamentets sida och inte på Förenta staternas.

Alfredo Pérez Rubalcaba, rådets ordförande. – (ES) Herr talman! Först och främst vill jag säga att jag har lyssnat med stort intresse och med stor uppskattning till ledamöternas alla anföranden. De har innehållit både stöd och kritik, visserligen mest kritik, men alla kommentarer är välkomna.

Först och främst vill jag säga att det gläder mig mycket att åter ha kunnat bekräfta under den här debatten att parlamentet, kommissionen och rådet är fullkomligt eniga när det gäller att försvara våra gemensamma värderingar och, som jag sade i mitt tidigare inlägg, att inta en bestämd hållning mot all form av terrorism. Enligt min åsikt är detta samförstånd ytterst viktigt, och det får vi inte glömma.

Jag vill skilja på de två vitt skilda typer av kritik som vi har hört när det gäller det Swiftavtal som vi har behandlat här i eftermiddag: kritik mot förfarandet och kritik mot innehållet.

Det stämmer att det har förekommit en ständig kritik mot innehållet i avtalet, även från de medlemsstater som gett sitt uttryckliga stöd för ett avtal av det här slaget. Jag upprepar vad jag sade i mitt tidigare inlägg, att saker och ting troligtvis hade kunnat göras på ett bättre sätt. Faktum är att de säkerligen hade kunnat göras på ett bättre sätt. Men jag vill även upprepa vad jag sade om att ledamöterna är väl medvetna om att rådet och kommissionen med tanke på tidsfristen var tvungna att agera inom en mycket snäv tidsram. Jag vill i vilket fall vara mycket tydlig med att det är rådets önskan, som jag påpekade tidigare i eftermiddags, att saker och ting ska skötas annorlunda från och med nu, och inte som de har skötts hittills.

Vissa ledamöter har sagt, troligtvis utifrån egna erfarenheter, att detta är ett löfte och ett åtagande som har brutits upprepade gånger här i parlamentet. Till rådets försvar vill jag säga att vårt åtagande har sitt ursprung i ett grundläggande åtagande i Lissabonfördraget, vars huvudsakliga mål är att parlamentet ska spela en allt viktigare roll i EU:s institutionella verksamhet, så att medborgarna ska känna sig bättre företrädna.

Detta åtagande från mitt hemland, som är ett grundläggande åtagande inom ramen för Lissabonfördraget, är orsaken till varför jag vill göra ett kategoriskt uttalande om att rådet under det spanska ordförandeskapet kommer att arbeta på ett annorlunda sätt.

Om det finns personer här som inte litar på rådets ord, och det med all rätta, bör de komma ihåg att fördraget tvingar oss att göra saker på ett annorlunda sätt. Om rådets politiska vilja inte skulle vara tillräcklig har vi alltså fördraget till hjälp för att på rättslig väg se till att saker och ting sköts annorlunda i framtiden. Det bygger på att parlamentet samarbetar med kommissionen och självklart på att ledamöterna här visar en enad vilja, en vilja att hitta en balans mellan att försvara vår säkerhet och att upprätthålla våra grundläggande värderingar. Det är en alleuropeisk vilja som rådet fullständigt instämmer i.

Jag vill göra tre kommentarer när det gäller själva sakfrågan. Jag kommer inte att ta upp de mer specifika frågor som har kritiserats, i vissa fall utan grund, enligt min åsikt. Det har t.ex. sagts vid ett flertal tillfällen att Swiftavtalet, i den form det har lagts fram för parlamentet, möjliggör överföring av större datamängder. Det har inte framkommit, men det bör tydligt påpekas, att detta inte är tanken med avtalet, och att överföring av större datamängder endast tillåts av Swiftavtalet i undantagsfall, alltid och enbart när det finns misstanke om brott (artikel 4.6 i avtalet). Det är bara ett exempel. Det har förekommit andra ytliga anklagelser om avtalets innehåll, som jag anser väl skulle tåla att granskas, men jag kommer inte att ta upp dem just nu.

Jag vill ta upp två saker till i den här frågan. För det första vill jag tillsammans med kommissionen och några av parlamentsledamöterna understryka att avtalet har varit till nytta i kampen mot terrorism. Jag har gett några exempel, och fler exempel finns i den rapport av Jean-Louis Bruguières som har delats ut till ledamöterna. Jag kan ge ett annat exempel, eller till och med två, från mitt eget land som jag tidigare nämnde.

Det stämmer att Swiftavtalet användes för att utreda attentaten den 11 mars i Madrid, och det med goda resultat. Det bör även påpekas att Swiftavtalet användes för att förhindra ett attentat mot Barcelona för drygt ett år sedan. Förövarna bakom dessa attentat avtjänar just nu sina straff i spanska fängelser.

Därför kan vi säga att det har fungerat väl och att det har gjort det möjligt för oss att nå resultat. Mot bakgrund av detta kommer säkert ledamöterna att hålla med mig om att ett upphävande av avtalet i själva verket kommer att innebära att säkerheten försämras en aning för EU:s medborgare. Ni inser säkert att om avtalet fungerar, och har fungerat för oss, skulle ett upphävande innebära en större osäkerhet för oss, och jag väljer mina ord med omsorg för att ingen ska kunna anklaga rådet för att överdramatisera. Vi skulle helt säkert vara lite mindre trygga, så enkelt är det.

Därför vill jag på rådets vägnar betona att det är viktigt att vi inte upphäver det här avtalet, och jag tror att även kommissionen håller med mig. Det är möjligt att avtalet förtjänar kritik, och jag vill återigen understryka att vi tar till oss den hårda kritik som vi har hört här under eftermiddagen. Men ledamöterna kommer säkert att hålla med mig när jag säger att det här avtalet är mycket bättre än det protokoll om datautbyte som Förenta staterna och EU hade att rätta sig efter i flera år.

Det avtal som diskuteras i dag är troligtvis inte perfekt. Det kan säkert förbättras, och jag kan även hålla med om en del av den kritik som har framförts från vissa håll, men jag ber er att liksom jag erkänna att det är en förbättring jämfört med vad vi hade tidigare. EU – rådet och kommissionen – har infört flera förslag i avtalet, vilket har väckt oro bland vissa ledamöter som i första hand vill se till att säkerheten inte går ut över de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, och det med rätta.

Därför vill jag upprepa det som kommissionsledamot Cecilia Malmström sade, att det är viktigt att vi inte upphäver avtalet. Jag vill även upprepa för parlamentet att rådets uppriktiga önskan är att förhandla fram ett nytt avtal – som kommer att vara slutgiltigt – som kommer att införliva många av de frågor som har tagits upp den här eftermiddagen, frågor som rådet håller med om och vill stödja offentligt. Rådet åtar sig att göra detta. Faktum är att rådets ordförande redan har gjort detta åtagande i en skrivelse till parlamentets talman, men vi kommer fortfarande att behöva hålla fast vid det när det blir dags för förhandlingar.

Därför håller vi i dag en debatt om ett interimsavtal som förbättrar den rådande situationen. Vi debatterar om ett avtal som kommer att gälla i nio månader, vilket är den tid det tar för kommissionen, rådet och parlamentet att ta fram ett nytt avtal som kommer att vara slutgiltigt och som med säkerhet kommer att innehålla alla de ytterst rimliga säkerhetsåtgärder som har diskuterats i dagens parlamentariska debatt.

Rådet kan inte bortse från eftermiddagens debatt. Vi kan inte bortse från det faktum att det här avtalet har utsatts för en hel del kritik. Vissa delar av kritiken har som sagt varit mer välgrundade än andra, men det har förekommit kritik, och jag anser att den bör tas på allvar. Jag ber på rådets vägnar att parlamentet ger oss tid för att reflektera över detta.

Jag behöver självklart tid för att analysera och diskutera den här debatten med mina kolleger i rådet, tid för att diskutera den med kommissionen, och framför allt tid för att utforska möjligheten att utarbeta ett bättre avtal med Förenta staterna, vilket jag anser är en realistisk möjlighet. Vi ber er om tid för att kunna återkomma till parlamentet om några veckor eller några månader och försäkra er om att vi har skapat förutsättningar för att underteckna ett slutgiltigt avtal som på ett tillfredsställande sätt bemöter den oro som vissa ledamöter uttryckte här i dag. Jag upprepar att rådet instämmer i denna oro i många fall.

Cecilia Malmström, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Det här har varit en ytterst viktig debatt. Det är alldeles riktigt eftersom vi talar om så viktiga frågor som hur vi kan bevara säkerheten för våra medborgare samtidigt som vi upprätthåller ett bra system för informationsutbyte med en hög skyddsnivå för personuppgifter.

Precis som rådets ordförande sade har det funnits vissa frågor och även vissa missförstånd, tror jag. Vissa av frågorna besvaras i Bruguère-rapporten, så jag vill verkligen uppmana er att läsa den. Men jag anser att vi måste förstå och komma ihåg varför vi har ett interimsavtal. Varför har vi det? Det beror på att Swift utvecklades och vi hamnade i en situation där vi inte hade några regler för överföring av personuppgifter, så rådet och kommissionen agerade snabbt för att ordna något. Vi lyckades få vissa eftergifter från Förenta staterna och några mycket bra mekanismer för skydd av personuppgifter. Två av de berörda medlemsstaterna bad kommissionen att få bli delaktiga för att få till en EU-strategi i den här frågan och undvika bilaterala avtal. Det är viktigt att komma ihåg.

Nu är det här som sagt ett interimsavtal. Det kan förbättras och det kommer att förbättras. Rådet och kommissionen har för avsikt att göra Europaparlamentet delaktigt i utformningen av det permanenta avtalet i enlighet med Lissabonfördraget. Det behövs bättre förtydliganden när det gäller domstolsprövning, lagenlig behandling av uppgifter och radering av uppgifter. Det permanenta avtalet kommer också att inbegripa garantier om korrigering av och tillgång till uppgifter.

Stavros Lambrinidis undrade varför kommissionen inte har kommit med några sådana förtydliganden. Jag kan svara honom med att kommissionen trädde i tjänst för 16 timmar och 20 minuter sedan. Det här är ett ytterst viktigt förhandlingsmandat. Vi behöver kunna diskutera det här tillsammans inom kommissionen innan vi formulerar hela förhandlingsmandatet och diskuterar det med Europaparlamentet. Vi trädde precis i tjänst, så ni kan inte förvänta er att vi ska ha hunnit göra det. Men vi ska se till – och José Manuel Barroso uttryckte detta mycket tydligt i sin skrivelse till Jerzy Buzek – att vi arbetar med förhandlingsmandatet. Vi kommer att lägga fram det för Europaparlamentet så snart som möjligt och se till att hålla er fullt informerade hela vägen i den här frågan.

Det skulle vara en mycket bra idé att skjuta fram omröstningen, och vi skulle få mer tid till att diskutera mandatet. Ni kommer att få se förhandlingsmandatet, och ni kommer att få tid att se handlingar, rapporter osv., och kommissionen vill som sagt samarbeta med er och rådet för att ta fram ett bra – ett mycket bättre – permanent avtal i den här frågan.

Talmannen. – Kära kolleger! Regeln om "blått kort" gäller inte under rådets och kommissionens anföranden, men det här är ett ytterst viktigt beslut. Vi måste fatta ett beslut i morgon.

Det här strider mot arbetsordningen, men får jag be er, herr rådsordförande, att ta två korta – med betoning på korta – frågor från Martin Schulz och Stavros Lambrinidis och sedan inget mer, för vi skulle kunna diskutera den här frågan i ytterligare två timmar.

Martin Schulz (S&D). – (DE) Herr talman, herr Rubalcaba! Jag har tillsammans med de övriga parlamentsledamöterna noga lyssnat på vad ni har sagt. Ni har uttryckt er på följande sätt: "Ge mig mer tid att diskutera det här med de övriga rådsmedlemmarna. Ge mig mer tid för att återkomma med ett bättre avtal". Därför vill jag fråga er mycket tydligt om det stämmer att rådet inte längre insisterar på det här avtalet, och om ni vill ha tid för att förhandla med USA om ett nytt och förbättrat avtal. Har jag förstått er rätt?

Stavros Lambrinidis (S&D). – (EN) Herr rådsordförande! Är rådet medvetet om att Swift under de senaste åren inte en enda gång har överfört specifika uppgifter, eftersom det inte kan ta fram sådana, utan alltid överför större datamängder?

Vet rådet om att det just av detta skäl finns ett avtal mellan Förenta staterna och Swift om att personal från Swift ska finnas på finansdepartementet för att se till att de datamängder som inkommer till departementet inte genomskås klumpvis?

Vet rådet om att interimsavtalet inte inbegriper den minsta eftergift till parlamentet? Om jag har rätt – och det hoppas jag att jag har – innebär detta att rådet och kommissionen har åtagit sig att ta frågan om större datamängder på största allvar i förhandlingsmandatet?

Alfredo Pérez Rubalcaba, rådets ordförande. – (ES) Herr talman! Rådet vill återigen upprepa hur viktigt det är att vi inte stoppar utbytet av ekonomiska uppgifter mellan EU och Förenta staterna.

Rådet är dock också medvetet om att försiktighetsåtgärder, kritik och förslag från ledamöterna måste tas på stort allvar.

Därför har jag bett om tid för att arbeta med alla EU:s medlemsländer, med alla medlemsstater, för att se om vi behöver införliva den här typen av överväganden i det nya avtalet. Ännu viktigare är att jag har begärt tid för att samråda med Förenta staterna. Jag tror att Förenta staterna är villigt att införliva många av de säkerhetsåtgärder, reservationer och restriktioner som uttryckts här i parlamentet i dag i det nya avtalet. Kort sagt är Förenta staterna villigt att försöka hitta en bättre balans mellan säkerhet och frihet i det slutgiltiga avtalet, vilket i grund och botten är vad vi talar om i dag.

Jag vill ta tid för att utforska den här möjligheten så att jag kan återkomma till parlamentet och säga, innan vi går till omröstning i ett sammanträde som detta, att kommissionen och rådet har fått ett åtagande från Förenta staterna om att införliva dessa förslag från Europaparlamentet i det nya avtalet.

Under dessa förutsättningar tror jag att vi skulle få en mycket annorlunda debatt jämfört med den vi har här i eftermiddag.

Manfred Weber (PPE). – (DE) Herr talman! Detta är till stor hjälp. Tack så mycket för att ni gjorde det möjligt. Om jag har förstått rätt, för det är en känslig fråga vi diskuterar, kan Alfredo Pérez Rubalcaba inte garantera att det befintliga avtalet inte kommer att träda i kraft. Med andra ord kommer det att träda i kraft om vi skjuter på saken och ger oss själva mer tid.

Därför undrar jag nu om Alfredo Pérez Rubalcaba kan försäkra oss om att t.ex. ett långsiktigt avtal med högre krav kommer att finnas på plats inom en månad, eller menar rådet att vi ska behöva vänta i ytterligare nio månader ända till periodens slut? Det är mycket svårt för parlamentet att godta en så villkorslös försäkran. Därför måste vi ha tydliga villkor när det gäller rådets försäkran, för att i morgon kunna fatta beslut om en eventuell senareläggning.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE). – (ES) Herr talman! Tack för er generösa tillämpning av parlamentets arbetsordning, och för att ni låter två företrädare tala, först från gruppen Progressiva alliansen av socialdemokrater och demokrater och sedan från gruppen Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater).

Herr Rubalcaba! Ni har satt fingret på problemet. De flesta argument som lagts fram i debatten här i parlamentet har varit berättigade. Jag hyser stor respekt för allt som har sagts. Men dessa uttalanden bör bygga på dokumenterade uppgifter och fakta och visa på god insikt i sakfrågan, och ärligt talat har det förvånat mig mycket att höra vissa uttalanden som tyder på motsatsen. Sådana uttalanden ger intrycket att mycket få personer faktiskt har läst det avtal de kritiserar, för om de hade läst det skulle de aldrig ha kommit med sådana argument.

Därför vill jag fråga er om den fråga som min kollega Manfred Weber ställde och som Jeanine Hennis-Plasschaert tog upp i sin skrivelse (som ni redan vet är jag för att interimssavtalet ska behållas medan det nya avtalet är under förhandling). I skrivelsen ställer Jeanine Hennis-Plasschaert samma fråga som Manfred Weber. Kan rådet garantera parlamentet att rådet i samarbete med parlamentet kommer att lägga fram den slutgiltiga texten till det nya avtalet i utskottet i juni och vid plenarsammanträdet i juli?

Alfredo Pérez Rubalcaba, rådets ordförande. – (ES) Herr talman! Vissa av ledamöterna begär ett interimssavtal och andra ett permanent avtal.

När det gäller tidsaspekten är det inte samma sak att lägga fram grunden till ett slutgiltigt avtal för parlamentet – med andra ord att lägga fram ett åtagande från Förenta staterna om att inkludera några av de säkerhetsåtgärder och förslag som lagts fram av parlamentet – som det är att lägga fram ett nytt förslag.

Om Agustín Díaz de Mera García Consuegra frågar mig om vi kan lägga fram ett nytt avtal för parlamentet inom en månad är svaret nej. Om ni undrar om vi inom några månaders tid kan lägga fram resultatet av dialogen mellan Förenta staterna och parlamentet – vars deltagande är mycket viktigt för att vi ska kunna diskutera huruvida vi gör rätt i att tänka att det slutgiltiga avtalet kommer att bli mycket bättre än det gällande – så är svaret ja. Enligt min åsikt kan vi klara det.

Det är just det jag ber om. Därför nämner jag inte specifikt föredragandens förslag, som jag erkänner att jag inte har fäst särskilt stor vikt vid efter att ha uppfattat den allmänna stämningen och de många ställningstagandena och talen mot undertecknandet av interimssavtalet. Jag vill upprepa min åsikt att det med tanke på den rådande situationen är mer realistiskt att be parlamentet om en tidsfrist på exempelvis tre månader, så att vi får tid att lägga fram grunderna till ett avtal med Förenta staterna som kan tas upp för debatt i parlamentet. Med andra ord skulle detta avtal inbegripa de delar som vi i EU (kommissionen, rådet och parlamentet) och Förenta staterna anser bör införlivas i det slutgiltiga avtalet som sedan ska bli föremål för förhandling.

Jag anser att under dessa förutsättningar skulle den debatt vi hållit i dag ha sett mycket annorlunda ut.

Jeanine Hennis-Plasschaert, föredragande. – (EN) Herr talman! Mycket har sagts. Jag vill betona, i synnerhet för Simon Busuttil och för rådsordförande Alfredo Pérez Rubalcaba, att vi inte äventyrar EU-medborgarnas säkerhet genom att låta bli att ge vårt samtycke till interimssavtalet. Jag tycker att det är mycket orättvist att använda det som någon form av argument. Andra rättsliga instrument finns fortfarande tillgängliga för utbyte av uppgifter över Atlanten, och precis som Claude Moraes sade så kan ingen här påstå sig ha högre moral än någon annan.

När det gäller skrivelsen från Förenta staterna råder det ingen tvekan om att den är uppskattad, men att konstatera att man kommer att lyssna på, överväga och svara på parlamentets synpunkter är lite svagt, eller hur? Det är inte något åtagande överhuvudtaget. Det fastslås även att detta endast gäller om interimssavtalet fortsätter att gälla, vilket jag betraktar som ren utpressning. Jag börjar bli arg och jag beklagar detta, men den här debatten börjar långsamt driva mig till vansinne.

Program för att spåra finansiering av terrorism, är inte, och kan inte anses vara, förenliga med vår starka europeiska tradition av medborgerliga friheter. Jag vill att vi ska inse att det bör betraktas som en avvikelse från EU:s lagstiftning och rättspraxis. Jag har sagt det här förut och jag vill höra det tydligt igen. Jag vill även säga att ingen tvivlar på att vi måste få ett starkare samarbete mellan Förenta staterna och EU, men EU och dess medlemsstater, och i synnerhet rådet, måste vara starka när vi sätter våra egna mål. I det avseendet är parlamentet och rådet ännu inte på samma våglängd.

Slutligen vill jag betona att det handlar om ett europeiskt ansvar, och det finns en europeisk lösning. Nederländerna och Belgien får inte bli dragna vid näsan här. Jag har lyssnat noga till era uttalanden, till ert önskemål om mer tid, och jag är villig att vidarebefordra detta önskemål till talmanskonferensen, men ni gav mig inte de försäkranen som jag ville ha, det var för vagt. Jag kommer dock att vidarebefordra er begäran till talmanskonferensen som kommer att sammanträda senare i eftermiddag.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum torsdag den 10 februari 2010.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Bruno Gollnisch (NI), *skriftlig*. – (FR) Samarbetet med Förenta staterna för att bekämpa terrorismen är viktigt, men inte till vilket pris som helst. Avtalet med Förenta staterna om överföring av finansiella uppgifter handlar snarare om att öppna och läsa alla EU-medborgares privata e-post eller att övervaka allt deras e-postutbyte under förevändningen att terrorister är benägna att skicka brev eller elektroniska meddelanden till varandra. Det avtal vi talar om ger inga garantier när det gäller respekt för personuppgifter och ännu mindre när det gäller hur dessa kommer att användas. Risken med att inkräkta på miljontals oskyldiga medborgares privatliv eller att blanda sig i europeiska företags fullt lagliga finansiella transaktioner på en myndighets befallning är oacceptabel. Jag minns ännu "Echelon-affären" med avlyssningssystemet som påstods vara ämnat för militären och säkerhetstjänsten och som visade sig vara ett system med enorm potential för industrispionage och politiskt spionage riktat mot de allierade. Vi kan inte acceptera ett utbyte, dvs. ett ömsesidigt överförande, av specifika uppgifter på begäran av en juridisk myndighet inom ett specifikt sammanhang. Vi vill verkligen bidra till att Swift bryter det dödläge som förhindrar det från att utföra något annat än massöverföringar av uppgifter, men vi kan inte acceptera det här avtalet.

Indrek Tarand (Verts/ALE), *skriftlig*. – (FR) Herr talman! Vi rekommenderar våra kolleger att de röstar mot det här betänkandet i syfte att ge rådet och kommissionen ett tillfälle att göra vissa justeringar och därigenom ändra sin ståndpunkt. Vi hoppas verkligen att de kommer att ta vara på det tillfället. För övrigt har Frankrike precis beslutat att sälja ett krigsfartyg av Mistral-klass till Ryssland, och vi tror att Frankrike djupt kommer att få ångra detta beslut.

Zbigniew Ziobro (ECR), *skriftlig*. – (PL) Terroristhotet blir inte mindre. Det senaste försöket av en självmordsbombare att spränga ett flygplan från Europa till Förenta staterna visar att det finns människor som är beredda att döda hundratals oskyldiga människor för sina fanatiska övertygelsers skull. Det vore dock ett misstag att se terrordåd uteslutande som desperata individers gärningar. Bakom alla terrorister står nämligen en organisation som har utbildat dem, försett dem med sprängmedel och finansierat dem. Terrorismen måste vara välorganiserad för att överleva, och för detta behövs i regel pengar. Vi får inte ge upp våra försök att spåra finansiella transaktioner och hitta källan till de medel som stöder terrorismen. Ett effektivt utbyte av information mellan regeringar och ömsesidig hjälp med att identifiera misstänkta personer och organisationer är en oerhört viktig fråga när det gäller att trygga våra medborgares säkerhet. Vi måste göra allt som står i vår makt för att se till att det slutgiltiga avtalet garanterar det nödvändiga skyddet av personuppgifter.

Vi får dock inte glömma att vårt främsta mål måste vara att begränsa terrorismen, för terrorismen är fortfarande ett verkligt hot, även i EU. När det handlar om säkerhet måste vi sätta de politiska spelen åt sidan. Europaparlamentet får inte göra det här till en maktdemonstration genom att förkasta interimsavtalet med Förenta staterna om behandling av uppgifter om finansiella transaktioner, eftersom detta avtal förbättrar säkerheten på vår kontinent.

ORDFÖRANDESKAP: LAMBRINIDIS

Vice talman

14. Kroppsskannrar - Underrättelsetjänsternas verksamhet inom ramen för strategierna för terroristbekämpning (debatt)

Talmannen. - Nästa punkt är en gemensam debatt om kampen mot terrorism samt rådets och kommissionens uttalanden om kroppsskannrar och underrättelsetjänsternas verksamhet inom ramen för strategierna för terrorismbekämpning.

Alfredo Pérez Rubalcaba, *rådets ordförande*. – (ES) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill inleda den här debatten med att tacka parlamentet för möjligheten att hålla en lugn debatt om politiken för terrorismbekämpning, och om vissa delar av terrorismbekämpningen i synnerhet. Jag välkomnar även den lägliga tidpunkten för debatten, eftersom en rimligt lång tid har förflutit sedan det misslyckade attentatet i Detroit i december skapade tumult världen över.

När något sådant händer och det handlar om att hantera ett hot som det från terrorismen, anser jag självklart att det är viktigt att handla, men jag tror mycket mer på att oavbrutet arbeta i det tysta, sakta men säkert, som vi säger i mitt land. Jag vill understryka för parlamentet att hotet från terrorismen är lika verkligt som tidigare i alla EU-länder.

Vi vet att terroristerna observerar oss, och vi vet att de är innovativa och försöker att ändra sina metoder för att kringgå våra strategier i kampen mot terrorism. Därför måste vår strategi också vara innovativ och varierad. Den behöver bli bättre, och framför allt måste vi lära av våra misstag, eftersom vi faktiskt gör misstag.

Samtidigt är vi alla medvetna om att vi troligtvis inte hade hållit en debatt på det här sättet i parlamentet om det inte hade varit för det misslyckade attentatet i Detroit i december. Med andra ord kan man säga att den här debatten har uppstått ur behovet av säkerhetsåtgärder, i synnerhet ur behovet av de slutsatser som vi alla har dragit efter att ha studerat utgången i Detroit, som jag nyss nämnde.

Kärnan i dagens debatt är även en analys om vad vi gjorde fel i hanteringen av nämnda attentat, och vilka åtgärder de olika länderna vidtar för att förhindra att dessa misstag upprepas. Därför talar vi om att analysera uppgifter, om tjänster för terrorismbekämpning, om utbyte av uppgifter och om kroppsskannrar. Vi talar om misstag som gjordes vid ett attentat som lyckligtvis aldrig inträffade.

Eftersom detta är ämnet för vår debatt vill jag nämna några av de mest uppenbara slutsatser jag tror att vi kan dra av det misslyckade attentatet i Detroit. Det finns fem slutsatser.

För det första visar attacken i Detroit att terrorister fortsätter att rikta in sig på civil luftfart som ett prioriterat mål.

För det andra visar attentatet i Detroit hur viktigt det är att samla in uppgifter, men även att integrera och analysera dem.

För det tredje visar attentatet i Detroit att al-Quaida är i en sådan position att de kan inleda attentat utanför det vi skulle kunna kalla deras eget territorium. Detta gäller al-Quaida på Arabiska halvön (den terroristorganisation som misstänks ligga bakom det misslyckade attentatet i Detroit) eller al-Quaida i de islamistiska Maghreb-länderna, som utgör ett hot för oss alla.

Min fjärde slutsats är att händelserna i Detroit bör påminna oss om hur viktigt det är att arbeta för att vända radikaliseringsprocessen. Enligt min mening är de misstänkta terroristernas personlighet en mycket betydelsefull faktor i den här frågan.

Slutligen innebär händelserna i Detroit att vi måste vara mycket uppmärksamma på sönderfallande stater eller stater som riskerar att falla sönder på grund av rådande omständigheter.

Den första och andra slutsatsen gäller det konstanta hotet mot civil luftfart och behovet av att integrera alla tillgängliga uppgifter. De leder oss direkt till eftermiddagens debatt eller debatter om uppgifter och hur de används och om kroppsskannrar.

Jag bör säga att det här inte är någon ny debatt och det är inte heller den första debatt vi håller i parlamentet om det här ämnet. Gilles de Kerchove, EU:s samordnare för terrorismbekämpning, talade om informationshantering och skydd av personuppgifter i sin intressanta och tydliga rapport som han lämnade under en debatt om ämnet som hölls i parlamentet den 26 november. Uppgifter och analyser av uppgifter är centrala element i kampen för att förhindra och hantera terrorism, vilket är ämnet för eftermiddagens debatt.

Vi måste identifiera terrorister och vi måste veta var de planerar att utföra attentat och vem som förser dem med vapen. Vi behöver känna till den materiella infrastruktur som stöder dem. Vi behöver känna till deras kommunikationssystem, och vi kan ta reda på detta genom databaser och specialiserade källor. Vi behöver ett utbyte av uppgifter så att vi kan få tag på all tillgänglig information, och vi måste hantera den på ett bra sätt.

Jag skyndar mig att tillägga att vissa av de attentat vi har utsatts för tidigare kunde ha undvikits om informationen hade gjorts tillgänglig i god tid för de som ansvarar för terrorismbekämpande åtgärder. Det vill säga om informationen hade hanterats och integrerats på ett – om ni ursäktar uttrycket – intelligent sätt, vilket inte alltid är fallet. Detta för oss till debatten om informationshantering.

Vi har EU:s ram inom vilken vi kan utbyta information på ett lämpligt sätt. Vår nyligen antagna strategi utgjorde en del av rådets slutsatser i november förra året. Den syftar till att ge säkerhetsstyrkorna och underrättelsetjänsterna de uppgifter de behöver för att göra vår strategi för terrorismbekämpning mer användbar och effektiv. Detta gäller de nödvändiga uppgifterna och endast dem, inget mer, eftersom större datamängder ibland sänker det egna värdet och ändamålsenligheten.

Som denna strategi visar bör besluten om utbyte av uppgifter vara konsekventa, yrkesmässiga, effektiva, hållbara och tillförlitliga samt vara begripliga för alla medborgare och yrkesmän som arbetar med det. Enligt strategins riktlinjer måste de uttalanden och problem som vi har tagit upp här i parlamentet tas i beaktande, dvs. behovet av att bekämpa terrorismen samt frågor som gäller de mänskliga rättigheterna, rätten till integritet och till skydd av personuppgifter.

Som jag sade i början av debatten är en annan av de slutsatser som vi kan dra av attentatet i Detroit att den kommersiella luftfarten fortsätter att vara ett av terrorismens främsta mål. Den misstänkte terroristen lyckades uppenbarligen ta sig ombord på flygplanet med en tillräckligt stor mängd sprängmedel för att spränga planet i luften. Därmed lyckades han lura alla våra bevakningssystem och säkerhetssystem på flygplatsen, eftersom de bevisligen inte räckte till för att förhindra ett sådant attentat som det i Detroit, som lyckligtvis aldrig genomfördes.

Sammanfattningsvis måste vi fortsätta att förbättra våra säkerhetstjänster för att försöka undvika att terrorister eller misstänkta terrorister tar sig ombord på kommersiella flyg. Vi måste se till att ingen kan ta sig ombord på ett flygplan med vapen, sprängmedel eller kemiska prekursorer för framställning av sprängmedel. Om dessa två säkerhetsåtgärder misslyckas måste vi göra mer för att skydda våra plan och undvika incidenter ombord.

Just detta är ramen för den debatt vi håller om en fråga som är viktig för parlamentet och rådet, dvs. frågan om kroppsskannrar.

Parlamentsledamöterna vet att det är kommissionen som har den relevanta befogenheten att fastställa mål och utforma regler i luftsäkerhetsfrågor. Dessa frågor debatteras i både det formella och det informella rådet (transport, telekommunikation och energi). Jag vill dock nämna att frågan om luftsäkerhet var föremål för debatt i det informella ministerråd som ägde rum för några veckor sedan i Toledo.

Rådet var enigt på en mängd punkter: för det första att det är korrekt och lämpligt att EU intar en gemensam ståndpunkt om kroppsskannrar och på ett mer allmänt plan om alla skyddsmekanismer på våra flygplatser. Det är inte rimligt att vissa flygplatser är sämre skyddade än andra, eftersom detta i grund och botten innebär att vi alla är sämre skyddade. Därför skulle det glädja oss om EU kunde nå en överenskommelse och inta en gemensam hållning i den här debatten.

För det andra vill jag ta upp en svårare och känsligare fråga där det finns flera sidor att ta i beaktande. Först och främst gäller det naturligtvis att ta reda på hur effektiva den här typen av kroppsskannrar är när det gäller att förhindra terrorister från att gå ombord på plan med sprängmedel eller kemiska prekursorer för framställning av sprängmedel. För det andra måste vi ta reda på och analysera om dessa skannrar är förenliga med människors rätt till privatliv och integritet, vilket är viktigt för rådet, kommissionen och parlamentet. Den tredje punkten vi var eniga om var att ta reda på om det kan finnas några hälsorisker för de som går genom den här maskinen för att stiga ombord på kommersiella flyg.

När det gäller dessa tre frågor arbetar kommissionen med tre undersökningar om kroppsskannrarnas effektivitet, deras hälsoeffekter och deras förenlighet med de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna. Dessa undersökningar kommer att finnas tillgängliga för rådet och parlamentet inom en snar framtid.

Därför enades det informella rådet vid sitt möte i Toledo om att göra efterforskningar och tillhandahålla den här informationen så att vi kan ha en djupgående debatt och förhoppningsvis nå en enad ståndpunkt i den här frågan, vilket vore högst önskvärt.

När vi har nått en gemensam ståndpunkt kommer vi att ta full hänsyn till den resolution parlamentet antog den 23 oktober 2008 efter en debatt om kroppsskannrar. Under debatten diskuterade vi behovet av en utvärdering av kroppsskannrarnas inverkan på de mänskliga rättigheterna, hälsan och ekonomin, samt behovet av att samråda med Europeiska datatillsynsmannen. Detta måste tas i beaktande vid vår nästa debatt.

Jag vill upprepa mitt tack till parlamentet för tillfället att debattera de här frågorna och jag tackar parlamentet för dess flexibilitet när det gäller tidpunkten för debatten.

Siim Kallas, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Vi är här för att lägga fram en sammansatt syn på vissa aspekter i kampen mot terrorismen. Min prioritering som kommissionsledamot för transport är utan tvekan passagerarnas säkerhet och trygghet. Det är en viktig prioritering i vår gemensamma transportpolitik och det är alltid en oerhört viktig fråga.

Försöket till terroristattentat på Northwest Airlines flyg 253 till Detroit den 25 december har återigen bekräftat hur verkligt hotet mot den civila luftfarten är. Jag vill betona att de rådande EU-bestämmelserna om luftsäkerhet tillämpades på ett korrekt sätt den 25 december på flygplatsen Schiphol i Amsterdam.

Händelsen vittnar främst om bristande underrättelse och en bristande förmåga att koppla samman information. Luftfarten är fortfarande ett mål för terrorister. Det kan vi inte bortse från. Luftsäkerheten måste därför säkras med alla lämpliga medel, i enlighet med de grundläggande rättigheterna.

Resenärer, media och luftfartens intressenter frågar oss om de befintliga säkerhetsmekanismerna är tillräckligt bra, eller om vi måste vidta ytterligare åtgärder. I detta avseende diskuteras de nya kontrollmetoderna, de så kallade kroppsskannarna, överallt i dag.

När det gäller användningen av kroppsskannrar på flygplatser anser säkerhetsexperterna att dessa maskiner har bättre upptagningsförmåga än den befintliga kontrollutrustningen. Vissa anser att de är betydligt bättre. Andra anser att det inte är ett så stort framsteg, men hur stort mervärde dessa maskiner ger till säkerheten på flygplatserna och vilka konsekvenser de får för hälsan och integriteten är inte helt säkert i dag.

Precis som parlamentet konstaterade 2008 väcker användningen av kroppsskannrar en mängd frågor, i synnerhet när det gäller integritet, skydd av uppgifter och hälsan. Jag tänker lägga fram en rapport för er i april om bildteknik och dess användning på EU:s flygplatser. I den här rapporten kommer vi att ta upp de frågor som togs upp i Europaparlamentets resolution från 2008.

Vi måste se allvarligt på de här frågorna. Vi måste även bestämma oss för om det är bäst att ta upp dessa frågor på nationell nivå eller på EU-nivå. Jag anser att en EU-ram skulle vara bättre. Detta säger jag utifrån vår erfarenhet av en gemensam strategi sedan 11 september 2001 och med tanke på den inre flygmarknadens effektivitet. En EU-ram garanterar enhetliga normer när det gäller både säkerhet och respekt för enskilda personers rättigheter.

Slutligen vill jag understryka att säkerheten på flygplatserna är en mycket större fråga än införandet av ny kontrollteknik. För att bekämpa terrorism riktad mot civil luftfart behöver vi en stor variation av kombinerade och samordnade åtgärder – underrättelse, profilering, olika genomsökningsmetoder och internationellt samarbete. Precis som Alfredo Pérez Rubalcaba nyss sade utvecklas terroristerna. Även vi måste utvecklas, och kroppsskannrar är bara en del av den här variationen.

Jag ser fram emot era synpunkter och tackar er för er uppmärksamhet.

Cecilia Malmström, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Det här är kommissionens nya, dubbelsidiga strategi. Precis som den förra debatten visade går EU:s arbete nu in i en ny fas i och med Lissabonfördraget. Jag är mycket glad och ärad över att få arbeta tillsammans med er i kampen mot terrorism och andra säkerhetsrelaterade frågor. Detta kommer vi naturligtvis att göra samtidigt som vi visar full respekt för att det är medlemsstaterna som har det slutgiltiga ansvaret för allt operativt och underrättelserelatert arbete på det här området.

Jag vill påminna er om – vissa av er var på min utfrågning för några veckor sedan – att jag lovade göra en utvärdering av all politik om terrorismbekämpning. Som ett första steg har jag bett min avdelning att ta fram en överblick och en uppskattning av allt som har uppnåtts hittills. Utifrån detta kommer jag att besluta hur vi ska gå vidare. Vi behöver utvärdera och få en full förståelse för vad vi har, vilka effekter det har, vad som eventuellt fattas och vad som överlappar, för att kunna föreslå nya åtgärder och mer genomtänkta åtgärder. Jag ser fram emot att lägga fram den här utvärderingen för er och att diskutera den med er.

Den här inventeringen innebär dock inte att det har gått mig förbi att terroristhotet är oförminskat. Som min nya kollega, Siim Kallas, och rådets ordförande Alfredo Pérez Rubalcaba sade vet vi att terrorismen fortfarande är ett av de största hoten mot våra värderingar och demokratier. Flyget till Denver visade nyligen det.

Vi har statistik från Europol som visar att EU:s medlemsstater under 2008 rapporterade totalt 515 misslyckade eller framgångsrikt genomförda terroristattentat inom EU. 359 personer åtalades för terrorism i totalt 187 ärenden. 50 procent av dessa var kopplade till al-Qaida eller islamistisk terrorism, och 39 procent till separatistisk terrorism, exempelvis ETA:s verksamhet i Spanien. Vi vet även att de tragiska händelserna och fruktansvärda bombdåden i Bombay inträffade under 2008, och dessa drabbade också EU-medborgare, bland annat några parlamentsledamöter. Dessa händelser och siffrorna från Europol talar sitt tydliga språk: terrorismen förekommer fortfarande, och det är viktigt att vi inte sänker garderna och att vi ser till att ha verktyg

i kampen mot terrorism, samtidigt som vi självklart alltid ska respektera de grundläggande rättigheterna fullt ut.

Om vi ser på de instrument vi har i dag så har vi EU:s handlingsplan för kampen mot terrorism som utvecklades efter attentaten i Madrid och i London. Den här handlingsplanen lyfter fram EU:s åtagande om att bekämpa terrorism globalt samtidigt som man respekterar mänskliga rättigheter och att göra EU tryggare och låta dess medborgare leva i ett område med frihet, säkerhet och rättvisa. Detta åtagande gäller givetvis fortfarande.

Frihet är inte möjligt utan säkerhet, och säkerhet är inte möjligt utan frihet. Därför är respekten för de grundläggande rättigheterna i kampen mot terrorism inte bara ett krav i alla demokratiska samhällen, utan en nödvändighet för att vi ska kunna se till att vår politik är trovärdig, legitim och hållbar. Därför kommer kommissionen endast att föreslå åtgärder som fortsättningsvis kommer att ingå i granskningen av EU-lagstiftningen. Detta gäller framför allt grundläggande rättigheter och stränga konsekvensbedömningar, bland annat när det gäller konsekvenser för personuppgifter och privatpersoner.

Terrorism är som bekant ett globalt fenomen, och därför kommer vi att fortsätta att engagera oss i samarbetet med våra bundsförvanter och partner och internationella organisationer i hela världen.

När det gäller den interna dimensionen av bekämpning och förebyggande av terrorism, har vi i vår handlingsplan för kampen mot terrorism vissa centrala mål för hur EU kan bidra till kampen mot terrorism. Jag delar fullständigt dessa mål, i synnerhet när det gäller behovet av att få ett slut på den våldsamma radikaliserings, skydda vår kritiska infrastruktur, stödja offer, förbättra informationsutbytet mellan nationella myndigheter och samarbeta med alla relevanta intressenter. Vi måste reagera mot icke-konventionella hot och bli bättre på att upptäcka hot. Vi måste strypa terroristernas finansiella resurser och investera mer i forskning och teknisk utveckling.

Utvecklingen av den här politiken har naturligtvis fått ett starkt stöd från Europeiska kommissionen i samarbete med medlemsstaterna. De senaste åren har kommissionen bidragit stort till närmandet av medlemsstaternas rättsliga ramar i det här arbetet. Vi har t.ex. den europeiska arresteringsordern som skapade en EU-omfattande överenskommelse om terroristbrottslighet och förenklade utlämningsförfaranden inom EU:s medlemsstater. Vi har även inlett omfattande åtgärder för att bekämpa terroristernas missbruk av Internet och tagit itu med förhållanden som leder till radikalisering bland terrorister genom att lansera ett europeiskt program för skydd av den kritiska infrastrukturen och begränsat terroristernas tillgång till medel som de behöver för att utföra sina dåd, dvs. finansiering och sprängmedel.

I EU:s handlingsplan för att förbättra säkerheten när det gäller sprängmedel planeras omfattande åtgärder som ska göra det svårare för terrorister som vill använda sprängmedel till ett attentat. Jag vill föreslå en rättslig ram för att hantera risker kopplade till prekursorer som kan användas för att framställa improviserade sprängmekanismer. Det kommer jag att göra i år.

Vi har också den CBRN-handlingsplan som lades fram av kommissionen i juni förra året och som rådet enades om. Den här handlingsplanen består av 130 åtgärder. Kommissionen har öronmärkt 100 miljoner euro som kan göras tillgängliga genom befintliga finansieringsprogram för att underlätta genomförandet.

Jag är fast besluten att se till att Europeiska kommissionen under de kommande åren kommer att fortsätta att utveckla sin roll som katalysator och drivkraft för samarbete, expertnätverk, utbyte av bästa metoder, utbyte av resurser, förbättrad forskning och utveckling av gemensamma strategier för transnationella utmaningar. Vi kommer även att behöva se över hur vi använder våra finansiella resurser. Det skulle vi kunna göra genom att inrätta en intern säkerhetsfond, vilket har planerats i Stockholmsprogrammet.

På en större skala måste det internationella informationsutbytet om insamling och lagring av uppgifter om tusentals medborgare ta hänsyn till – detta var mycket tydligt under vår senaste debatt – de mycket höga normerna för uppgiftsskydd för att förhindra att uppgifter missbrukas och hanteras bristfälligt. Som kommissionsledamot Siim Kallas sade måste vi även se till att vi kopplar samman information på ett korrekt sätt. Jag kommer tillsammans med min kollega Viviane Reding att inom en snar framtid föreslå ett kombinerat system för skydd av personuppgifter som även skulle omfatta polisiärt och straffrättsligt samarbete.

Allt det här kommer att tas i beaktande i utvärderingen och det kommer att falla inom området för den interna säkerhetsstrategi som vi kommer att lägga fram för er inom kort.

Jag vill avsluta med att understryka att vi i det långa loppet kan föra en lyckad kamp mot terrorism enbart om vi behåller vår förmåga att föra vidare våra värderingar och fortsätter att respektera de grundläggande rättigheterna. Vi måste se till att vår politik inte betraktas som tvetydig eller dubbelmoralisk. Vi kan endast

försvara höga moraliska värderingar och förhindra utanförskap i vårt samhälle och vårt sätt att leva om vi förblir trogna våra demokratiska värderingar och rättstatsprincipen.

Talmannen. – Ni gav oss mycket hoppfulla framtidsutsikter. Kanske vi en dag kommer att få se er, Siim Kallas och Viviane Reding företräda kommissionen på en och samma gång.

Manfred Weber, för PPE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr Rubalcaba, herr Kallas och fru Malmström! Det gläder mig att vi inte enbart talar om Swift och kroppsskannrar i dag, utan att vi även håller en allmän debatt om kriget mot terrorismen, eftersom detta är ett ämne som påverkar oss alla. När vi ser tillbaka måste vi säga att terrorismen är ett verkligt hot mot EU:s medborgare. Vi vidtar positiva åtgärder och jag vill uppriktigt tacka de offentliga myndigheterna. De personer som ansvarar för säkerheten har gjort ett mycket bra jobb de senaste åren. Jag vill även tacka våra partner.

Nu måste vi se framåt. Vad kommer vi att möta de närmaste åren? I detta avseende har jag tre specifika önskemål eller förslag. Det första gäller samarbetet mellan myndigheterna i EU. Varje dokument har en rubrik som framhäver vikten av att samarbeta och stärka vårt samarbete. Det är vackra ord, men ingenting har hänt i praktiken. Än en gång har inget hänt i Toledo när det gäller det konkreta samarbetet. Det råder ingen brist på åtgärder, detta blev tydligt i Detroit. Det som saknas är samarbete mellan myndigheterna. Det är där problemet ligger. Därför vill jag be rådet att antligen göra sitt jobb på det här området och uppmana kommissionen att lägga fram några lämpliga förslag.

Min andra punkt är att vi bör undersöka vår befintliga lagstiftning om t.ex. insamlande av uppgifter och mobiltelefonuppgifter när det gäller bevarande av uppgifter. Därför har ni stöd från Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) för den här utvärderingen. Det är viktigt att vi prövar lagstiftningen med några års mellanrum.

För det tredje har vi precis hållit en debatt om Swift. Jag skulle vilja fråga parlamentet varför vårt samarbete med Förenta staterna måste organiseras på det här sättet. Det måste organiseras på det här sättet eftersom vi i EU inte har någon möjlighet att utvärdera uppgifterna på egen hand. Därför uppstår frågan om huruvida vi är tillräckligt självsäkra för att utvärdera dem själva. Det är också något att tänka på i framtiden.

Saïd El Khadraoui, för S&D-gruppen. – (NL) På den korta tid jag fått tilldelad vill jag på uppdrag av gruppen Progressiva alliansen av socialister och demokrater i Europaparlamentet fastställa tre viktiga grundvillkor som vi betraktar som avgörande i utvärderingen av frågan om det eventuella införandet av kroppsskannrar, som för inte så länge sedan förespråkades som en mirakelkur.

För det första måste vi anta en samordnad och harmoniserad EU-strategi. Därför måste vi ha EU-regler, annars förflyttar vi bara säkerhetsproblemen och orsakar kaos. Rådets ordförande nämnde detta, men jag vill påpeka för det spanska ordförandeskapet att ett antal rådsmedlemmar samtidigt har antagit en egen strategi, och jag ber er att uttryckligen fördöma detta.

För det andra behöver vi en global strategi för säkerhet och terrorismbekämpning, och det innebär att vi måste låta bli att dra förhastade slutsatser, att vi måste sätta stopp för en politik som enbart består av uttalanden samt att det eventuella införandet av kroppsskannrar inte kan isoleras från det större sammanhanget av befintliga eller möjliga åtgärder och att vi självklart även måste se det mot bakgrund av andra aspekter, exempelvis hur detta påverkar folkhälsan och budgeten.

För det tredje måste vi också sluta ge intrycket av att dessa kroppsskannrar kommer att garantera hundra procentig säkerhet. Ni vet säkert t.ex. att den här utrustningen klarar av att urskilja sprängmedel som finns gömda på kroppen, men inte inuti den.

Sammanfattningsvis vill jag säga att jag därför också stöder kommissionens strategi som går ut på att först pröva lagstiftningen innan den lägger fram ett förslag.

Gesine Meissner, för ALDE-gruppen. – (DE) Herr talman! Alfredo Pérez Rubalcaba påpekade helt riktigt att vi i dagsläget inte har ett säkert system för flygresor. Vi behöver bättre säkerhet på det här området. Händelserna i Detroit och München visar att det finns brister i säkerheten. Därför införs kroppsskannrar i en vansinnig brådska som om de vore en mirakelkur. De används redan i Förenta staterna, Nederländerna och i andra länder.

Detta väcker dock frågan om kroppsskannrar verkligen kommer att göra det säkrare att resa med flyg. Det är en av de avgörande frågor som vi måste ställa oss själva. Det finns faktiskt en hel rad frågor vi måste ställa när det gäller kroppsskannrar. Vilken typ av teknik används? Vilken typ av strålning avger de? Kan de skada

hälsan? Vad kommer de att visa? Bara några gröna eller röda punkter eller hela personen som skannas? Slutligen måste vi fråga oss själva om vi kan se till att uppgifterna är skyddade? Dessutom är skannrarna dyra. Om vi ska installera dem, vem kommer att betala?

Det finns många frågor att besvara och vi håller på med det. Ni vill också göra det och lägga fram en lösning för oss. Vad som än händer kommer vi att behöva en lösning som omfattar hela EU. Vi måste också tänka på Tel Aviv och möjligheten att använda en annan metod. Vi behöver leta efter bombarna och inte efter bomberna. Vi kan inte använda den här metoden utan åtskillnad, eftersom den innebär diskriminering, utan vi måste undersöka alla möjligheter samtidigt som vi skyddar våra grundläggande rättigheter.

Judith Sargentini, för Verts/ALE-gruppen. – (NL) För en tid sedan ställde parlamentet en mängd krav som kroppsskannrar måste uppfylla om de ska införas. Kraven gällde integritet, skydd av personuppgifter, mänsklig värdighet, hälsa och valfrihet.

Det finns teknik som uppfyller alla dessa krav, vilket innebär att röntgenstrålar, röntgenbilder och nakenbilder måste anses vara förlegade, och det är där vi har hamnat fel för tillfället. Vid flygplatsen Heathrow i London används den här utrustningen utan valfrihet. Ny utrustning håller på att införas i Italien. Den nederländska justitieministern kräver att sådan utrustning ska införas på alla flygplatser i hela EU, inte bara på flyg till Förenta staterna, utan på alla flyglinjer.

Om vi fortsätter att bara hålla samma gamla debatt om tekniken kommer vi att fortsätta att undvika den verkliga frågan, den allvarliga frågan, nämligen om detta verkligen hjälper och om detta är det samhälle vi vill ha. Jag instämmer med min kollega från gruppen Progressiva alliansen av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet som faktiskt ställer de här frågorna. Vi måste tänka över vilket slags EU vi vill leva i, för total säkerhet existerar inte.

Peter van Dalen, för ECR-gruppen. – (NL) Den senaste varianten av skannrar uppfyller parlamentets krav. Säkerhetspersonalen ser bilder av mänskliga konturer med prickar som anger var en person bär på vätskor, vapen eller andra förbjudna föremål. Om sådana prickar syns kontrolleras passageraren separat på plats.

De senaste skannrarna har inte heller några hälsoeffekter. Den strålning de avger är mindre än den från mobiltelefoner. Dessutom är skannrarna användarvänliga. Köerna vid säkerhetskontrollerna kommer att minska eftersom fler passagerare kan skannas varje timme. Det kommer därför att påverka kostnaderna för flygresenärer.

De senaste skannrarna är dock kompletterande säkerhetsverktyg, herr talman. Profilerings och ett bra informationsutbyte krävs också i allra högsta grad. Jag anser att vi snabbt kan gå vidare till att införa dessa verktyg som ett komplement.

Rui Tavares, för GUE/NGL-gruppen. – (PT) För några dagar sedan fick jag ett e-brev från en lobbyist som sålde kroppsskannrar. I brevet talade man om "tiden efter Detroit". Inte särskilt överraskande. Varje maskin kostar 250 000 euro. Man kan tjäna en förmögenhet på att sälja kroppsskannrar, men när jag läste e-brevet och tänkte på den här tiden efter Detroit, efter ett amatörmässigt försök av en terrorist som övermannades av medpassagerare på planet undrar jag om det här attentatet verkligen förtjänar att ge namn till en historisk tidsepok.

Det gör den inte, om man inte menar en tidsepok av ren och skär fräckhet. Allt kan inte användas som en ursäkt för att öka intrånget på allmänhetens privatliv. EU-medborgarna måste också veta att vi i parlamentet har ett ansvar. Vi måste verkligen utreda terrorismen. Det är sant att polisen alltid behöver mer uppgifter, och även flygplatserna, men det är också viktigt att grunda forskningen på tydliga antaganden, och rådet och kommissionen gör många antaganden. Tyvärr är dessa antaganden felaktiga.

Föreställningen att terroristhotet inte har minskat är diskutabel och bör diskuteras här. Tanken att terrorismen utvecklas och att även vi bör utvecklas stämmer, men först och främst måste vi sköta vårt arbete på ett bra sätt, för attentatet i Detroit, eller snarare försöket till attentat, hade mycket lätt kunnat förhindras. Nu diskuterar vi framtidens databaser och polismetoder.

När man upptäcker att terrorister kan svälja material för att tillverka bomber, kommer man då att börja utföra endoskopier på flygplatserna? Är det så vi vill ha det? Förr eller senare kommer parlamentet att behöva sätta sig ned och diskutera den här frågan med försiktighet, med respekt för allmänhetens rättigheter.

Rolandas Paksas, för EFD-gruppen. – (LT) Europaparlamentet måste göra sitt yttersta för att se till att underrättelsebyråerna inte använder kriget mot terrorismen för att berättiga tortyr, hemliga fängelser eller till och med statskupper där det finns ett motstånd mot detta.

Herr talman! Jag vill citera den brittiske ambassadören i Uzbekistan, Craig Murray, som gav följande bevis för detta till Europaparlamentets tillfälliga utskott: ”Jag har sett många bevis på tortyr i Uzbekistan. Jag har sett en journal för en fånge som dog under ett förhör efter att ha utsatts för skendränkning i kokande vatten”. En annan tjänsteman, Michael Wood, gav ytterligare bevis när han konstaterade att ”information som framkommit under tortyr är inte olaglig enligt FN:s konvention om tortyr, förutsatt att vi inte har utfört tortyren själva”.

Kan det finnas något större hån mot de mänskliga rättigheterna?

Jag uppmanar er att återuppta parlamentets undersökning och åter sammankalla det tillfälliga utskottet om det extraordinära utlämnandet och interneringen av CIA-fångar i Europa.

Philip Claeys (NI). – (NL) Vi måste vara försiktiga så att debatten om terrorism inte förminskas till en debatt om kroppsskannrar eller skydd av personuppgifter. Det är anmärkningsvärt att rådet och kommissionen i sina uttalanden inte nämnde den radikala islamism som fortfarande är en grogrund och en hård för internationell terrorism. Eftersom vi inte längre tillåts se sanningen på grund av den politiska korrektheten, är varje strategi dömd att misslyckas innan den ens har inletts.

Kommissionen och parlamentet betonar respekten för de medborgerliga rättigheterna, vilket är riktigt och nödvändigt, men faran är att vi går vilse i formaliteter, och det är precis vad som hände i debatten om programmet för att spåra finansiering av terrorism. Vissa grupper har gjort sig skyldiga till att piska upp en allmän stämning mot en eventuell strategi för att bekämpa terrorismen och på det sättet kan vi inte tjäna EU:s medborgare.

Werner Kuhn (PPE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) anser att kriget mot terrorismen är 2000-talets största utmaning. Vi tar oss an den här utmaningen både på teknisk nivå och på parlamentsnivå.

I utskottet för transport och turism har vi inte bara infört regler om förbudet av vätskor i handbagaget, utan vi tittar även närmare på kroppsskannrar. Jag vill först och främst säga en sak. Vi har inte en fullständig säkerhet just nu, vilket många talare redan har betonat, och vi kommer inte att ha det i framtiden heller. Vi kan dock utveckla naturliga tekniker som gör det möjligt för oss att gradvis närma oss en fullständig säkerhet.

Vi måste ta hänsyn till några grundläggande regler, både inom och utanför parlamentet. Alla grupper är redan överens om att skannarna bör medföra så liten hälsoinverkan som möjligt för passagerarna. Därför är det nödvändigt att vi inför avancerade kroppsskannrar som fungerar enligt en viss princip. Det säger sig självt att de personliga rättigheterna måste skyddas. Dessutom får vi inte enbart tala om de kroppsskannrar som skannar den nakna kroppen när vi ger exempel på den typ av skanning som kommer att användas.

I utskottet för transport och turism har vi kommit överens med utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor om att kommissionen ska lägga fram ett förslag till lagstiftning om kroppsskannrar för oss i slutet av mars eller i början av april, och i alla händelser före sommaruppehållet. Det finns ett antal faktorer att ta i beaktande på det här området, bland annat ett konsekvent samarbete mellan utskottet för transport och turism – som intar en ledande roll – och utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor. Andra faktorer är utrustningens tillförlitlighet, EU-certifiering och fastställandet av lika villkor i hela EU, så att vi kan se till att säkerheten är densamma på hela EU:s territorium.

Claude Moraes (S&D). – (EN) Herr talman! Ni sade att det är tre kommissionsledamöter som är ansvariga. Det är vi glada över. Låt mig citera den enda som inte är närvarande. Förra veckan sade kommissionsledamot Viviane Reding att ”vi vet att kroppsskannrar kan innebära ett stort intrång på integriteten, så vi behöver noga beakta deras inverkan”.

Det är precis den typen av uttalande som vi borde göra i detta tidiga skede. Vi i S&D-gruppen anser att terrorism kan bekämpas med teknik, och Cecilia Malmström innefattade det i en mer omfattande potential rättslig ram som hon tog upp.

Det är en mycket allvarlig kamp. Jag har stoppats många gånger på flygplatser. Det är bra om man med teknikens hjälp kan se till att jag inte förväxlas med någon annan, men för det stora antalet människor i min

valkrets som behandlas illa i samband med säkerhetskontroller, eller blir utpekade, är säkerheten viktig. Transportkommittén garanterar oss den säkerheten genom denna gemensamma strategi, men de vill att deras medborgerliga fri- och rättigheter ska skyddas mot terrorismens verkningar och att det inte ska finnas några svaga länkar på någon flygplats. De medlemsstater som har satt igång detta borde förstå att det borde finnas en effektiv och säker strategi för hela EU.

Sarah Ludford (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag vill ta upp underrättelsetjänsternas respekt för rättssäkerheten. Ett utslag som gjordes av Storbritanniens appellationsdomstol har avslöjat den brittiska regeringens mörklägningsförsök. Man bekräftade, precis som parlamentet sade för tre år sedan, den chockerande sanningen att den brittiska underrättelsetjänsten var inblandad i tortyren av Binyam Mohamed som var bosatt i Storbritannien och överlämnades.

Hur ser rådet på den grova överträdelsen av artikel 6 i EU-fördraget och tortyrkonventionen? År 2006 ledde jag Europaparlamentets delegation från vårt tillfälliga utskott för extraordinära överlämnanden och tortyr vid vårt besök i London. Dåvarande brittiske försvarsminister Geoffrey Hoon slösade bort halva mötet på att skälla ut mig för att jag berättade att vi utredde Storbritanniens delaktighet. Han är skyldig mig och framför allt den brittiska och europeiska allmänheten en ursäkt.

Nu behöver fyra saker genomföras i Storbritannien: en heltäckande oberoende utredning av Storbritanniens delaktighet i de övergrepp som skedde i samband med kriget mot terrorismen under de år som Labourregeringen agerade knähund till George W. Bush; en omedelbar polisundersökning och, om nödvändigt, åtal för brott mot tortyrkonventionen; en redogörelse för de instruktioner som gavs till de anställda vid den brittiska underrättelsetjänsten och huruvida de uppmanades att vara tysta om förekommande tortyr; och fullständigt parlamentariskt ansvar – vilket inte underrättelsetjänsten i Storbritannien har.

Philip Bradbourn (ECR). – (EN) Herr talman! Tillbaka till kroppsskannrarna. Jag står fast vid åsikten att alla åtgärder som ökar säkerheten för den resande allmänheten måste välkomnas.

De måste dock vara proportionerliga och ge oskyldiga resenärer – den överväldigande majoriteten – den respekt de förtjänar. Efter juldagens försök att spränga ett flygplan i Förenta staterna har vi sett en reflexartad reaktion att ta till vilka medel som helst för att förbättra säkerheten. I vissa medlemsstater, i synnerhet den jag kommer ifrån, är det nu obligatoriskt att använda sådana apparater, och det finns inga alternativ som till exempel kroppsvisitering – det är den så kallade "ingen skanning, ingen resa-principen" som gäller.

Jag motsätter mig dessa bestämmelser. När det gäller den personliga integriteten, måste jag säga att den brittiska regeringens beslut att kringgå lagar som skyddar barn för att införa kroppsskannrar är en skandal. Vi måste ha i åtanke att det som inträffade på juldagen – den händelse som drog igång denna debatt – inte berodde på bristande flygplatssäkerhet. Det berodde på, för att citera Förenta staternas president, "en lucka i systemet för utbyte av upplysningar".

Vissa experter har redan uppgett att de sprängämnen som användes inte skulle ha gett utslag i denna sortens skannrar.

Avslutningsvis måste jag tyvärr säga att vi behöver ett riktigt system för registrering av resenärer.

Mario Borghezio (EFD). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Terrorismen utvecklas ständigt, och vi måste följa med i förändringarna.

Det är svårt att identifiera enskilda terrorister och nu diskuterar vi integritetslagar och huruvida man ska vidta mer tekniskt avancerade åtgärder. Jag tycker att vi i stället borde bekymra oss om de domar som domstolen i Luxembourg utfärdar som skapar luckor i västvärldens enade front mot terrorismen, eller benämna det med dess rätta namn – islamistisk terrorism – och se upp med politisk korrekthet inom den rättsliga sfären.

Den typen av rättslig korrekthet gör inte någon gott, det leder ingen vart och gör oss bara svagare, när vi i själva verket borde uppvisa en stark front eftersom det finns ett ständigt hot som är ännu allvarigare nu när det är svårt att identifiera terroristerna. Så mycket är kroppsskannrarna värda. De kan ta sig vart de vill: i morgon bitti kan de vara ombord på det plan vi ska ta.

Om EU fortsätter att överbeskydda medborgerliga fri- och rättigheter, kommer vi att skapa en extremt farlig lucka i våra nationers inre säkerhet, och det borde kommissionsledamoten bekymra sig om. Jag tycker att han är svävande och feg när han undviker att nämna den farliga islamistiska terrorismen vid namn.

Martin Ehrenhauser (NI). – (DE) Herr talman! År 2000 dog 1 200 personer runtom i världen till följd av terroristattentat. Åtta år senare, 2008, hade siffran höjts till 16 000 personer. Som en jämförelse dör 6 000 personer av Aids varje dag.

Vilka slutsatser kan vi dra av dessa siffror? För det första skapar terrorism en hysteri som resulterar i orimliga inskränkningar av medborgarnas rättigheter, som kroppsskannrar eller Swiftavtalet. För det andra har kriget mot terrorismen misslyckats. Det har bara förvärrat problemet. När det gäller samarbetet mellan underrättelsetjänsten i EU, vill jag säga att Europaparlamentet är i omedelbart behov av demokratiska rättigheter till kontroll inom detta område, som normen är i alla demokratiska medlemsstater. Dessutom rekommenderar jag kommissionen att stödja införandet av *Common Standardised User Interface* (CSUI). Vi måste gå vidare med utvecklingen av detta gränssnitt och finansieringen måste komma från kommissionen.

Teresa Jiménez-Becerril Barrio (PPE). – (ES) Herr talman! När det är fråga om en så allvarig sak som terrorism borde vi inte vänta på att det ska hända något innan vi agerar. Vi borde vara förutseende, men det är vi inte. Tyvärr ändrar vi bara strategi vid varje attack, som det misslyckade attentatet i Detroit, vilket tvingar oss att i dag fatta beslut om skärpt luftsäkerhet.

Att fatta ett beslut om kroppsskannrar på flygplatser är ett ansvar som vi inte kan undvika. Eftersom terroristerna inte väntar kan inte heller vi vänta.

Så fort som möjligt måste kommissionen se till att individens värdighet och integritet respekteras samt att människors hälsa inte utsätts för risker.

När det är gjort måste vi fatta beslut för EU som helhet. Till de som oroar sig för överträdelser av våra grundläggande rättigheter vill jag säga att den viktigaste rättigheten är den till liv, och de av oss som värdesätter frihet över allt annat måste kunna leva i trygghet för att känna sig helt fria.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Herr talman! Terrorismen är ett globalt hot och det är vårt gemensamma ansvar att få bukt med problemet. Även i det hänseendet ger Lissabonfördraget en grund för att vi äntligen ska kunna ta fram en gemensam EU-politik för att bekämpa terrorismen.

Jag instämmer helt med det rådets ordförande sade, och jag vill lyfta fram några principer som en sådan gemensam politik måste grundas på.

Den första är att öka utbytet av information, i synnerhet för att förhindra terroristattentat och bedriva forskning om finansieringen.

Den andra är att använda alla vetenskapliga och tekniska framsteg i kampen mot terrorismen, samtidigt som man respekterar individens grundläggande rättigheter.

Den tredje är att arbeta med tredjeländer, i synnerhet Afghanistan, Pakistan och länderna på Afrikas horn.

Den fjärde är att vi i debatten om flygsäkerhet måste se till att tekniska framsteg, nämligen kroppsskannrar, är förenliga med människors hälsa och integritet, och framför allt, att de inte gör att säkerhetskontrollen tar längre tid eller att resandet blir krångligare.

Det finns även tre institutionella faktorer som är relevanta. Den första är Così, ständiga kommittén för inre säkerhet. Den andra är förklaringen om åtgärder för att stoppa terrorismen från rådets senaste informella möte för rättsliga och inrikes frågor (RIF) i Toledo. Den tredje är det transatlantiska säkerhetsområdet, som måste utveckla ett nära samarbete med Förenta staterna för att bekämpa detta gemensamma hot.

Charles Goerens (ALDE). – (FR) Herr talman! Ett sätt att förhindra terrorism är genom information. Den måste även nå fram. Gör den verkligen det i nuläget? Det är verkligen inte säkert. Håller den amerikanska underrättelsetjänsten sin europeiska motsvarighet uppdaterad? När det gäller den utpekade terroristen som anhölls på flyget mellan Amsterdam och Detroit finns i alla fall fortfarande anledning till tvivel.

Bortsett från den incidenten behöver man ta reda på huruvida systemet för informationsutbyte i syfte att bekämpa terrorismen verkligen följer ömsesidighetsprincipen. Det är viktigt att en parlamentarisk tillsynsmyndighet för detta område tillsätts omedelbart.

Det är egentligen meningslöst att uppmana parlamentet att stödja en ökad överföring av EU-medborgarnas personuppgifter om de amerikanska myndigheterna samtidigt undanhåller viktig information i kampen mot terrorismen för oss. Detta medför att en parlamentarisk tillsynskommitté i Europaparlamentet måste inrättas.

Mara Bizzotto (EFD). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag måste erkänna att när vi talar om kampen mot terrorismen och bara tar upp information och teknik, får jag alltid känslan att vi inte går till botten med problemet. Det är som om vi ville bota en sjukdom genom att enbart fokusera på symptomen, och inte brydde oss om orsakerna.

Är det inte dags att ta itu med terrorismen på ett mer djupgående plan i stället för att enbart fokusera på de yttre aspekterna? Att ta itu med problemets kärna innebär till exempel att inse att terrorism även är ett tydligt tecken på etniska gruppers oförmåga eller bristande vilja att integrera sig i det europeiska samhället.

Jag undrar, och jag frågar parlamentet: vill vi ha en debatt om terrorism? Vågar parlamentet ta en politisk debatt om muslimers integration i Europa och villighet att dela västvärldens värderingar, rättigheter och friheter? Jag har ställt en fråga till kommissionen om burkan, bara för att få parlamentet att diskutera saken öppet. Det verkar inte som att någon har lust att ta upp detta ämne.

Jag undrar, och jag frågar alla de politiska grupperna: om det politiska forum som representerar Europas medborgare inte kan uttala sig i dessa frågor, vad kan de egentligen uttala sig om?

Diane Dodds (NI). – Herr talman! Som företrädare för Nordirland känner jag mycket väl till hur hårt terrorism drabbar oskyldiga civila: mord och förödelse när folk var ute och lördagsshoppade på Shankill Road i Belfast; unga och gamla som sprängdes till döds i en minnesaktion för de som stupade i världskrigen i Enniskillen – dessa dåd utfördes i den irländska republikanismens namn. Nu diskuterar vi samarbetet mellan olika säkerhetsstyrkor. Erfarenheterna från Nordirland har visat att deras insatser kan rädda många liv, och det tvivlar jag inte på. Vi måste bistå våra säkerhetsstyrkor med den utrustning som de behöver för att förhindra terrorism.

De av er som har ställt säkerhet mot valfrihet och informationsskydd behöver se över sina prioriteringar. Tro mig, terrorism förstör liv och splittrar samhällen. I dag har jag till och med fått höra här i kammaren att terrorism är hysteri. Vilket struntprat! Tro mig, när en beväpnad person är i färd att döda, är det dödlig verklighet – det vet mina väljare mer än väl.

Carlos Coelho (PPE). – (PT) Herr talman! Jag tror att vi alla är överens om behovet att skydda människor och varor samt värna om säkerheten i kollektivtrafiken. Det finns vissa problem med kroppsskannarna. Jag hoppas att tre av dem kommer att lösas i och med kommissionens undersökningar. Jag ber kommissionen att slutföra dem omgående och överlämna dem till parlamentet. För det första, är insatsen nödvändig och effektiv? För det andra, inverkar skannarna skadligt på hälsan? För det tredje, inkräktar detta på den enskilda individens integritet och värdighet?

Det finns dock fler problem. Till en början sade man att det skulle vara frivilligt. Folk skulle kunna välja mellan skannarna eller det gamla systemet med personlig kontroll. Det verkar emellertid som att vissa medlemsstater tillämpar principen "ingen kontroll, ingen resa".

Jag vill gratulera kommissionsledamot Cecilia Malmström för den omfattande utredning som hon ska diskutera med parlamentet, och jag vill påpeka att det är vårt ansvar att hitta lösningar som främjar säkerheten utan att inskränka individens rättigheter.

Nathalie Griesbeck (ALDE). – (FR) Herr talman! Alla vill vi bekämpa terrorismen och det hot som den utgör mot det demokratiska samhället; det är vi nog överens om i parlamentet. Ordspråket "Ett samhälle som ger upp lite frihet för att vinna lite säkerhet, förtjänar varken eller och kommer att förlora bägge" verkar överdrivet, men jag är ändå övertygad om att vi måste göra vårt yttersta för att uppnå en balans mellan frihet och säkerhet, eftersom det är grunden för demokrati och utan den balansen kan terroristerna vinna och hålla oss i terrorns grepp.

Jag har två frågor angående kroppsskannrar. När det gäller säkerhet, gör skannarna verkligen det möjligt att garantera säkerheten? Jag sitter i utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, och undrar när det gäller frihet om det finns hälsorisker och risker för överträdelse av den personliga integriteten, och därmed av grundläggande rättigheter i samband med hanteringen av bilderna. Låt oss invänta kommissionens arbete så att vi kan fortsätta som en Europeisk union, alla tillsammans, och säkerställa vår säkerhet i ett europeiskt demokratiskt område.

Talmannen. – På grund av tidsbrist kan jag inte ta emot fler inlägg enligt "blåkort-" eller "ögonkontakt"-förfarandena.

Gerard Batten (EFD). – (EN) Herr talman! Terrorism definieras som användning av våld och hot för att nå politiska mål.

De av oss som värderar fred, frihet och demokrati högt borde vara oroliga över terrorismen eftersom den fungerar. Sinn Féin/IRA sitter nu med i Nordirlands regering. De bombade, sköt och mördade sig till en framgång i valurnorna.

Finns det bättre exempel på lyckad terrorism än kommunismen i Ryssland, Östeuropa och Asien?

I Kina utövas terror av Kinas kommunistiska parti som har suttit vid makten i 61 år. Det finns inget bättre exempel på lyckad terrorism.

Europeiska kommissionen som parlamentet röstade in i går innehåller kommunister, f.d. byråkrater i brutala kommunistregimer i Östeuropa och deras anhängare. Och så har vi givetvis Europeiska kommissionens ordförande José Manuel Barroso, som är en före detta maoist. Det råder inga tvivel om att framtida terrorister kommer att se det som uppmuntrande.

Carlo Fidanza (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Säkerheten i vårt samhälle är en icke-förhandlingsbar princip som vi absolut måste hålla fast vid.

Det är uppenbart att effektivare säkerhetskontroller måste backas upp med bättre samarbete mellan underrättelsetjänsterna och högteknologiska hjälpmedel. Det är bra att EU:s ministrar inte har dragits med känslomässigt, utan fokuserat på hur man ska samordna insatserna

Några regeringar har lagligen börjat testa kroppsskannrar på känsliga sträckor. Om vi vill undvika att EU blir ett område som saknar enhetliga normer måste vi dock få resultaten av de pågående studierna så fort som möjligt. Vi måste givetvis försvara de personliga rättigheterna, men vi ska inte jaga upp människor.

Låt oss diskutera hälsa, låt oss följa försiktighetsprincipen och fastställa vilka eventuella skador som radiovågor eller röntgenstrålning kan ge upphov till, men låt oss sluta gnälla om integritetskränkning på grund av några suddiga bilder av ansiktslösa kroppar som genast raderas, som om GPS, mobiltelefoner och tv-kameror inte redan varit en del av vår vardag i flera år.

Tills dess att de internationella terrornätverken har tillintetgjorts måste vi lära oss att leva med dessa uppoffringar och ge medborgarna konkreta svar och effektiva lösningar, med en enda begränsning: individens fysiska integritet.

Talmannen. – Mina damer och herrar, nu har vi kommit till ögonkontaktförfarandet. Jag kommer att ropa ut följande namn. Jag kommer helt enkelt att stänga av mikrofonen efter en minut. Jag kommer inte att slå med klubban, jag kommer inte att be snällt och jag vill inte bli missförstådd.

Jag kommer att kalla talarna i den ordning som jag har här:

Artur Zasada

Salvatore Iacolino

Iosif Matula

Jörg Leichtfried

Ioan Enciu

Monika Flašíková Beňová

Charles Tannock

Cornelia Ernst

Michèle Rivasi

och Andreas Mölzer.

Ni har en minut var, det är allt. Jag ber om ursäkt till er andra.

Artur Zasada (PPE). – (PL) Herr talman! Efter dagens debatt kvarstår många frågor om användningen av kroppsskannrar på flygplatser. Resenärernas trygghet är självklart ytterst viktig, men vi får inte glömma att

skyddsåtgärderna måste vara proportionerliga. Användningen av denna sortens utrustning innebär fortfarande en rad obesvarade frågor. Hur påverkar skannarna resenärernas hälsa? Hur ska man kunna garantera en riktig hantering av bilderna på de människor som passerar genom skannarna? Är det inte bättre att skärpa det nuvarande systemet än att använda miljarder euro på utrustning som man vet inte kan läsa av sprängämnen som göms i kroppen? Vi borde motsätta oss ett obligatoriskt införande av skannrar på Europas flygplatser till dess att vi har fått dessa frågor besvarade.

Jag har en sista kommentar – det verkar som att vi har hittat en lösning och nu letar efter ett problem. Det är möjligt att skannrar är en lösning, men de kommer definitivt inte lösa problemet med flygplatssäkerhet.

Salvatore Iacolino (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag ville i huvudsak säga följande: det finns inget allvarigare problem än brister i personliga rättigheter och skydd av integriteten.

Vi antog resolutionen om Stockholmsprogrammet för några veckor sedan eftersom vi hade hittat en balans mellan olika behov: individens frihet, integritet och säkerhet.

Att vi nu försöker se till att EU tar itu med detta gemensamma problem när medlemsstaterna redan har agerat, beror antagligen på att man i praktiken inte alltid klarar av stora utmaningar som skydd av gränsövergångar och liknande.

Därför uppmanar jag det spanska ordförandeskapet och kommissionsledamöterna att samarbeta, med ökat samarbete och informationsfrämjande som utgångspunkt.

Iosif Matula (PPE). – (RO) Jag vill redan från början tydliggöra att vi genom denna debatt bekräftar att terrorismen utgör ett hot, och lyfter fram hur viktigt det är att ligga ett steg före i kampen mot detta hot.

Debatten om införande av kroppsskannrar på flygplatserna i samtliga EU-stater har dock mer vittgående följder. Åtgärdens effektivitet är diskutabel eftersom denna typ av teknik inte kan avläsa ämnen som har svalt eller sprängämnen i puderform. Vi står även inför problemet med resenärernas hälsa, i synnerhet de som ofta passerar genom skannarna.

Eftersom kroppsskannrarna ger en detaljerad bild av kroppen måste vi även ta hänsyn till medborgarnas grundläggande rättigheter, rätten till integritet och värdighet. Det är min mening att oberoende studier måste genomföras för att fastställa hur säker denna teknik är, och hur pass effektiv ...

(Talmannen avbröt talaren)

Jörg Leichtfried (S&D). – (DE) Herr talman! Något som är sant när det gäller flygsäkerhet är att EU:s ansvar ökar konstant. De enskilda medlemsstaterna kan inte längre göra som de vill. Det gäller i synnerhet kroppsskannrar. Vi har principen "one-stop security", som innebär att det antingen finnas EU-bestämmelser för kroppsskannrar eller inga bestämmelser eller kroppsskannrar alls. Alternativet är principen att alla gör som de vill och ingen gör det de borde, men alla gör någonting.

Om en åtgärd som denna ska införas måste vi diskutera vem som ska betala för den och hur den ska finansieras, eftersom både vätskeskannrar och kroppsskannrar kostar enormt mycket. Jag råkar vara föredragande för området, och skulle gärna se att rådet börjar agera i frågan, för det är viktigt att fastställa att offentlig säkerhet är en offentlig sak och måste finansieras åtminstone delvis med offentliga medel.

Ioan Enciu (S&D). – (RO) Jag skulle vilja uppmärksamma kommissionen, rådet och mina kolleger på de sidoeffekter och den ökade risken för cancer och genetiska förändringar som upprepad exponering för gamma-, y- och t-strålning kan ge upphov till.

Röntgenstrålningens påverkan och risker är välkända inom medicinen, och upprepad exponering för denna sortens strålning är inte att rekommendera. Allmänheten är inte medveten om terahertzstrålningens inverkan. Skannrar med t-strålning kan ge exakta tredimensionella bilder av människokroppen, vilket strider mot den enskilda individens rätt till integritet, och upprepad exponering till den sortens strålning kan orsaka skador i DNA-kedjorna och ge genetiska avvikelser i ett senare skede.

Jag vill poängtera att de risker och svårigheter som vi skulle kunna drabbas av om kroppsskannrar börjar användas i större omfattning, samt den osäkerhet som råder angående hur pass effektiva de är, inte rättfärdigar en sådan lösning ...

(Talmannen avbröt talaren)

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Terrorismen saknar både värdegrund och mening. Dess enda mål är död. Man vill döda civila till lägsta möjliga kostnad. Det är kanske det som ligger bakom flera självmordsattentat. En annan olycklig aspekt är att terrorismen har fått oss att införa diverse åtgärder för att skydda civilbefolkningen som i vissa fall inskränker på civilbefolkningens rättigheter.

Därför skulle det vara bra om parlamentet godkände skannrar och om vi kunde börja överväga att anta lagar och vidta harmoniserande åtgärder inom områdena rättsliga frågor och inrikes frågor, eftersom vi måste vidta nya tekniska åtgärder för att göra framsteg i kampen mot terrorismen.

Charles Tannock (ECR). – (EN) Herr talman! Premiärminister Gordon Browns nyliga tillkännagivande om införande av obligatorisk "bakåtspridningsröntgen" med helkroppsskannrar på brittiska flygplatser är ren skandal, i mina ögon.

Det är första gången någonsin som man tvingar på människor joniserande strålning, även barn och gravid kvinnor, och använder den på friska människor av icke-medicinska skäl.

Svag lågenergiströntgen tas i själva verket upp i högre grad än den kosmiska högenergistrålning som man utsätts för när man flyger, och är därmed farligare för huden och mjuka kroppsdelar. Dessutom ger diagnostiserande medicinsk röntgen patienten att skydda sina könskörtlar för att minska dosen strålning som kan skada DNA och ge framtida genetiska förändringar, vilket inte heller är möjligt med skannrarna.

Jag är läkare och flyger ofta, så jag förkastar helt denna drastiska insats av hälsoskäl, men även på grund av de integritetskränkande inslagen och dess ineffektivitet, och jag hoppas att EU motsätter sig att sådana åtgärder blir obligatoriska i hela Europa. Jag yrkar i stället på att vi ska införa en registrering av resenärerna som liknar den israeliska.

Cornelia Ernst (GUE/NGL). – (DE) Herr talman! Det råder ingen tvekan om att kroppsskannrar innebär ett intrång i integriteten och en allvarlig kränkning. Vi måste ställa oss två frågor. Den första rör hur pass proportionerlig denna åtgärd är och verkligen kan hjälpa oss att bekämpa terrorismen. För närvarande har vi inga riktiga svar på den frågan. Därför stöder jag det Cecilia Malmström sade om att man behöver utvärdera alla sorters skannrar. Jag skulle vilja se den utredningen slutförd innan vi gör någonting annat.

Den andra frågan rör hälsoriskerna. Alla ni som är här och även de ledamöter som inte är det kommer att bli tvungna att passera genom kroppsskannrar flera gånger varje vecka. Jag skulle behöva göra det minst två gånger i veckan. Detta är en långsiktig åtgärd och jag skulle vilja veta i vilken utsträckning det skulle påverka min hälsa. Det har inte gjorts några riktiga utredningar om det. Jag vill vara tydlig med att jag inte är beredd att exponera mig för kroppsskannrar förrän utredningen har utförts. Jag efterfrågar därför tydliga svar hellre än förhastade reaktioner.

Michèle Rivasi (Verts/ALE). – (FR) Herr talman! Jag skulle vilja göra en koppling mellan skannrar, hälsa och terrorism. Vad säger man på Interinstitutionella kommittén för strålskydd, som omfattar Europeiska kommissionen, IAEA (Internationella atomenergiorganet) och Kärnenergibyrån? Jo, att gravida kvinnor och barn inte ska genomgå kroppsskanning, även om strålningsdoserna är minimala.

Vi bör vara medvetna om att upprepade exponering för små doser av strålning kan orsaka cancer och missbildningar. Jag undrar därför hur befogade de riskerna är. Eftersom det finns alternativa tekniska lösningar som gör det möjligt att uppnå samma mål måste ett införande av skannrar vara rättfärdigat i förhållande till målet ifråga, och vi måste veta ...

(Talmannen avbröt talaren)

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Herr talman! Vi får inte glömma att den amerikanska underrättelsetjänstens felaktiga upplysningar och dåliga beslut vid flera tillfällen har möjliggjort internationella terrordåd. Trots det har man aldrig ifrågasatt de olika åtgärderna för att bekämpa terrorismen. Istället följs varje attentat av ytterligare inskränkningar av medborgerliga fri- och rättigheter. Först nu när EU-medborgarna tvingas blotta sig både bokstavligen och ekonomiskt för Förenta staterna börjar Europaparlamentet vakna. Den transparenta medborgaren blir allt verkligare, och allt detta är grundat på uppgifter och information från underrättelsetjänsten vars roll och tillförlitlighet har blivit mycket kontroversiell, inte minst sedan krigen i Afghanistan och Irak.

Förutom de tveksamheter som råder runt hur pass fördelaktiga kroppsskannrarna är, hur genomförbart projektet är och huruvida det är förenligt med den enskilda individens rättigheter, verkar det ytterst osannolikt

att det skulle avleda radikala islamister från deras verksamhet. Vi måste vidta konsekventa åtgärder för att bekämpa islamistisk terrorism, men vi måste sätta stopp för att EU-medborgare ständigt ...

(Talmannen avbröt talaren)

Alfredo Pérez Rubalcaba, rådets ordförande. – (ES) Herr talman! Jag har lyssnat noga på samtliga gruppers och ledamöters anföranden om detta ämne. Vi har fått höra en del mycket intressanta åsikter, och jag välkomnar dem.

Jag vill påminna er, som jag gjorde i mitt första anförande, att jag inte tycker om att diskutera komplexa och känsliga ämnen som kampen mot terrorism efter attentat eller skenbara attentat.

Vi måste uppenbarligen undersöka dessa attentat eller skenbara attentat och ta reda på vad som fallerade i vårt säkerhetssystem, men precis som det har upprepats ett flertal gånger i eftermiddag, råder det ingen tvekan om att kampen mot terrorismen måste vara genomtänkt och sansad, och att insatserna måste vara proportionerliga.

Att vidta åtgärder som undergräver våra principer skulle vara ett stort misstag. Därför måste vi analysera t.ex. vad som hände i Detroit, för att försöka förhindra misstag, men vi får inte reagera reflexartat efter varje attentat eftersom det troligtvis skulle leda till att vi vidtar åtgärder som i vissa fall inte skulle vara rimliga.

EU har en strategi för att bekämpa terrorismen. Vi har en bra strategi för att bekämpa terrorism i EU, som har visat sig vara effektivt de senaste åren. Vi behöver bara se till säkerhetsstyrkornas agerande i de olika länderna så märker man i vilken utsträckning många av de insatserna utgick från den gemensamma strategi som vi införde för ett antal år sedan.

Vi har en viktig person, nämligen en samordnare för kampen mot terrorism, vars uttalanden är mycket intressanta. Jag rekommenderar er än en gång att ta en närmare titt på hans sista anförande här i kammaren, eftersom jag tycker att det är utmärkt och lyfter fram omfattningen av vår strategi. Vi har nyligen försökt omsätta strategin i praktiken genom prevention, till skillnad från de första åren, då vi fokuserade mycket mer på spårning.

Den viktigaste faktorn i kampen mot terrorismen är självklart förebyggande, med andra ord, förebyggande av attentat. Därför koncentrerar vi som jag sade våra gemensamma insatser på prevention. Därför lägger vi även fokus på saker som radikaliserings, vilket jag nämnde i mitt anförande, precis som kommissionsledamoten. Vi vill gärna analysera de metoder som används i de olika länderna för prevention av radikaliserings, som utan tvekan är den grundläggande orsaken till många av de terroristattentat som vi har utsatts för de senaste åren.

Dessutom vill vi gärna se till att utbytet av information går rätt till. Det har understrukits här i kammaren vid flera tillfällen. Det viktiga är inte att sprida all information man har, utan att sprida den information som är relevant för mottagaren. Det är den informationen som behöver spridas. Målet är inte att vi ska drunkna i information, utan att skaffa verktyg för att hantera informationen som gör utbytet så effektivt som möjligt.

På senare tid har detta förbättrats betydligt i EU. Vi har en strategi som, när den tillämpas, kommer att t.ex. förbättra våra utbytessystem. När jag talar om utbyte syftar jag på Europol, Eurojust och Cosi, som några ledamöter har nämnt, och jag syftar även på utbyte av information och hur det kan göras på ett mer effektivt sätt.

Ja, nu är de kontroversiella kroppsskannarna på dagordningen, och som jag sade i mitt första anförande och som kommissionsledamoten också sade, är det en fråga som vi måste ta itu med. I bästa fall lyckas vi besluta om en gemensam lösning på EU-nivå. Om vi inte lyckas med det kommer givetvis varje land att kunna använda sig av sina egna metoder, och även om vi beslutar om en gemensam lösning kan det finnas länder som beslutar sig för att använda egna metoder i enlighet med den egna lagstiftningen. Det råder dock inga större tvivel om att det skulle vara till stor hjälp att ha en gemensam ståndpunkt i denna fråga.

För att inta en sådan ståndpunkt, och i anslutning till det jag sade tidigare i anförandet, behöver vi föra en lugn och sansad diskussion med fokus på tre frågor som kommissionen undersöker just nu: skannarnas effektivitet (huruvida de är effektiva, vilka begränsningar de har och huruvida de klarar att göra det vi vill att de ska göra); hur pass förenliga de är med de grundläggande rättigheterna och den enskilda individens friheter; och hur de påverkar hälsan för de som måste passera igenom dem.

Det är de tre saker som vi behöver undersöka. När vi får tillgång till rapporterna kan vi anta en gemensam ståndpunkt, vilket jag tror är nödvändigt.

Herr talman! Jag vill återigen uttrycka hur mycket jag uppskattar de anföranden som görs här, de är till stor hjälp för rådets arbete.

Sarah Ludford (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag ställde en fråga direkt till rådet, och jag skulle vilja ha ett svar. Jag frågade hur rådet ser på den allvarliga överträdelsen av artikel 6 – klausulen om de grundläggande rättigheterna – i EU-fördraget nu när Storbritanniens appellationsdomstol fastställt att Storbritanniens gjort sig skyldig ...

(Talmannen avbröt talaren)

Siim Kallas, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman, mina damer och herrar! Tack så mycket för ert deltagande, men jag måste säga att vi för närvarande inte har något förslag om obligatoriskt införande av några nya apparater i samtliga medlemsstater och flygplatser. Så är det inte. Vi befinner oss för närvarande i en process då vi noga undersöker de nya teknikerna och vi återkommer i april, när vi har en utförlig rapport som redogör för alla aspekter de nya teknikerna.

Jag har själv vissa tvivel, i synnerhet när det gäller effektiviteten och, som någon sade, hur pass proportionerlig användningen av den nya tekniken är, men vi bör inte förkasta de nya teknikerna helt. Terrorismen utvecklas och vi måste också använda de tekniska framstegen för att försvara våra medborgare och resenärer. Så svartmåla inte den nya tekniken. Tillsammans med kollegerna Cecilia Malmström och Viviane Reding kommer vi att föreslå en gemensam EU-strategi med alla nödvändiga bestämmelser för de aspekter som rör teknik, juridik, grundläggande rättigheter och integritet. Vi kommer definitivt att föreslå en gemensam EU-strategi om vilken jag tror att det råder konsensus, och som man föredrar här, och även i många medlemsstater, förstår jag.

Så det är vad vi kommer att göra den närmaste framtiden. Vi kommer att avlägga en rapport och sedan kommer vi att fortsätta diskussionen. Tro mig, vi har inte konspirerat om att införa några nya apparater nu genast; det finns ingen teknisk lösning som är perfekt eller garanterar hundra procentig säkerhet, och flygsäkerhet är ett synnerligen komplicerat område där vi behöver många kombinerade åtgärder och ett starkt internationellt samarbete.

Så efter rapporten kommer vi att lägga fram konkreta förslag och vi kommer definitivt att föreslå en gemensam EU-strategi för normer och krav om medlemsstaterna väljer att införa eller använda ny skanningsteknik.

Cecilia Malmström, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Denna diskussion är verkligen viktig. Dessa åtgärder är ett viktigt verktyg för att bekämpa terrorism. I EU har vi bittra erfarenheter av terrorismens konsekvenser och det hot som den utgör, både för individer, samhället, demokratin och våra grundläggande värden.

Medlemsstaterna bär det operativa ansvaret och ansvaret för sin egen underrättelsetjänst, men jag är övertygad om att vi kan göra betydligt mer på EU-nivå för att samordna och finjustera de verktyg vi har. Därför har jag bitt min medarbetare att omgående göra en analys av våra nuvarande bestämmelser, system och verktyg, för att se vad som kan förbättras och hur vi kan använda dem på ett effektivare sätt. Jag håller med vissa ledamöter som har påpekat det. Jag är även övertygad om att Europol, Eurojust och medlemsstaternas myndigheter kan arbeta både bättre och mer samordnat. Det finns definitivt resurser för det.

Händelser som den i Detroit är viktiga eftersom de fungerar som en väckarklocka som påminner oss om att terrorism fortfarande finns och att det är ett allvarligt hot. Det finns krav och en press på oss politiker att agera snabbt, och att göra förbättringar och skydda medborgarna omedelbart. Det är helt naturligt. Vi har ansvar för att värna säkerheten, och att handla efter en grundlig analys, utredning och diskussion, så vi föreslår passande och proportionerliga åtgärder, som kommissionsledamot Siim Kallas och rådet har sagt. Det kommer vi att göra. Vi måste även ägna stor uppmärksamhet åt respekt för de grundläggande rättigheterna.

Det är så kommissionen kommer att arbeta. Vi kommer att återkomma med mer detaljerade förslag när utvärderingen är klar och diskutera detta närmare med er. Tack så mycket för en viktig och stimulerande debatt.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Inés Ayala Sender (S&D). – (ES) Herr talman! Innan vi slutar vill jag bara ta upp en ordningsfråga och uttrycka min förvåning, eftersom jag räckte upp handen när ögonkontaktförfarandet inleddes, eftersom jag trodde att det började då, men ni hade redan en hel lista. Jag vill bara att reglerna för ögonkontaktförfarandet

ska vara tydliga så att vi alla kan delta, för nu verkade det som att även andra ledamöter som tog ordet trots att ni sade att listan var full.

Jag vill alltså bara uttrycka min förvåning och be om att vi alla blir informerade om hur vi ska gå tillväga för att få yttra oss nästa gång.

(Talmannen förklarade ögonkontaktförfarandet och anledningen till att han inte gett talaren ordet.)

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Elena Oana Antonescu (PPE), skriftlig. – (RO) Terrorismen fortsätter att utgöra ett stort hot i EU. Därför har medlemsstaterna ökat sina ansträngningar för att förbättra verktygen för att förhindra och bekämpa den. Antagandet av Lissabonfördraget ger möjlighet att vidta åtgärder på ett betydligt effektivare sätt på alla områden som är direkt eller indirekt kopplade till kampen mot terrorism. Användning av kroppsskannrar är en känslig fråga. Det finns vissa viktiga faktorer som måste undersökas innan man fattar detta beslut. Man måste undersöka hur pass effektiva skannrarna är, om de inkräktar på integriteten och hur stor driftkostnaden skulle bli eftersom anskaffningskostnaden är hög, och framför allt, hur användningen av dessa apparater påverkar hälsan för de som passerar igenom dem. Europeiska kommissionen ska genomföra tre studier av användningen och effekterna av kroppsskannrar. Av den anledningen tycker jag att det är viktigt att vi inväntar experternas slutsatser och analyserar dem nog, för att sedan fatta ett beslut om en gemensam ståndpunkt i frågan.

John Attard-Montalto (S&D), skriftlig. – (EN) När vi talar om åtgärder för att bekämpa terrorism handlar debatten alltid om hur de påverkar de medborgerliga rättigheterna. Jag har alltid hävdat att det är en fråga om prioriteringar. Det handlar om resenärernas syn på bekvämlighet kontra säkerhet och villighet att göra uppoffringar. Medborgarrättsgrupper är skyldiga att överväga alla nya åtgärder som tas upp. De som föreslår nya åtgärder som kroppsskannrar är skyldiga att bevisa att de behövs. Även om lösningar vanligtvis är grundade på kompromisser, är det kanske omöjligt att kompromissa i detta fall. Det är uppenbart att nuvarande tillvägagångssätt, i synnerhet visiteringar, är otillräckliga. Man har konstaterat att kroppsskannrar är effektivare. Problemet är att de kan vara kränkande för resenärerna. Den frågan måste man alltså ta itu med. Det finns många möjligheter, t.ex. olika kroppsskannrar beroende på kön, som sköts av personal av samma kön.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) I kampen mot terrorism är det utan tvekan viktigt att värna om flygsäkerheten, men vi måste ta reda på hur dessa säkerhetsåtgärder påverkar vår hälsa, våra grundläggande rättigheter och friheter, integritet och värdighet. Användning av kroppsskannrar, som en av de möjliga tekniska lösningarna, är en allvarlig fråga när det gäller att använda ny teknik för trygga medborgarnas säkerhet. Därför hoppas jag att kommissionen antligen kommer att presentera en konsekvensbedömning av kroppsskannrar när det gäller hälsa och grundläggande rättigheter och friheter. Jag vill också påpeka att när man vidtar tekniska åtgärder för att förbättra flygplatssäkerheten, är det viktigt att skilja på mänskliga rättigheter och säkerhet, eftersom åtgärderna är till för att skydda medborgarna, men de påverkar deras hälsa och friheter. Vi väntar fortfarande på kommissionens konsekvensbedömning, för att få bekräftat att kroppsskannrar ger ett bra skydd för de som flyger, för vi vet inte än om de tekniska säkerhetsåtgärderna verkligen är säkra, effektiva och tillförlitliga. När vi har utvärderat den nuvarande situationen måste vi fortsätta vårt arbete i detta känsliga område.

Nessa Childers (S&D), skriftlig. – (EN) Europaparlamentet kan inte godkänna införandet av kroppsskannrar, som i grund och botten är ett slags röntgenstrålar, förrän EU:s myndigheter har sett över hur skannrarna skulle påverka hälsa och integritet. Jag är medveten om att de som flyger ofta är oroliga och jag är skeptisk mot att resenärer som gravida kvinnor och barn ska behöva gå igenom kroppsskannrar. Det finns även stora bekymmer runt de avslöjande bilderna, och vi måste se till att skydda EU-medborgarnas integritet innan vi går med på en utbredd användning av dessa tidskrävande och dyra apparater. Eftersom de amerikanska myndigheterna har medgett att det inte var brister i flygplatsteknik utan i deras säkerhetstjänst som orsakade den nyliga terrorincidenten i Detroit, tycker jag att vi ska undersöka mindre kostsamma metoder som bättre information, andra kontrollmetoder och ökat internationellt samarbete, innan vi investerar i denna kontroversiella teknik. Amerikanen Benjamin Franklin, en av "unionens fäder", sade att "Den som sätter säkerhet före frihet förtjänar varken eller". Jag tror att EU skulle tjäna på att ta till sig de orden de närmaste månaderna.

Proinsias De Rossa (S&D), skriftlig. – (EN) International Federation of Journalists, som representerar 600 000 journalister i 125 länder, har uppmanat de israeliska myndigheterna att häva utvisningen av journalisten Jared Malsin. Han utvisades på grund av att han i sin rapportering om situationen i Västbanken

och Gaza var kritisk mot den israeliska regeringen. Journalistorganisationen har fördömt utvisningen som ett oacceptabelt brott mot pressfriheten. Dessutom har 13 israeliska människorättsorganisationer protesterat mot israeliska Knesset och premiärminister Netanyahu angående den alltmer systematiska bojkotten av människorättsorganisationer i Israel. Det har rapporterats att Israel nu uppmanar EU att sluta ge ekonomiskt bistånd till människorättsorganisationer som är verksamma i Israel och de ockuperade palestinska områdena. Herr talman! Jag ber er att kontakta premiärminister Netanyahu för att tydliggöra att EU är grundat på respekt för rätten att yttra sig fritt, rätten att kritisera den egna regeringen, fri press, och att rätten till fredliga sammankomster är grundläggande för den demokratiska staten. Premiärminister Netanyahu bör även få en påminnelse om att EU:s handelsavtal medför kravet att de som vi gör affärer med respekterar de rättigheterna.

Christine De Veyrac (PPE), skriftlig. – (FR) Närmare tio år efter den 11 september är terroristhotet fortfarande en realitet, och flygplan är ett av de redskap som terroristerna föredrar för att slå till mot våra länder. Vi måste hitta sätt att skydda våra medborgare och förhindra att de blir offer för terroristhandlingar. Kroppsskannrar kan vara ett sätt att stärka säkerheten på flygplatserna och ombord på flygplanen. Men innan vi fattar ett beslut måste vi se till att dessa maskiner inte kränker den enskildes frihet och att de inte är skadliga för de resandes eller flygplatspersonalens hälsa. Jag ser verkligen fram emot den studie som Europeiska kommissionen kommer att lägga fram i frågan i mars. Rapportens analys av alla de olika aspekterna i samband med användningen av skannrar borde göra det möjligt att certifiera skannrar för hela Europa, garantera skyddet för de medborgarliga friheterna och folkhälsan, samtidigt som säkerheten förbättras. För att alla medborgare ska få samma skydd hoppas jag att vi ska uppmuntra medlemsstaterna att komma fram till en överenskommelse i frågan när denna undersökning väl lagts fram av Europeiska kommissionen.

Kinga Gál (PPE), skriftlig. – (HU) Herr talman, mina damer och herrar! Den uppsättning säkerhetsåtgärder som tillämpas på de internationella flygplatserna utvecklas hela tiden i takt med att flygsäkerheten – vår säkerhet – ställs inför nya utmaningar. Det finns också ett antal redan vidtagna, planerade eller testade åtgärder för att förbättra flygsäkerheten som redan går längre än de rena flygsäkerhetskraven. Därför bör dessa frågor analyseras ur ett helhetsperspektiv. Säkerheten är en avgörande faktor i våra liv – det är den viktigaste frågan. Men vi känner oss bara säkra när säkerhetsåtgärderna inte inskränker våra rättigheter på ett oproportionerligt sätt, inte kränker våra personliga rättigheter och, när det gäller vissa, inte skadar vår hälsa. Dessutom gäller det att de åtgärder som vidtagits för att garantera vår säkerhet inte är oproportionerliga, inte kan kringgå och att de är tillräckligt effektiva. Vi behöver utrustning av typen kroppsskannrar, som på ett effektivt sätt övervakar passagerartrafiken, som används efter ett frivilligt medgivande, som tar hänsyn till passagerare med de vanligaste typerna av implantat (elektroniska pacemakrar eller metallimplantat), inte är skadliga för hälsan, barn, havande kvinnor eller personer som reser ofta och som slutligen inte lagrar bilder och som används uteslutande för att ge en lämplig varning om det föreligger en risk. Därför blir en eventuell ytterligare diskussion om att införa testskannrar inte meningsfull innan en tillräckligt detaljerad konsekvensbedömning av de villkor som anges ovan har genomförts. Enbart utrustning som uppfyller denna uppsättning av krav kan godtas av oss.

Jim Higgins (PPE), skriftlig. – (EN) Vi kan inte vänta på ytterligare en katastrof innan vi agerar för att skydda flygpassagerarna. Flygplatsmyndigheten vid Dublins flygplats (DAA) har meddelat att man tänker upphandla kroppsskannrar för Dublins flygplats till ett värde av upp till 2 miljoner euro. DAA meddelade att om transportministeriet ger klartecken, vilket verkar troligt, och utrustningen visar sig bli framgångsrik, kan skannrar komma att köpas in till flygplatserna i Cork och Shannon. Men dataskyddsombudsmannen tänker se till att alla åtgärder från de irländska myndigheternas sida för att införa skannrar analyseras korrekt och att de avväger säkerhetskraven mot individernas personliga integritet. Flygplatsen i Manchester, där en av dessa kroppsskannrar prövas, insisterar på att de svartvita bilderna inte får vara pornografiska eller erotiska och att de granskas av en enda tjänsteman som är placerad långt borta och därefter omedelbart förstörs. Kroppsskannrar är inte ofelbara, men de är den bästa tillgängliga tekniken för närvarande, och vi måste använda de verktyg vi har tillgängliga för att motverka terroristhotet. Vi behöver en gemensam europeisk strategi när det gäller kroppsskannrar – flygplatssäkerheten måste vara enhetlig. Jag ser verkligen fram emot slutsatserna i kommissionens rapport om effekten av kroppsskannrar.

Danuta Jazłowiecka (PPE), skriftlig. – (PL) Mina damer och herrar! När man lyssnar på dagens debatt kan man få intrycket att det viktigaste problemet för de europeiska länderna just nu är frågan om vi ska utöka användningen av kroppsskannrar på flygplatserna eller minska möjligheterna att införa dem. Men jag tycker inte det är en korrekt tolkning av frågan. Ur den här synpunkten är frågan om att garantera skyddet av de mänskliga rättigheterna inte heller särskilt viktig. Den fråga vi borde ställa oss är om de nya metoder och instrument som föreslås av säkerhetstjänsterna kommer att utnyttjas effektivt. Kommer det verkligen att garantera vår säkerhet om vi lämnar ifrån oss en del av vår frihet i utbyte mot säkerhet? Den information vi

får i frågan gör oss mycket skeptiska. Om de tjänsteeenheter det gäller inte ens kan garantera en effektiv passkontroll, och om de inte kan utnyttja den information de förfogar över – vilket visades med all önskvärd tydlighet av incidenten i samband med flyget till Detroit – vilka garantier har vi då för att de ska kunna använda de nya instrumenten effektivt? Historien visar att när det uppstår en krissituation vill säkerhetstjänsten gärna ta till den enklaste vägen. De kräver nya befogenheter, mer pengar och bättre instrument, samtidigt som de inte kan till fullo utnyttja de möjligheter de redan har. Någon borde sätta ned foten och kräva sunt förnuft och sund skepticism och det verkar som om Europaparlamentet kan spela en icke obetydlig roll i det avseendet.

Elżbieta Katarzyna Łukacijewska (PPE), skriftlig. – (PL) Händelserna på senare år har tvingat oss att försöka hitta nya lösningar som kan garantera största möjliga säkerhet för de resande. Terroristhotet har gjort att vi blivit villigare att acceptera begränsningen av vår egen frihet. Jag hoppas att man gör en grundlig analys av kroppsskannrarnas effektivitet och säkerhet, samt av de kostnader som de kommer att medföra, innan ett allmänt beslut fattas om att införa kroppsskannrar på flygplatserna. Vi vill inte se en upprepning av det som hände med introduktionen av massvaccinering mot A1/H1N1-influensan, när regeringarna greps av panik och köpte stora lager av vaccin till enorma kostnader utan att ha fått några garantier för deras säkerhet från tillverkarna, och nu ligger de lagren kvar outnyttjade. Kanske skulle det vara effektivare att använda de lösningar som utvecklats av israelerna, som lägger större vikt vid att observera passagerarnas beteende och grundligt kontrollera dem som väcker störst misstankar, och inte samtliga passagerare. Detta system har bevisat sin effektivitet under många år.

Petru Constantin Luhan (PPE), skriftlig. – (RO) Det är vår skyldighet som ledamöter av Europaparlamentet att försöka lösa de frågor som uppkommer i samband med kroppsskannrar, såväl vad gäller kampen mot terrorism som européernas medborgerliga och personliga rättigheter.

Jag håller verkligen med om att vi måste hitta fungerande lösningar för att förstärka våra medborgares säkerhet. Men vi är skyldiga att garantera skyddet av samtliga rättigheter för våra medborgare i hela Europeiska unionen. Detta omfattar rätten till skydd av privatlivet och den grundläggande rätten till personlig integritet, som måste avvägas mot säkerhetskonceptet när det gäller flygplatsutrustningen. Den fråga som uppkommer i sammanhanget är om dessa kroppsskannrar är den lämpligaste lösningen på säkerhetsproblemen vid flygplatserna.

Jag anser att EU måste säga ja till att hitta lösningar för att bekämpa terrorism och organiserad brottslighet och nej till att kränka rätten till skydd av privatlivet och den personliga integriteten, vilket är en grundläggande demokratisk princip.

Ioan Mircea Pașcu (S&D), skriftlig. – (EN) Varje gång en verklig eller presumtiv terrorist går ombord på ett plan och lurar våra modiga säkerhetsvakter och deras fantastiska maskiner, får miljontals passagerare ett eländigare liv under flera år. Terroristerna den 11 september har vart framgångsrika på ett sätt som ingen hade kunnat ana: de lyckades förändra våra liv – till det sämre – för alltid! Vi, som kommer från Öst, ville bli av med vår "storebror", och i stället fick vi den västliga varianten, som är mer sofistikerad, men inte mindre skrämmande. Många "säkerhetsvakter" vid vissa flygplatser misssköt sig. De anser sig stå ovanför lagen och betraktar varje passagerare som en misstänkt, tar sig friheten att kontrollera allt bagage utan några förklaringar eller, så klart, ursäkter, när deras "misstanke" visar sig vara ogrundad. Och när du vågar protestera skrattar de dig rakt upp i ansiktet. Håll med om att detta är ett missbruk. Det är med andra ord hög tid för kommissionen att undersöka dessa företags aktivitet och införa regler för hur de ska uppträda gentemot den stora massan av skötsamma medborgare. Trots allt har vi en stadga om de grundläggande rättigheterna som ska respekteras i lika stor utsträckning av alla europeiska medborgare, däribland de personer som har hand om säkerheten vid våra flygplatser.

Joanna Senyszyn (S&D), skriftlig. – (PL) För att kunna bekämpa terrorismen effektivt behöver vi samordnade åtgärder, inbegripet EU-regler om skannrar. Den princip som vi accepterar måste omfatta skyddet av grundläggande rättigheter och personuppgifter samt något som är inte mindre viktigt – medborgarnas hälsa. Vi måste fatta beslut om obligatorisk användning av skannrar. Det är meningslöst att prata om detta om skanningen ska bli frivillig. Man har svårt att se hur terrorister skulle kunna gå med på att låta sig skannas. En mycket viktig fråga är naturligtvis skannrarnas säkerhet vad gäller hälsa. Åsikterna går isär när det gäller detta, från ståndpunkten som redovisats av det tjeckiska kontoret för kärnsäkerhet, som visar att skannrar avger radioaktiv strålning som är skadlig för människors hälsa, till det franska centrala civilflygsdirektoratet, som anser att utrustningen är helt ofarlig. Det krävs fler test för att visa vilka typer av skannrar som är säkra för hälsan och vilka eventuella bieffekter de kan ha. Forskningen bör samordnas av Europeiska kommissionen med fullt stöd av medlemsstaterna. De skannrar som används måste ha ett säkerhetsintyg som medger att

de används i samtliga medlemsstater. På så sätt kan vi undvika dubblering av forskningskostnaderna i de olika medlemsstaterna, och vi kan vara säkra på att medborgarnas hälsa får samma skydd i samtliga medlemsstater.

Joanna Katarzyna Skrzydlewska (PPE), skriftlig. – (PL) Herr talman! En ny metod för att kontrollera passagerare har införts vid vissa europeiska flygplatser. Vid sidan av de nuvarande formerna av säkerhet har man infört kroppsskannrar. De flesta flygpassagerare är klart emot detta, eftersom de betraktar denna typ av kontroll som en kränkning av grundläggande mänskliga rättigheter, däribland rätten att skydda den personliga fysiska integriteten och värdigheten. Dessutom, och detta är mycket viktigt, förstärks denna motvilja av bristen på kunskap om vilka hälsoeffekter skannrarna har för de personer som skannas.

Det finns inga klara regler om lagring och skydd av de uppgifter som samlas in genom skanningen. Man hävdar dessutom att skannrarna inte alls är så högeffektiva som deras tillverkare påstår. Man kan bara hoppas att de inte visar sig vara lika effektiva som vaccinet mot svininfluensan, som i slutändan endast visade sig vara effektiva när det gällde att öka de berörda läkemedelsföretagens inkomster. Mot bakgrund av dessa skäl anser jag att Europeiska kommissionen borde ange principer för att skydda passagerarnas rättigheter, samtidigt som deras säkerhet garanteras.

15. Situationen i Ukraina (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är uttalandet av vice ordföranden för kommissionen/unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik om situationen i Ukraina.

Štefan Füle, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Den vice ordföranden/höga representanten Cathy Ashton bad mig göra följande uttalande.

Låt mig tacka er alla för denna mycket lämpliga inbjudan att tala till er om Ukraina, som är en av Europeiska unionens viktigaste partner.

Som ni alla vet genomfördes en andra omgång av presidentvalet i Ukraina i söndags. Detta var en viktig händelse, inte bara för landet som sådant, utan för regionen som helhet. Det var viktigt eftersom ett demokratiskt Ukraina kommer att bli en viktig förebild för landets grannar.

Vi välkomnar det OSSE/ODIHR-ledda internationella valobservationsuppdragets positiva bedömning att valet genomfördes i enlighet med internationella normer och att Ukraina har gjort ytterligare framsteg vad gäller landets redan goda valrykte sedan 2004.

Den höga representanten gav uttryck för denna åsikt i sitt uttalande i måndags. I uttalandet berömdes dessutom Ukrainas folk för sitt fortsatta engagemang för den demokratiska processen. Det stora valdeltagandet under båda valdagarna var särskilt uppmuntrande.

Det står klart att Ukrainas demokrati fortsätter sin konsolideringsprocess. Landets befolkning går och röstar, väljer fritt och förväntar sig att man ska lyssna. Detta är ett viktigt framsteg. Men det viktigaste är att det visar att Ukraina ansluter sig till europeiska värderingar.

Val har vinnare och förlorare. Det är väljarna som avgör. När vi träffas här i dag i Strasbourg har det officiella valresultatet ännu inte godkänts av den centrala valkommissionen.

Enligt det preliminära valresultatet är avståndet mellan de båda kandidaterna mycket litet. Vi har redan fått höra att resultatet kanske kommer att prövas i domstol. Vissa lokala domstolsförfaranden har redan inletts.

Det är logiskt och legitimt att alla eventuella problem undersöks. Samtidigt är det oerhört viktigt att valprocessen som helhet fortsätter utan problem, vilket visar på styrkan och djupet i Ukrainas demokratiska mognadsprocess och kandidaternas eget gemensamma engagemang för landets utveckling.

Varje val är ett uttryck för folkviljan. Det ger också en möjlighet till nystart. Det är nu viktigt för Ukraina att man går framåt. Att valprocessen i Ukraina blir en framgång – med tanke på Ukrainas geografiska och strategiska betydelse – är viktigt för EU, och för Europa som helhet.

Under åren som gått har vi fått se politisk instabilitet i form av konkurrens mellan presidenten och statsministern, något som förvärrats av konstitutionens brist på klarhet. Ukraina har genomgående genomfört goda val, och landet har ett livskraftigt civilsamhälle och fria medier. Dessvärre har emellertid reformprocessen

som helhet – som är så viktig för Ukraina – tydligen avstannat. Mycket mer borde ha gjorts under tidigare år.

Den politiska kampen inför valet har också hindrat genomförandet av Internationella valutafondens standby-avtal, eftersom Ukraina inte har kunnat uppfylla kraven. Svagheten hos Ukrainas konstitutionella ram har också bidragit till detta.

Jag är övertygad om att jag talar för oss alla när jag säger att vi hoppas att det nya ledarskapet i Ukraina ska ge landets reformansträngningar nytt liv. Som en första prioritet, för att ta itu med effekterna av den globala finanskrisen och garantera en framtida ekonomisk stabilitet, måste Ukraina omedelbart på nytt komma igång med genomförandet av Internationella valutafondens program. Detta är också en förutsättning för att ett eventuellt makrofinansierat stöd från EU ska kunna betalas ut.

Under de kommande veckorna och månaderna kommer vi att få se hur en ny förvaltning bildas i Kiev. EU:s budskap till Ukrainas ledarskap är konsekvent och tydligt: nu är det dags att handla. Vi förväntar oss konkreta framsteg. Reformen är avgörande för Ukrainas långsiktiga välbefinnande och säkerhet. Det ligger i Ukrainas eget intresse – inte bara för att glädja världssamfundet. Det här budskapet framfördes redan under toppmötet mellan EU och Ukraina den 4 december 2009.

Det krävs åtgärder på många olika nivåer. På den ekonomiska fronten måste Ukraina vidta skyndsamma åtgärder för att ta itu med korruptionen och för att förbättra affärs- och investeringsklimatet. Detta omfattar ansträngningar att stärka rättssystemets självständighet, öppna upp ekonomin och garantera en lojal och öppen konkurrens, till exempel genom att anta en lag om offentlig upphandling som följer internationella normer och Europeiska unionens regelverk.

Samtidigt måste viktiga reformer beslutas och genomföras inom sektorer såsom energi, framför allt gassektorn, transporter och miljö. Vi har också konsekvent uppmuntrat Ukraina att genomföra nya konstitutionella reformer, skapa stabilitet och införa fungerande grundläggande regler för det politiska livet. En konstitution måste klara sig över tid och dess reformer får inte vara knutna till kortfristiga politiska överväganden. Det är nu upp till Ukraina att välja den modell som landet vill införa. Hur som helst bör systemet garantera att det finns en effektiv maktfördelning som undviker det politiska dödläge som Ukraina har upplevt under senare tid. Hjälp och råd från Venedigkommissionen kommer att bli viktiga för att garantera att detta sker på ett sätt som motsvarar europeiska normer och att man utnyttjar bästa tänkbara erfarenheter.

Men innan några reformer genomförs måste Ukraina framför allt fortsätta det omfattande arbetet på att garantera en rättslig tillnärmning till Europeiska unionens standarder. Detta är en förutsättning för att Ukraina ska kunna utnyttja alla fördelarna med det nya associeringsavtal mellan EU och Ukraina som vi för närvarande förhandlar om med Ukraina, däribland ett djupgående och heltäckande frihandelsområde.

Det är vår uppgift att uppmuntra Ukraina på dess väg framåt och att stödja Kievs eget ledarskap i en process av omfattande reformer och modernisering. Vi har många verktyg för att göra detta. Genom den europeiska grannskapspolitiken har vi resurser att stödja Ukrainas egna reformansträngningar. Redan i dag omfattar det pågående och planerade tekniska och ekonomiska samarbetet med Ukraina cirka 435 miljoner euro, utan att man räknar med det omfattande makroekonomiska stödet. Östpartnerskapet har tillfört ytterligare verktyg. Det omfattande program för institutionsuppbyggnad som ingår i östpartnerskapet är ett bra exempel, eftersom det uttryckligen är inriktat på institutioner inom den ukrainska regeringen som behöver stärkas för att kunna leverera reformerna.

I förhandlingarna med Ukraina om ett nytt ambitiöst associeringsavtal EU–Ukraina har vi tydligt angett våra övergripande mål: politisk associering och ekonomisk integrering mellan Europeiska unionen och Ukraina. Detta är ett mycket viktigt åtagande som inkluderar upprättandet av ett djupgående och heltäckande frihandelsområde som kräver en omfattande tillnärmning till Europeiska unionens regelverk.

Men vårt erbjudande till Ukraina är inte enkelriktat. Den takt med vilken Ukraina och EU närmar sig varandra i framtiden beror på kvaliteten och djupet i Ukrainas egna reformansträngningar. Vi ser fram emot att arbeta med Ukrainas nya ledarskap för att uppnå våra gemensamma mål.

Vi har i dag varit i kontakt med den höga representanten och min kollega i kommissionen genom våra respektive kanslier, och låt mig sammanfattningsvis redovisa följande tre budskap: för det först var vi båda överens om att valet visade på livskraften i den ukrainska demokratin. För det andra har vi lovat att fördjupa våra förbindelser med Ukraina och hjälpa landet genomföra sin reformagenda. Och för det tredje ser vi fram emot att påbörja ett konstruktivt samarbete med den valda presidenten så snart de officiella resultaten har offentliggjorts.

ORDFÖRANDESKAP: WALLIS*Vice talman*

Elmar Brok, för PPE-gruppen. – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot! Vi är ganska besvikna. Jag är en av dem som befann sig i tältstaden under den orangea revolutionen i Kiev och när jag ser på det som har åstadkommit under de senaste fem åren måste jag säga till president Viktor Jusjenko att han inte har lyckats skapa stabilitet i sitt land, han har inte skapat parlamentariska möjligheter och han har fått lagstiftningsprocessen att tvärstanna. Han bär utan tvekan ansvaret för att den orangea revolutionen misslyckades. Jag hoppas att det här valet ska ge Ukraina ny stabilitet. Men även om valet uppenbarligen genomfördes i enlighet med internationella normer, så är jag orolig över att detta inte är en stabil demokrati som klarar sig på egen hand. När man ändrar lagstiftningen tre dagar innan den andra röstomgången, mitt i valet, oavsett anledning, så visar det inte att man har förstått själva processen. Det visar i stället att vi måste följa vad som sker i Ukraina med stor noggrannhet. Jag tror att vi verkligen måste engagera oss i processen att utveckla demokratin och rättsstatens principer i Ukraina, tillsammans med stabiliteten, vilket inte strider mot, utan är en följd av detta.

Štefan Füle! Ni har ett särskilt ansvar i samband med grannskapspolitiken. Men grannskapspolitik innebär inte att man bara fortsätter som tidigare. I stället innebär den att vi måste använda de verktyg som står till förfogande, inte bara för att skapa en bilateral förbindelse med ett land som Ukraina eller med andra länder i regionen, utan i stället i samband med en multilateral strategi för de länderna, så att de kan komma närmare varandra och bli stabilare. Vi måste ge dem framtidsutsikter. Det innebär inte att vi varje dag måste hänvisa till utvidgningen av Europeiska unionen, utan i stället att vi ställer viseringsmöjligheter till deras förfogande nu, överväger möjligheten av ett frihandelsområde och kanske till och med erbjuder dem möjligheten till samma status som Norge inom ramen för ett europeiskt ekonomiskt samarbetsområde. Detta kommer inte att skada någon, det innebär inget aggressivt beteende mot någon, och samtidigt kommer det att leda till att man inför ett europeiskt perspektiv och stabilitet i länder av denna typ. Jag hoppas att den nya regeringen ska visa sig värdig att delta i denna typ av projekt.

Kristian Vigenin, för S&D-gruppen. – (BG) Fru talman, herr kommissionsledamot! En av nackdelarna med att vara ansvarig för såväl utvidgningen som grannskapspolitiken är att ni kommer att tillbringa mer tid i parlamentet. Och nu till själva sakfrågan.

Vi måste säga att de internationella observatörerna gjorde en mycket positiv bedömning av valet i Ukraina, oavsett det faktum att lagstiftningen som omgav själva valet stod på osäker mark. Man kan hävda att de ändringar som gjordes i sista minuten inte direkt påverkade resultatet av valet. I själva verket kan vi säga att demokratin i Ukraina var den största vinnaren, för när den sittande presidenten ställer upp på nytt som kandidat och bara får 5 procent av rösterna, så tycker jag det verkar vara ett tydligt tecken på att demokratin fungerar.

En av demokratins huvudregler är att man accepterar valresultatet som det är. Dessutom ska man erkänna sin rivals seger när bedömningen av det val som genomförts är positiv. Därför måste vårt budskap till den kandidat som förlorade vara mycket tydligt: Ukraina behöver politisk stabilitet och måste få en möjlighet att äntligen påbörja de sedan länge fördröjda reformerna. Förutom dessa budskap måste vi klart säga i parlamentet att vi kommer att hjälpa Ukraina att börja gå framåt igen tack vare vår politik, grannskapspolitiken, och Östpartnerskapet.

Siiri Oviir, för ALDE-gruppen. – (ET) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Presidentvalet i Ukraina nyligen utgjorde slutet på den period under de senaste åren när färgen orange innebar ett politiskt budskap. Presidentvalet nyligen kan betraktas som ytterligare ett steg i demokratins konsolidering.

Det sägs att revolutionen äter sina egna barn. Detta är sant, men Ukraina förblir en stat även efter detta val. Landet har fortfarande sitt flerpartisystem, och detta till största delen tack vare den orangea revolutionen. På samma sätt kan man tacka händelserna för fem år sedan för att det finns yttrandefrihet och en fri press. Det var då man slog in på vägen mot frihet och respekt för mänskliga rättigheter. Och allt detta är mycket viktigt.

Vi måste med andra ord erkänna att Ukraina utvecklats mot demokrati och rättsstatens principer, mot att förbättra den ekonomiska integrationen och främja förbindelserna med Europeiska unionen. Jag tror att Ukraina kommer att fortsätta på den inslagna vägen, trots det officiella valresultatet. Landet kommer att fortsätta stödja integrationen med Europeiska unionen, göra statens ledning effektivare, göra det politiska systemet mer balanserat, och fortsätta reformera konstitutionen.

Ukrainas inhemska politiska stabilitet och koncentrationen på inhemska reformer är en förutsättning för att kunna fortsätta förbindelserna mellan Europeiska unionen och Ukraina. Det är en avgörande förutsättning för det bilaterala och multilaterala samarbetet att Ukrainas regering fortsätter att uppfylla sina mål. Vi måste fortsätta samtalen om ett associeringsavtal mellan Ukraina och Europeiska unionen. På senare tid har tempot sjunkit, och vi måste höja tempot igen.

Vi måste också ge energi- och miljösamarbetet ett konkretare innehåll. Att bli medlem av Världshandelsorganisationen är ett viktigt resultat, som också är en viktig förutsättning för att skapa ett riktigt frihandelsområde för oss och Ukraina. Men vi måste också nämna bristerna: vi har redan nämnt korruptionen, och det finns sedan länge grupper med särskilda särintressen och nepotistiska rutiner. Vi hoppas att Ukraina ska ta sig runt dessa brister ...

(Talmannen avbröt talaren)

Rebecca Harms, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Fru talman! För det första skulle jag vilja ta vid där Elmar Brok slutade. Det är sant att det var ett mycket trist resultat för hjälten från 2004, Viktor Jusjenko, att bli besegrad i första valomgången. Viktor Jusjenko är som jag ser det den enda person som bör ställas till svars för misslyckandena för samtliga ledare i de ukrainska partierna eller blocken.

En viktig fråga som vi måste ta itu med är att människorna i Ukraina egentligen inte litar på att någon av ledarna för de ukrainska partierna ska kunna leda deras land som företrädare för och till förmån för samtliga landets medborgare. Om något har kommit fram genom valobservatörernas närvaro, förutom att valet genomfördes korrekt, vilket är självklart, så är det att de flesta röstade för det minst onda. Ingen av de medborgare som jag träffade hade stora förväntningar på detta val. Det är oroväckande när det gäller en så pass ung demokrati, som har kommit längre bort från det tidigare sovjetiska systemet än något annat land i Östeuropa.

Štefan Füle! Jag hoppas att er närvaro här i dag och frånvaron av Cathy Ashton inte innebär att Ukraina än en gång hamnar i bakgrunden och försvinner bland alla andra utrikes- och säkerhetspolitiska prioriteringar. Detta måste bli en av de viktigaste prioriteringarna, för så har det inte varit under de senaste fem åren.

De inhemska misslyckandena i Ukraina motsvaras av misslyckanden i EU:s strategi. Vi får inte ta lätt på detta längre. Vi måste ge Ukrainas fokusering västerut vårt oreserverade stöd, för vi har mycket att förlora. Gas är en fråga som alltid orsakar en hel del förvirring. Jag behöver bara nämna Sevastopol, där vi står inför en omfattande konflikt. Vi kan inte bara låta allt fortsätta som hittills. Ni har tagit på er ett stort ansvar inom detta område.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot! Självklart har Julia Tymosjenko rätt att överklaga resultatet av presidentvalet. Med tanke på intrigerna och fiffler 2004 kan vi inte klandra henne, om det inte vore för det faktum att den här gången har internationella valobservatörer bekräftat resultatet. Hon kan kräva det som hon anser vara sin rätt. Men detta är inget smart drag i politiska termer, för en sådan här tvist kommer att resultera i att den politiska och ekonomiska osäkerheten i landet fortsätter.

Det jämna valresultatet återspeglar att landet har delats i två läger. Men det är knappast realistiskt möjligt för Viktor Janukovitj att återupprätta den auktoritära regim som störtades för flera år sedan, även om han skulle vilja det, trots att de oligarkiska strukturerna i det politiska och ekonomiska systemet utan tvekan har förstärkts genom presidentvalet.

Med tanke på det jämna resultatet kommer båda läger att tvingas till kompromisser. Det är viktigt att den kulturella och öst-västliga sprickan i landet läks för folkets skull. Mycket kommer att bero på om Viktor Janukovitj utser en statsminister som både öst- och västukrainare kan leva med och om Julia Tymosjenko är tillräckligt demokratiskt mogen för att kunna erkänna sitt nederlag och förena sig med oppositionen.

Paweł Robert Kowal, för ECR-gruppen. – (PL) Fru talman, herr kommissionsledamot! För fem år sedan genomgick även detta parlament en orange revolution, om man säger så. Men för flera veckor sedan, bland annat i Catherine Ashtons anförande, ställdes frågan om människorna i Ukraina var redo för den orangea revolutionen och om de hade genomfört allt detta. Jag är lika besviken som Rebecca Harms över att Cathy Ashton inte är med oss här i dag. Det finns dock ett svar på den frågan: ett valdeltagande på 70 procent i ett val är verkligen sällsynt i Europa, och det är även verkligen sällsynt även i våra länder. I det avseendet har Elmar Brok fel när han säger att den orangea revolutionen förlorade. Den vann, för den handlade om att skapa regler som alla kunde dra nytta av. Även i Polen känner vi till situationer där den som drar nytta av de

demokratiska reglerna är någon som tidigare varit motståndare till demokratin. Men detta är bra, det är så det måste vara.

Och nu har det blivit dags för vårt svar: har vi gjort allt vi borde ha gjort efter den orangea revolutionen? Har vi besvarat den frågan? Har vi, fråsett alla de instrument som kommissionsledamoten talade om, och det är en bra sak att vi har skapat dessa instrument, sagt att dörren står öppen för Ukraina? Kan omfattande reformer genomföras i ett postkommunistiskt land utan det löftet? Kan vi uppmuntra människor att göra uppoffringar om vi säger till dem att de alltid kommer att lämnas utanför i väntsalen? Borde vi inte snarare säga till dem: det finns plats för er i EU, kanske inte i dag, inte i morgon, men det finns plats.

Att säga detta är ett fantastiskt tillfälle för den nye kommissionsledamoten Štefan Füle. Catherine Ashton är inte här i dag. Herr kommissionsledamot! Var modig och bli den förste som börjar säga att det finns plats. Kanske inte i dag, inte i morgon, men det kommer att finnas plats. Det kommer att vara till stor hjälp för Ukrainas befolkning. Detta är kanske sista chansen att säga detta, och det är därför som alla ukrainare måste vara säkra på att integrering, samarbete med EU och förändringar av lagen är deras egen personliga möjlighet.

Detta måste man inte enbart säga till eliten, till affärsmännen eller till studenterna. Det måste sägas på ett sådant sätt att alla förstår att det fortfarande är meningsfullt att göra uppoffringar efter flera år av kommunism, att det fortfarande är värt att göra något. Det är även en möjlighet för er, Štefan Füle. Säg detta klart, och ni kommer att gå till historien. Ni kommer att hjälpa inte bara Ukraina, utan hela Centraleuropa. Alla måste känna att de har en möjlighet. Det är därför som vi, förutom att underteckna associeringsavtalet, som är mycket viktigt, måste släppa på viseringskraven för ukrainare och i framtiden ta bort dem helt. Vi måste säga mycket tydligt att dörren står öppen för Ukraina. Någon måste äntligen, efter dessa fem år, säga det.

Lena Kolarska-Bobińska (PPE). – (EN) Fru talman! Valet i Ukraina nyligen har visat att landet är en fungerande demokrati.

Den nya presidenten kommer att tvingas regera med en stabil opposition och fria medier. Man kan bara hoppas att oppositionen blir konstruktiv och att standarden på landets styrelseskick förbättras.

Valkampanjen bekräftade att den ukrainska politiska eliten vill fortsätta processen att integreras med Europeiska unionen och behålla goda grannförbindelser med Ryssland. Europeiska unionen måste svara med tydliga signaler som välkomnar båda dessa trender. Samtidigt måste Ukraina höja tempot i reformarbetet.

Om sådan framsteg görs måste EU överväga att utlova medlemskap åt Ukraina. Under tiden måste vi uppmuntra och göra betydligt mer för att öka integrationen på gräsrotsnivå.

Utbyte individ till individ, ungdoms- och skolbesök, stipendier, vänortsarrangemang mellan städer och regioner och affärskontakter är det bästa sättet att sprida budskapet att reformer är den enda vägen till en bättre framtid.

Det som är viktigast just nu är att EU hittar ett sätt att införa lättnader i viseringssystemet. Vi måste garantera största möjliga flöde av människor över våra gränser med Ukraina.

Som en av mina väljare skrev till mig nyligen: hjälp 1 000 människor att resa till EU från östra Ukraina så kommer 100 000 att höra talas om deras positiva intryck när de kommer tillbaka.

Detta är enda sättet för att stärka de reformer vi vill se genomförda hos denna vår värdefulla demokratiska granne.

Marek Siwiec (S&D). – (PL) Fru talman! Det finns åtminstone ett land från f.d. Sovjetunionen där man inte känner till valresultatet i förväg. Det landet heter Ukraina, och det bör vi vara glada över, för även vi har bidragit till detta. Efter valet i Ukraina kommer något att ändras. Det blir en ny president, och den nya presidenten bör få ett vänligt mottagande av Europeiska unionen och Europaparlamentet. Detta eftersom Ukrainas europeiska ambitioner inte bara är en nyck utan en allvarlig utmaning och en strävan för miljontals ukrainare. En ny öppenhet gentemot Ukraina behövs i Europeiska unionen. Låt oss inte motiveras av personliga ambitioner. Jag förstår att Europeiska folkpartiet beklagar att valet inte vanns av den kvinna de hade velat se som segrare. Man låt oss inte tvinga Ukrainas nya president i armarna på Moskva. Ukraina kommer att bli en partner som vi har stora förväntningar på. Ukraina kommer att bli en partner som kommer att få mycket att göra. Ukraina kommer att bli en partner som bör behandlas med gott uppsåt. Därför krävs det, än en gång, en ny europeisk impuls, för Ukraina är en del av Europa och vi måste tillämpa en sådan politik i vårt eget intresse.

Traian Ungureanu (PPE). – (RO) Jag hoppas att de ukrainska myndigheterna ökar ansträngningarna att samarbeta externt med Europeiska unionen och att rätta in sig efter de europeiska normerna internt. Östpartnerskapet och Euronest-initiativet erbjuder en bra ram för detta.

Oavsett den nya förvaltningens politiska färg är frågan inte om Ukraina ska förbli östvänligt eller bli västvänligt. Frågan är om Ukraina kan stärka sin demokrati internt. Det innebär att fastställa demokratiska normer och skydda de demokratiska rättigheterna. Ett känsligt område är t.ex. situationen för den rumänsktalande minoriteten i Ukraina och deras rätt till utbildning på sitt modersmål.

När det gäller utrikespolitik måste Ukraina uppmuntras till samarbete med Europeiska unionen genom att utveckla goda grannskapsförbindelser med EU:s medlemsstater. Men det är lika viktigt att engagera Ukraina i de europeiska processerna för samarbete i Svarta havsregionen. Slutligen kan en konsolidering av förbindelserna med den proeuropeiska regeringen i Republiken Moldavien visa sig bli ett omedelbart, nyttigt steg mot en god grannskapspolitik.

Mário David (PPE). – (PT) Fem år efter den orangea revolutionen verkar Ukrainas befolkning blicka tillbaka på perioden som en försuttet möjlighet. Detta är inte bara den politiska elitens fel. Det är sant att de var alltför upptagna av konflikter kring makt och inflytande. Många reformer genomfördes aldrig, och många lämnade aldrig ritbordet.

I en demokrati kan man inte ändra vallagarna mellan två omgångar av ett val. Detta är inte smickrande för de personer som föreslog vallagarna, de som röstade för dem och de som utformade dem. Det antyder att det finns ovärdiga och oönskade avsikter bakom detta. Mycket måste ändras när det gäller de rättsvårdande myndigheternas brist på självständighet, eftersom de utsätts för mycket påverkan, inte bara från politiska kretsar, utan även från ekonomiska aktörer. Utan ett fritt och oberoende rättssystem kan det inte finnas några lagar, de mänskliga rättigheterna är inte garanterade och det förekommer heller inga utländska investeringar och ingen utveckling.

Men Europaparlamentet, och framför allt många av medlemsstaterna, måste ta på sig en del av skulden för denna besvikelse. Jag önskar att vi under ett par sekunder kunde föreställa oss hur det är att vara medborgare i ett europeiskt land som på grund av historiens nyckel fortfarande inte är medlem av Europeiska unionen. Vad skulle vi då förvänta oss av EU? Solidaritet. Men många utländska ministrar, som bara var intresserade av att störa eller irritera Moskva har utnyttjat och missbrukat de ständiga konflikterna i Kiev för att kunna undvika att tydligt säga ifrån att Ukraina är ett oberoende och suveränt land.

Om därför majoriteten av landets befolkning fritt visar att de är för och landet uppfyller de fastställda kriterierna, kan Ukraina hoppas bli medlem av Europeiska unionen i framtiden.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE). – (LT) Även om det är en besvikelse måste vi inse att den sexåriga romantiska perioden i Ukrainas politiska liv nu är slut. Resultatet av presidentvalet i Ukraina är varken en olycka eller ett "felaktigt" val av Ukrainas befolkning. I stället återspeglar det de djupare politiska problemen och det faktum att förhoppningarna från den orangea revolutionen aldrig uppfylldes.

Herr kommissionsledamot! Ni sade att vi förväntar oss energiska och engagerade insatser från Ukrainas nya president och nya förvaltning. Landet behöver seriösa strukturreformer.

Men vi borde säga något till Europeiska unionen. I det här läget måste vi samarbeta med Ukraina, och det mera aktivt än någonsin tidigare, om vi vill ha inflytande i det postsovjetiska området och konsolidera demokrati och mänskliga rättigheter i regionen. Europeiska unionen måste erbjuda Ukraina en alternativ europeisk vision. För att kunna göra det borde vi i första hand rikta in oss på så kallade mjuka åtgärder med långfristiga verkningar, t.ex. att främja den ekonomiska integrationen, vara aktivare när det gäller att skapa kontakter individ-till-individ och föra en politisk dialog med Ukrainas statliga institutioner.

Kinga Gál (PPE). – (HU) I diskussionen om det nuvarande läget i Ukraina skulle jag vilja att kommissionen utnyttjade sina förbindelser eller sitt nätverk av förbindelser med Ukraina för att kräva att landet, parallellt med åtgärder inom andra områden, visar ett konsekvent och tydligt engagemang för de nationella minoriteternas rättigheter. Det vi har hört i dag om den senaste tidens bakslag i Ukraina, som påverkar så många områden, gäller nämligen i högsta grad den som tillhör en minoritetsgrupp, det gäller utbildning i minoritetsgruppernas språk och användningen av deras modersmål. Klarhet och följdriktighet krävs från vår sida, för Europeiska unionen har verkligen möjlighet att påverka Ukraina, som omfattas av grannskapspolitiken, över hela linjen, inbegripet regler och förordningar om nationella minoriteter. Vi har sett att följdriktighet i vår ståndpunkt och i våra budskap verkligen fungerar, och vi hoppas att detta ska

kunna bidra till att man hittar lämpliga lösningar på sådana problem. Jag föreslår att alla eventuella framtida avtal som tecknas med Ukraina uttryckligen ska ta upp dessa frågor, inbegripet rätten till utbildning på modersmålet, eftersom detta är en grundläggande förutsättning för att de nationella minoriteterna ska överleva.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) I dag upplever Ukraina inte bara en ekonomisk kris, utan i vissa avseenden även en politisk kris. Kanske kan presidentvalet hjälpa till att föra landet ut ur det politiska dödläget och ge ökad stabilitet. Ukraina måste fortfarande bestämma sig för vilken samhällsmodell man ska ansluta sig till. ska landet samarbeta med Öst eller välja integrering med Europa? Detta är inget enkelt val, framför allt eftersom den ideologiska splittring som finns i det politiska livet även har spritts till samhället i stort. Dörren till EU måste lämnas öppen för Ukraina och allmänna val är ett viktigt steg för att stärka den demokratiska statens principer. Ukrainas befolkning har uttryckt sin vilja att välja vem som ska leda landet. Ukraina är ett europeiskt land som måste ha rätt att fatta beslut som rör Europa. Därför måste Europeiska unionen samarbeta intensivt med Ukraina, stärka demokratin i landet och påskynda dess integration i EU.

Ivo Vajgl (ALDE). – (SL) Herr kommissionsledamot! Er rapportering om Ukraina i dag var mycket tydlig. Ukraina har utsikter att bli medlem av EU och vi har de instrument som krävs för att de utsikterna ska bli ett trovärdigt alternativ.

Valet var mycket jämnt, men det var demokratiskt, och för oss är detta det enda viktiga. Den jämna valutgången har visat hur komplicerat detta land är. Ukraina är ett multietniskt och flerkonfessionellt land med en mycket orolig historia, vilket är något vi också måste ta hänsyn till. Jag tror att vi, såväl Europaparlamentet som EU som helhet, måste utnyttja alla möjligheter för att uppmuntra till något slags produktiv dialog med Ukraina, en dialog som skulle stärka den ukrainska staten och det ukrainska samhället inifrån.

Att sätta etiketter på detta land eller sprida olika typer av förutfattade meningar om det skulle vara något negativt. Jag tycker inte att vi har gjort det tidigare, och jag hoppas att vi inte kommer att göra det i framtiden heller.

Charles Tannock (ECR). – (EN) Fru talman! I söndags hade jag förmånen att närvara i Kiev som medlem av valobservationsgruppen. Allt jag såg var fredligt, öppet och på många sätt egendomligt nog stabilare än i mitt eget land, Storbritannien, med genomskinliga röstlådor och foto-ID som krävdes för att man skulle få rösta.

Men jag blev naturligtvis besviken på resultatet, för president Viktor Janukovitj är ingen demokrat i västeuropeisk mening. Han kommer nu formellt att ge upp alla ansträngningar att bli medlem av Nato och endast låtsas vara intresserad av EU-medlemskap för sitt land, som nu även formellt är motståndare till Ryssland, hans nära vän och granne. Han kommer i stället att nöja sig med ett frihandelsavtal och viseringslättnader. Julia Tymosjenko griper enligt min mening efter halmstrån genom att vilja pröva sitt mycket knappa valnederlag i domstolarna, och jag betvivlar starkt att det kommer att lyckas.

Det som verkligen oroar mig nu är det jag hörde man diskuterade under kvällen: förnyade utbrytartendenser i västra Ukraina – som var motståndare till Viktor Janukovitj och som stödde Julia Tymosjenko – så att den delen antingen förenas med Polen eller bildar en ny väststat. Detta kommer förmodligen aldrig att ske, men om det skulle bli så, så måste det ske fredligt och med konsensus. Det vi måste göra här i Europeiska unionen är att stödja arvet från den orange revolutionen och våra demokratiska värderingar som vi delar med Ukraina.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Fru talman! Striden är över, och åtminstone under nästa parlamentariska mandatperiod kommer Viktor Janukovitj att vara Ukrainas president. Det är glädjande att detta var resultatet av ett rättvist val. Det antyder dessutom att väljarna inte ville att de olika ståndpunkterna skulle huggas i sten, t.ex. att å ena sidan gå med i Nato, eller å andra sidan den rysslandvänliga hållningen. Viktor Janukovitj gör klokt i att fortsätta den demokratiska processen och inte enbart blicka österut, och att göra tydliga förändringar i den ukrainska befolkningens levnadsförhållanden. Annars kommer resultatet av nästa val att vara avgjort i förväg.

EU måste erbjuda ett kraftfullt stöd för denna stabiliseringsprocess. Det kommer att stå klart senast när EM i fotboll äger rum 2012 om Ukraina har utvecklat ett gemensamt ukrainskt medvetande eller om landet kommer att fortsätta plågas av sin språkliga och geografiska splittring.

Talmannen. – Låt mig åter igen be alla dem som jag inte kunde ge en möjlighet att yttra sig om ursäkt. Jag är säker på att detta är en fråga som vi kommer att återkomma till.

Štefan Füle, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Fru talman! Låt mig än en gång tacka er för möjligheten att tala här i dag. Jag tycker att detta har varit en nyttig diskussion som har avsatt ett par konkreta förslag och påpekanden som vi kan fundera vidare på.

Som jag sade inledningsvis är Ukraina viktigt. Det är fortfarande en strategiskt viktig partner för Europeiska unionen och en ledare i regionen. Förbindelserna mellan EU och Ukraina har fördjupats kraftigt under de senaste åren. Jag anser verkligen att denna utveckling bör fortsätta i framtiden.

Hur snabbt och hur djupt närmandet mellan Ukraina och Europeiska unionen blir kommer att vara beroende av reformer. Och reformer kommer att uppmuntra mig att bli ännu djärvare. Vi står redo att stödja Ukraina i det arbetet, med ett stort antal olika verktyg som EU förfogar över. Hur som helst hoppas vi att det nya ledarskapet ska visa prov på den politiska viljan att genomföra reformer till förmån för Ukrainas framtida stabilitet och välbefinnande.

Talmannen. – Debatten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum under det andra sammanträdet i februari.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Elena Băsescu (PPE), *skriftlig*. – (RO) Ukraina är särskilt viktigt för Europeiska unionen när det gäller engagemanget i Östpartnerskapet och Svarta havssamarbetet och för EU:s energiförsörjning.

Mitt bidrag kommer att gälla en aspekt som inte nämnts särskilt mycket, men som är särskilt viktig för mig när vi talar om Ukraina. Över en halv miljon etniska rumäner lever i det landet. Myndigheterna i Kiev har hittills visat lite intresse för dem när det gäller att garantera deras grundläggande rättigheter. Men under valkampanjen kunde vi för första gången se hur en ny typ av styrelseskick lanserades i detta grannland till Rumänien. En av kandidaterna garanterade rumänerna i landet att han skulle stödja införandet av rumänska som ett regionalt språk i områden där rumäner är i majoritet.

Ukraina står i dag inför två olika värdesystem. Vissa medborgare vill närma sig Europeiska unionen och att våra värderingar, till exempel frihet och fred, ska garanteras. En annan grupp av medborgare ser på den europeiska integrationen med misstänksamhet. Ukraina behöver stöd och solidaritet från EU för att kunna fortsätta de reformer som redan påbörjats för att kunna eliminera denna splittring mellan Öst och Väst.

András Gyürk (PPE), *skriftlig*. – (HU) Efter presidentvalet inleds ett nytt kapitel i förbindelserna mellan EU och Ukraina. Ett av de viktigaste samarbetsområdena kommer att bli frågan om energiförsörjning. Det är ingen tillfällighet. Europeiska unionens beroende ökar, eftersom en betydande del av dess energiimport kommer in via EU:s grannar i öster. För att säkra energiimporten är det motiverat att Europeiska unionen med alla till buds stående medel hjälper Ukraina att underhålla och modernisera sitt energinät, framför allt det vitala nätet av gasledningar. Samtidigt tror jag det finns en grundläggande förutsättning för ekonomiskt stöd, i linje med slutsatserna från EU-toppmötet i juni: Ukraina borde påbörja sin reformering av branschen och öka insynen i sin gasindustri. Bristen på öppenhet i systemet med mellanhänder har medfört nackdelar för Ukrainas medborgare, samtidigt som det också förhindrar möjligheterna att skapa försörjningstrygghet för EU:s medlemsstater. Dessutom kan det vara värt att stödja ansträngningarna att utöka lagringskapaciteten. Att lägga upp reservlager är faktiskt ett av de viktigaste sätten att garantera en kontinuerlig överföring av gas i Europa under den kalla vinterperioden.

Europaparlamentet förväntas anta den nya förordningen om EU:s gasförsörjning till våren. Enligt den förordningen ska medlemsstaterna godkänna samordnade handlingsplaner för eventuella störningar av gasförsörjningen. Jag tror att medlemsstaterna måste samordna sådana handlingsplaner, inte bara inbördes, utan också få med Ukraina i samrådsprocessen. Även i framtiden blir det otänkbart att lösa problemet med störningar av importen utan intensiva samtal med ledarna i Kiev.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), *skriftlig*. – (RO) Valet av Viktor Janukovitj som president innebär att Ukraina går in i en ny fas som kommer att föra landet närmare EU. Som medlem av den parlamentariska samarbetskommittén EU–Ukraina och europeisk medborgare anser jag att Europeiska unionen kan och bör göra vad den kan för att underlätta för sin östliga granne att slå in på en europeisk och demokratisk väg. Europaparlamentets valobservationsuppdrag ansåg att valet gick lagligt till utan några incidenter och att det därmed garanterar den nya presidentens legitimitet. Det utgör också en tydlig kontrast mot det val som ägde rum 2004–2005. Den nya politiska färgen får inte ändra vår strategi gentemot Ukraina, som måste förbli lika konsekvent och till och med effektivare. Även om det är väl känt att president Viktor Janukovitj inte tänker försvaga sina band med Ryssland, så innebär inte det att han tänker avlägsna sig från EU. För att

undvika risken för att detta ska inträffa, hur liten den än är, så måste vi vara proaktiva när vi hanterar våra förbindelser med Ukraina, eftersom det är enda landet som kan garantera stabiliteten i området. Vi måste visa öppenhet genom dialog och fast vilja, så att Ukraina får den uppmuntran som krävs för att slå in på en proeuropeisk utveckling. Jag är övertygad om att Ukrainas har förmågan att återuppta reformarbetet och visa att landet är en trovärdig partner för EU.

Tunne Kelam (PPE), skriftlig. – (EN) Ukraina är fortfarande avgörande för Europas stabilitet och demokratiska utveckling. Även om de flesta förväntningarna i samband med den orangea revolution som Europaparlamentet så effektivt bidrog till har kommit på skam, hoppas man att arvet från Viktor Jusjenkos presidentperiod – fria och rättvisa val, människor som har besegrat sin rädsla när de har framfört sina åsikter och i grunden fria medier – kommer att finnas kvar. Det stämmer att ett stort land som Ukraina, som har varit berövat sitt oberoende under lång tid och som har drabbats av ett veritabelt folkmord – Holodomor – kommer att behöva lite tid för att bättre kunna definiera sin europeiska identitet och sina framtida strategiska mål. Men vi kan inte bortse från att Europeiska unionens politik mot Ukraina sedan 2004 har ett visst ansvar. EU har inte varit ivrigt att erbjuda Ukraina möjligheten till ett framtida medlemskap i EU. EU:s stöd till Ukraina har till största delen visat sig vara tvetydigt och det har inte övertygat befolkningen i Ukraina, eftersom det ofta har dominerats av rädslan att irritera Ryssland. Vi måste inse att den viktigaste faktorn för att skapa en äkta demokratisk och vänligt sinnad rysk granne är ett oberoende och EU-integrerat Ukraina. Detta kommer att förbli EU:s ansvar. Nu måste vi utnyttja Östpartnerskapet maximalt.

Krzysztof Lisek (PPE), skriftlig. – (PL) Fru talman! Jag har tagit del av informationen om valet av Viktor Janukovitj som Ukrainas president. Även om Ukraina befinner sig i en mycket allvarlig situation kan man se förändringar till det bättre vad gäller respekten för lagen under perioden sedan det förra valet. Jag hoppas den juridiska tvisten om valresultatet kommer att lösas snabbt och att båda sidor ska koncentrera sig på att hjälpa Ukraina ta sig ur den ekonomiska krisen, stärka landets ställning i världen och framför allt hjälpa Ukraina utveckla fastare band med Europeiska unionen. Mot bakgrund av den nyvalda presidentens löften om att öka demokratiseringen och garantera internationell stabilitet, samt det faktum att han lägger stor vikt vid Ukrainas medlemskap i EU, är jag övertygad om att det nuvarande goda samarbetet mellan Ukraina och Europeiska unionen inte bara ska fortsätta, utan utvidgas. Företrädare för alla EU:s länder hoppas att Ukraina äntligen ska gå in i en period av politisk stabilitet och enighet när det gäller den ekonomiska politiken.

Enligt min mening kommer Ukrainas nya ledare också att vända sig till Europeiska unionen för att få hjälp med att ta Ukraina snabbare ur landets djupa kris, som har lett till en fruktansvärd ekonomisk tillbakagång och ett budgetunderskott på 12 procent. Europa borde överväga att lägga fram ett särskilt förslag om att inkludera Ukraina i de europeiska strukturerna.

Marian-Jean Marinescu (PPE), skriftlig. – (RO) Jag hoppas att den nya presidenten tar hänsyn till den EU-vänliga inställning som majoriteten av Ukrainas befolkning har visat.

Associeringsavtalet förhandlas för närvarande och jag tror det kan vara nyttigt för båda parter att underteckna det så snart som möjligt. Vallöftena måste uppfyllas. Ett av dem är respekten för minoriteternas rättigheter och avskaffandet av politiken för avnationalisering och assimilering av etniska minoriteter.

Rumänien kan fungera som en modell för Ukraina när det gäller att tillämpa europeiska normer på minoriteternas situation. I det avseendet kan den parlamentsledamot som företräder den ukrainska befolkningen i Rumänien i det rumänska parlamentet fungera som rådgivare, och jag rekommenderar honom åt Ukrainas framtida president.

Iosif Matula (PPE), skriftlig. – (RO) Ukraina är en europeisk stat som delar alla Europas kulturella värderingar. Ukraina måste ärligt och effektivt genomföra ett politiskt program som garanterar rättigheterna för nationella minoriteter som ryssar, tatarer, rumäner, polacker, ungrare, greker och andra. Landet måste genomföra EU:s stadga för regionala språk och minoritetsspråk, som garanterar dessa språk status av regionala språk. Jag anser att EU måste stödja genomförandet av sådana åtgärder och därvid understryka att inte en enda minoritet får glömmas bort.

Det finns t.ex. en rumänisktalande minoritet i Ukraina på över 410 000 personer. Det är en traditionellt nationell grupp med djupa historiska rötter som lever i harmoni med majoriteten och med andra minoriteter, framför allt i Tjernivtsi-regionen (norra Bukovina, norra Bessarabien och Hertsa), Odessaregionen (distrikten i södra Bessarabien) och i Transkarpatien (historiskt sett Maramures). EU bör uppmuntra myndigheterna i Ukraina att utveckla enheter som erbjuder undervisning på rumänska i de yrkesskolor och gymnasier som för närvarande finns i städerna i de regioner som nämnts ovan. Dessutom bör EU samarbeta med Kiev så att

universitetet i Chernivtsi inrättar avdelningar som erbjuder undervisning för personer som har rumänska som modersmål i samtliga de nuvarande institutionerna och specialutbildningarna.

Cristian Dan Preda (PPE), skriftlig. – (RO) Jag gläder mig åt att valet i Ukraina förra söndagen avlöpte väl. Valresultatet måste erkännas av alla berörda parter, eftersom en demokrati inte kan byggas på permanent misstro och tvister. Det är tråkigt att Julia Tymosjenko förlorade valet. Men det är ännu tråkigare att höra alla hennes uttalanden under valkampanjens senare del, när hon ifrågasatte domen i Internationella domstolen om kontinentalsockeln i Svarta havet. Jag hoppas att den ukrainska regeringen, oavsett om den kommer att ledas av Julia Tymosjenko eller någon annan, ska godta det faktum att en sådan dom är slutgiltig.

Csaba Sógor (PPE), skriftlig. – (HU) Viktor Janukovitj utlovade följande åtgärder till den ungerska minoriteten i Ukraina om han vinner valet: Omedelbart upphävande av restriktioner som påverkar det ungerska utbildningssystemet, ungerska grundskoleelever och sistaårsstudenter, obehindrad användning av modersmålet inom utbildning, rättssystemet, offentlig administration, media och andra områden, obehindrad användning av nationella symboler, obehindrade kontakter med fäderneslandet, medverkan från gemenskapens företrädare i lokal, regional och nationell offentlig förvaltning. Resultaten av presidentvalet i regioner med en högre andel underska medborgare och det knappa slutresultatet visar att den ungerska gemenskapens röster i stor utsträckning bidrog till Viktor Janukovitjs seger. I kampanjens hetta lovade även Julia Tymosjenko att upphäva åtgärder som diskriminerar utbildning på modersmålet. Men det lät inte som ett trovärdigt budskap från en politiker som varit premiärminister i fem år och under den tiden inte visat något intresse för minoriteternas problem. Den ungerska och rutenska minoriteten sätter nu sitt hopp till Viktor Janukovitj och väntar sig att han erkänner minoriteters regionala status och skapar nya förutsättningar för relationerna mellan majoriteten och minoriteterna. Men om den nye presidenten i Ukraina misslyckas med att hålla sina löften, t.ex. i utbyte för stöd från ukrainska nationalister tappar han inte bara stödet från minoriteterna utan fördröjer också bildandet av det så omtalade europeiska Ukraina flera år.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D), skriftlig. – (HU) Europeiska unionen ska spela en mer aktiv roll i Ukraina. Vi ska sluta att bete oss som EU gjort de senaste åren och behandla en av Europas största stater med tveksamhet och utan större intresse. Ukraina är en viktig partner i den östliga dimensionen av gemenskapens grannskapspolitik och en av de viktigaste transitländerna för relationer som odlas med Ryssland. Med Viktor Janukovitj som vald president har Ukraina en stark, lättsam ledare som är lika öppen mot Europa som Ryssland. Den viktigaste uppgiften för den nye presidenten blir att överbrygga den djupa politiska klyftan så att en stark förvaltning kan komma till stånd och de länge emotsedda, omfattande sociala och ekonomiska reformerna kan genomföras. Det viktigaste för EU nu är att göra sin närvaro mer märkbar än förut i Ukraina och skapa ny grund för samarbete. Den östliga dimensionen av gemenskapens grannskapspolitik utgör en utmärkt ram för detta och avdelningen för yttre åtgärder som inrättas enligt Lissabonfördraget kommer att ge lämpliga förutsättningar. Jag vill betona att Ungern, med Ukraina som största granne är särskilt intresserad av att politisk och ekonomisk stabilitet kommer till stånd i Ukraina. Det ligger också i vårt intresse att förbindelserna mellan Ukraina och Ryssland konsolideras. Vi hoppas också mycket på att Ukraina ska lämna sin minoritetsbekämpande politik som lett till kränkningar av minoriteternas rättigheter i regionen Nedre Karpaterna, även ungrarnas.

16. Frågestund (frågor till rådet)

Talmannen. – Nästa punkt på föredragningslistan är frågestunden (B7-0006/2010).

Följande frågor har ställts till rådet.

Fråga 1 av **Zigmantas Balcytis** (H-0008/10)

Angående: Skapande av en inre energimarknad

Att skapa en inre energimarknad anges som en politisk prioritet i avtalet mellan och den långsiktiga strategin för trojkan mellan Spanien, Belgien och Ungern. För att nå detta mål behöver de mest isolerade regionerna i EU, t.ex. Östersjöområdet integreras bättre i EU:s energimarknad. I Östersjöstrategin ryms många sammankopplingsprojekt för el och gas som om de genomförs befriar Östersjöländerna från deras energiberoende av en enda leverantör. Med tanke på projektens gränsöverskridande natur avgörs inte bara projektens framgångsrika genomförande av att medel ges men också av den politiska viljan och avsikterna från medlemsstaterna som är involverade. När EU valt att inrätta en inre energimarknad har man förbundit sig att tala med en röst.

Kommer Spanien, ordförandeland i rådet att ta på sig en ledande roll i att uppmuntra medlemsstaterna att tala med en röst i genomförandet av energiprojekt i Östersjöregionen, t.ex. AmberLitPol, Swedlink och andra som kan öka energisäkerheten inte bara på regional nivå men i hela EU?

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Fru ordförande! Den inre energimarknaden och trygg energiförsörjning hänger oupplösligt samman. Vi har kommit underfund med detta gradvis i EU och energitryggheten har därför blivit en av EU:s strategiska prioriteringar. Det blev särskilt en kritisk fråga för bara drygt ett år sedan genom gaskrisen mellan Ryssland och Ukraina.

Vi insåg då att en inre energimarknad, fullt fungerande, sammankopplad och effektiv är en förutsättning för trygg energiförsörjning till Europa.

En trygg försörjning är alltså en strategisk komponent av central betydelse som vi måste stärka genom att se till att energiförsörjningen blir mer ändamålsenlig och ha olika energileverantörer, källor och distributionskanaler, genom att värna om EU:s energiintressen i förhållande till tredjeländer och slutligen genom att skapa en genuin gemensam energimarknad, vilket vi ännu inte har. Som hjälp har vi stödet som Lissabonfördraget ger oss där denna kompetens för första gången nämns uttryckligen på nivån för EU:s primärrätt.

Därför behöver EU bli mer bestämd i sina förbindelser med tredjeländer och måste tala med en röst i de sammanhangen. Den spanska ministern för industri, turism och handel klargjorde detta när han presenterade det spanska ordförandeskapets prioriteringar för Europaparlamentets relevanta utskott den 27 januari 2010.

Inom ramen för den andra strategiska energiöversynen har det därför blivit en av EU:s nyckelprioriteringar att koppla samman de s.k. energiöarna i EU med den inre marknaden.

När kommissionen presenterade handlingsplanen för sammanlänkning på den baltiska energimarknaden i juli 2009, ett initiativ för att främja integrationen av energimarknaden och utvecklingen av energiinfrastruktur i Baltikum, välkomnade Europeiska rådet det som ett viktigt bidrag till att öka energitryggheten i EU; det här läser jag nu innantill.

Det baltiska energimarknadsinitiativet faller nu under det större paraplyet som EU:s strategi för Östersjöregionen utgör och som var en av det svenska ordförandeskapets viktigaste prioriteringar. Europeiska rådet i oktober 2009 antog initiativet och välkomnade framstegen som gjorts när det gäller energiinfrastruktur och sammanlänkning i Baltikum och ställde sig därmed bakom informationen i kommissionens rapport.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Herr minister! Tack än en gång för era funderingar och svar. Men en aspekt av min fråga rörde inte bara tredjeländer utan EU själv, nämligen att vissa medlemsstater varken har ett ekonomiskt eller politiskt intresse av att bidra på något sätt till gemensamma projekt. Därför löd min fråga om huruvida Spanien under sitt ordförandeskap tänker ta på sig en politisk roll och föra EU:s talan för att se till att dessa framtida projekt genomförs.

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Fru talman! Vi anser tvivelsutan att det utgör en del av en gemensam energipolitik och lika lite som vi önskar energiöar från teknisk synpunkt så önskar vi dem från politisk synpunkt.

Det är sannerligen ingen ståndpunkt man kan hävda vara för EU och så har det inte heller varit i praktiken. Under debatten om förordningen om åtgärder för att garantera en trygg energiförsörjning vill jag minnas att man enades om ett åtagande från EU:s sida. Jag menar särskilt de energiprojekt som antagits som en del av programmet för att bistå den ekonomiska återhämtningen som genomfördes under det tjeckiska ordförandeskapet förra året. Sammanlagt fördelades 425 miljoner euro till tre sammanlänkingsprojekt i Baltikum: Skanled/Östersjö-gasledningen, elsammanlänkningen Estlink-2 och sammanlänkningen mellan Sverige och Östersjöländerna.

Det spanska ordförandeskapet kommer därför att uppmäna medlemsstaterna att stödja energiinfrastrukturprojekten i Östersjöområdet men det är upp till medlemsstaterna att genomföra de specifika projekten i enlighet med nationell lagstiftning och tillämplig EU-lagstiftning. Medlemsstaterna i fråga bör också agera som en enhet.

Talmannen. – Innan vi fortsätter vill jag bara klargöra för alla i kammaren att ministern är beredd att stanna till kl. 19.20, så fler frågor kan ställas efter kl. 19.00.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Herr minister! Jag vill fästa uppmärksamheten på vikten av att integrera förnybara energikällor i det nationella strömförsörjningsnätet där EU:s strömförsörjningsnät är uppbyggt av medlemsstaternas kraftnät.

Staterna i Baltikum är ett exempel på hur bra metoder för användning av förnybara energikällor och energieffektivitet i byggnader tillämpas. En inre energimarknad behöver bättre sammanlänkning mellan nationella kraftnät.

Jag undrar om ni har en handlingsplan tillsammans med medlemsstaterna för användning av förnybara energikällor.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Processen att integrera elmarknaden i Baltikum bör omfatta obegränsad avreglering av marknaden för privatkunder och ett gemensamt energiutbyte. Staterna i Baltikum har drabbats mycket hårt av den ekonomiska krisen.

Därför vill jag veta om en fullständig avreglering av energimarknaden är realistisk i detta mycket sköra ekonomiska läge. Jag tänker särskilt på prisvolatiliteten. Vilken är planen för infrastrukturen i staterna i Baltikum och vad kommer att hända med diversifieringen av energitransportruterna och energikällorna?

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Fru talman! Vi delar den syn som uttryckts i fråga om förnybara energikällor och integrerandet av dessa i EU:s energinät. Vi anser också att det är ett av de viktigaste målen för EU:s strategi för bekämpning av klimatförändringarna vilket vi argumenterade för vid Köpenhamnstoppmötet. Vi hoppas att de förnybara energikällorna kommer att utgöra 20 procent av den totala energimixen i EU år 2020 och vi vill att den strategin ingår i den andra energihandlingsplanen för 2010–2014 som vi hoppas ska antas under det spanska ordförandeskapet.

Det målet för handlingsplanen har därför sin tydliga plats på ordförandeskapets dagordning och även för Belgien och Ungern som ingår i ordförandeskapstrion, eftersom det är ett strategiskt mål.

När det gäller det Franz Obermayr sade anser vi också att resursdiversifiering utan tvekan är ett annat strategiskt mål.

EU och dess institutioner är mycket proaktiva och ger allt sitt politiska stöd till projekt som Nabucco, Nord Stream och South Stream. Alla dessa projekt har ett mycket tydligt mål: att diversifiera energikällorna, energileverantörerna och de olika kanaler genom vilka energin distribueras. De är förstas en del av vår strategi att bli ett EU med en verkligt gemensam energimarknad, något som för närvarande saknas. Allt detta behövs för att inrätta en marknad och uppnå den energitrygghet som utgör grunden för det hela.

Talmannen. – Fråga 2 av **Silvia-Adriana Tica** (H-0009/10)

Angående: Utvecklingsstrategier, mål och åtgärder inom EU:s strategi för hållbar utveckling till år 2020

Den ekonomiska krisen, klimatförändringarna och demografiska förändringar får kännbara konsekvenser för EU-medborgarnas liv. Hälsa, utbildning, jordbruk, utveckling av transport- och energiinfrastruktur och investeringar i forskning och utveckling och i modernisering av allmänna tjänster måste bara prioriteringar, både för medlemsstaterna och EU. Det finns ett gemensamt åtagande att garantera de grundläggande fri- och rättigheterna för EU:s medborgare, även den fria rörligheten för arbetare. Den europeiska sociala modellen är en garant för det stöd som behövs till arbetstagare som har förlorat sitt jobb, för äldre och unga och migrerande arbetare. EU:s strategi för hållbar utveckling till år 2020 ska presenteras vid det informella mötet för Europeiska rådet i februari 2010.

Kan det spanska rådsordförandeskapet ange vilka de viktigaste utvecklingsstrategierna, målen och åtgärderna kommer att vara inom den strategin och vilka resurser man bedömer kommer att behövas för att de ska kunna genomföras framgångsrikt?

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Fru talman! Det råder inga tvivel om att strategin till år 2020 sannolikt är det mest ambitiösa och viktigaste målet för den omedelbara framtiden och kommer att vara central för debatterna i Bryssel i morgon vid det informella Europeiska rådet och som äger rum på högsta möjliga politiska nivå under det spanska ordförandeskapet.

Syftet är att föreslå och anta ett program för tillväxt och skapande av kvalitetssysselsättning, ersätta Lissabonstrategin och fokusera på att stärka vissa aspekter som är omistliga för att EU:s ekonomi ska vara konkurrenskraftig och produktiv i framtiden: Investera i informationsteknik, göra Europa till ett område för informationssamhället samtidigt som sociala aspekter framhävs, vilket betyder att sysselsättning ska grundas

på specialisering och utbildning. Vi strävar förstås också efter en miljövänlig ekonomi med låga koldioxidutsläpp enligt det innehåll vi redan diskuterat.

En annan grundläggande del – som säkert polariserar morgondagens debatter i Bryssel – är frågan om ledarskap. Vid det informella Europeiska rådsmötet kommer ordföranden för Europeiska rådet att lägga fram ett första förslag om en debatt om ledarskap, med andra ord gå mot en ekonomisk union inom EU, inte bara en monetär, och bekräfta att det är avgörande – liksom det står i Lissabonfördraget – att vår ekonomiska, sysselsättningsrelaterade och sociala politik konvergerar inom EU.

Denna del av strategin för hållbar utveckling och skapandet av kvalitetssysselsättning är därför ett centralt mål för det spanska ordförandeskapet och hela EU. Beviset på det är att vi redan börjat ta itu med frågan genom att organisera det informella Europeiska rådsmötet på högsta nivå i morgon i Bryssel.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Vi anför också synpunkter som uttalats av intressenterna. Det offentliga samrådet om EU:s strategi till år 2020 på kommissionens webbplats är avslutat. Men vi har en arbetslöshet på tio procent i EU; i Spanien och Lettland har den nått 20 procent. Därför vill vi höra av er vilka åtgärder vi vidtar till stöd för EU:s medborgare för att trygga och skapa arbetstillfällen och framför allt höja deras livskvalitet.

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Det centrala i strategin till år 2020 måste vara just det ni nämner, fru Țicău. Arbetstillfällen får inte vara så osäkra, flyktiga och instabila som de har varit i EU. Ni nämnde Spanien som exempel där man har lidit svåra förluster i fastighetssektorn.

Därför måste vi ta sikte på en produktionsmodell som i sig skapar starkare, solidare och stabilare arbeten som bygger på specialisering.

Vi behöver sålunda arbeta mot åtgärder i den riktningen, åtgärder som ökar specialiseringen och arbetstagarnas färdigheter för att de kan ta anställning i det kunskapsbaserade samhället, inom informationstekniken och det specialiserade samhället, vilket produktions- och utvecklingsmodellen för framtida sysselsättning ska grundas på.

Det är den tanke vi menar varje land bör omsätta i praktiken. Vi måste dock samordna detta alla EU-länderna emellan. EU behöver också ge stöd t.ex. genom incitament eller stimulansåtgärder genom specifika strukturfonder och Europeiska socialfonden och alltså simulera de länder som också investerar i denna produktionsmodell för att skapa kvalitetssysselsättning.

Det är den riktlinje som bör vara central för vår strategi som oss alla emellan måste genomföras de kommande månaderna före Europeiska rådet i juni för att ersätta den bristfälliga Lissabonstrategin.

Talmannen. – Fråga 3 av **Bernd Posselt** (H-0011/10)

Angående: Religionsfrihet i Kina

Vilka åtgärder planerar rådet att vidta för att förbättra situationen för de religiösa samfundet och i synnerhet de kristna kyrkorna och genomföra rätten till religionsfrihet i Kina?

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Fru talman, herr Posselt! Ni känner väl till att ett av de viktigaste instrumenten för våra förbindelser kring de mänskliga rättigheterna i Kina är den halvårsvisa människorättsdialogen som inrättades för över 15 år sedan. Det är därför en strukturerad dialog som ger oss möjlighet att byta åsikter om frågor som ligger oss varmt om hjärtat.

Rådet antog i slutet av november förra året slutsatser om religionsfrihet som gjorde det möjligt för oss att i tydliga ordalag upprepa EU:s ståndpunkt i frågan. Respekt för religionsfrihet enligt de internationella instrumenten om de mänskliga rättigheterna utgör en del av den människorättsklausul som ingår i avtal mellan EU och tredjeländer.

De senaste åren har EU med jämna mellanrum tagit upp religionsfrihet och trosfrihet i sina dialoger om mänskliga rättigheter och samråd med tredjeländer. EU har gjort ett antal yttranden om detta och förhandlingar har ägt rum gällande personer som hotats för sin tro. EU har spelat en mycket aktiv roll globalt i att stödja religionsfrihet i internationella forum, t.ex. Förenta nationernas generalförsamling och FN:s råd för mänskliga rättigheter.

När det gäller Kina fastställde rådet ett visst antal referenskriterier för människorättsdialogen 2001. Jag kan försäkra er, herr Posselt, att religionsfrihet är en integrerad del av dessa kriterier. Vi diskuterade frågan nyligen

vid flera olika tillfällen med våra kinesiska motparter, vi har träffat de behöriga myndigheterna i Peking och med dialogens syfte för ögonen har de ansvariga för religionsfrågor besökt Europa för att i ett antal medlemsstater öka medvetenheten om vilka metoder man tillämpar.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Tack, herr Garrido, för ert detaljerade svar. Jag har två korta ytterligare frågor. För det första, när kommer ni att ha möjlighet nästa gång att diskutera dessa frågor med Kina? För det andra, kan ni trycka på för att få en lista över de präster, nunnor och biskopar som gripits?

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Jag har redan sagt att en strukturerad dialog äger rum och att ett antal samtal i frågan sker regelbundet med Kina.

I rådet är vi medvetna om att det finns ett visst antal personer som utövar sin religion och har hotats eller utsatts för metoder som kan likställas med förföljelse i Kina. Detta är fallet med vissa tibetanska buddister som tillämpar falun gong och även med kristna, präster och troende samt de advokater som försvarat dem i vissa mål. Rådet har undersökt dessa mål och uppmärksammat de kinesiska myndigheterna på dem.

Vid alla dessa tillfällen har vi sagt att fredligt utövande av religion är en rättighet och aldrig ska betraktas som ett hot mot staten.

Jag vill förstås åter intyga att vi med avseende på tillämpningen av religionsfriheten i Kina och utvärderingsprocessen för människorättsdialogen ska undersöka alla sätt på vilka vi kan få ut mesta möjliga av våra möjligheter att få till stånd positiva förändringar på området.

Jim Higgins (PPE). – (EN) Tack till rådet för svaret. Mycket har gjorts och mycket mer återstår. Exakt vad det handlar om när det gäller religionsutövandet i Kina är angivet i artikel 36 i folkrepublikens konstitution. Det är omsorgsfullt formulerat. "Religiös tro" garanteras, men hur ser det ut i praktiken? Vad utgör "normala religiösa aktiviteter"? När det gäller "utländskt herravälde" så anses det vara fallet om en präst utifrån kommer in. De religioner man betraktar med misstänksamhet är buddism, katolicism, deism, islam och protestantism.

Mycket har gjorts men massor återstår – så arbeta vidare på den inslagna vägen.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Tack, herr Garrido, för era exakta svar. Men jag skulle vilja be om lite ännu mer detaljerad information. Finns det en klausul i det nuvarande bilaterala avtalet med Kina som är avsedd att ge särskilt skydd åt kristna kyrkor eller planerar rådet att införa en klausul av det slaget?

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Ärade ledamöter! Det återstår helt riktigt mycket arbete än men vi sätter vårt förtroende till dialogen och de tänkbara konsekvenser och effekter den får. Som baronessan Ashton sade alldeles nyss i Europaparlamentet: människorättsdialogen har utan tvivel verkan och den kan självklart föras på olika platser. Vi kan för den med avseende på vissa personer, t.ex. den välkände människorättsaktivisten Liu Xiaobo eller på andra plan, t.ex. politiskt plan i en politisk dialog. Vi fortsätter i varje fall dialogen med beslutsamhet för att skydda varenda en av de mänskliga rättigheterna. Vi får inte ge mer stöd åt vissa eftersom de är odelbara och vi ska sträva efter att stärka dem och förbättra människorättssituationen i Kina.

Dialog är nödvändig, liksom att se de förändringar som äger rum på området, och vi är säkra på att de kinesiska myndigheterna, våra motparter tillmäter dialogen dess rätta värde.

Talmannen. – Fråga 5 av **Ilda Figueiredo** (H-0015/10)

Angående: CIA – hemliga fångelser och flygningar

Rapporter i pressen har avslöjat ett hemligt fängelse i Litauen som varit inhyst i en tidigare ridskola och som använts av CIA sedan 2004 där ett antal "misstänkta terrorister" har torterats.

En italiensk domstol har befunnit över 20 amerikanska agenter och två italienska tjänstemän skyldiga till kidnappningen i Milano av Abu Omar, som sedan utsattes för tortyr i Egypten. Ett antal rättegångar är på gång, främst i Polen och Förenade kungariket.

Det finns bevis på att andra regeringar, och särskilt Portugal (i samband med ett hemligt Nato-avtal) kände till att deras luftrum och flygplatser användes för att upprätthålla det nätverk av internering, kidnappning och tortyr som uttänkts av Förenta staterna.

Vilken är rådets ståndpunkt om denna nya information och dessa rättegångar och vilka förklaringar kan rådet lämna?

Vilka åtgärder kommer rådet att föreslå för att se till att sådana förhållanden inte upprepas i framtiden?

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Jag vill först bekräfta EU:s stöd för Förenta nationernas globala strategi för att bekämpa terrorism där det fastställs att utveckling, fred, säkerhet och mänskliga rättigheter är sammankopplade och underbygger varandra.

Förenta staternas s.k. hemliga internerings- och transportprogram eller CIA:s påstådda utnyttjande av EU-länder för transport och olaglig internering av fångar har utan tvekan givit upphov till oro för många ledamöter av Europaparlamentet. Det var föremål för debatt för bara några dagar sedan och som ordförandeskapet redan har sagt delar rådet klart parlamentets åsikt, inget tvivel om den saken. Att dessa hemliga interneringsanläggningar eventuellt existerar är oförenligt med internationell rätt. Det är och förblir vår ståndpunkt.

Därför såg vi det så lämpligt att Barack Obama ändrade Förenta staternas politik när det gäller vissa typer av internering och förekomsten av sådana fängelser, t.ex. Guantánamo. Vi tror också att en förändring har inträtt och att en vändning har skett i Förenta staternas politik. Vi har alltid tagit tillfället i akt att uttala vår oro för Förenta staterna från EU:s synpunkt i dessa frågor.

Vi ska vara glada att förändringen ägt rum eftersom denna gemensamma förklaring blev officiell mellan EU och Förenta staterna den 15 juni förra året. Därför anser vi att vi ska följa riktlinjerna i denna politik och alltid tala klarspråk så länge vi känner till och har oomtvistliga bevis på att dessa fall förekommer.

I vissa fall har vi inte haft bevis, även om det har talats om dem eller så har detaljer framkommit i medierna. I vissa fall har det saknats grundad och tillräcklig kännedom om dessa falls existens.

Men det är tveklöst så, att EU har varit mycket tydlig i frågan och alltid motsatt sig dessa interneringsanläggningar, oavsett om det rör sig om kända anläggningar, t.ex. Guantánamo eller påstått hemliga sådana, och i EU har vi alltid varit mycket öppna för att gå till botten med fakta för att utröna om de senare faktiskt existerar.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PL) Fru talman, herr minister! Tack så mycket för era svar. Trots allt har nya upptäckter gjorts sedan uttalandet i juli. Det är känt att den italienska domstolen själv i november förra året dömde 23 agenter från Förenta staterna och två italienska tjänstemän för kidnappningen av Abu Omar i Milano, och en av de dömda CIA-agenterna erkände för pressen att han hade brutit mot lagen och att besluten hade fattats i Washington. Obama-administrationen har bara uttalat sitt missnöje med den italienska domstolens beslut.

Andra fall som också rör CIA-flygningar är under uppsegling, t.ex. i Polen och Storbritannien. Parlamentet i Litauen har bekräftat att det också fanns ett hemligt fängelse i Litauen, att spåren av många CIA-flygningar sopades igen vilket förstas ledde till att många spärrades in olagligt. Frågan är: kommer vi att fördöma kränkningarna av de mänskliga rättigheterna som allt detta implicerat?

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Vi är de mänskliga rättigheternas försvarare och vi kan tydligt och lugnt säga att vi inte har rätt, utan skyldighet att fördöma fall av överträdelser av de mänskliga rättigheterna, var de än äger rum. EU måste även respektera medlemsstaternas behörighet, varför vissa specifika områden måste utredas av medlemsstaterna; EU kan inte utreda dem. I Lissabonfördraget, t.ex. klargörs att tillsynen av underrättelsetjänster på medlemsstaternas territorium är en behörighet för medlemsstaterna.

Med tanke på en sak som också nämndes i frågan känner vi sannerligen inte till något påstått hemligt Nato-avtal. Men om ett sådant avtal skulle finnas, som vi inte vet någonting alls om, skulle det inte alls hindra medlemsstaterna att fullgöra sina skyldigheter enligt internationell rätt och humanitär rätt. Men, fru Figueiredo, vi tror helt klart att EU är ett av de områden i världen där mänskliga rättigheter respekteras och EU är och kommer alltid att vara ålagd, med respekt för hur varje land väljer att styras, att fördöma överträdelser av de mänskliga rättigheter eftersom vi har ett ansvar gentemot mänskligheten och inte bara gentemot var och en av de behöriga staterna. Vi ska fortsätta att agera och utvecklas i linje med detta. EU:s medborgare har nu också en ny, än viktigare referenspunkt i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

Justas Vincas Paleckis (S&D). – (LT) Herr minister! Medier och källor i medierna nämndes i frågan eftersom det var just medierna som kom med nyheten om inrättandet av ett hemligt fängelse i Litauen och på andra platser. Hur bedömer ni rent allmänt mediernas roll i dessa frågor och vore det möjligt att mobilisera den allmänna opinionen så att sådana händelser inte upprepas?

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Fru talman! Jag vill tacka Diego López Garrido för vad han sagt, men inte för att han kom med något nytt. För tre år sedan utsågs en särskild parlamentarisk kommission om Guantánamo. Europeiska rådet arbetade också på frågan och återvänder nu ständigt till ämnet. Det finns faktiskt viktigare frågor och det stämmer som Diego López Garrido sade att det är medlemsstaterna som är skyliga att övervaka mänskliga rättigheter. En sak till, herr López Garrido! När ni talade om Kina sade ni att det finns olika mänskliga rättigheter och att vi ska slå vakt om dem alla. Den grundläggande rätten till frihet i diktaturer är dock friheten själv och vi bör i första hand värna om rätten till frihet.

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Jag delar de senaste talarnas åsikter. Skyddet av mänskliga rättigheter är ett av de grundläggande mål som varje demokratisk stat och demokratisk organisation som EU måste sträva efter.

Europaparlamentet har förstås en kultur av att försvara mänskliga rättigheter, något vi är stolta över liksom den europeiska integrationen eftersom byggandet av EU är grundat på mänskliga rättigheter. EU:s natur och det som förenar européer som talar olika språk och har olika traditioner är just att vi delar dessa värderingar om att försvara de mänskliga rättigheterna.

I det avseendet tror jag att pressen spelar en enormt viktig roll. Pressen fyller en central funktion i en demokrati och är tveklöst ett nödvändigt och omistligt instrument i försvaret av de mänskliga rättigheterna och fördömandet av överträdelser av mänskliga rättigheter var dessa än begås.

När dessa överträdelser äger rum men inte är kända annat än på ett personligt plan är det helt enkelt omöjligt för oss att vidta åtgärder mot dem.

Därför spelar pressen en alldeles avgörande roll och jag anser att den mest sanna och autentiska kultur som präglar journalistiken måste vara en extrem lyhördhet när det kommer an på att försvara de mänskliga rättigheterna och alla friheter. Det är vad som gör livet värt att leva och ger en mening åt att människor lever sida vid sida.

Att lagföra dem som kränker de mänskliga rättigheterna och att försvara offren är utan tvivel en av axlarna för den europeiska integrationen, för EU, och jag är mycket stolt över att tillhöra ett område där dessa värderingar hålls högt och där det inrättats instrument för rättsligt, överstatligt och juridiskt oberoende, t.ex. Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna i denna stad, Strasbourg. Jag är väldigt stolt över att EU värnar om just dessa mål och sanningar i sin tradition, kultur och historia.

Talmannen. – Eftersom den tid som avsatts för frågestunden har tagit slut, kommer de obesvarade frågorna att besvaras skriftligen (se bilagan).

Frågestunden är avslutad.

(Sammanträdet avbröts kl. 19.25 och återupptogs kl. 21.00)

ORDFÖRANDESKAP: KOCH-MEHRIN

Vice talman

17. Parlamentets sammansättning: se protokollet

18. Återupptagande av sessionen

Talmannen. – Nästa punkt på föredragningslistan är en gemensam debatt om en muntlig fråga (O-0005/2010 – B7-0005/2010) till kommissionen från Vital Moreira för utskottet för internationell handel om finanskrisens effekter på världshandeln.

Vital Moreira, författare. – (EN) Fru talman! Jag ska ställa frågan på mitt utskotts vägnar, utskottet för internationell handel och som ordförande i detta utskott.

Krisens effekter på världshandeln visar sig kunna bli en tioprocentig nedgång 2009. Så mycket har handeln inte krympt sedan andra världskriget orsakade ett sammanbrott i den globala efterfrågan. Att upprätthålla den internationella handelns flöde är av avgörande betydelse för EU och andra exportorienterade länder. Trots G20:s åtaganden har handelshämmande och snedvridande åtgärder ökat inom G20 som ett svar på krisen, även globalt.

Den första delfrågan är denna: Vilka mått och steg har tagits av kommissionen för att motverka sådana åtgärder och, i motsatt riktning, vilka mått och steg har tagits av tredjeländer mot några andra EU-åtgärder för att ge den ekonomiska tillväxten vind i seglen?

Den andra delfrågan är denna: Det finns indikatorer på att vissa tillväxtekonomier som har påverkats mindre av krisen håller på att bli de som driver på tillväxten i den internationella handeln. I så fall måste EU:s industri rikta in sig på nya exportmarknader och kanske även ta fram andra produkter i framtiden. Vilken strategi ämnar kommissionen följa för att medverka till att EU:s industri blir mer konkurrenskraftig?

Den tredje delfrågan är denna: Den globala krisen och efterföljande minskningen av världshandeln får multipla effekter på utvecklingsländerna där den mesta arbetslösheten är koncentrerad. Vilka anpassningsåtgärder planerar kommissionen att vidta i sina handelsförbindelser med särskilt de fattigaste länderna i världen?

Den fjärde frågan är denna: Samtidigt som stora handelsunderskott drivs på av överdriven konsumtion och skuldsättning i vissa medlemsstater, även i Förenta staterna, upplever stora exportbetonade ekonomier i vissa tillväxtekonomier överskott i handeln. Dessa handelsunderskott har bidragit till en global obalans som är orsaken till den globala finanskrisen. Vilken strategi ämnar kommissionen följa för att mildra sådana globala obalanser i sin handelspolitik?

Den femte och sista frågan är denna: De sociala konsekvenserna av finanskrisen och det följande bortfallet i världshandeln kommer att vara kännbara längre än den tid den ekonomiska återhämtningen tar. Vi ser t.ex. tecken på ekonomisk återhämtning nu men arbetslösheten ligger kvar på mycket höga nivåer. När planerar kommissionen att genomföra en konsekvensanalys med anledning av krisens följder för sysselsättningen i EU och utvecklingsländerna? Vilken strategi tänker kommissionen följa för att införliva den sociala och miljömässiga dimensionen av handeln i de internationella WTO-reglerna?

Detta är fem frågor som utskottet för internationell handel vill ställa till den nya kommissionsledamoten för handel, Karel De Gucht, som jag välkomnar till sessionssalen för ett första allmänt åsiktsutbyte med parlamentet och särskilt med medlemmarna i utskottet för internationell handel. Tack på förhand för de svar jag är säker på att ni kommer att kunna ge på de frågor vi ställer till er.

Karel De Gucht, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Det har ställts en mängd vitt formulerade frågor som förtjänar mycket mer tid än vad jag har till förfogande.

Förslagsvis koncentrerar jag mitt första svar till handelspolitikens bidrag till den ekonomiska återhämtningen. När det gäller krisens effekter på handeln bör vi känna lättnad över att världshandeln bara krympt med tio procent. Det är ingen slump, utan resultatet av en stark politisk vilja som uttryckts vid olika G20-toppmöten. Det är också resultatet av WTO:s, OECD:s och kommissionens systematiska kontroll av handelshämmande åtgärder.

I stora drag handlar det bara om ett fåtal länder som hemfallit åt handelsprotektionism. Världssamfundet undvek alltså en protektionistisk nedåtgående spiral av det slag man såg under den stora depressionen. För att upprätthålla detta är det viktigt att vara oerhört vaksam. Om vi konstaterar protektionistiska eller handelshämmande åtgärder vidtar vi motåtgärder med alla till buds stående medel, t.ex. vår strategi för marknadstillträde eller för den delen WTO:s tvistelösningsmekanism.

Externa tillväxtkällor blir avgörande för EU:s ekonomiska återhämtning. Därför delar jag er mening om att industrin i EU ska rikta in sig på de nya och snabbväxande tillväxtmarknaderna.

Genom vår handelspolitik kan vi hjälpa dem att nå detta genom att öppna marknaderna ytterligare och minska alla sorts hinder för handel och investeringar.

Det når vi genom de frihandelsavtal vi för närvarande förhandlar om och genom att fördjupa de handelsmässiga och ekonomiska partnerskap vi har med våra viktigaste handelspartner, t.ex. Förenta staterna och Kina. Transatlantiska rådet och högnivådialogen har redan berett marken för detta. Detta blir en prioriterad uppgift för mig som kommissionsledamot för handel.

De kommande veckorna ska kommissionen sätta samman EU:s nya gemensamma agenda för hållbar tillväxt och återhämtning via Europa 2020-strategin. Denna strategi får en effektiv extern dimension där handelspolitiken spelar en nyckelroll.

I en globaliserad värld bör Europa 2020-strategin bli en vektor för att främja öppenhet och ett uppbyggligt internationellt ekonomiskt engagemang. Detta blir också ett huvudtema i ett meddelande om de framtida handelspolitiska prioriteringarna som jag avser att lägga fram senare i år.

Men handelspolitiken handlar om mer än bara konkurrenskraft och tillväxt. Den handlar också om att föra ut våra värderingar i världen och måste därför också införliva utvecklingsdimension av handeln på ett lämpligt sätt.

Att främja ett starkt bidrag till utvecklingsmålen är redan en viktig del av EU:s handelspolitik. De nuvarande multilaterala förhandlingarna är en utvecklingsrunda. Vi för bilaterala och regionala förhandlingar med utvecklingsländer och har själva valt vilka vi vill arbeta med. Vi hjälper dem att bidra till och även utnyttja den globala ekonomin för att levnadsstandarden ska höjas så, att det både ger politisk stabilitet och sociala framsteg.

När det gäller sociala frågeställningar är vi ense om att handeln ska bidra till att hjälpa dem i våra samhällen som drabbats hårdast av finanskrisen, särskilt de som förlorat sitt arbete. I det avseendet tror jag att vi kommer att behöva handel – och mer handel – för att bevara vårt sociala trygghetssystem i EU.

Vår europeiska samhällsmodell, kombinationen av en fri ekonomi med en hög grad av social trygghet behöver bevaras på ett hållbart sätt, och för det behövs tillväxt.

Sammanfattningsvis kommer kommissionens förestående Europa 2020-strategi att stödja en full återhämtning från krisen samtidigt som vi skyndar på en mer intelligent och miljövänlig ekonomi. En öppen handelspolitik blir en viktig del, både som bidrag till återhämtningen i EU och som en vektor för att föra ut våra principer: öppenhet, social trygghet och miljöskydd, hållbarhet och uppbyggligt engagemang på världsarenan.

Att få rätt strategi på plats inbegriper förstås ett nära samarbete med såväl parlamentet som rådet och andra intressenter, och jag ser fram emot er samverkan till att bygga upp en gemensam agenda.

Christofer Fjellner, för PPE-gruppen. – Fru talman! Även jag skulle vilja börja med att hälsa kommissionsledamoten välkommen. Det är en glädje att se er här. Vi har stora förväntningar och förhoppningar på er. Ni har en viktig uppgift framför er.

För ett år sedan var jag väldigt orolig. Då – när handeln rasade och vi kunde förvänta oss en utveckling i världshandeln som inte upplevts sedan andra världskriget – var det skarpt läge. Världsbanken konstaterade att 17 av 20 G20-länder tillsammans infört 47 nya handelshinder och tullar. Ryssland satsade på tullar på bilar, Kina på begränsningar av livsmedelsimport, Indien på importförbud av leksaker och Argentina på licenser för import av textil- och lädervaror. Då såg vi något som närmast liknade en protektionistisk kapprustning, ett mönster från 30-talet som oroade.

Det blev emellertid inte något handelskrig. Jag tycker att det är viktigt att stanna upp och fundera på varför. Jag tror att det viktigaste svaret på det är WTO, det globala regelverket för handeln, som tvingar länder att uppföra sig och inte hänfålla åt protektionism och populism. Jag skulle vilja påstå att det är för tidigt att blåsa faran över. Krisen är inte över. Vi vet ju alla att det är sent i konjunkturcykeln som arbetslösheten är som högst – den arbetslöshet som om något driver protektionism och populism. Just nu ser vi runt omkring oss att fler länder inte ens är igenom krisen, utan kanske till och med har det värsta framför sig. Jag är därför något orolig när jag lyssnar på delar av ministerrådet som inte talar särskilt mycket om nya marknader och frihandel, utan snarare om kritik av globalisering och om att skydda europeiska företag och europeiska jobb. Det är inte nödvändigtvis protektionism, men gränsen är ibland hårfin. Det är i alla fall ett uttryck för en merkantilism som jag tror är skadlig.

Vi borde istället samla våra krafter och fundera på hur vi ska göra Europa mer konkurrenskraftigt, genom att göra det mer öppet. Det stämmer till eftertanke och ledarskap från oss. Vi måste nämligen, inte minst nu när vi ska besluta om Korea och obligatoriska ursprungsmärkningar och när kraven på klimattullar blir allt fler, fundera på hur vi ska göra för att se till att det blir färre och inte fler handelshinder. Det behöver även vi i Europaparlamentet fundera på.

Kader Arif, för S&D-gruppen. – (FR) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! EU genomgår nu en aldrig tidigare skådad kris som bortom den ekonomiska krisen och finanskrisen framför allt utgör en systemkris.

Innan jag kommer in på finanskrisens effekter på världshandeln, som är rubriken för vår debatt vill jag klargöra en sak: handel är inte ett krisens offer, handel är också en av de bidragande orsakerna.

Vi upplever helt visst en period av enorm global obalans som å ena sidan får bränsle från vissa länders orimliga handelsunderskott med växande inhemsk skuldsättning och å andra sidan handelsöverskott som stimuleras

av export från vissa länder, särskilt tillväxtekonomier, med en inhemsk konsumtion som inte ökar i samma takt.

Avregleringspolitiken inom handeln som förts så här långt har bara spätt på dessa obalanser som försvagat främst de fattigaste länderna på planeten. Dessa länder som har uppmuntrats att exportera monokultur har därför blivit utblottade på grund av extrema prisfluktuationer för råvaror, en volatilitet som har förvärrats till följd av internationell spekulation.

Det är en konstig värld vi lever i där som första millennieutvecklingsmål anges uttradering av fattigdom och svält men där det samtidigt spekuleras i vetepriserna.

Just de som på 1990-talet försvarade liberalisering och avreglering till varje pris befinner sig nu också i en besvärlig situation. Ständig minskning av arbetstillfällen, stagnerade – ibland även negativ – tillväxt och den tilltagande sociala krisen är alla faktorer som betyder att vi inte längre har råd att låta arbetstillfällen försvinna i denna kulta namn. Hur förklarar vi i tider av kris för arbetstagare som förlorar arbetet att de viktigaste att slå vakt om är avreglering av handeln, även om det har sitt pris i form av plötsliga och ibland tragiska omlokaliseringar?

Den kris vi genomgår är därför definitivt en systemisk kris som vi måste besvara med en ny utvecklingsmodell. I den nuvarande strategin EU i världen bygger den vision som utvecklats av kommissionen i grunden på tillträde till marknaden och avreglering av alla sektorer.

Herr kommissionsledamot! Jag tror att denna strategi behöver definieras om som har följt fel spår och ibland lett till att vi lidit bakslag. Det är inte genom att tvinga utvecklingsländerna att öppna sig ännu mer som vi gjuter nytt liv i våra industriers export. Det skulle bara förvärra situationen i de länder där redan 70 procent av de 59 miljoner människor i världen lever som blev av med arbetet 2009.

Tvärtom är det nödvändigt att överväga en ny strategi som har rätt avvägning mellan öppenhet, skydd och stöd. Jag skulle vilja återkomma till de tankarna. Vi kan inte blunda för den utveckling som föranledde Förenta staterna att fortsätta använda sin handelspolitiska skyddsåtgärd eller Kina att väcka frågan i WTO om antidumpningsåtgärder i EU.

När vi ställs för illojala metoder är det klart att skydd behövs men själva principen måste godtas och försvaras internationellt och ibland behöver falska anklagelser om protektionism avvisas en gång för alla.

Behovet av stöd för handelspolitiken blir också tydligare för varje dag som går, och sådant stöd är särskilt avhängigt av att EU:s genomförda politik verkligen är konsekvent. Att politiken som förs ska vara konsekvent är ingen intellektuell debatt, utan ett absolut nödvång om vi vill definiera om en ny utvecklingsmodell.

Metin Kazak, för ALDE-gruppen. – (BG) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Finanskrisen har verkligen påverkat handeln negativt i EU:s medlemsstater. I länder som Bulgarien minskade exporten de första elva månaderna förra året med hela 24 procent jämfört med året innan, och importen minskade med 35 procent. Fastighets- och turistbranschen är de som drabbats särskilt hårt. Det får extrema konsekvenser för sysselsättningen. Något som måste tas i beaktande är den snabbt ökande skuldsättningsgraden företag till företag, att nationella och lokala organisationer i offentlig sektor håller inne med betalningarna osv.

Dessa problem är inte ovanliga i andra länder heller. Det behövs en allomfattande lösning på dem på EU-nivå vilket kräver nära samarbete även mellan kommissionens olika direktorat. Kommissionsledamot Karel De Gucht betonar vikten av stöd för att öka EU-företagens verksamhetsområde och möjligheter, utveckla klara förebyggande kommersiella instrument, kröna förhandlingarna i Doha-rundan med framgång, använda nya faciliteter för utländska direktinvesteringar och skydd av dessa samt en ny investeringspolitik för att motverka finanskrisens följdverkningar.

Att nå dessa mål och underteckna de ekonomiska samarbetsavtalen med länderna i Afrika, Västindien och Stillahavsområdet hänger också ihop med återhämtningen från finanskrisen.

Men det kvarstår ett antal frågor på dagordningen, och några av dem har ni redan nämnt. Använder vi finansiering från EU effektivt för att få ned den höga arbetslösheten? Vad kan EU göra ställd inför dagens underskott, devalvering av valutan och hög inflation som alla direkt påverkar handeln? Vilka kommersiella politiska instrument har EU till förfogande för att motverka finanskrisen och dess konsekvenser? Vilka åtgärder måste vidtas för att undvika att en lika stor kris uppstår igen och för att handeln ska fortsätta växa?

Vilken strategi har vi mot länder som Indien och Kina som hotar förändra hela det finansiella systemet? Jag sätter allt hopp till denna Europa 2020-strategi för att hitta svaren.

Yannick Jadot, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Fru talman, herr kommissionsledamot! Tack för att ni satte in fantasibilden om den krisrelaterade protektionismen i dess rätta sammanhang. Det kan vara klokt att i samband med denna debatt påpeka att inget världskrig sammanhängande med den återuppväckta protektionismen är på väg att bryta ut.

Jag vill snarare vända på frågan. För mig handlar inte frågan ytterst om vilka effekter finanskrisen ger upphov till för handeln utan i grunden om vilken roll handeln spelar, närmare bestämt den handelspolitik som bedrivits i 20 år, för den kris vi upplever i dag.

Livsmedelskrisen för två och ett halvt år sedan kom före finanskrisen, och det var verkligen en kris på världens jordbruksmarknader. I samma anda matas vi ständigt med budskapet om att avregleringen av handeln med Kina är bra för oss. Den dagen kommer, om vi inte blandar in sociala, monetära, skattemässiga och – förstås – miljömässiga frågor, då Kina inte bara har en komparativ fördel framför EU, utan en absolut fördel.

Något vi ser spår av i alla nationella debatter – särskilt i Belgien, som ni väl vet – är att samtliga politiska partier nu upptäcker att det är omöjligt att i en globaliserad värld upprätthålla social dumpning, miljödumpning, monetär dumpning och skattedumpning.

På liknande sätt kan vi komma underfund med att den strategi alla EU-medborgare väntade efter Berlinmurens fall, med andra ord att social demokrati blir en följd av handeln, inte fungerar, vilket vi ser i fallet Kina.

Herr kommissionsledamot! Ni citerade och talade om Lissabonstrategin, innovationer och den miljövänliga ekonomin och vet att denna EU-strategi nu är ett misslyckande. Om vi inte integrerar Lissabonstrategin före strategin EU i världen, kan vi mycket riktigt grunna på vilka industrisektorer EU kommer att ha kvar. Var finns definitionen av de industriella val, jordbruksmässiga val, ekonomiska val och förstås sociala och miljömässiga val som vi träffar i hela EU så att vi kan lära oss hur handeln fungerar ihop med resten av världen? Innan vi definierar dessa val kommer vi att följa en misslyckandets strategi.

Jag har en mer specifik fråga: Den 4 februari 2010 höll WTO:s kommitté för handel med finansiella tjänster möte som särskilt handlade om utmaningarna på grund av finanskrisen och avregleringen av finansiella tjänster. Kan ni berätta vad resultatet av mötet var och vilken åsikt ni har i frågan, om ni hade möjlighet att ta del av det?

Jacek Włosowicz, för ECR-gruppen. – (PL) Fru talman! I dagens globala ekonomi tillåter de flesta gränser ett smidigare flöde av personer, kapital och tjänster. Det syftar förstås till att öka levnadsstandarden. Så långt är allt väl, så länge de flesta länderna har en positiv handelsbalans och tillväxt i BNP. Problemen börjar när ekonomin saktar ned, marknadsindex faller tvärt och problemen börjar med arbetslöshet. Öppnandet av gränser har förutom att skapa en bättre levnadsstandard föranlett att olika ekonomier blivit ömsesidigt beroende av varandra. Det är den andra sidan av myntet. Det ser man tydligt i dagens situation. Den inbromsande tyska ekonomin påverkar t.ex. den polska ekonomin negativt eftersom Tyskland är en av Polens viktigaste exportpartner. Lyckligtvis uppvisar Polens BNP positiv tillväxt vilket är ett undantag i EU, men det oroar att arbetslösheten har ökat under flera månader. Exemplet visar tydligt att regeringarna inte bara ska tänka på hur de ska lösa de ekonomiska problemen i det egna landet, utan också enas om hur de tillsammans kan utveckla försvarsmekanismer så att de kan skydda sig mot liknande situationer i framtiden.

Krisen i dag blir ett prov för oss alla. Jag tänker främst på länderna som tillhör EU. Vi kan inte tillåta en situation där vissa länder försöker skyla över sitt statliga ingripande i den fria konkurrensens namn samtidigt som andra förhindras att ge statligt stöd. Jag inser förstås att vissa regeringar i viss mening är sina valkretsars gisslan men om vi ska bygga en gemenskap i EU till nytta för alla måste vi ta fram tydliga regler och följa dem. Vi behöver också utnyttja våra starka sidor – avancerad teknik på olika områden och humankapital. Det är enda sättet att fortsätta stärka samarbetet mellan våra länder på ett effektivt sätt och vi, EU:s medborgare kan tänka på framtiden i ljusare bilder och hoppas att vår (...).

(Talmannen avbröt talaren)

Joe Higgins, för GUE/NGL-gruppen. – (EN) Fru talman! Världskapitalismen genomgår sin värsta kris sedan den stora depressionen. Liksom då är det den arbetande klassen och de fattiga som dyrt betalar och lider konsekvenserna av detta, må det vara i EU eller i jordens fattigaste länder.

Världsbankens forskare förutspår att bara 2010 kommer 64 miljoner människor att kastas ned i extrem fattigdom på grund av krisen och att som en följd mellan 30 000 och 50 000 barn i Afrika redan 2009 dog på grund av undernäring. Denna kris får förödande konsekvenser för världshandeln men kravet från Förenta nationernas finanstoppmöte förra året att t.ex. slutförandet av Doha-rundans handelsförhandlingar ska ge svaret är fullständigt fel. Enligt den ansedda icke-statliga organisationen *War on Want* skulle det vara ett hot mot jobben för ytterligare 7,5 miljoner arbetstagare, även i de fattigaste länderna.

Världskapitalismens kris görs etter värre av finansspekulanterna på världsmarknaderna. Parasiterna nöjer sig inte med att ha störtat oss ned i krisen, nu vill de exploatera den för att kapa åt sig ännu fler miljarder. Såg kommissionen rubriken i *Financial Times* igår om handlarnas rekordspekulation mot euron: "Traders in record bet against the euro"? Men vad gör kommissionen? Den faller på knä framför spekulanterna och kräver att de länder som drabbats hårdast av krisen, t.ex. Grekland gör hänsynslösa nedskärningar i arbetstagarnas löner, pensioner och allmännyttiga tjänster.

Vad tror ni sådana drakoniska nedskärningsprogram gör för handeln, såväl i EU som i världen? Om man försämrar arbetarklassens möjligheter att köpa varor och tjänster minskar man efterfrågan på dessa, vilket innebär att miljontals jobb försvinner också för dem som skulle ha producerat dem. Det är kommissionens recept, i konkreta ordalag. Därför hade de tiotusentals grekiska arbetare alldeles rätt som marscherade igår. Kapitalism kan enbart föra med sig mer lidande och kris. Vi behöver ersätta den med ett system av solidaritet som bygger på den demokratiska socialismens värderingar.

William (The Earl of) Dartmouth, för EFD-gruppen. – (EN) Fru talman! Den store investeraren Warren Buffett sade en gång, att när tidvattnet drar sig tillbaka kan man se vilka som badar utan badkläder. Förra året krympte Storbritanniens ekonomi med 4,8 procent. Det gjorde även Italiens. Den tyska krympte med fem procent och EU:s handel ännu mer.

Jag ska koncentrera mig på den tredje frågan, den om vilken strategi kommissionen ämnar följa för att medverka till att EU:s industri blir mer konkurrenskraftig.

Innan dess fanns Lissabonfördraget, och före det Lissabonstrategin. I den senare avsåg EU att "bli den mest konkurrenskraftiga och dynamiska kunskapsekonomin i världen". En förutsättning för en konkurrenskraftig och dynamisk kunskapsekonomi är nu en gång en flexibel arbetsstyrka. Vad har då EU gjort för att få till det?

EU kom med direktivet om arbetstagare som hyrs ut av bemanningsföretag 2008 och det var som att hålla lim i den mest flexibla delen av arbetsmarknaden. Direktivet om arbetstagare som hyrs ut av bemanningsföretag är ännu ett illa betänkt och olämpligt EU-direktiv som återigen har drabbat Storbritannien oproportionerligt hårt och negativt där en tredjedel av alla EU:s arbetstagare som hyrs ut av bemanningsföretag finns. Som av en händelse är det genom att ha en flexibel arbetsstyrka som man lyfter folk ur fattigdomen.

EU:s räcka av illa betänkta direktiv står i vägen för att en konkurrenskraftig och dynamisk kunskapsekonomi ska växa fram i medlemsstaterna.

EU:s finanskris avslöjar att EU badar utan badkläder.

Béla Glattfelder (PPE). – (HU) Jag vill ta upp två frågor: handelsbalansunderskottet och koldioxidutsläppen. I dokumentet fastställs helt riktigt att EU:s och Förenta staternas ökade handelsbalansunderskott i stor utsträckning har bidragit till den internationella ekonomiska krisen. EU:s handelsbalansunderskott ökade från 75 miljarder euro 2004 till 243 miljarder euro 2008. Det innebär en trefaldig ökning på fyra år och det betyder även att konsumtionen för varje europeisk medborgare överskred produktionsvärdet med 500 euro. Ett sådant stort handelsbalansunderskott och en konsumtion som överskrider produktionen i så hög utsträckning är inte hållbart. Om vi inte själva tar itu med att minska handelsbalansunderskottet kommer vi enligt "de ekonomiska lagarnas natur" att styras in mot detta, men till ett mycket högre pris. Det visar de aktuella händelserna i Grekland.

När det gäller energi är världshandeln snedvriden av protektionism och även på grund av stödmekanismerna för energipriserna. Oljeförbrukningen är subventionerad i många utvecklingsländer. Olja finns att få till priser som är lägre än på den internationella marknaden och budgetresurser används till att stödja användning av elektricitet. Samtidigt måste de europeiska producenterna betala skatter och koldioxidkvoter om de vill använda energi i produktionen. I Köpenhamn stod det klart att utvecklingsländerna vill förhindra en överenskommelse om klimatskydd, eftersom de inte är villiga att acceptera sanktioner förknippade med nedskärningar. Det behövs åtgärder för att förhindra detta, särskilt som flera ekonomer nu har påpekat att

billig koldioxid ger Kina större konkurrenskraft än billig arbetskraft. Om vi inte minskar energiförbrukningen finns det risk för att det om och om igen ...

(Talmannen avbröt talaren.)

David Martin (S&D). – (EN) Fru talman! Det står nu klart, i enlighet med vad som redan har sagts, hur finanskrisen har påverkat oss. Enligt kommissionen sjönk handeln med 10 procent 2009 och enligt IMF sjönk den med 12,3 procent samma år.

Enligt ILO var 212 miljoner människor i världen arbetslösa 2009, vilket innebär en ökning på 34 miljoner från 2007.

Afrika söder om Sahara, som hade ett överskott i de offentliga finanserna på 0,3 procent av BNP 2008, hade ett underskott på 6,4 procent 2009. Ett överskott på tre miljarder vändes med andra ord till ett underskott på 64 miljarder, och köpkraften för Afrika söder om Sahara har därmed minskat med 67 miljarder.

I alla delar av världen har man lidit på grund av krisen. I tredje världen, i utvecklingsländerna, har man dock lidit mest. Och det är därför som Oxfam idag har uppmanat till ett införande av vad man kallar för Robin Hood-skatt.

Robin Hood-skatten är en variation på Tobinskatten, vilket innebär att handel med finansiella produkter, aktier, obligationer, råvaror och valutatransaktioner i spekulativt syfte skulle beskattas. Robin Hood-skatten skulle endast tillämpas vid 0,05 procent av transaktionerna, men den skulle kunna finansiera utvecklingsprojekt i tredje världen för miljarder.

För att millennieutvecklingsmålen ska uppnås behövs mellan 34 och 45 miljarder samtidigt som bankerna räddades med en biljon dollar. Bankerna bör inte bara betala tillbaka dessa pengar – de bör även reparera den skada som de har orsakat världen.

Denna Robin Hood-skatt skulle således vara ett bra sätt att tackla fattigdom och att se till att bankerna bidrar till samhället på ett användbart sätt.

Kommer kommissionsledamoten att beakta Oxfams förslag, vilket har fått en antydan till stöd från den brittiske premiärministern, och lägga sin vikt bakom detta i egenskap av kommissionsledamot för handel?

Olle Schmidt (ALDE). – Fru talman! Vår världsdelen är en rik världsdelen. EU bär ett extra tungt ansvar för att upprätthålla en fri och anständig handel. Finanskrisen skapar en global ekonomisk recession som har minskat handeln med 10 procent under 2009, vilket har sagts här, och den är nu på samma nivå som 2005. Utvecklingsländerna är särskilt utsatta när deras export sjunker och de får problem med bankfinansieringen. För t.ex. AVS-länderna står varuhandeln för 50 procent av deras handel. Dessa länder är då extremt känsliga för kriser. Ett fall på en procent i tillväxten leder till att 20 miljoner människor drabbas av fattigdom.

Här måste EU ta sitt ansvar som en rik del av världen, och se till att finanskrisen inte tvingar in fler i fattigdom och utanförskap. EU måste arbeta för att de fattigaste länderna ska få ett ökat effektivt bistånd och skuldavskrivningar när det är lämpligt. I detta sammanhang, mina vänner, tycker jag att ett antal av de länder som ni kommer ifrån skulle kunna göra mer för att se till att ert bistånd i hemländerna blir större, effektivare och bättre. Det är inte alltid EU som man ska ropa på, utan man kan göra en del på hemmaplan.

Den viktigaste prioriteringen för unionen är att Doha-rundan slutförs, och att EU:s jordbrukspolitik helt enkelt skrotas. Det är inte rimligt att det rika EU konkurrerar ut fattiga bönder i Afrika. Ett nytt frihandelsavtal vore den bästa metoden för att ta världen ur finanskrisen och hindra protektionism.

EU kan och måste agera som en fyrbåk för liberalisering av världshandeln. Globalisering och internationell handel är i grunden något positivt. Protektionism är av ondo och har alltid varit av ondo. Ni som tror att protektionism skulle lära och hjälpa världen på något sätt, ni borde lära av historien.

Janusz Wojciechowski (ECR). – (PL) Fru talman! Handeln med jordbruksprodukter är ett område inom vilket vi bör hitta vägar för att bekämpa krisen. De senaste åren har vi, påtryckta av Världshandelsorganisationen, infört många frivilliga restriktioner på produktion och export av jordbruksprodukter i EU. Vi genomförde exempelvis en stor reform på sockermarknaden som ledde till att Europas sockerproduktion minskades med en tredjedel och många sockerraffinaderier lades ned. Många jordbrukare slutade att odla sockerbetor, arbetslösheten ökade och vi lyckades inte uppnå några sociala eller ekonomiska fördelar. Detta var fördelaktigt för de stora sockerbolagen som flyttade ut sin produktion från Europa. I dag importerar vi socker från dem.

Vi bör lägga kraft på att skydda vår ekonomi och våra producenter under denna kris. Jag talar inte om protektionism utan om en politik för lika möjligheter vilket våra producenter inte har för närvarande. Det finns mycket höga standarder i EU, exempelvis finns det inom jordbruket normer för djurskydd. Det är rätt att främja dessa, men vi bör även kräva att de som exporterar sina produkter till EU uppfyller samma normer. Om vi till exempel förbjuder burhöns bör vi inte samtidigt importera ägg från länder där denna metod tillämpas. Vi bör agera på samma sätt i många andra frågor och följa en enkel regel – samma krav på exportörer som på våra egna producenter. Om vi inte gör det, förutom den ekonomiska krisen (...).

(Talmannen avbröt talaren.)

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Finanskrisen som uppstod i Förenta staternas finanssektor växte snabbt till en ekonomisk kris som påverkade alla ekonomiska områden och fick oundvikliga konsekvenser, exempelvis snabb nedgång i konsumenternas köpkraft, minskad tillverkning, högre arbetslöshet, lägre skatteintäkter och mindre pengar för att finansiera statsbudgetarna.

När tillverkningen minskade över hela världen sjönk givetvis värdet på de varor som det handlades med. Hur ska vi uppnå stabilitet eller till och med tillväxt i världshandelns volym? Detta kan endast ske genom effektiva åtgärder för att förhindra en ekonomisk kollaps, genom åtgärder för att stabilisera ekonomin och genom att gradvis få tillstånd en ekonomisk tillväxt.

Ekonomierna i det nuvarande ekonomiska systemet är sammanflätade och globaliserade. Jag anser att det är en illusion att förlita sig på begränsade konstgjorda ingrepp som riktar sig mot särskilda sektorer och inte producerar något mervärde.

Iliana Ivanova (PPE). – (BG) Mina damer och herrar! Krisen har oundvikligen lett till en betydande minskning av handelsvolymerna. Detta märks också i minskad produktion och investeringar och i begränsade tillväxtmöjligheter. Samtidigt är nationella regeringar starkt frestade att sätta upp hinder för att skydda sin inhemska produktionskapacitet.

2009 noterade vi en alarmerande ökning av de olika formerna av nationellt skydd, både i enskilda EU-stater och i de nya utvecklingsekonomierna. Denna protektionism hindrar små och medelstora företag, vilka utgör grunden i den europeiska ekonomin, att få tillgång till de internationella marknaderna, och den lägger till ytterligare en börda och fler restriktioner.

För att övervinna dessa problem och uppmuntra till företagsamhet och handel anser jag att Europa framför allt behöver en stark inre marknad. Detta kan uppnås om den ekonomiska ekonomin är tillräckligt konkurrenskraftig, innovativ och grundad på höga normer och kvalitet. Enligt vad som noterats av Europeiska kommissionen måste vi, trots de framsteg som vi har gjort, fortsätta att öka utbildningssystemens kapacitet för att de ska bidra till ett innovativt och dynamiskt kunskapssamhälle.

Enligt min uppfattning är stabila offentliga finanser i EU en viktig förutsättning för att övervinna obalansen i handeln. Detta kommer att säkerställa de nationella ekonomiernas hållbarhet och EU:s valuta. Eurons stabilitet är av stor betydelse när det gäller våra handelspartners förtroende. För att få ytterligare ett uppsving och aktivera handel och investeringar bör vi även i god tid genomföra de nödvändiga strukturreformerna i syfte att lägga nya stabila grunder för tillväxt.

Sist men inte minst anser jag att den inre marknaden också skulle bli stärkt av en ordentlig och skyndsam utvidgning av euroområdet. Detta skulle göra EU:s medlemsstater ekonomiskt integrerade och göra europeisk ekonomi ännu mer inflytelserik i förhållande till EU:s internationella partner.

Enrique Guerrero Salom (S&D). – (ES) Fru talman! Enligt 2009 års siffror, och som redan antytts, har finanskrisen som bröt ut i början av 2008 betydligt minskat intäkterna från handeln.

Det ser dock ut som att vi har lyckats undvika frestelse att tillgripa protektionism såsom skedde under krisen på 1930-talet. Det verkar dessutom som att trenden med uppdykande av nya restriktiva åtgärder bröts i slutet av förra året. Detta visades i den femte rapporten om eventuella handelsbegränsande åtgärder som antogs av kommissionen i slutet av förra året.

Icke desto mindre har många länder antagit restriktiva åtgärder. Det handlar om länder med olika ekonomiska system, som Förenta staterna, Kina, Argentina, Ryssland och Indonesien, men också många utvecklingsländer. Och det är dessa länder, utvecklingsländerna, som är i behov av öppna marknader som kan ta emot deras produkter.

Jag uppmanar därför Karel De Gucht, i egenskap av kommissionsledamot med ansvar för bistånd, att arbeta för en bredare och friare handel i världen, för att Europeiska unionen ska ta ledningen när det gäller att minska protektionistiska hinder i utvecklingsländer och för att i större utsträckning beakta utveckling vid handelsförhandlingarna.

Georgios Papastamkos (PPE). – (EL) Fru talman, mina damer och herrar! Jag anser att den minskade världshandeln har sträckt sig långt utöver själva recessionen. Studier har visat att bankernas bristande finansiering av handeln till stor del beror på nedgången i handeln.

Jag vill ställa två frågor: Vad har hänt med de internationella åtagandena om multilateral finansiering av handeln? Och vilka resultat har det flexibla finansieringsnätverket i syfte att underlätta finansiering på EU-nivå fått?

När det gäller global handel vill jag påpeka att Världshandelsorganisationens regler och åtaganden i stor utsträckning har förhindrat användandet av restriktiva handelsåtgärder samtidigt som de har tillhandahållit en flexibilitet att anta strategier för att få till stånd en återhämtning av ekonomin.

Ikke desto mindre uppmanar vi kommissionen att nära övervaka de åtgärder som har vidtagits av våra handelspartner och hur dessa har påverkat europeisk export, däribland åtgärderna för att "köpa inhemskt" som genomförts av viktiga EU-handelspartner. Samtidigt får vi inte bortse från den dynamiska exportökningen i vissa tillväxtekonomier.

I detta fall vill jag särskilt understryka frågan om konkurrenskraft för europeiska produkter på globala marknader, en fråga som är oberoende av den ekonomiska krisen.

Vad vi slutligen bland annat behöver är tillgång till våra handelspartners marknader och vice versa, återställa villkor för lojala konkurrensförhållanden på de internationella marknaderna och se till att importerade produkter är föremål för samma regler som varor producerade i EU.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE). – (EN) Fru talman! (ohörbart) är en situation som redan är mycket svår på grund av den globala recessionen och det minskade behovet av ett antal produkter över hela världen. Ikke desto mindre skulle den internationella handeln och EU:s intressen på ett direkt sätt skadas av ytterligare protektionism.

En av de internationella handelsaktörerna har antagit ytterligare kontraproduktiva handelshinder i Ryssland. Ända sedan finanskrisen uppstod har Ryssland påtvingat ett antal så kallade "tillfälliga" anti-kris tullar på ett antal importvaror som kött och mjölkprodukter, möbler, och även stålprodukter. Dessutom kan man erinra om den tillfälliga tullen på läkemedel som Ryssland har tvingat på EU-exportörer.

Något som är ännu mer alarmerande är att en tullunion skapades den 1 januari 2010 mellan Ryssland, Vitryssland och Kazakstan. Som en följd av detta har totalt 30 procent av EU:s produkttyper fått ökade tullar. Huvudproblemet är naturligtvis att varken Ryssland, Vitryssland eller Kazakstan är medlemmar i WTO, och därför varken är bundna av WTO:s regler som begränsar importtullarna eller av andra handelsbegränsande åtgärder. Eftersom Ryssland inte är medlem i WTO finns inte någon tvistlösningsmekanism för handelsbestämmelserna med dem.

Jag har två frågor till er, herr kommissionsledamot: Hur utvärderar kommissionen de nuvarande handelsproblemen som EU har med Ryssland och har vi någon särskild strategi för att ta itu med frågan om Rysslands medlemskap i WTO?

Daniel Caspary (PPE). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Vi har vid flera tillfällen hört att världshandeln har minskat dramatiskt de senaste tre månaderna, trots de framgångsrika försöken av många medlemmar i Världshandelsorganisationen att i så stor utsträckning som möjligt hålla marknaderna öppna. Jag är också mycket tacksam för att Europeiska unionen har spelat en viktig roll när det gäller detta, och att man knappt har infört några protektionistiska åtgärder.

I mitt land brukar man säga att "anfall är bästa försvar". Jag skulle vilja anknyta till vad Laima Liucija Andrikiienė just sade om de särskilda åtgärder som har vidtagits av Ryssland. Vi måste fråga oss vilka effektiva möjligheter som vi har att agera offensivt mot de handelspartner som inte har hållit sig till de avtal som ingåtts i G20, och som har infört protektionistiska åtgärder, stängt marknaderna och bidragit till att skapa ett ännu större fall i världens ekonomiska prestationsförmåga än vad som annars hade varit fallet.

Borde vi inte vara proaktiva och använda vår strategi för ett konkurrenskraftigt EU i världen och kraftfullt genomföra dess punkter? Är inte tiden inne för att ta itu med våra intressen proaktivt i stället för att bara försvara protektionism? Jag tänker på ett möjligt nytt initiativ som slutligen kommer att ge oss framgång i WTO. Jag tror att vi bör ta det logiska steget att snabbt förhandla om ett frihandelsavtal. Vi har ett resultat i Sydkorea. Men vad har hänt när det gäller Indien, Kanada, Colombia och Peru? Skulle vi inte sända ut en mycket positiv signal om vi kunde nå framsteg med dessa frihandelsavtal nu?

Många andra ledamöter har hänvisat till utvecklingsländerna. Är inte detta ett idealiskt tillfälle att uppnå framsteg åtminstone i avtalet om ekonomiskt partnerskap (EPA) så att utvecklingsländerna och partnerskapsavtalet mellan medlemmarna i gruppen av stater i Afrika, Västindien och Stillahavsområdet (AVS) skulle integreras bättre i världshandeln och så att effektiva åtgärder kunde vidtas för att få tillstånd ekonomisk tillväxt och för att bekämpa fattigdom? De senaste årtiondena har det stått klart att de stater som har deltagit i världshandeln har haft de högsta tillväxtnivåerna. Jag ser fram emot att höra ert svar, Karel De Gucht.

Theodoros Skylakakis (PPE). – (EL) Fru talman! Först vill jag säga att korrelationerna i våra handelsförbindelser med tillväxtekonomierna inte är statiska. Tillväxthastigheten är t.ex. totalt olika mellan EU och Kina. När de icke-tariffära handelshindren tillämpades mot oss, när den kinesiska ekonomin var mindre, betraktade vi detta som mindre betydelsefullt. Men konsekvenserna blir värre och värre för oss allteftersom Kinas relativa betydelse ökar och vår minskar.

Samtidigt som vi proportionellt blir mindre minskar också vår makt vid förhandlingar. Det finns ett möjligt läge där EU kan få igenom sin politik, effektivt minska hinder för vår export i snabbt framväxande ekonomier och begränsa social och miljömässig dumpning. Men tiden arbetar mot oss, till och med mer än tidigare på grund av krisen.

För det andra vill jag säga att förbindelserna ändras. Betydelsen av transatlantiska handelsförbindelser och av främjandet av en bättre fungerande amerikansk marknad kommer att öka den transatlantiska handeln och ge parterna på bägge sidorna om Atlanten ökad förhandlingsstyrka.

Även här finns en begränsad möjlighet, eftersom det kommer att ta tid att bygga upp den transatlantiska marknaden och eftersom det är en komplicerad process. Hur värderar Förenta staterna betydelsen av dessa förbindelser? Det faktum att president Obama inte kommer att delta vid det kommande toppmötet i Madrid är inte något uppmuntrande tecken.

Anser kommissionen att vi behöver agera direkt, medan vi fortfarande har nödvändig förhandlingsstyrka?

Tokia Saïfi (PPE). – (FR) Fru talman! Den ekonomiska och finansiella storm som vi just har gått igenom har orsakat mycket skada. Våra ekonomier har tappat riktning och vi kämpar fortfarande för att komma på rätt köl gentemot beslutsamma framväxande makter.

Det är nu dags för er, herr kommissionsledamot, att föra en ambitiös och meningsfull europeisk handelspolitik som tveklöst är inriktad på att försvara våra intressen och som är grundad på marknadernas ömsesidiga öppenhet samt på att vi utnyttjar våra konkurrensfördelar.

Europeiska unionen måste först av allt hitta ett lämpligt mellanläge mellan total frihandel och protektionism. Jag anser att denna tredje väg måste förverkligas genom att man upprättar ett ramverk för rättvis handel. EU omfattar vissa värderingar: respekt för skyddet av immateriella rättigheter, rättvisa investeringar, tillgång till marknader, kampen mot icke-tariffära handelshinder och respekt för sociala och miljömässiga normer. Följaktligen är det EU:s plikt att se till att dessa värderingar accepteras som principer av Indien och Kina. Dessa framväxande länder är inte bara våra kunder och konkurrenter utan även våra partner.

Förutom behovet att etablera handelsbalans måste ni, herr kommissionsledamot, hjälpa till att öka våra europeiska företags konkurrenskraft. Hur kan detta uppnås? Innovation, investering i forskning och utveckling, och internationell påverkan från konkurrenskraftiga kluster verkar vara några av nyckelfaktorerna som kommer att få oss ut ur krisen.

Vi behöver också rikta våra åtgärder på innovativa företag, särskilt små och medelstora företag, genom att befria dem från alltför stora bördor när det gäller administration och skatt, och på grön teknik och tjänster.

(Talmannen avbröt talaren.)

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Vi måste ta itu med den grundläggande frågan: Är frihandel, det nuvarande systemet som kontrolleras av WTO, bra för folket eller bör vi beakta en ny vägledande princip, som jag helst inte vill kalla för protektionism utan för ekonomiskt självbestämmande? Jag föreslår att vi tittar på skillnaderna mellan dessa två vägledande principer inom tre områden. Vad betyder global världshandel i sin nuvarande form och volym när det gäller att skapa och bevara jobb i Europa, särskilt för små handlare, små och medelstora företag, familjeföretag och små europeiska jordbruk, som är på drift och som har förlorat möjligheterna till framsteg på grund av den nuvarande globala, liberaliserade världshandeln? Är det ur ett solidariskt perspektiv bra för de fattiga utvecklingsländerna att, i stället för att utveckla sitt eget jordbruk och sin egen industri, tvingas öppna sina marknader? Är det bra för miljön att varor levereras över stora sträckor?

Jag föreslår att vi inledningsvis, åtminstone när det gäller jordbruk och livsmedel, bör beakta att införa principen om självbestämmande när det gäller livsmedel, vilket innebär att samhällen och länder har rätt att besluta vad de vill producera, hur de vill producera det, och dessutom hur de vill sälja det. Konsumenter har rätt till kvalitet och till hälsosamma och näringsrika livsmedel. Vi vet att detta inte fallet med mat som har skeppats hit från tusentals kilometers håll – det gäller för lokalt producerad, lokalt förädlad och lokalt såld mat.

Rareş-Lucian Niculescu (PPE). – (RO) Jag gratulerar kommissionsledamoten till utnämningen. Kan han i detalj informera kring hur den ekonomiska krisen har påverkat världshandeln med jordbruksprodukter? Laima Liucija Andrikiienė har redan nämnt fallet med Ryssland, som tillkännagav att det är berett att förbjuda import av fjäderfä fram till 2015, eftersom de egna behoven täcks genom inhemsk produktion.

Med tanke på att främjandet av ett mer konkurrenskraftigt jordbrukssystem i en öppen miljö för global handel är en av de uppgifter som ordförande José Manuel Barroso har tilldelat den nya kommissionsledamoten med ansvar för jordbruk, ska jag när kommissionsledamoten är närvarande i kammaren passa på att fråga honom hur han ser på samarbetet med sin kollega som också är ansvarig för jordbruket när det gäller att slutföra förhandlingarna som en del av Doharundan.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Fru talman! För det första vill jag gratulera kommissionen till att ha motsatt sig ett nyligen framlagt förslag från WHO om förbud av försäljning av tulfri alkohol och spritdrycker. Om detta skulle ha accepterats skulle det ha kostat två miljarder euro för den europeiska ekonomin och hundratals jobb i unionen. Det handlade om en idé som byggde på moralistiskt predikande snarare än på vetenskapliga bevis av WHO, och tack och lov motsatte sig kommissionen detta.

Det andra som jag vill göra gällande är att det var bankerna som huvudsakligen orsakade många av de problem som vi ser i dag. Men vad hände? En ny teori uppstod: att bankerna var alltför stora för att "gå under". Jag tror dock snarare att många av dem tror sig vara större än de själva verket är. Det kan man se på de omoraliska löner som vissa av deras anställda får och i de groteska bonusar som tas ut. Ingen bankanställd bör få mer än premiärministern i landet i fråga, och vi bör arbeta mot att ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Fru talman! Förutom finanssektorn är internationell handel det område av världspolitiken som har lidit mest av den ekonomiska krisen. Det uppskattas att omsättningen för världshandeln föll förra året med ungefär 10 procent till följd av krisen. Dessutom påverkas handeln negativt av den protektionistiska politik som antagits av många länder som ett grundläggande verktyg för att bekämpa lågkonjunkturen. Fördelarna med frihandel i en global ekonomi ska inte behöva förklaras för någon. Man kan med säkerhet säga att det välstånd som länder med fria marknader uppnådde under andra hälften av 1900-talet i stor utsträckning var en produkt av frihandeln som under denna period utvecklades dynamiskt. Världshandelns fall, den ökade arbetslösheten, särskilt i utvecklingsländer, och den ökade fattigdom och sociala utslagning som följde med detta – en sådan tillbakagång kan hindras genom att återupprätta dynamisk handel på rättvisa (...).

(Talmannen avbröt talaren.)

Michael Theurer (ALDE). – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot! Först vill jag gratulera till utnämningen till kommissionsledamot. Vi är glada över att få en sådan skarpsinnig och framgångsrik politiker och välkänd liberal i kommissionen. Ni kommer att behöva all er övertalningsförmåga för att få in ett nytt driv i EU:s internationella handelspolitik. Vi måste bekämpa alla protektionistiska tendenser. Historien visar tydligt att länder som har tagit del av världshandeln har haft större tillväxt än de som inte gjort det.

Dessutom står vi inför en ny världsordning. Vissa av de inblandade aktörerna, exempelvis Kina, har system med statlig kapitalism, men de kan ändå använda helt andra metoder inom detta område. Jag uppmanar därför kommissionen att utveckla en ny strategi för världshandeln. Det är tydligt att vi måste gå vidare med Doharundan, eftersom ett multilateralt sätt att närma sig detta är det enda rätta. Vi kommer emellertid att behöva alla våra krafter för att göra framsteg i förhållande till Kina.

Daniel Caspary (PPE). – (DE) Fru talman! Jag vill ta upp en fråga som två andra talare har berört. Karel De Gucht, ni är lyckligtvis också ansvarig för det transatlantiska ekonomiska rådet (TEC). Jag skulle vara mycket tacksam om ni, för att lösa alla problem som vi har talat om, kunde sätta upp TEC högst upp på er agenda.

Europa och Förenta staterna står fortfarande för nästan 60 procent av den globala ekonomiska prestationsförmågan. Om vi kunde ta bort en liten del av handelshindren på den transatlantiska marknaden skulle vi kunna göra mycket mer för våra medborgare, och givetvis även för anställda, än vad som har åstadkommit genom många av de andra åtgärder som vi har lagt ner så mycket ansträngning på att genomföra under de senaste fem åren. Jag skulle vara mycket tacksam om ni kunde lägga stor tyngdpunkt på TEC.

Karel De Gucht, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Att ge ett väl avvägt svar på alla frågor som har ställts skulle nog ta minst en halvtimme. Men vad jag förstår har jag bara två eller tre minuter på mig.

Låt mig, med detta sagt, inleda med en allmän kommentar. Jag tror verkligen inte att protektionism är någon lösning. När vi ser tillbaka på historien är det, vare sig man tror på internationell handel eller inte, tack vare den som våra länder har blivit framgångsrika.

För det andra har EU en transformativ ekonomi, vilket betyder att vi måste importera för att kunna exportera. Att vi skulle kunna exportera utan att importera är fullkomligt fel och motsäger alla fakta.

Jag uttrycker därför ståndaktigt min uppfattning att vi bör ha frihandelsavtal med viktiga ekonomiska partner, att vi bör nå framgång i Doharundan och att vi bör liberalisera internationell handel ytterligare. Men det betyder inte att vi ska bortse från att denna internationella handel ska vara rättvis och från att vi har rätt att skydda våra intressen. Kommissionen kommer att göra detta när så är nödvändigt, och vi kommer att använda TDI-mekanismerna. Vi måste påverka vad vi anser vara en orättvis snedvridning av handeln.

Dessutom har Yannick Jadot ställt några speciella frågor, exempelvis om WTO:s möte den 4 februari och vad som blev resultatet av detta. Huvudbudskapet från detta möte var att Allmänna tjänstehandelsavtalets regler inte strider mot ländernas rätt att säkerställa en effektiv finansiell reglering. Anledningen är att Gats har en mycket bred räckvidd när det gäller ekonomiska försiktighetsåtgärder, så denna finansiella reglering, vare sig den är på nationell nivå eller på EU-nivå, står verkligen inte i motsättning till reglerna i Gats.

Detta leder mig till den aktuella krisens ursprung. Förhoppningsvis har vi lagt största delen av krisen bakom oss. Jag är fast övertygad om att krisen har haft en stor inverkan på handeln men att krisens orsaker är kopplade till ekonomisk obalans orsakad av att finansiella institutioner gjorde fullkomligt felaktiga val. Finanskrisen uppstod inte i Europa – den kom till Europa och till resten av världen från Förenta staterna.

Jag håller med om att livsmedelskrisen för ett par år sedan, som fortfarande inte hade ebbat ut helt och hållet, till stor del har förstärkt obalansen, särskilt för utvecklingsländerna. Man kan säga mycket om utvecklingsländerna och om gott styre och så vidare, men man kan verkligen inte beskylla utvecklingsländerna för att ha orsakat finanskrisen. Det är uppenbart! De är mycket allvarligt skadade av denna kris och det måste vi ta i beaktande.

Några frågor har även ställts, senast av Daniel Caspary och Yannick Jadot, om vad vi ska göra med TEC och med det strategiska initiativet för Kina?

Min personliga uppfattning är att det enda som vi kan göra för att svara mot Kinas ekonomiska utveckling – som vi förresten inte kommer att kunna stoppa – är att själva bli starkare. Jag tror att det är det enda.

När det gäller handelsunderskottet är det sant att det har ökat betydligt i förhållande till Kina. Men när man tittar på det totala handelsunderskottet i förhållande till Asien har det inte ökat lika mycket. Även inom Asien utsätts övriga asiatiska länder för hård konkurrens från Kina.

Vi måste alltså själva bli starkare. Att exempelvis skapa denna nya transatlantiska marknad anser jag vara något av det bästa vi kan göra.

I ett betänkande som nyligen framställts på uppdrag av parlamentet visas att om man kan minska de icke-tariffära hindren mellan Europa och Förenta staterna med 50 procent skulle detta få en mycket större effekt än Doharundan. Vi bör arbeta på detta, trots att det inte är lätt.

På tal om Doharundan är jag helt övertygad om att vi bör försöka avsluta den. Den innehåller många viktiga delar, bland annat att de existerande tarifferna inte kan gå upp mer och att vi skulle kunna lägga ner dem. För det andra finns det en stark utvecklingsstrategi i Doharundan, givetvis förutsatt att den behålls som den nu är. Det bör vara Europeiska kommissionens mål.

Vi hade även en fråga av David Martin om Robin Hood-skatten. För det första måste jag säga att jag gillar namnet Robin Hood mycket bättre än Tobin. Förutom detta befarar jag dock att Robin Hood-skatten står inför samma problem som Tobinskatten, att man bara kan införa den om det görs i en global omfattning. Man bör också komma ihåg att även om detta genomförs i global omfattning skulle genomförandemekanismen bli mycket kostsam. Enligt ordförande José Manuel Barroso är vi redo att stödja Tobintaxen så länge som alla andra stöder den. Och det är först då den ömma punkten i allt detta.

Till sist frågade bland annat Joe Higgins om spekulation och vad den har lett till, inbegripet i fallet med Grekland. Detta är inte någon debatt om Grekland så jag tänker inte gå in på detaljer. Men jag är uppriktigt sagt övertygad om att Grekland självt också har skuld i detta. Varken i en global ekonomi eller i Europeiska unionen kan man tillämpa "moralisk risktagning". Att vara medlem i Europeiska unionen medför även vissa skyldigheter. Medlemsstater som hamnar i svåra lägen bör inse att de, trots att vi är redo att stödja dem och hjälpa dem närhelst det är möjligt, måste följa reglerna. Då kommer de antagligen inte att hamna i en sådan svår situation som de befinner sig i dag.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Edit Herczog (S&D), skriftlig. – (HU) Den minskade världshandeln har särskilt haft en skadlig effekt på centraleuropeiska och östeuropeiska länder genom en minskad efterfrågan främst på viktiga exportprodukter, exempelvis bilar och hemelektronik. Samtidigt har dessa länder påverkats starkt av kreditåttstramningen. Att öka exporten bör vara mycket viktigt för att säkerställa dessa länders återhämtning från detta dubbla tryck och från efterföljande sociala problem som ökande arbetslöshet. Finansiering för exportörer verkar dock utgöra ett stort hinder inom detta område genom att betalningsfristerna har blivit längre och genom att det har blivit dyrare och svårare att låna samtidigt som kreditförsäkringarna har försämrats. Det är därför som man bör utveckla program riktade mot länderna i fråga, särskilt mot medlemsstaterna i EU, för att hjälpa dem att komma över svårigheterna.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Outsourcingtrenden i världsekonomin på 1990-talet ledde till att kapital och även expertis flyttades utomlands. Det faktum att jobb har skapats och skapas i låglöneländer har lett till att genomsnittslönerna har blivit lägre i Central- och Väst Europa, vilket i sin tur har orsakat lägre konsumtionsnivåer. Konsekvenserna av detta är att europeiska företag inte längre får största delen av sin vinst från varuproduktion, något som är deras kärnverksamhet. De försöker förbättra sina resultat genom ekonomiska transaktioner och spekulation. Det är här vi måste börja. Vi måste lägga på en kvot för hur mycket vanliga kapitalbolag ska få investera i aktier och andelar, och också för hur mycket av deras reserver som de ska få avsätta till finansieringspaket i tredjeländer. För det andra behövs det reglering för företag som har skadats på grund av krisen. För det tredje – och detta är viktigast – kräver ekonomin inte bara nytt kapital till bankerna, vilket var en av de största anledningarna till att krisen uppstod, utan nya förordningar om penningöverföring, tydliga riktlinjer för försäljning av kreditpaket och ett oberoende övervakningsorgan för den nya och blomstrande handeln, vilket inbegriper ett förbud mot blankning.

Artur Zasada (PPE), skriftlig. – (PL) Om den prognos som presenterades alldeles nyss av Vital Moreira är rätt kommer nedgången i världshandeln att bli den största sedan andra världskriget. Det säger sig självt att såväl EU:s medlemsstater som länder utanför EU vidtar åtgärder för att öka konkurrenskraften och komma över följden av krisen. Forskning som gjorts av *Centre of Economic Policy Research* har visat att 425 lagstiftningsinitiativ i syfte att bekämpa effekterna av krisen har tagits ända sedan det första G20-toppmötet om krisen ägde rum. Vissa länder har tillgripit protektionism medan andra försöker att liberalisera handeln. Beaktar kommissionen, med tanke på att ekonomin är sammankopplad i ett enda blodomlopp, de lagstiftningsinitiativ som tas både inom EU och runt världen i samband med att man vidtar åtgärder mot krisen? När såväl protektionistiska åtgärder som liberaliseringsåtgärder blir allt fler kommer en situation att uppstå i vilken de båda tar ut varandra – de kommer därför inte att få någon effekt på världshandeln.

19. Frihandelsavtal EU - Sydkorea (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt på dagordningen är debatten om den muntliga frågan till kommissionen av Daniel Caspary, Peter Šťastný, Paweł Zalewski, David Martin, Gianluca Susta, Kader Arif, Michael Theurer, Niccolò Rinaldi, Metin Kazak, Marielle De Sarnez and Jan Zahradil, för Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) (PPE), gruppen Progressiva alliansen av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet (S&D), gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa (ALDE) och gruppen Europeiska konservativa och reformister (ECR), om frihandelsavtalet mellan EU och Sydkorea (O-0171/2009 – B7-0001/2010).

Daniel Caspary, författare. – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot! Förhandlingarna om avtalet med Sydkorea är klara och dokumenten har undertecknats. Detta är mycket bra! Om vi emellertid ser till detaljerna i avtalet verkar det som att snabbheten gått före noggrannheten. Jag har fått intrycket att er föregångare ville att avtalet skulle undertecknas och vara klappat och klart till vilket pris som helst, så att hon åtminstone skulle ha kunnat uppvisa någon framgång under sin mandatperiod.

Vi känner till de många expertrapporter som framställdes innan förhandlingarna började och som tydligt angav avtalets många tänkbara fördelar för europeisk industri och för den europeiska ekonomin. Det är troligt att det blir en positiv påverkan på metallbearbetningssektorn, kemisk industri, läkemedels-, livsmedels- och serviceindustrierna. Alla dessa områden och flera andra hoppas att de ska dra stora fördelar av avtalet. De största protesterna kommer emellertid från bilindustrin. Det finns svårigheter med restitutionssystemet, med frågan om hur stort antal delar från utländska leverantörer som kan användas i bilar från Sydkorea och med frågan om miljönormer som fortfarande inte är löst.

Vi bör ta itu med detta och även under de kommande månaderna lösa många av de frågor vi fått kritik för genom att tillämpa skyddsmekanismerna och förordningen om skyddsåtgärder. Ledamöterna i denna kammare kan bara rösta för detta frihandelsavtal om vi har tagit itu med den berättigade oron från bilindustrin och kan införliva genuint effektiva lösningar i dessa skyddsmekanismer.

Texten om skyddsmekanismerna offentliggjordes på Internet i dag, men olyckligtvis har jag ännu inte haft en chans att läsa den. Jag skulle på min grupps vägnar vilja erbjuda er möjligheten att bli vår samarbetspartner för att upprätta en ändamålsenlig reglering på EU-nivå i syfte att se till att bilindustrins intressen beaktas i detta frihandelsavtal.

Gianluca Susta, frågeställare. – (IT) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Nya aktörer har kommit fram ur kulisserna och ut på världsscenen, och vissa av dem ansågs faktiskt vara utvecklingsländer för inte så länge sedan.

Detta måste leda till en förändring i vår inställning, kulturellt och på andra sätt, till den fria handeln och när det gäller de konkreta yttringarna av förhållandet mellan Europeiska unionen och dess största konkurrenter. Detta förhållande påverkas för närvarande av vissa magiska termer som ännu inte har kommit in i Europeiska kommissionens vokabulär. Dessa är ömsesidighet, europeiska intressen, kampen mot prisdumpning och kampen mot tullhinder.

Detta är bakgrunden till frihandelsavtalet med Korea, i vilket man för övrigt förväxlade två kommissionsledamöter – kommissionsledamoten med ansvar för den inre marknaden och kommissionsledamoten med ansvar för arbetsmarknaden – med vissa regeringar.

Vilka är egentligen fördelarna med denna bilaterala överenskommelse, när 50 procent av handeln mellan Europeiska unionen och Korea sker inom bilbranschen, när den bristande balansen mellan de 700 000 koreanska bilar som exporteras till oss och de 27 000 europeiska bilar som importeras av Korea är skriande uppenbar? Var finns det rimliga i att ge ett indirekt stöd på runt 1 600 euro för varje koreansk bil som säljs i Europa, när vissa europeiska regeringar finner det svårt att skapa drivkrafter för att köpa och sälja bilar för att stimulera konsumtionen? Hur kan vi också bortse från de allvarliga frågetecknen gällande textil- och elektronikindustrierna?

Vi kommer inte att nöja oss med att för femtioelfte gången få höra, herr kommissionsledamot, som Catherine Ashton sade innan er, att det finns fördelar för vår kemiska industri, läkemedelsindustrin eller jordbruks- och livsmedelsindustrin, för dessa är skandalöst obetydliga i jämförelse med konsekvenserna för textil- och elektronikbranscherna och framför allt för bilindustrin och området finansiella tjänster. Kan det vara så att Europa, till och med i den kris vi i dag befinner oss i, ännu en gång väljer det ekonomiska alternativet för sin utveckling?

Vi välkomnade alla det nya EU:s födelse i Lissabon med hoppfullhet. Men EU kan inte underlåta att ta ansvar för europeiska intressen i världen, särskilt inte i dag. Förenta staterna slår knut på sig självt för att försvara Boeing mot Airbus, och den argentinska regeringen hotar att exproprierar Telecom.

I överenskommelsen med Korea legitimeras faktiskt s.k. pass-through-finansiering med Kina, något som hittills varit olagligt. Detta är den situation våra största företag tvingas arbeta i. Bakom dem finns hundratusentals arbetstagare, familjer som kan se sin framtid gå upp i rök, inte för att de producerar tjänster eller varor av undermålig kvalitet utan därför att undermåligt definierade intressen tillåts dominera över mer uppenbara och objektivt påvisbara intressen.

Vi förlitar oss på er lyhördhet, herr kommissionsledamot, och hoppas att ni kommer att undvika förhastade ratificeringar, som skulle kunna leda till oacceptabla beslut om en provisorisk tillämpning av överenskommelsens kommersiella sida i väntan på ratificeringen, eller i alla fall beslut som kommer att vara oacceptabla tills regleringen av den bilaterala skyddsklausulen har definierats tydligt. Antagandet av denna klausul är underställt det ordinarie lagstiftningsförfarande som ska ses som ett första steg mot en värdering av lämpligheten ...

(Talmannen avbröt talaren)

Michael Theurer, frågeställare. – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Med Lissabonfördraget inleds ett nytt kapitel i samarbetet mellan kommissionen, rådet och parlamentet. Rätten till medbeslutande för det europeiska parlament som har valts direkt av Europas medborgare ger oss möjlighet att återfå demokratin i besluten om handelspolitiken. Detta är rätt sak att göra, eftersom det får konsekvenser för anställda och konsumenter i medlemsstaterna.

En fri och rättvis handel är grunden för Europas välstånd. Vi måste därför bestämt göra motstånd mot alla protektionistiska tendenser. Frihandelsavtal som detta med Sydkorea kan vara ett viktigt sätt att stimulera handeln, tillväxten och sysselsättningen i världen. Det ligger dock i sakens natur med detta slags avtal att de beroende på hur de ser ut innebär större fördelar för vissa industrisektorer än för andra. Det är vår uppgift i parlamentet att noggrant ta ställning till inverkan på olika industrier och sektorer inom EU. För att kunna göra detta behöver vi få relevanta uppgifter och konsekvensbeskrivningar, och det är kommissionens uppgift att tillhandahålla dessa. Trots många förfrågningar från utskottet och i plenarmöten har vi ännu inte fått några uppgifter som vi anser vara tillfredsställande. Detta är skälet till att gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa har gått samman med andra grupper för att ställa denna fråga.

Enligt den information vi har fått hittills innebär avtalet möjligheter för tjänstesektorn, verkstadsindustrin, tillverkningsindustrin, den kemiska industrin och jordbruksbranschen i den europeiska ekonomin. Det finns dock en oro för att avtalet kommer att få negativa konsekvenser för bilindustrin och textil- och elektroniksektorerna.

Frihandelsavtalet med Sydkorea är det enda avtal med ett utvecklat land som inte innehåller något förbud mot tullrestitutioner. Detta kan leda till ensidiga kostnadsfördelar för den sydkoreanska industrin. Som kommissionen har lovat oss vid flera tillfällen innehåller föreskrifterna om tullrestitutionen en skyddsklausul som tillåter ett åsidosättande om vissa villkor uppfylls. Det är dock mycket viktigt att vi förtydligar detta med tanke på de företag som berörs. Systemet måste gå att tillämpa i praktiken. Det får inte bli så att skyddsklausulerna är värdelösa för att företagen inte kan ge de bevis som behövs. Eftersom avtalet verkar innehålla ensidiga regleringar och blir normgivande för framtida avtal, till exempel med Indien eller med Sydostasiatiska nationers förbund, anser vi att ordalydelsen i skyddsklausulerna, i proceduren för att lösa tvister och i de andra regler som gäller tillämpningen av avtalet är av central betydelse.

Vi uppmanar därför kommissionen att lämna in frihandelsavtalet tillsammans med villkoren för dess tillämpning till parlamentet för godkännande. Vi vill ha ett snabbt beslut. Därför får ingen provisorisk version av avtalet tillåtas träda i kraft. Jag vet efter diskussioner med företag vilken stor inverkan tillämpningen har. Därför är min fråga till kommissionen följande: Kommer utvecklingen av den europeiska avdelningen för yttre åtgärder att leda till att den kommer att spela en mer betydande roll i handelspolitiken? Detta bör åtminstone enligt vår mening inkluderas.

Robert Sturdy, frågeställare. – Fru talman! Under ekonomiska nedgångar är det bara genom att öppna marknader och undanröja barriärer som vi kan återuppbygga vår industri, skapa arbetstillfällen och stimulera utvecklingen. Tack, herr kommissionsledamot, för era synpunkter under den föregående debatten.

EU-exportörer av konsumtionsvaror, elektronik, läkemedel, kemikalier och medicinsk utrustning representerar bara några av de sektorer som kommer att få enorma fördelar om icke-tariffära handelshinder tas bort. Förenkling av certifieringsprocedurer, insyn och förutsägbarhet när det gäller priser är sådant som kommer att innebära fördelar för konsumenten. På den koreanska konsumentmarknaden vill man å sin sida ha tillgång till typiskt europeiska jordbruksprodukter, t.ex. vin, sprit, kött och ost, som alla skyddas av ursprungsbezeichnungen.

Det skulle dock vara fel att godkänna detta frihandelsavtal – som vi har hört många tala om – i det skick det är, och det finns många områden som kommissionen behöver förtydliga. Införlivandet av klausuler om tullrestitution har varit en viktig fråga för många av oss, som jag nämnde.

Ett frihandelsavtal måste bygga på principen om likvärdighet eller ömsesidig nytta, men den potentiella belastningen på europeiska biltillverkare är fortsatt oklar och är en källa till stor oro för oss. Kommissionen har försäkrat oss att Korea aktivt liberaliserar sina importbestämmelser. Den andel tullmedel som Korea kan återbetala enligt tullrestitutionen håller gradvis på att minskas. Förhandlarna är övertygade om att tullrestitutionens ekonomiska betydelse därför kommer att minska med tiden. Vilka bevis har kommissionen för att ge stöd åt detta argument? Kommer kommissionen om den ser sig själv upprepade gånger eller fortlöpande tillgripa denna skyddsmekanism att överväga att inleda omförhandlingar för att förlänga övergångsperioden?

Herr kommissionsledamot! Jag ser fram emot ett nära samarbete med er om det nya kommande avtalet.

Karel De Gucht, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Jag vill tacka parlamentsledamöterna för deras muntliga fråga, som visar att det finns ett intresse inom Europaparlamentet för frihandelsavtalet mellan EU och Sydkorea.

Eftersom detta kommer att bli det första frihandelsavtal som Europaparlamentet tillfrågas om att formellt godkänna enligt Lissabonfördraget välkomnar jag verkligen detta tillfälle att svara på de många frågeställningar om frihandelsavtalet som togs upp i den muntliga frågan. Jag kanske inte kommer att kunna ge detaljerade svar på allt som togs upp i frågan, men jag tar gärna upp det i en eventuell följdfråga.

Avtalet mellan EU och Sydkorea är inte bara det första frihandelsavtal som förhandlats fram av EU med ett land i Asien, utan också ett av de mest ambitiösa och omfattande frihandelsavtal som någonsin förhandlats fram av Europeiska unionen. Efter mer än två års förhandlingar undertecknades frihandelsavtalet den 15 oktober förra året.

Under hela förhandlingsprocessen stod kommissionen i nära kontakt med parlamentet. Mot bakgrund av detta välkomnar kommissionen den resolution om Korea som röstades fram av parlamentet i december. Många av de frågor som togs upp i denna resolution har lösts i frihandelsavtalet.

Under hela processen pågick också en dialog med det civila samhället, och en långsiktig konsekvensbeskrivning gjordes för handeln. Frihandelsavtalet håller för närvarande på att översättas. Kommissionen räknar med att i slutet av mars för rådet kunna presentera besluten om att godkänna underskriften av frihandelsavtalet och att dessutom slutföra arbetet med avtalet. Målet är att skriva under avtalet i april.

Kommissionen håller för närvarande på att slutföra sin analys av om avtalet också ligger inom medlemsstaternas ansvarsområde. I så fall måste frihandelsavtalet ratificeras av alla medlemsstater innan det formellt träder i kraft. Eftersom denna process kan ta tid kan det bli nödvändigt för kommissionen att föreslå att avtalet tillämpas provisoriskt innan det träder i kraft. Beslutet om den provisoriska tillämpningen fattas av rådet efter förslag från kommissionen.

Kommissionen är väl medveten om önskemålet från parlamentet om att kunna ge sina synpunkter på frihandelsavtalet innan det tillämpas provisoriskt. Kommissionen kommer att fortsätta att försöka att tillsammans med rådet och parlamentet hitta bästa sättet att se till att detta sker på ett sätt som inte orsakar onödiga förseningar. Det är av största vikt att vi får avtalet att träda i kraft så snart som möjligt.

I fråga om förordningen om skyddsåtgärder tänker kommissionen presentera sitt förslag om en sådan förordning för rådet och Europaparlamentet under de kommande veckorna, och hoppas det kommer att bli möjligt att godkänna denna lagstiftning snabbt för att den ska kunna träda i kraft så snart som möjligt i förhållande till när frihandelsavtalet träder i kraft.

Frihandelsavtalets ekonomiska fördelar kommer till största delen EU till godo. Det kommer att befria EU:s exportörer av industri- och jordbruksprodukter från koreanska tullar, så att de slipper betala 1,6 miljarder

euro per år i tullavgifter, varav hälften omedelbart från den dag då avtalet träder i kraft. Uppenbart är att de potentiella förtjänsterna genom dessa tullbesparingar är ännu större, eftersom handeln mellan EU och Korea förväntas öka i framtiden.

Enligt en undersökning kommer frihandelsavtalet att skapa en betydande mängd ny handel med varor och tjänster på 19,1 miljarder för EU jämfört med 12,8 miljarder för Korea. I de undersökningar som gjorts har man inte kunnat se några sektorer som skulle påverkas negativt av frihandelsavtalet, men om allvarliga skadeverkningar skulle uppstå eller riskera att uppstå skulle kommissionen inte tveka att aktivera de skyddsmekanismer som finns inskrivna i avtalet. Låt mig också påminna er om att vi om detta skulle behövas har möjlighet att använda de stödåtgärder som är tillgängliga genom Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter.

I fråga om immateriella rättigheter innehåller frihandelsavtalet ambitiösa åtaganden som går utöver WTO:s regler. Dessutom har kommissionen varit noga med att se till att inga delar av frihandelsavtalet står i motsättning mot EU:s lagstiftning.

När det gäller konsekvenserna för protokollet om kulturellt samarbete skulle frihandelsavtalet ange ett ramverk för att inleda en politisk dialog om samarbete och möjliggörandet av ett utbyte på området kulturella aktiviteter. Det är framför allt ett uttryck för EU:s engagemang för att aktivt arbeta för 2005 års Unescokonvention om skyddet för och främjandet av de kulturella uttryckens mångfald.

När det gäller ursprungsregler resulterade förhandlingarna med Sydkorea i ett antal ändringar som står i överensstämmelse med den pågående processen för att ändra sådana regler. Dessa ändringar innebär förenklingar, och är därmed ett svar på en specifik begäran från Europaparlamentet. Samtidigt har hårda regler upprätthållits för alla känsliga sektorer.

Kommissionen har ägnat särskild uppmärksamhet åt att skapa en ny möjlighet till marknadstillgång i Korea för frukt och grönsaker från Europa. För att uppmuntra Korea att öppna sin marknad har vi tagit bort Europeiska unionens införselspriser utom för de tre känsligaste produkterna: tomater, apelsiner och koreanska citrusfrukter.

Genom frihandelsavtalet öppnas naturligtvis också EU-marknaden för koreanska produkter. För att vår industri ska skyddas mot importökningar som orsakar eller riskerar att orsaka skador innehåller frihandelsavtalet en effektiv skyddsmekanisk.

Denna skyddsklausul kan åberopas från och med det att frihandelsavtalet träder i kraft. Kommissionen kommer att övervaka EU-marknaden och den koreanska importen för att bedöma behovet av att åberopa skyddsklausulen, och kommer att vara beredd att använda den om villkoren för att göra detta uppfylls.

Samma sak gäller för den särskilda klausulen om tullrestitution, som kan åberopas på grundval av allmänt tillgänglig handelsstatistik för import till och export från Korea.

Jag känner till de farhågor som uttryckts, framför allt av bilindustrin inom EU, om villkoren för tullrestitution i frihandelsavtalet, men jag vill betona att tullrestitution är tillåten redan nu och används av exportörer både i Korea och inom EU. Inga nya fördelar uppstår alltså genom att den behålls i frihandelsavtalet. Den nuvarande ekonomiska effekten av tullrestitutionen är mycket liten, och motsvarar ungefär en åttondel av värdet av de koreanska tullkoncessionerna.

När det gäller bilar visar de undersökningar som gjorts att det genomsnittliga utländska innehållet i koreanska bilar är mellan 10 och 15 procent. Om det utländska innehållet skulle öka i betydande grad skulle det motverkas effektivt av den särskilda klausulen om tullrestitution.

Det kan inte uteslutas att tillämpningen av frihandelsavtalet kan ge upphov till olika synsätt och tolkningar hos respektive part. För hanteringen av sådana situationer innehåller frihandelsavtalet en tvistlösningsmekanism som kan tillämpas snabbt och effektivt. Kommissionen kommer noggrant att övervaka Koreas uppfyllande av sina åtaganden och kommer inte att tveka att åberopa förfaranden för tvistlösning om sådana är berättigade.

Frihandelsavtalet skulle också bryta ny mark när det gäller miljöskydd och respekten för arbetstagares rättigheter, eftersom det innehåller omfattande bestämmelser för många olika sociala och miljörelaterade standarder. Omfattningen av dessa bestämmelser är större än i något jämförbart avtal. För att dessa bestämmelser ska respekteras innehåller frihandelsavtalet ett starkt ramverk för övervakningen av deras

genomförande, genom medverkan av civilsamhället, näringslivet, fackföreningar och icke-statliga organisationer.

Slutligen vill jag meddela att Korea och EU har diskuterat möjliga förändringar av schemat för tullavvecklingen. Dessa förändringar skulle bland annat innebära att produkter som klassificeras under tre och fem år skulle omfattas av fyraåriga respektive sexåriga tullreduktioner, så att tullen skulle avskaffas ett år senare än enligt det ursprungliga schemat.

Även om detta är en blygsam uppoffring i förhållande till våra offensiva intressen ansåg vi att en sådan justering skulle vara lämplig, med hänsyn till känsligheten inom vissa sektorer. Korea har sagt att man är beredd att gå med på dessa ändringar om de känsliga frågorna på båda sidor respekteras i lika grad.

ORDFÖRANDESKAP: MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Vice talman

Ivo Belet, på PPE-gruppens vägnar. – (NL) Herr kommissionsledamot! Först av allt vill jag önska er lycka till i er nya roll. Vi befinner oss i ekonomiskt besvärliga tider, men vi vet att ni inte är rädd för dem.

I detta frihandelsavtal med Sydkorea finns det som ni säger utan tvekan mycket som är positivt för EU, men för vår biltillverkningsindustri är och förblir det ett katastrofalt avtal. Daniel Caspary påtalade också detta. Ta bara en titt på siffrorna, herr kommissionsledamot. För varje bil som vi exporterar till Sydkorea från Europa kommer det 15 från andra hållet. Vi har för närvarande en kvot på 15:1, och det beror främst på icke-tariffära handelshinder för handel i Sydkorea.

Det är inte heller någon tillfällighet att en tillverkare som General Motors återkallar sitt beslut att bygga sin nya, lilla SUV-modell i Europa, närmare bestämt på sin fabrik i Antwerpen, och i stället flyttar hela projektet till Sydkorea. Det kommande frihandelsavtalet med Sydkorea är den direkta orsaken till detta beslut. Jag anser inte, herr kommissionsledamot, att vi kan acceptera detta och bara sopa det under mattan genom att hävda att många andra sektorer i Europa kommer att få fördelar.

Jag anser att vi fortfarande har mycket tid på oss för att göra något åt den här situationen när det gäller vår bilindustri, och ni gjorde helt rätt i att hänvisa till säkerhetsklausulen. Jag godtar att sådana säkerhetsåtgärder finns, men det vi främst begär är att en grundläggande översyn görs av detta avtals inverkan på bilbranschen. Siffrorna och utvecklingen är alltför alarmerande. Under alla förhållanden är det så – och ni vet mer om detta än jag – att den amerikanska regeringen förhandlar med Sydkorea om att göra ändringar i ett liknande avtal som de har.

Glöm inte, herr De Gucht, att bilindustrin fortfarande är Europas viktigaste industrisektor. Vi talar om väldigt många jobb, som befinner sig under ett starkt hot just nu. Enligt min mening får vi inte tillåta att fler arbetstillfällen sätts på spel, och vi uppmanar er därför att införa ytterligare garantier i detta avtal.

David Martin, för S&D-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag anser att detta koreanska frihandelsavtal är viktigt av tre skäl. För det första är det, som ni har påpekat, en överenskommelse som gynnar både den koreanska ekonomin och EU:s ekonomi. Den är till fördel för konsumenter och arbetstillfällen, och genom denna överenskommelse finns det också – som ni helt rätt påpekade – en möjlighet att öka våra handelsflöden med Korea med 19 miljarder.

För det andra, och mot bakgrund av den debatt vi just haft, utgör avtalet ett mycket gott exempel inom ramen för den nuvarande globala finanskrisen. Om två stora ekonomier som EU och Korea kan enas om ett frihandelsavtal, driver det också på andra parter. Exempelvis Japan har visat ett mycket större intresse för ekonomiska förbindelser med EU än vad landet gjorde för bara några år sedan, och det beror delvis på det koreanska avtalet.

Å andra sidan upptäcker nu plötsligt koreanerna att Förenta staterna återvänder och knackar på deras dörr, och vill att KorUS-avtalet ska komma igång igen.

Det tredje skälet – som förvisso är mer lokalt, men jag hoppas att kollegerna här i parlamentet har det i åtanke – är att detta är viktigt för parlamentet, för flera av de krav som vi fört fram i mitt betänkande har uppfyllts av kommissionen. Jag hinner inte gå igenom alla dessa men jag vill bara ge er några exempel.

För det första påpekas i betänkandet att vi är i behov av ett mycket bättre tillträde till den koreanska jordbruksmarknaden. De koreanska jordbrukstillarna kommer att sänkas med 75 procent under avtalets första sju år. Vi ville att våra geografiska beteckningar skulle skyddas, att vår whisky, vår champagne, våra

viner, vår skinka osv. ska skyddas i Korea till följd av detta avtal. Som en av kollegerna påpekade är dessa beteckningar inte obetydliga. Skotsk whisky säljs redan för motsvarande 1 37 miljoner brittiska pund årligen till den koreanska marknaden så i och med detta avtal kan vi förvänta oss en väsentlig ökning.

Vi krävde att icke-tariffära handelshinder skulle åtgärdas, vilket särskilt kommer att gynna bilindustrin. Vi ville ha en förbättrad handel med miljövänliga varor. Inom ramen för detta avtal kommer våra miljövänliga varor och tjänster, efter tre år, att praktiskt taget ha ett tullfritt tillträde till den koreanska marknaden, samtidigt som deras miljövänliga varor och tjänster kommer att ha ett tullfritt tillträde till våra marknader.

Som parlament krävde vi förbättrade sociala och miljömässiga standarder. Korea har sedan förhandlingarna inletts undertecknat fyra ILO-konventioner, och ett forum för handel och hållbar utveckling kommer att etableras som ett resultat av avtalet. Detta kommer att göra det möjligt för det civila samhället i Korea att se till att ett utvidgat tillträde till marknaden åtföljs av förbättrade arbets- och miljönormer.

Allt detta har parlamentet efterfrågat. Det skulle vara löjligt och egensinnigt av oss att ta avstånd från dessa krav, när vi väl har uppnått dem.

Är detta ett fulländat avtal? Givetvis är det inte det. Finns det något i avtalet som jag inte skulle vilja se där? Givetvis finns det det, men förhandlingar innebär att man är tvungen att ge och ta. Är detta på det hela taget ett bra avtal för EU? Ja. Är det ett bra avtal för Korea? Ja. Är det, potentiellt sett, ett bra avtal för världsekonomin? Ja. Så vi bör inte vackla i denna fråga. Vi bör gå vidare och underteckna avtalet.

Niccolò Rinaldi, för ALDE-gruppen. – (IT) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Detta är en klassisk fråga där EU:s institutioner utnyttjar sitt renommé hos industriidkare, arbetstagare och europeiska konsumenter.

Ett frihandelsavtal är alltid positiva nyheter, en hörnsten för stabilitet och för världens framgång, och i än större utsträckning när avtalet utgör EU:s första framgångsrika bilaterala handelspolitik, efter år av besvikelser. Kanske har man emellertid, av just denna anledning, i viss mån skyndat sig att befästa avtalet. Det är nästan som om kommissionen varit frestad att sluta avtal till vilket pris som helst.

Även om WTO godtar tullrestitution, och trots att detta redan praktiseras, är det för oss i Alliansen liberaler och demokrater för Europa i själva verket ett exportstöd, och ett försvagande av ursprungsregeln är ett steg tillbaka i fråga om öppenhet. Dessa två principer kommer snart att utgöra ett prejudikat för våra handelspartner. Vi vet att kommissionen har varit hård i förhandlingarna, men som det koreanska ordspråket lyder: "Även den bästa gör sina misstag".

Vi får ofta höra att kommissionen håller på att förlora sin förmåga att skydda de befogade intressena hos producenter, arbetstagare och konsumenter, och något gick definitivt fel i kommissionens förbindelser med industrins båda sidor under den förhandling som ibland kritiserades för sin bristande öppenhet och insyn.

Varje EU-medborgare förväntar sig att vi alla, både kommissionen och parlamentet, ska uppvisa politisk känslighet. Den europeiska industrin går inte vidare bra, och det är meningslöst att vissa medlemsstater ska bevilja stöd till bilindustrin, vilket jag i förbigående motsätter mig fullständigt. Å andra sidan riskerar vi, i och med detta avtal, att införa stöd för koreansk export.

Vi vet alla att dessa avtal är komplicerade, och att det också finns flera fördelar som bör välkomnas, t.ex. avskaffandet av koreanska tullavgifter, erkännandet av europeiska certifieringar, nya möjligheter för europeiska tjänster och skydd av geografiska beteckningar. Delvis av denna anledning har jag ingen önskan att gå samma väg som Förenta staterna, där ett avtal med Korea har väntat på att ratificerats under årtal, och där en del till och med vill återuppta bilindustrins verksamhet.

Detta är kommissionens krav, nämligen att avtalets text måste utgöra en del av ett helhetspaket som består av tre dokument, dvs. frihandelsavtalet som överlämnas för ratificering, genomförandeåtgärder, i synnerhet med hänsyn till tullrestitution, samt förordningen om skyddsklausul. Om möjligt skulle jag också lägga till alternativet om tillträde till fonden för justering för globaliseringseffekter för de områden som kan komma att beröras av detta avtal.

Herr kommissionsledamot! Vi hoppas få se samtliga dokument tillsammans och vi anser framför allt att vi, inom ramen för det ordinarie lagstiftningsförfarande som inrättades i och med Lissabonfördraget, bör utesluta varje form av interimsavtal, vilket vi skulle motsätta oss eftersom vi vill arbeta tillsammans.

Yannick Jadot, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Herr talman! Som ni nämnde är detta avtal banbrytande. Det bryter nya vägar, men inte nödvändigtvis på det sätt som vi diskuterar. Kanske upptäcker vi, i själva verket för första gången, att förhandlingarna resulterat i att några förlorat, vilket man får godta, men detta sker inom ramen för handelsförhandlingar med tredjepart. Det sker inte inom ramen för Lissabonstrategin, och inte inom ramen för en industripolitik där man beslutat vem i EU som kommer att dra det kortaste strået i en öppen handelsförbindelse.

För det andra är avtalet också banbrytande på grund av att det i handelsförhandlingar vanligtvis är jordbrukssektorerna som motsätter sig och industrisektorerna som är tillfreds. I detta fall ser vi att det är det motsatta som gäller. För första gången är det bokstavligt talat de större industrisektorerna som klagat över de beslut som fattats av EU.

För det tredje är avtalet banbrytande eftersom ni hänvisar till en minskning med 1,6 miljarder euro i tullavgifter, som vi kommer att dra nytta av på den koreanska marknaden. Exakt vad innebär emellertid dessa siffror? Jag är vald företrädare för den västfranska regionen, och mer specifikt Bretagne. Om ni har besökt Bretagne, herr De Gucht, känner ni till att grönalgen och det förorenade grundvatten som är knutet till den intensiva svinuppfödningen utgör ett allvarligt problem i dessa dagar.

Nu får vi höra att vi kommer att tjäna en liten summa pengar på grisar genom att handla med Sydkorea. Verkligheten i den region jag företräder är att den intensiva svinuppfödningen leder till förlorade arbetstillfällen, ett förlorat mervärde, förlorad turism, och följaktligen är vi i min hemregion förlorarna i detta avtal. I er totala beräkning kanske människor vinner på detta avtal, men i en region som den jag företräder, är man förlorare.

Slutligen är avtalet återigen banbrytande eftersom man för första gången kommer att kräva ett miljömässigt undantag. Vi får ständigt höra att EU är en oomtvistad och obestridd ledare i kampen mot den globala klimatförändringen. Verkligheten är att vi är hänvisade till förhandlingar om undantag med Sydkorea i fråga om koldioxidutsläpp från bilar, till följd av att billobbyn har varit mycket mäktig i EU när det gällt att pressa tillbaka tidsfristen för införandet av begränsningar för koldioxidutsläpp, och därför är unionen nu tvungen att beviljas undantag utomlands.

Vi anser därför återigen att när det gäller en strategi för industrin, för våra företag och för valet av ekonomi är det mer sannolikt att EU kommer att lida av detta avtal än att utforma det. Ni har talat om Lissabonstrategin, miljövänlig ekonomi och innovationer. Jag kan inte se hur det ska kunna främjas inom ramen för detta avtal.

Slutligen är ert tillvägagångssätt när ni diskuterar ofta mycket balanserat, men så snart människor börjar tala om skatter, så plötsligt ... När det gäller den koldioxidskatt vid gränserna som nämndes under er utfrågning och nu Tobinskatten är jag övertygad, herr De Gucht, att före slutet av er mandatperiod kommer kommissionen att bli tvungen att säga sin mening rakt ut om Tobinskatten för det är numera ett viktigt redskap för att reglera finansmarknaderna.

James Nicholson, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! För det första vill jag ta tillfället i akt och välkomna er, herr kommissionsledamot, till er nya befattning, och jag önskar er en mycket framgångsrik mandatid. Jag vill också ta tillfället i akt och säga att det är bra att vi har denna debatt här i kväll och talar öppet om vissa saker.

Sanningen är den att förhandlingarna har varit långa och utdragna, och jag välkomnar definitivt kommissionsledamotens uttalande om att han hoppas att snart kunna avsluta detta.

Ett undertecknande av detta avtal kommer att medföra väldiga fördelar för både EU och Korea. Jag känner till att det finns vissa farhågor och jag har också lyssnat till dem. Vi har hört dem här i kväll i fråga om bilindustrin. Men jag anser att om vi tänker vara beroende av bilindustrin – vi kommer att försvara den till fullo – då anser jag att vi väljer fel område för att göra detta, och vad beträffar mig själv skulle General Motors definitivt inte vara mitt viktigaste område.

Jag delar dessa farhågor, och jag delar en del av den verkliga oro som många människor känner, och jag förstår den. Men jag anser att möjligheterna uppväger denna oro, och jag anser också att om vi alltid ska agera förbehållsamt så kommer vi inte att uppnå någonting.

Så vi måste se möjligheterna och fänga dem, och inte fästa avseende vid det som är negativt. Vi får inte glömma att detta avtal också har ett politiskt innehåll, eftersom norr om Sydkorea finns en mycket aggressiv fiende, och jag anser att vi dessutom sänder ett budskap om vem det är vi stöder.

Vi måste således göra allt som står i vår makt för att bryta de hinder som finns i denna särskilda region. Avtalet kommer att visa att vi stöder utvecklingen.

Jag har haft möjligheten att åka dit, och jag vet att människor i det området är mycket benägna att gå framåt och följa med sin tid. Det finns ett uppenbart och synligt stöd mellan människor i nord och syd när man besöker ett område som Kaesong. Jag anser att detta är ett fantastiskt tillfälle för oss att gå vidare.

Jag vill bara fråga kommissionen, för det första, vad den har att säga om tillhandahållandet av tvistlösningsmekanismen och hur den kommer att fungera i praktiken? Mer specifikt, hur snabbt kommer vi att kunna använda denna mekanism i händelse av en allvarlig störning på marknaden?

João Ferreira, för GUE/NGL-gruppen. – (PT) Herr talman, herr kommissionsledamot! Vi har fördömt de katastrofala konsekvenser som avregleringen av den globala ekonomin medfört för flera ekonomiska sektorer, särskilt inom vissa medlemsstater och regioner där man är mest beroende av dessa sektorer. Det handlar om tillintetgörandet av produktiv verksamhet och förlorade arbetstillfällen, allvarliga följder för förmågan att skapa och sprida välbstånd, ett ökat beroende av utländska marknader, en kronisk och växande handelsobalans; i korthet ett ekonomiskt och socialt sammanbrott.

Det handlar också om attackerna på arbetstagarnas rättigheter, social dumpning, ruineren av miljontals små producenter och flera små och medelstora företag. Detta är konsekvenser av en successiv liberalisering av den internationella handeln, vilket liberaliseringens förespråkare inte kan ignorera. Jag minns om beklädnads- och textilindustrin, som är särskilt relevant för detta avtal. I en undersökning från generaldirektoratet för sysselsättning och Eurofund redogör man för scenarier som talar för en minskning med 20–25 procent av gemenskapens arbetstillfällen till 2020. Samtidigt erkänner man scenarier där 50 procent av arbetstillfällena inom denna sektor kommer att gå förlorade. Jag minns emellertid också om sektorer som t.ex. elektroniksektorn och underleverantörer inom bilindustrin, som redan nämnts här. Dessa anmärkningar ger upphov till frågor som förblir obesvarade.

Vilka åtgärder kommer att vidtas för att skydda dessa sektorer, och för att åstadkomma annat än att bara mildra effekterna av förlorade arbetstillfällen? Vilka försvarsmekanismer och garantier finns som skydd mot aggressiv export? När och hur kommer vi att kunna få metoder för att effektivt ta itu med företagens utlokaliseringar? Enligt förslaget från denna grupp ska budgeten för 2010 omfatta en ny budgetrubrik för åtgärder inom textil- och skoindustrin samt inrättande av ett gemenskapsprogram för sektorn. Vilka är huvudinslagen i detta program?

Herr kommissionsledamot! Rättvisa ekonomiska förbindelser måste upprättas omgående. Dessa måste tjäna folket och deras hemländer, snarare än vissa ekonomiska grupper eller de som finansierar EU. Att försvara varje lands rätt till en hållbar produktion har varit nödvändigt för framtiden, för den nya ekonomiska, sociala, energiinriktade och miljömässiga rationalitet som den nyliberala modellen inte bara har misslyckats med att åstadkomma utan också gjort till en omöjlighet.

Anna Rosbach, för EFD-gruppen. – (DA) Herr talman! Jag håller inte med föregående talare. Jag välkomnar i själva verket frihandelsavtalet med Sydkorea. Såvitt jag förstår ligger det i EU:s intresse att främja så nära förbindelser som möjligt mellan EU och Asiens demokratiska länder, däribland Sydkorea.

Under en lång tid har det varit en obalans i handeln mellan EU och Sydkorea till följd av protektionism, mellan EU med sin frihandel och Sydkorea med sin protektionism. För några decennier sedan var Sydkorea ett jordbrukssamhälle. Det har snabbt utvecklats till ett industrisamhälle, där 81 procent av befolkningen numera lever i städerna. Landet är nu världens elfte största ekonomi och EU:s fjärde största handelspartner.

Sydkorea är en viktig allierad i ett strategiskt betydelsefullt område. I prognoserna antas landet få en ännu mer dominerande position inom den högteknologiska sektorn inom loppet av en tioårsperiod.

Sydkorea är tvunget att konkurrera med den ekonomiska och militära jätten i norr, dvs. Kina, som samtidigt är landets viktigaste handelspartner. När det gäller konkurrensen har Kina nästan outtömliga resurser i form av billig arbetskraft. Följaktligen är Kina också landets största konkurrent inom handeln. Genom att införa kvalitetskrav på Sydkorea kan EU bidra till att göra landets varor bättre lämpade för export till Förenta staterna och EU – mycket bättre än varorna från Kina, och jag antar att vi alla är intresserade av att åstadkomma något sådant.

Detta frihandelsavtal kommer, som redan påpekats, att avlägsna tullar motsvarande 1,6 miljarder euro årligen. Detta kan vara mycket positivt generellt sett, men min fråga är om Sydkoreas handel och industri har avreglerats i tillräcklig utsträckning och om färdplanen för frihandelsavtalet kan infrias, med hänsyn till

att Sydkorea fortfarande ger ett extraordinärt stöd till vissa industrier såsom läkemedelsindustrin och elektroniksektorn.

Peter Šťastný (PPE). – (EN) Herr talman! Under de senaste månaderna har EU genomgått flera förändringar och övergångar. Vi har haft tre kommissionsledamöter med ansvar för internationell handel, två rådsordförandeskap samt Lissabonfördraget.

Under denna tid diskuterade jag med alla topp tjänstemän om behovet av att finjustera frihandelsavtalet mellan Sydkorea och EU, för att få med oss de industrier som är djupt missnöjda, i synnerhet EU:s bilindustri.

De starkaste argumenten fanns i huvudsak på området för skyddsklausul om tullrestitution och icke-tariffära handelshinder. När den nya kommissionsledamoten, som svar på min fråga under utfrågningarna, konstaterade att klausulen om tullrestitution förtjänade att undersökas närmare kände jag mig optimistisk. Till och med Förenta staterna har skjutit upp sitt frihandelsavtal med Sydkorea till följd av delvis liknande invändningar från bilindustrin.

Detta är det första frihandelsavtalet av större betydelse. Detta är en mall. Vi måste göra den korrekt. Konkurrensvillkoren måste rättvisa för båda parter. Snälla ni, missförstå mig inte. Jag är en stark anhängare av frihandelsavtal. Jag inser att de har en positiv inverkan på BNP och sysselsättningen, men vi måste också förstå att när konkurrensfördelen är ensidig kommer vinsterna att minska, och i värsta fall kan de till och med bli negativa.

Arbetstagarna i EU förtjänar bättre än så. Kanske bör vi vända oss till vår transatlantiska partner och tillsammans kräva små justeringar som åtminstone delvis kunde tillfredsställa dessa jätteindustrier och få de nya frihandelsavtalen att fungera snarast möjligt. Det kommer alltid att finnas vissa inslag som är otillfredsställande, men på det hela taget måste frihandelsavtalen vara till fördel för medborgare på båda sidor. Det är mitt ansvar att övervaka situationen och se till att mina väljare, och EU:s medborgare, får ett rättvist avtal.

Kader Arif (S&D). – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Redan i september diskuterade vi frihandelsavtalet mellan EU och Korea här i plenum. Redan då uttryckte några av oss farhågor om de negativa konsekvenserna av detta avtal, särskilt med avseende på bilindustrin. Vi trodde inte att händelserna skulle visa att vi så snabbt fick rätt.

Den 21 januari meddelade Opel att fabriken i Antwerpen skulle läggas ned, och att produktionen skulle utlokaliseras till Sydkorea. ska vi förmodas tro att detta beslut inte har något att göra med att man nyss förhandlat om frihandelsavtalet? Låt mig notera ett samband här. Under denna period av ekonomisk kris, då arbetstagarna varit de första som fått betala för finansierarnas misstag, är kommissionen förpliktad att mer än någonsin tidigare beakta vilka konsekvenser det förhandlade avtalet kommer att få för sysselsättningen.

Det är inte längre möjligt att ge ett förenklat svar till dessa arbetstagare, som kommer att ha mycket svårt att hitta ett nytt jobb, vilket vi är fullständigt medvetna om. Vi kan inte säga till dem att den internationella handeln är ett spel med vinnare och förlorare, och att det tyvärr är de som kommer att offras, vilket vi inte kan göra något åt.

Vi förväntar oss svar från er i dag, herr kommissionsledamot. Först och främst vill vi veta om ert generaldirektorat har utvärderat vilka följder avtalet kommer att få för sysselsättningen i EU, för jag måste säga er att det belopp som girigt har meddelats, dvs. den vinst på 19 miljarder euro som europeiska exportörer förväntas göra, inte övertygar oss. Var kommer dessa siffror ifrån? På vad slags undersökning grundar de sig? Om vi emellertid bortser från de förväntade positiva effekterna, har även de negativa effekterna beaktats?

Kommissionen har utarbetat en förordning om metoderna för att genomföra skyddsåtgärder inom ramen för detta avtal. Dessa metoder gäller i synnerhet klausulen om tullrestitution, en fördel som aldrig tidigare har beviljats, inte ens till våra handelspartner i utvecklingsländerna. De förslag som lagts fram omfattar komplicerade förfaranden för att mobilisera och genomföra skyddsklausuler.

Inte desto mindre känner jag tillförsikt eftersom parlamentet, för första gången någonsin, snart kommer att kunna yttra sig om denna text inom ramen för det ordinarie lagstiftningsförfarandet. Jag vill emellertid påpeka att EU:s sysselsättningsproblem inte kommer att lösas genom förmildrande åtgärder som vidtas från fall till fall. Därför efterlyser jag, tillsammans med min grupp, att man till sist ska utarbeta en verklig europeisk industripolitik, dvs. en politik som rymmer en genuin strategi för våra industriers framtid.

Inom ramen för finanskrisen och den intensifierade globala konkurrensen bör denna industripolitik samordnas effektivt med den gemensamma handelspolitiken så att våra frihandelsavtal inte leder till förlorade arbetstillfällen i EU.

En annan fråga som vi förväntar oss att ni förtydligar gäller det protokoll om kulturellt samarbete som finns med i avtalet. Flera medlemsstater har reagerat mycket skarpt på att förhandlingar inletts med Korea, ett land som inte har ratificerat Unescokonventionen om skydd för och främjande av mångfalden av kulturyttringar.

Jag fördömer själva principen om att inleda förhandlingar om denna fråga, och jag anser att kulturfrågor bör hanteras separat från handelsförhandlingar, och placeras i händerna på kommissionsledamoten med ansvar för kultur, för att undvika att denna fråga blir en förhandlingsfråga under samma rubrik som konventionella varor eller tjänster.

Avslutningsvis är ni, herr kommissionsledamot, medveten om hur viktigt det är för ledamöter av Europaparlamentet att få fullständig information om pågående förhandlingar, och att man görs delaktig i samtliga skeden, från och med den tidpunkt då förhandlingsmandatet definieras. Om vi bortser från våra olika tillvägagångssätt vill jag påpeka att ett bättre samråd med parlamentet under det förberedande skedet skulle ha gjort det lättare för oss att förstå den strategi man följt.

Därför litar jag på att jag kan räkna med ert och kommissionens stöd när det gäller att bistå oss i framtida arbeten, och att var och en agerar inom ramen för hans eller hennes ansvarsområde, men alltid till fördel för en handelspolitik som självklart ligger på en mer europeisk nivå, men som framför allt är rättvisare.

Talmannen. – Tack, herr Arif, men tolkarna har fortfarande problem med att hänga med er. De signalerar till mig för att tala om att de inte hinner med. Det är för all del bra att hålla ett långt tal, mycket längre än talartiden tillåter, men faktum är att det inte tolkas.

Det är alltså bara ni själv och de fransktalande i kammaren som förstår vad ni säger.

Ramon Tremosa i Balcells (ALDE). – (EN) Herr talman! Förslaget om ett frihandelsavtal mellan EU och Sydkorea har av den katalanska och europeiska bilindustrin ansetts vara orättvist och obalanserat.

Bilindustrin och den europeiska textilindustrin har uttryckt oro i specifika frågor som t.ex. systemet med tullrestitution och skyddsklausulen. Även Europeiska fackliga samorganisationen har kritiserat detta frihandelsavtal. Sydkorea har ännu inte ratificerat någon av de grundläggande konventionerna från Internationella arbetsorganisationen. Sydkorea förstår att motarbeta fackliga rättigheter.

Vidare är vi medvetna om att, inför detta frihandelsavtal med Sydkorea, fanns det en tydlig splittring mellan kommissionens ledamöter och även hos kommissionens tjänsteavdelningar, i synnerhet GD Skatter och tullar och GD Handel, i fråga om systemet med tullrestitution.

Enligt GD Skatter och tullar skapar systemet med tullrestitution ekonomisk snedvridning eftersom det egentligen är ett exportstöd. Detta bör skapa en tydlig konkurrensfördel för den koreanska industrin gentemot den europeiska industrin inom EU.

Samma koreanska organ för handel och investering har beräknat denna fördel till minst 1 300 euro per bil. Anser kommissionen att detta frihandelsavtal är ett avtal som medför rättvis handel? Kommer den nya kommissionen ge parlamentet en fullständig, uppdaterad konsekvensbeskrivning och analys av detta system med tullrestitution?

Paweł Zalewski (PPE). – (PL) Herr talman! Vi diskuterar i dag ett mycket viktigt avtal som kommer att vara vägledande för avtal med andra länder i Fjärran Östern. Därför behövs noggrann övervägande och analys. Vi får inte låta oss pressas att agera för snabbt. Jag är för fri konkurrens och jag tror att det utan tvekan stabiliserar den politiska situationen och den ekonomiska utvecklingen, men det måste vara en balanserad konkurrens. Konkurrensen måste ske på grundval av teknik eller tillverkningskostnad, inte instrument som tullrestitution, som ingår i avtalet och, helt ärligt, enbart gynnar en part.

Vi har ekonomisk kris, och vi måste vara särskilt uppmärksamma på situationen i Europa – vi måste ta särskilt ansvar för den europeiska industrins framtid. Det handlar inte bara om fordonsindustrin, utan även om elektronik- och textilindustrin. Flera branscher, däribland många polska branscher, har framfört klagomål över detta avtal. Jag är därför övertygad om att vad vi bör göra är följande. Först måste vi vara säkra på effekterna av avtalet. I det syftet bör vi även arbeta med de branscher som har uttryckt farhågor, och inte bara med de som tror sig vinna på avtalet. Jag förväntar mig att kommissionen gör en mycket omfattande

analys av konsekvenserna av att genomföra detta avtal. För det andra måste vi titta mycket noga på skyddsåtgärderna och hur vi kan konstruera dem så att avtalet blir gynnsamt för båda sidor, och inte enbart för Sydkorea. För det tredje kan vi inte införa detta avtal provisoriskt innan parlamentet är säkert på att det verkligen gynnar alla länder inom EU och att det inte medför några oönskvärda fördelar för den koreanska industrin.

Vital Moreira (S&D). – (PT) Herr talman! Jag vill ställa två frågor till kommissionsledamoten med ansvar för handel om betydelsen av det här avtalet för EU:s handelspolitik. Sedan lanseringen av strategin för ett konkurrenskraftigt Europa i världen 2006 som syftade till att stärka den internationella handelns roll i EU:s ekonomiska strategi, är detta det första och enda frihandelsavtal som har förhandlats om, men ännu inte ratificerats, där handelspartnerskap har varit viktigt.

Hur ser kommissionen på sin egen roll och det magra resultat som uppnåtts mot bakgrund av syftet med strategin för ett konkurrenskraftigt EU i världen? Anser kommissionen då att trovärdigheten hos dess egen handelspolicy står på spel i det här avtalet och att denna trovärdighet också är beroende av att avtalet ratificeras och godkänns av parlamentet?

För det andra gäller detta avtal endast ett land, så det är ett bilateralt avtal. Vi vet att det ambitiösa multilaterala handelsavtalet inom ramen för Världshandelsorganisationen bara står och stampar utan några planer för den närmaste framtiden. De olika regionala överenskommelser som EU har föreslagit har misslyckats nästan överallt, eller har inga verkliga framtidsutsikter. Betyder det därmed att detta bilaterala avtal är ett bevis på att EU:s satsning på bilaterala och regionala avtal har misslyckats och att vi härnäst kommer att vara dömda till bilateralism?

Pablo Zalba Bidegain (PPE). – (ES) Herr talman! Herr kommissionsledamot! Åsikten inom Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) är mycket tydlig vad gäller EU:s handelspolicy. Vi förespråkar fri handel och det är av största vikt att EU fortsätter att förhandla fram handelsavtal med andra länder eftersom de skapar ny möjligheter för europeiska företag, det vill säga nya jobb, vilket verkligen efterfrågas i den nuvarande ekonomiska krisen.

Jag tyckte mycket om era ord, herr kommissionsledamot, eftersom jag också anser att det är mycket viktigt att dessa avtal innehåller tillräckliga garantier så att vi undviker att underteckna klausuler som är obalanserade och orättvisa mot europeisk industri.

Avtalet med Sydkorea har lagts fram av kommissionen som det första i en ny generation av fler ambitiösa handelsavtal för EU. Därför är detta avtal så viktigt. Det handlar inte om huruvida det är ett litet land eller inte. Det handlar om att vi inte ska försvaga vår förhandlingskapacitet i framtida avtal med mycket större länder.

Därför är vi inte emot frihandelsavtalet med Sydkorea. Däremot vill vi att vissa stycken ska studeras noggrannare, eftersom vi anser att de skapar orättvisa konkurrensnackdelar för vissa europeiska branschsektorer och ger koreanska tillverkare en orättvis fördel.

Herr kommissionsledamot! Jag vill att ni förklarar för mig varför skyddsklausulen för tullrestitutionen träder i kraft om fem år. Senast jag talade med er, sade ni att anledningen var att tulltaxorna för fordon också skulle avvecklas efter fem år.

I avtalet fastställs att de ska avlägsna tulltaxorna för fordon som väger över fem ton efter fem år. För fordon som väger under fem ton, vilket omfattar alla standardfordon, kommer dock tulltaxan på tio procent avlägsnas om tre år. Vad är orsaken till denna tidsskillnad på två år?

Jag skulle också vilja få fler uppgifter om uppdateringar av den aspekt som ni nämnde. Vad är meningen med att rätta till dessa problem i efterhand när hela anledningen till att ha en skyddsklausul är att förebygga eventuella negativa konsekvenser?

Evelyn Regner (S&D). – (DE) Herr talman! EU bör endast ingå frihandelsavtal med länder som visar full respekt för mänskliga rättigheter. För mig är det grundläggande att centrala arbetsnormer från Internationella arbetsorganisationen genomförs och framför allt efterlevs. Arbetsklausulerna i kontraktet är bra, men de går inte tillräckligt långt. Det har förekommit fall i Korea, särskilt under de senaste månaderna, där man har brutit mot grundläggande fackliga rättigheter, som t.ex. rätten till kollektivförhandlingar och organisationsfrihet. Under förhandlingsprocessen har de europeiska fackförbunden, och i synnerhet förbunden inom metallindustrin, uppmärksammat dessa fall, särskilt vad gäller de problem som väntas inom fordonssektorn.

Fallet med Opel i Antwerpen har nämnts flera gånger. Som nämnts förut har arbetet inte bara flyttats på grund av överkapacitet, som ledningen har hävdat upprepade gånger, utan främst för att kunna flytta produktionen till Sydkorea. Vem kommer att tjäna på detta? Är det möjligt att detta är en förhandseffekt av frihandelsavtalet?

En annan sektor med problem som inte har fått lika mycket uppmärksamhet är varvsindustrin. I sin tioårsplan, som ingår i en rättsakt som har antagits av staten, har Korea satt som mål att fler än nittio procent av de företag som levererar till den koreanska varvsindustrin ska vara baserade i Korea. Detta gör situationen för europeiska konkurrenter, och i synnerhet för anställda inom industrin, mycket svår.

(Fråga ställd i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen.)

Daniel Caspary (PPE). – (DE) Herr talman! Fru Regner! Tack för ordet. Ni hänvisade till situationen med Opel i Antwerpen. Jag vill fråga er om ni håller med mig om att Opel har haft allvarliga ekonomiska problem under flera månader, att företaget skulle kunna tillverka långt fler bilar än det gör i dag och att Opels svåra ekonomiska situation inte kan ha orsakats av ett frihandelsavtal som ännu inte har trätt i kraft.

Evelyn Regner (S&D). – (DE) Herr talman! Naturligtvis är det sant att de har allvarliga ekonomiska problem. Det är utan tvekan så. Dock har företagsledningen, och särskilt Nick Reilly, brutit ett avtal om Delta-plattformen. Enligt detta avtal fick Opels anläggning i Antwerpen löfte om att stadsjeepar skulle tillverkas där. Dessa bilar tillverkas nu inte i Antwerpen utan i Sydkorea. Enligt min mening har man helt enkelt flyttat befintlig verksamhet från Opel i Antwerpen till Sydkorea.

Bernd Lange (S&D). – (DE) Herr talman! Herr De Gucht! Jag har tre frågor till er. Min första fråga gäller behovet av rättvisa konkurrensvillkor. Anställdas rättigheter i Sydkorea är begränsade och det innebär orättvisa konkurrensvillkor, vilket inkluderar frågan om fackliga stridsåtgärder. Punkt 314 i Sydkoreas strafflag gäller brottet att "störa driften". Detta används för att förhindra strejker och begränsa fackliga rättigheter, t.ex. i fallet med Ssangyong. Jag vill också veta varför vi sluter frihandelsavtal med länder som Sydkorea och Colombia som har de största problemen med Internationella arbetsorganisationens normer. Därför är min första fråga följande: Hur föreslår ni att vi använder frihandelsavtalet för att se till att det inte förekommer orättvisa konkurrensvillkor i Sydkorea som orsakats av begränsningar av arbetstagarnas rättigheter?

Min andra fråga gäller problemen inom bilindustrin, som flera andra talare också har nämnt. Det är mycket viktigt i det här fallet att det finns vettiga skyddsklausuler. Allmänna skyddsklausuler finns redan för större störningar på marknaden och för systemet med tullrestitution. Jag förstår inte dessa helt och hållet. Herr De Gucht! Ni kanske kan förklara skyddsklausulerna för mig i enkla ordalag. Jag skulle framför allt vilja veta vem som kan utlösa dem och när.

Min tredje fråga gäller nya kontraktsgrunder för vårt samarbete som inleddes genom Lissabonfördraget. Detta innebär godkännande av skyddsklausuler och genomförande som en del av medbeslutandeprocessen. Kan ni garantera att frihandelsavtalet inte kommer att införas innan parlamentet har godkänt detta förfarande och endast efter det att parlamentet har utövat sina rättigheter och antagit skyddsklausulerna?

Kathleen Van Brempt (S&D). – (NL) Herr kommissionsledamot! Jag är säker på att ni håller med mig om att frihandelsavtal inte sluts av ideologiska skäl, utan eftersom vi är mycket medvetna om den påverkan som de har på samhället, både socialt och ekonomiskt. Ni hänvisade själv till ett antal konsekvensbeskrivningar, men jag har inte läst någon konsekvensbeskrivning som har fastställt konsekvenserna, sektor för sektor, för arbetsmarknaden.

Många har redan talat om fordonssektorn. Men vi, både jag och min hemregion, men även er region, herr kommissionsledamot, har under tiden upptäckt vad konsekvenserna har blivit. Opels bilfabrik i Antwerpen lägger ned och fackförbunden där – och detta är människor som har arbetat med detta i årtal – är absolut övertygade att detta handelsavtal är en mycket viktig del av Opels mycket omtalade verksamhetsplan, en plan som vi helt enkelt inte får se och som är kärnan i beslutet att inte bygga stadsjeepar i Antwerpen.

Jag har två frågor till er om detta. Vet ni vad konsekvenserna av detta avtal kommer att bli för arbetsmarknadens olika ekonomiska sektorer? Om så inte är fallet, är ni beredd – och det vill jag att ni svarar på – att låta genomföra en konsekvensbedömning i det här läget för att försäkra att vi i parlamentet har den information vi behöver för att slutligen ge vårt samtycke? Min andra fråga är om ni i framtiden – detta är ju början på er mandatperiod – kommer att konsekvent genomföra den här typen av konsekvensbedömning på den sociala nivån?

Seán Kelly (PPE). – (GA) Herr talman! Jag välkomnar detta handelsavtal mellan EU och Sydkorea.

(EN) Samtidigt som jag välkomnar detta vill jag säga att alla sådana här avtal har vinnare och förlorare. Olyckligtvis verkar nu biltillverkarna pekas ut som förlorarna, men jag vill hävda att efterfrågan på bilar troligtvis kommer att stiga minst fyrfaldigt under de närmaste 20 till 30 åren, och det kan innebära en möjlighet.

Den större frågan som kommissionsledamoten nämnde var en ökad handel om 19,1 miljarder euro för EU och 12,5 miljarder euro för Sydkorea, och det tycker jag är ganska mycket. Om det var tvärtom skulle vi ha skäl till oro. Vi ska inte heller underskatta den politiska betydelsen psykologiskt sett för Sydkorea i att en hand sträcks ut över oceanerna till Asien – något som är mycket viktigt för dem – och betydelsen för oss i att vi återupprättar vår plats i världen, som undergrävdes något i Köpenhamn.

Harlem Désir (S&D). – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot! Detta avtal med Korea kommer att bli det första som verkligen genomför strategin för ett konkurrenskraftigt Europa i form av ett betydelsefullt avtal, och det bör därför vara särskilt föredömligt eftersom det kommer att bli vägledande.

Dock kan vi notera, för det första, att det finns problem med den information som ges till parlamentet, särskilt vad gäller skyddsklausulerna. Det finns också problem med den metod som används, eftersom vi redan har fått veta att det kan vara möjligt att genomföra tillfälliga bestämmelser eller att tillfälligt genomföra avtalet utan att ens vänta på parlamentets samtycke. Slutligen finns det problem med klarheten och tydligheten i handelsavtalet – detta togs upp av Niccolò Rinaldi – eftersom vi genom tullrestitutionen faktiskt kan få ett indirekt avtal med Kina. Jag anser att vi måste vara särskilt tydliga med dessa frihandelsavtal.

Dessutom finns det ett konsekvensproblem med syftet att utveckla sociala och miljömässiga normer. Vad det gäller uppfyllande av sociala normer är vi t.ex. långt ifrån vad Förenta staterna har förhandlat fram i sitt avtal med Korea.

Slutligen, ärligt talat, när man tittar på den ekonomiska situationen vi befinner oss i, med en bilindustri ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Niccolò Rinaldi (ALDE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill ställa ytterligare en fråga till kommissionsledamoten. Vi inser att vi inte har någon tydlig ram när det gäller förfarandet för godkännande i ett nationellt parlament, men vilken majoritet kommer att gälla vid rådets omröstning om detta avtal? Kommer det att vara kvalificerad majoritet eller konsensusbeslut som gäller? Detta är något som jag inte har förstått och jag tror att det är viktigt att förstå den här aspekten av den rättsliga grunden.

Jag vill även lägga till att jag har överraskats av tonen i den här debatten. Jag tycker att jag har hört många oroade röster och därför uppmanar jag kommissionen att arbeta tillsammans med oss. Herr kommissionsledamot, vi är säkra på att ni kommer att göra ett utmärkt arbete, men som ett annat koreanskt talesätt säger: "fråga om vägen även när du redan känner till den".

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Herr talman! Frihandelsavtalet med Sydkorea verkar vara en bra utveckling. Ett avtal om ett frihandelsområde kommer att leda till betydande tillväxt genom ömsesidig handel. Tack vare avlägsnandet av Koreas importavgifter på omkring 1,6 miljarder euro och EU:s importavgifter på omkring 1,1 miljarder euro kommer vi att se en betydande liberalisering av handeln inom viktiga industrisektorer och tjänster. Detta gäller i första hand telekommunikation, miljöskydd, transport, ekonomi och juridiska tjänster. Dessutom kommer frihandelsavtalet att bidra till ökad öppenhet i frågan om skydd av immateriella rättigheter och offentlig upphandling. Tack vare avtalet kommer också Korea att följa EU:s certifikat och kvalitetsstandarder. Avtalet är särskilt viktigt i den nuvarande ekonomiska situationen eftersom det kommer att tillåta en snabbare utveckling i EU:s medlemsländer. Vi inser dock (...).

(Talmannen avbröt talaren.)

Karel De Gucht, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Först vad gäller förfarandet – eftersom många frågor har handlat om det – är detta första gången som parlamentet måste ge sitt samtycke till själva avtalet och första gången som skyddsklausulerna måste antas genom medbeslutande. Detta tror jag får konsekvenser för förhållandet mellan rådet, kommissionen och parlamentet.

Skyddsklausulerna är ett förslag. Kommissionen antog sitt förslag i går och det kommer att läggas fram för rådet och parlamentet mycket snart. Det kommer då, självklart, bli ett medbeslutandeförfarande, så jag förstår inte alla frågor och uttryck för tvekan om skyddsklausulerna. Endast skyddsklausuler som ni ger samtycke

till kommer att genomföras, eftersom det är ett medbeslutande: så enkelt är det. Så ni borde inte oroa er för det eller för parlamentets godkännande.

Det innebär förstås att det kommer att bli diskussion inom ert utskott. Jag sade redan under utfrågningen att jag inte tänker lägga fram något förslag till en tidig, provisorisk tillämpning om inte parlamentet har uttalat sig om avtalet, antingen som en formell ratificering av parlamentet eller genom något annat förfarande som vi kan fastställa mellan utskottet för internationell handel och kommissionen. Det är fortsatt öppet och kan diskuteras, men i alla händelser kommer parlamentet ha möjlighet att ge sin politiska bedömning av avtalet innan några förslag till tidig tillämpning läggs fram.

En annan fråga är om detta är ett blandat avtal eller ett avtal som bara gäller gemenskapens befogenheter. Rättstjänsten förbereder fortfarande ett yttrande i frågan, men vi kan inte utesluta möjligheten att vi i slutändan måste betrakta detta som ett blandat avtal, vilket medför att alla de nationella parlamenten måste ratificera det, vilket också – som svar på Niccolò Rinaldis fråga – kan få konsekvenser för omröstningen i rådet.

Då har frågan om förfarandet klarats av. Ni kommer att ha alla möjligheter att framföra era åsikter, och vi kommer noggrant respektera detta – om vi inte gjorde det tror jag nog att vi skulle få problem!

(NL) Jag ska nu ta upp frågan om Opel. Vad jag förstår är det inte bara i Belgien, utan även i andra medlemsstater, som frågan om Opel har kommit upp. Vad jag inte förstår är när människor säger: "ser ni, det finns en direkt koppling mellan frihandelsavtalet med Sydkorea och planerna på att stänga Opel-anläggningar i Europa".

Opel förvarnade i början på 2009 om att de planerade att minska sin kapacitet i Europa med 20 procent. Det stämmer att detta kan göras på ett sådant sätt att fabrikena hålls öppna, men naturligtvis på villkoret att också Opel ser det som en möjlighet ur ett affärsperspektiv.

I det här fallet kom dock beslutet att verkligen tillverka stadsjeeparna i Sydkorea trots allt efter att man slutit avtalet med Magna, men innan förhandlingarna om frihandelsavtalet mellan EU och Sydkorea hade avslutats. Ivo Belets och Kathleen Van Brempts påståenden passar inte in i tidslinjen. Avtalet med Sydkorea slöts inte förrän efteråt.

Det är faktiskt möjligt att argumentera för att orsaksförhållandet var omvänt. Jag kan med andra ord tänka mig att vissa medlemsstater enbart gick med på ett frihandelsavtal med Sydkorea på villkoret att de visste vad som skulle hända med Opel. Jag tror att man måste komma fram till detta omvända orsaksförhållande om man tittar på i vilken ordning händelserna skedde i praktiken.

Jag vill förresten lägga till, som kommentar till Ivo Belet, att det finns ett litet matematiskt fel i den jämförelse han citerade, där han hävdade att Sydkorea exporterar 15 gånger fler bilar till Europa jämfört med vad Europa exporterar till Sydkorea. Detta kan kopplas till politik som jag var involverad i i Belgien. De aktuella siffrorna är att 37 000 bilar exporteras till Sydkorea och runt 440 000 importeras därifrån.

Dessutom är ert resonemang felaktigt, eftersom ni antar att de två marknaderna har samma storlek. Om ni jämför de två marknaderna måste ni ta hänsyn till att den sydkoreanska marknaden, naturligtvis, är mycket mindre än den europeiska, och det innebär att ni jämför äpplen med päron.

Vad gäller marknadsetableringen skickar vi faktiskt samma procentandel från EU till Sydkorea som de skickar till oss: ungefär 3–4 procent. Det är den verkligt viktiga siffran.

Något som jag tycker är mycket viktigare för att bedöma marknadssituationen är att sydkoreanska tillverkare nyligen har öppnat stora fabriker i EU, nämligen i Tjeckien och i Slovakien. Dessa kommer att kunna tillverka runt en halv miljon bilar om året, så verkligheten är kanske att koreanska bilar som tillverkats i EU i framtiden kommer att bli de bilar som når marknaden här. Vad vi ser här är en tydlig omställning, och vad som verkligen händer på bilmarknaden i stort är att en omflyttning sker mot de ledande marknaderna där bilar i slutändan kan köpas och säljas.

Som en sista tanke kring den, i alla händelser, beklagansvärda situationen vid Opel – som det, enligt min åsikt, slutligen kommer att komma en lösning på – tror jag att vi inte ska glömma bort att tillverkarna följer konsumenterna, och inte tvärtom. Det är ett av de viktigaste orsakerna till specifika politiska beslut på en krympande europeisk bilmarknad, som också har ställts inför ett stort antal biltillverkare som befinner sig i en svår ekonomisk situation.

Jag ska kanske en sista gång kommentera spänningarna mellan bilaterala och multilaterala förhandlingar, en fråga som också Vital Moreira tog upp. Förhandlingar på grundval av Doharundan har skett sedan 2001,

alltså under nio år, och det finns fortfarande ingen lösning på dödläget. Jag stöder multilateralism, och jag anser att vi behöver ett positivt slutförande av Doharundan, och särskilt behöver vi bevara de utvecklingsmoment som den innehåller. Jag tror på detta också för att dess multilaterala ramverk även ger den bästa rättssäkerheten för internationell handel. Jag tycker dock att medan vi väntar på att Doharundan slutförs – vilket jag hoppas kommer att ske under 2010 eller senast under början på 2011 – kan vi inte bara sitta passiva vad gäller den bilaterala handeln.

Något som jag tycker är mycket viktigt vad gäller bilaterala avtal är att vi bara sluter avtal som går längre än Doha, så att vi inte undergräver vad som beslutats i Doharundan, i den mån vi fastställer högre kriterier. Det förklarar också utarbetandet av frihandelsavtalet med Sydkorea. Det är enligt min åsikt inte utformat så att det undergräver multilateralismen. Om vi skulle undergräva det multilaterala inslaget, då skulle vi verkligen få det resultatet, men det är inte avsikten och kommer inte att vara avsikten i de förestående förhandlingarna.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Nästa sammanträde äger rum i morgon, torsdagen den 11 februari 2010, från kl. 9.00 till 13.00 och från 15.00 till 17.00.

Föredragningslistan finns offentliggjord i sammanträdesdokumenten som innehåller samma namn, och också på Europaparlamentets webbplats.

20. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

21. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 23.30)